C:\Users\Plazma\Desktop\A_Aldridge Ray - Emancipator 03 - Orfeovský stroj.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ORFEOVSKÝ STROJ - EMANCIPÁTOR KNIHA III.
Ray Aldridge
(EMANCIPATOR BOOK III: THE ORPHEUS MACHINE)
Copyright © 1992 by Ray Aldridge

zabil pěvce se sladkým hlasem, aby naše duše dál mohly zpíval falešné tóny.

- nápis na pamětní desce v Hlubině srdce, v Mořských věžích na planetě Strašpytel

KAPITOLA 1

UŽ BĚHEM NĚKOLIKA prvních dní cesty se Ruiz Aw spřátelil s druhým důstojníkem lodi Loracca, starické kocábky, jež ho odnášela daleko od nepřátel v Mořských věžích. Gunderd byl malý šlachovitý mužíček se špatnými zuby. Často a barvitě nadával na sešlost Loraccy, na neschopnost posádky a na smůlu jejího kapitána: „Potopily se s ním už tři lodi. A to je ještě mladík. To jednomu na klidu nepřidá, to tedy ne.“

Zásadně se oblékal do křiklavě barevných svršků a chodil ověšený zlatými řetězy. Když se ho Ruiz zeptal, jestli nemá strach, že ho to zlato stáhne přes palubu, vesele ho ujistil, že stejně neumí plavat. „Alespoň to budu mít rychle za sebou,“ vysvětloval. „Nebojím se ani tak smrti... hrozné musí být to dlouhé klesání pryč od světla. Do studené tmy.“

„Rozumím,“ řekl Ruiz zdvořile, i když mu to připadalo poněkud excentrické.

Gunderd se usmál zelenými zuby. „Chápu, zdá se vám to příliš filozofické, ale já už jsem takový. Vy mi připadáte spíš jako ten typ, co se optimisticky nechá unášet proudem. Mám pravdu?“

Ruiz pobaveně přikývl. Opírali se o zábradlí na nejvyšší palubě Loraccy, hned za kormidelnou. Hleděli na modročerné moře s hladinou klidnou jako skleněná deska. Obloha měla barvu zašlé mosazi, jen daleko na severu se táhl proužek černých mraků. Nejbližší pevnina byla hluboko pod jižním obzorem. Kapitán naplánoval trasu tak, aby se zdaleka vyhnuli pásu příbřežních útesů.

Teď právě se v kormidelně skláněl nad navigačním modulem a hlasitě proklínal osud, který mu zatížil loď téměř dvěma tisíci vyznavači Mysteria Obětování, jež měl dopravit kanibalským Břitům Nampu. Gunderd zjevně považoval kapitána za legrační figurku, mrkal a mlaskavě pohyboval rty v bezhlasém parodování kapitánových kleteb.

Cvaknutí a pak siréna ohlásily, že jeden z předpovědních systémů lodi hodlá vydat předpovědní mapu - kapitán okamžitě zmlkl.

Na palubě pod nimi se hemžili obětníci, četli si v posvátných traktátech, zpívali disharmonické písně a vzájemně se bili malými obřadními cepy. Ze všech vyzařovala sebevražedná náboženská mánie. Gunderd je pozoroval a třeštil černá očka v melodramatickém úžasu. „Tvrdíte, že jste optimista, a přesto nosíte oděv obětníka. Ten vám přežití zkomplikuje víc než mně mé řetězy, co říkáte?“

Ruiz se usmál, ale neodpověděl. Gunderd si rád utahoval z jeho převleku, ale lodníkovy spekulace o Ruizově skutečné identitě a cílech se zdály být neškodné. Ruiz však už měl své zkušenosti a nemínil Gunderdovu zvědavost hned tak ukojit.

Seznámili se vlastně u karet, u pravidelné noční partie kanteripu, kratochvíle, jíž se na lodi holdovalo v každém koutě, který se námořníkům zdál bezpečný před kapitánovou inspekcí. On a Gunderd byli jediní, kdo vyhrával pravidelně - Gunderd tedy mnohem víc než Ruiz, protože Ruiz podváděl jen natolik, aby si udržel náskok před ostatními. Jednou večer se kterýsi z opilých přikladačů rozčílil, protože druhý důstojník švindloval ještě drzeji než jindy, a chystal se mu rozpárat břicho dokařským hákem. Ruiz tehdy námořníka pohotově praštil po hlavě vhodným kusem železa.

Gunderd za to vzal Ruize pod svou ochranu, našel o něco lepší ubytování i pro jeho skupinku uprchlíků, zajistil jim větší příděl vody a občas jim donesl trochu jídla z kuchyně pro posádku - jídla, které sice bylo stejně bez chuti jako jejich příděly, ale na rozdíl od těch bylo i bez hmyzích příměsí.

Gunderd se smířil s Ruizovou nesdílností a nesnažil se vyzvídat. „Víte... vy jste plný tajností. Kouknu na vás a jsem rád, že jsem tak obyčejný a hloupý.“ Černá očka mu blýskala.

Ruiz ho poplácal po zádech. „Každý má nějaké tajemství - i vy, vy vzore obyčejnosti a hlouposti.“ Otočil se a zamířil k žebříku.

Gunderd se zasmál. „Možná jo, možná jo. Takže jdete zase za svými podivnými kamarádíčky? Řeknu vám, ti

vypadají na obětníky ještě míň než vy... i když z té ženy jde jakási temnota.

Krasavice, neříkám, že ne, ale člověk z ní cítí smrt. Měl byste si dát pozor.“

Den náhle ztratil svou veselost a teplo. „Díky za radu,“ zavrčel Ruiz a začal slézat po žebříku.

Prodíral se mezi houfy obětníků a odstrkával ty, kteří se ho snažili vtáhnout do svých rituálů. Většinou přijímali odmítnutí beze zloby, až na jednoho rudolícího muže s cepem pobitým hřeby. Mával jím tak zaníceně, že mu Ruiz sotva stačil uhnout. Konečně se dostal až ke své ubikaci, stání pro dobytek na druhé palubě. Pach hnoje dokazoval, že při minulé plavbě stání sloužilo svému legitimnímu účelu, ale stěny boxu poskytovaly alespoň trochu soukromí a vítr vanoucí četnými škvírami jim zajišťoval dokonalé větrání.

Uvnitř čekali jeho spolupasažéři. Molnech seděl na hromádce zavazadel jako na hlídce. V ruce svíral železnou tyč. Vychrtlý čaroděj se s náročnými podmínkami vyrovnal mnohem lépe než ostatní Faraoňané. Stejně odjakživa vypadal, jako by měl každým okamžikem zemřít, takže hůř už vypadat nemohl.

Položil teď hůl, kterou sebral kterémusi neopatrnému obětníkovi. „Co nového, Ruizi Awe?“ zeptal se dychtivě.

„Jo, co je nového?“ přidal se bručivě Dolmaero, podsaditý faraoský cechmistr. Široký obličej měl bledý a zpocený, pořád ještě ho trápila mořská nemoc a očividně od odjezdu z Mořských věží zhubl. „Blížíme se už k cíli? Někdy mám pocit, že i ti lidožrouti by byli lepší než tahle příšerná nejistota.“ Namáhavě vstal a narovnal si záda.

„Ještě ne. A myslím, že na setkání s kanibaly není třeba spěchat.“ Dolmaerův zdravotní stav mu dělal starosti. Během těch týdnů, které spolu po útěku od otrokářky Corean prožili, si starého cechmistra skutečně oblíbil.

Třetím obyvatelem boxu byla Nisa. Seděla v koutě a mlčela. Nejistě se na ni usmál, ale ona dál nepřítomně hleděla do prázdna. Ruiz se odvrátil. Změna v jejich vztahu jej mučila. Ještě nedávno byli milenci a ona mu dala ty nejkrásnější chvíle jeho dlouhého života. Teď z nich byli dva nešťastní cizinci, které osud ničivou náhodou svedl dohromady.

V Mořských věžích se Nisy a ostatních opět zmocnila Corean. Nedokázal tomu zabránit, ale Nisa byla zřejmě přesvědčena, že byl nějakým způsobem zodpovědný za to, co se jí stalo. Od chvíle, kdy zachránil Faraoňany z otrokářčina vězení, nepromluvila na něho, nezeptala se na nic, a on sám se bál o tom začít, protože měl strach, že odmítne jeho vysvětlení vyslechnout. Co se nalodili na Loraccu, promluvila, jen když to bylo nezbytné. Téměř nevycházela ze svého rohu stání a její krása mu vadla před očima. Svíralo se mu srdce, kdykoliv na ni pohlédl, proto se stále toulal po lodi a hrál karty s každým, kdo měl zájem, jen aby ji neviděl.

Ruiz ulehl na otep slámy v koutě, který byl nejdál od Nisy, a pod hlavu si položil vak s věcmi. Kořeněná pryskyřičná vůně jeho obsahu přerážela chlévský zápach stání, vždycky ho to potěšilo. Než odjeli z Mořských věží, připravil dvojí přestrojení. V tom prvním představovali obětníky, hnané náboženským vytržením, aby věnovali svá smrtelná těla Břitům Nampu. Až přijedou na hořící pláže Nampu, měl v plánu nový převlek, tentokrát za kurýra lordů z Mořských věží, kteří dodávali Břitům jejich obřadní drogy.

Jelikož posvátný obřad spočíval v tom, že se Břitové nacpali drogou a pak pekli obětníky na rožních, nebylo divu, že Ruiz nijak zvlášť netoužil po tom, dostat se až do Nampu. Na druhé straně, byli by pak mnohem blíž okamžiku, kdy navždy opustí tuhle brutální planetu.

Zavřel oči a doufal v několik hodin nerušeného odpočinku.

NISA POTŘEBU SPÁT necítila. Co se nalodili, spala velice špatně, i když byla velmi vyčerpaná. Nic v jejím bývalém životě v poušti na Farau ji nepřipravilo na tuto strašlivou pustinu vody. Připadalo jí to absolutně nepřirozené. Oceán pro ni byl jakýmsi zlomyslným stvořením, jehož mastná kůže se napínala a vzdouvala, jako by je chtělo setřást.

Ubytování mělo k luxusu velice daleko. Kdysi bývala princezna, privilegovaná dcera krále. Dnes spala na podlaze páchnoucí hnojem a zvratky.

Kdykoliv přece jen usnula neklidným spánkem, zdály se jí zlé sny. Otrokářka Corean, zabiják Remint, pirát Yubere - všechny ty děsivé tváře defilovaly jejími sny jako noční můry.

Cítila se opuštěná a zrazená. Ruiz Aw, kterého kdysi milovala a jemuž svěřila svůj život, dovolil, aby se jí staly všechny ty hrozné věci. A nyní ji ignoroval. Jen občas ji obdařil vědoucím úsměvem. Zraňoval ji svou neupřímnou zdvořilostí.

Až přijde čas, připustí další její trýzeň. Nevěřila, že to dokáže přežít.

RUIZ SE PROBUDIL s pocitem, že se děje něco zlého. V boxu byla tma a loď se prudce kymácela.

Sedl si a protřel si oči. Šumění větru se změnilo ve vzteklé vytí. Zatímco spal, přiblížila se bouře.

„Co se děje?“ chtěl vědět Dolmaero, schoulený u boku lodi. „Co se to děje?“

„To jen vítr,“ uklidňoval ho Ruiz, zatímco se zvedal. Prudké škubnutí lodi jím smýklo směrem k rohu, v němž se krčila Nisa. Podařilo se mu získat rovnováhu, ale viděl, jak zvedla ruce v obraně a obličej se jí zkřivil zděšením.

Chtěl si kleknout vedle ní a pokusit se ji přesvědčit, že je pořád ten Ruiz Aw, kterému důvěřovala. Ona ale odvrátila hlavu a upřeně hleděla do dřevěné stěny.

Byl zoufalý, i když nechápal, proč ho to tak deptá. Koneckonců, tohle odcizení - ač je nyní velice bolestivé - bude nakonec pro ni to nejlepší. Co vlastně čekal, pokud se jim podaří přežít a dostat se pryč z tohoto příšerného světa? Skutečně věřil, že by se Nisa, otrokyně, primitiv ze zaostalé a hospodářsky závislé planety, dokázala přizpůsobit složitému životu pangalaktických světů? Bylo vůbec možné, aby s ním byla šťastná? Nebo on s ní? Absurdní, naprosto absurdní.

Zavrtěl hlavou a odvrátil se. „Zajdu na palubu a zjistím, o co jde. Buďte klidní, jistě to není nic vážného. Jen jsme dosud měli až příliš štěstí na počasí...“

RAZIL SI CESTU klubkem vyděšených obětníků. Napadlo ho, že lidé jsou zvláštní tvorové. Všichni tihle muži a ženy prohlašovali, že rádi a dychtivě spěchají na jatka Nampu - a teď se báli, že se utopí. Ruiz by jim nejraději vysvětlil, že utopení je docela příjemná smrt, alespoň ve srovnání s většinou variant umírání, s nimiž se setkal na Strašpytlu.

Na horní palubě to házelo ještě víc. Vší silou svíral zábradlí a hleděl na temné vody kolem. Vítr změnil směr a nyní vanul směrem od pevniny: na rty se mu už lepil bodavý písek nampských pouští. Začínalo se šeřit. Nedokázal odhadnout výšku vln, ale vítr vyfoukával jejich hřebeny do bílé pěny.

Loracca těžce zápasila, záď se jí zvedala, boky jí sténaly námahou. Ruiz zachmuřeně sledoval její boj. Loď se opět vrhla do hlubiny mezi dvěma vlnami, palubu zalil proud vody a náraz prudce smýkl trupem. Ruiz si otřel vodu z obličeje a uvažoval, kolik sil asi ještě zbývá ve starých kostech téhle kocábky. Její majitelé na tom museli být velice špatně, když se nechali najmout na převoz obětníků - to mu na klidu nepřidalo. Motory sice šlapaly pravidelně, alespoň zatím, ale co když se něco stane s ovládáním a oni budou vydáni na pospas zmítajícímu se moři?

Zachvátil ho pesimismus. Nebe mělo zlověstně ocelovou barvu a počasí bylo minutu od minuty horší.

Pesimismus se pomalu měnil v hněv: už zase nebyl pánem situace. A to ho vždycky rozzuřilo.

Za zářícími okny kormidelny zahlédl Gunderda - bylo však vidět, že má plné ruce práce, přebíhal mezi počítačem kurzu a informačním displejem a jindy usměvavou tvář měl sinalou únavou.

Napadlo ho, že by tam přece jen měl zajít; možná bude Gunderd mít povzbudivé zprávy. Kapitán však nechal na stráži přede dveřmi kormidelny dva námořníky. Zřejmě nechtěl, aby se mu tam cpali hysteričtí obětníci. Jeden ze strážců viděl váhajícího Ruize a naznačil mu neurobičem, aby zmizel.

Celý promočený se vrátil dolů, cestou k jejich stání uklidňoval ostatní a snažil se nemyslet na to, co by se mohlo stát, kdyby se bouře dál zhoršovala.

JAK NOC POKRAČOVALA, zmítala sebou loď stále divočeji. Dolmaero opět zvracel, ale byl natolik ohleduplný, že se vyplazil z boxu, než vyprázdnil svůj už stejně prázdný žaludek.

Ruiz požádal Molnecha, aby šel s ním. „Nedovol mu, aby se nakláněl přes zábradlí. To by nepřežil."

Molnech vesele přikývl. Zdálo se, že bouře mu nijak nevadí.

Zvuk zvracení zeslábl, přehlušený kvílením větru.

Ruiz si s obavami a trochou naděje uvědomil, že jsou s Nisou sami. Možná je teď ta správná chvíle, aby se pokusil zjistit, co se přihodilo - proč se mu tak odcizila.

„Jak je ti?" zeptal se.

„Špatně." Ani nevzhlédla. Dávala najevo, že nemá zájem pokračovat v hovoru, ale Ruiz už se nedal odradit. Co když se loď do rána potopí - možná je to jeho poslední šance věci napravit. Přisunul se blíž k ní, aby nemusel překřikovat vítr, a opřel se zády o dřevěnou přepážku. „Nikdy jsi mi neřekla, co se ti v Mořských věžích stalo."

„Nikdy ses nezeptal."

Hněv, který v jejím hlase zaslechl, ho povzbudil. Hněv byl mnohem lepší než lhostejnost. „Smím se zeptat teď?"

Upřela na něho ostražité oči. „Proč ne? Co chceš vědět?"

„Co se ti stalo, když tě odvedli z ohrady?"

Zhluboka se nadechla. „Ten zabiják... Remint... víš o něm?"

„Ano, vím," řekl a potlačil zachvění. „Vím o něm - ale myslím, že je mrtvý."

„Opravdu?" Skoro se usmála. „Byla bych si myslela, že ho není možné zabít... no, když nás tehdy sebral z ohrady, spoutal nás a odvedl ke Corean." Nervózně svírala a uvolňovala dlaně v klíně. „Dala mě do nějakého stroje a vyptávala se mě. Nemohla jsem nic dělat, musela jsem jí odpovídat, bylo to, jako by můj jazyk patřil jí. Musela jsem jí říct všechno."

Ruiz pochopil, co Nisa cítí. Vinu. Cítila vinu! „Ach ne, Niso - neudělala jsi nic špatného. Sloupávači mozku je velice těžké lhát, vyžaduje to spoustu praxe. Speciální výcvik."

„A ty to dokážeš?

„Uměl jsem to... kdysi. Co bylo pak?"

Pokrčila rameny. „Skoro nic. Remint nás zase naložil do člunu a odvezl nás na jiné místo. Tam jsme čekali, dokud jsi pro nás nepřišel."

„Byli tam na tebe zlí?"

„Byla jsem v cele sama. Nebylo tam nic než postel a záchod." Krásná ústa se jí roztřásla. „Byla jsem sama."

„Je mi to moc líto. Přišel jsem, hned jak to bylo možné."

„Opravdu?" Hlas jí zase naplnilo ošklivé podezření.

„Ano. Samozřejmě. Proč se tak ptáš?"

Chvíli neodpovídala. Konečně se odvrátila a jakoby mimochodem prohodila: „Remint nám řekl, že jsi nás prodal... a pak ses snažil koupit si bezpečnost tím, že jsi prozradil Corean, kde jsme."

„Ne, přísahám, to není pravda."

„On nám lhal?"

„Ano," kývl Ruiz unaveně. Už se nedivil, že se chovala tak chladně a nedůvěřivě. „Opravdu nemám nic společného s tím, že vás chytili. Byla to smůla. Hrozná smůla, ale já za to nemohu."

„Skutečně?" Hlas jí náhle opět zvonil ironií.

„Skutečně. Copak bych se byl pro vás vracel, kdybych vás zradil?"

„Tomu jsem právě nerozuměla. Jenže od té doby, co jsme opustili Farao, jsem už viděla příliš mnoho věcí, kterým jsem nerozuměla."

Usmál se. Po chvíli jeho úsměv opětovala, a třebaže to byl jen malý a nejistý úsměv, bylo mu tak, jak už dlouho ne.

Loď se prudce zhoupla a Nisou to smýklo na jeho paži. Neodtáhla se okamžitě a on se alespoň chvíli mohl těšit z jejího dotyku.

„Takže," řekla, když se paluba opět vyrovnala, „jak se vedlo tobě, když jsme se rozešli?"

„To je na dlouhé povídání."

Přelétla očima temné stání. „Myslím, že ti nějakou minutu můžu věnovat."

„No, tak..." Vyprávěl jí, jak požádal o pomoc Publia, který ho pak při každé příležitosti zrazoval, a jak Publius plánoval převzít vládu nad Mořskými věžemi a byl nakonec smrtelně zraněn Remintem... a jak pak třetí den cesty Publius zemřel.

Cenou za Publiovu pomoc byl útok na pevnost Alonza Yubera, který ovládal enklávu genšských paměťářů.

Pověděl jí také o tom, jak se vrátil do ohrady, kde je zanechal - a zjistil, že jsou pryč. V očích se jí objevila lítost.

„Dozvěděl jsem se, že vás odvedl Remint. Nastražil na mě ve fabuláriu past a chytil mě taky. Vlezl jsem do ní jako hlupák. Nemít zatracenou kliku, teď bych nejspíš obšťastňoval Corean."

„Ale utekl jsi jim."

„Ano. Sledoval jsem Reminta zpátky do Publiových laboratoří a přepadl jsem ho, když byl zraněný a nebyl dost ostražitý. I tak mě skoro zabil... už to ani nebyl člověk. Za jiných okolností bych neměl nejmenší šanci." Ruiz se zachvěl. Ve srovnání s tím zabijákem mu současná situace nepřipadala už tak beznadějná.

„A pak?"

„Donutil jsem Publia, aby dodržel úmluvu, což znamenalo, že nám umožní útěk z Mořských věží. Ve městě se cosi dělo, něco, z čeho piráti šíleli... a tahle kocábka byla jedinou možností, jak se odtamtud dostat."

Zmlkl a vzpomínal na události posledních týdnů. Nemohl se zbavit dojmu, že se mu život jaksi vymkl z rukou, že se rychleji a rychleji řítí po nějakých neviditelných kolejích.

„Stalo se toho hodně, že?" poznamenala konečně Nisa. Z jejího hlasu bylo zřejmé, že ji úplně nepřesvědčil. Ale alespoň s ním mluvila, i to byl obrovský pokrok.

Možná by byl pokračoval v rozhovoru, ale Molnech a Dolmaero se zrovna vraceli. Byli promočení a Dolmaerova jindy brunátná tvář byla popelavá a rty modrofialové. Těžce se opíral o Molnecha a okamžitě se zhroutil na svou otep. Dýchal jen s velkou námahou.

Ruiz poklekl vedle něho a uvolnil mu šněrování na hábitu. Dolmaero zvedl oči plné utrpení. „Asi brzy umřu, Ruizi Awe. V téhle chvíli mě ale spíš děsí představa, že budu žít dál."

Ruizovi dělal starý cechmistr opravdu starosti, ale přinutil se k úsměvu. „To je úplně normální reakce na mořskou nemoc. Obvykle se na ni ale neumírá."

„Ach ne," zašeptal Dolmaero a zavřel oči.

Ruiz ho přikryl pokrývkami, které během posledních dní sesbíral po obětnících, jež předčasně uskutečnili svou oběť. „Odpočiň si chvíli. Prospěje ti to."

Pak už nikdo nemluvil. Loracca sebou zmítala nahoru a dolů a vítr řval tak hlasitě, že přehlušil i úpění obětníků.

COREAN HEICLARO, původem z Ohrad černých slz a kdysi bohatá otrokářka, se skrývala ve studeném a vlhkém úkrytu hluboko pod vodní hladinou Mořských věží. Chmurně hleděla do střepu zrcadla a odhrnovala si zpocené kadeře tmavých vlasů. Téměř svůj drahý obličej nepoznávala - za tu dobu, co se tu schovávala před pirátskými lordy, její krása značně utrpěla.

Mořské věže se v důsledku jejich sebezničující hysterie změnily v bitevní pole, laguny a kanály se zaplnily krví a draví margaři tloustli z mrtvol klesajících z výšek nad nimi.

Alespoň žila. A mohla se utěšovat svými fantaziemi - ve všech figuroval Ruiz Aw a nepřeberné množství nejrůznějších ostrých předmětů, rozžhavených předmětů a ostnatých předmětů. V té chvíli byla v místnosti jen se svým mocrassarským otrokem-bojovníkem. Obří insektoid stál tiše a nehnutě v koutě místnosti, připravený splnit její rozkazy. Moc byl momentálně jejím největším bohatstvím. Však se to změní, jen co se vrátí zpět do Ohrad černých slz. A pokud ji bude poslouchat, může být vcelku klidná, Moc ji dovede ubránit.

Její druhá zbraň, starý zkybernetizovaný pirát Marmo, s ní nebyl. Při troše štěstí se mu snad podařilo zahájit pátrání po těch faraoských otrocích, které jí Ruiz Aw ukradl, a informace o nich už běhá ve všech datalinkách na Strašpytlu.

Ruiz je dříve či později určitě bude chtít prodat. A ona se to dozví a najde ho. Pak spolu zúčtují.

Čas se hrozně vlekl, ale nakonec se Marma přece jen dočkala.

„Tak co?" vyhrkla netrpělivě.

Usadil se v nejsušším rohu vězení. Jeho šasi už dávno ztratilo lesk a pokrylo se hnědou rzí. „Objevil jsem jednu živou datalinku, i když mě při tom málem chytila horda vyhladovělých rolníků... Ano, tvůj příkaz je v datovém toku, ať už to má nějaký smysl, nebo ne." V hlase neměl ani náznak odporu, Corean už ho však znala, věděla, že s ní nesouhlasí.

„Má to smysl," řekla rozhodně - i když kdesi úplně vzadu cítila nejistotu. „Jednou ho najdu."

Marmo se ozval ještě neosobněji. „A co pak? Za co ho koupíš? Jak ho dostaneš?"

Otevřela ústa, že ho zpraží, ale pak dostala geniální nápad.

„Správné dotazy," usmála se zářivě.

Marmo se celý scvrkl, vypadal v té chvíli jako hrouda rezavého železa a sešlých kostí. „Asi se mi to nebude líbit, co?" zeptal se skoro neslyšně.

CHVILIČKU PŘED PŮLNOCÍ se Ruiz probudil z lehkého spánku. Něco se změnilo. Po chvilkovém zmatku si uvědomil, že už necítí chvění motorů. Loracca se nyní pomalu houpala. Pomalu, ale výrazně, její boky se nakláněly v nebezpečném úhlu.

Ostatní byli vzhůru a Dolmaero nevypadal o moc lépe než večer.

Molnech se váhavě zeptal: „O lodích sice nic nevím, Ruizi, ale je to takhle v pořádku?“

„Nejspíš ne. Ale my s tím nic nenaděláme.“ Už dávno si všiml, že Loracca má jen dva záchranné čluny, tak akorát pro posádku. Asi by měl zjistit, co se děje. Unaveně se zvedl. „Počkejte tady. Zajdu se podívat. Ale buďte připravení, kdyby to vypadalo zle.“ Protlačil se zase na hlavní palubu a pevně se chytil zábradlí schodiště na závětrné straně. Loď ležela bokem na vlnách a odtokovými otvory do ní vnikala voda. Pokaždé, když se přes roubení paluby převalila zelená vlna, vzala s sebou několik obětníků. Jejich bílé úbory splývaly se zpěněnými hřebeny vln.

Uvědomil si, že se stará kocábka rozpadá. Z ventilátoru vedle schodů se ozývalo výhrůžné praskání a prkna paluby se začínala bortit. Bylo jen otázkou času, než se loď přelomí vpůli.

Jako na potvrzení svých úvah spatřil dva z členů posádky, jak se nenápadně ochomýtají kolem jeřábů záchranného člunu na pravoboku. Nepochyboval, že pod gumovými plášti skrývají zbraně - zřejmě čekali na zbytek posádky, než spustí člun.

Ruiz se probojovával mezi vyděšenými obětníky zpět ke svým přátelům. Několikrát byl nucen hrubě odkopnout muže a ženy, kteří se na něho věšeli a drmolili modlitby.

Když se konečně dostal k boxu, s úlevou konstatoval, že jsou všichni připravení. Dolmaero sice nevypadal ani trochu dobře, ale odhodlaně stál u dřevěného pažení.

„Sundejte si ty obětnické hadry,“ přikázal jim. Pod bílými hávy měli všichni hnědé kombinézy, velice podobné uniformám posádky. Ruiz vyndal z úkrytu malou plastovou drátkovou pistoli - jedinou dalekonosnou zbraň, kterou se odvážil propašovat přes bezpečnostní detektory lodi.

„Budeme tu muset nechat většinu drog,“ rozhodl s lítostí. Jeden menší vak si však přece jen přehodil přes rameno - možná bude dobré mít s sebou něco, s čím se dá obchodovat.

Odvedl je na hlavní palubu. Molnech a Nisa podpírali Dolmaera. Nebylo to snadné, ale upadli jen dvakrát.

Nechal je v úkrytu u schodiště a sám se vyplížil ven do bouřky. Oddechl si, když viděl, že člun dosud visí na člunových jeřábech. Ti dva námořníci také ještě čekali, zřejmě už si však dělali starost, kde jsou ostatní, protože nechápavě vyhlíželi zpod kapuci svých plášťů.

Ruiz zvedl pistoli. Nebylo v ní mnoho munice, bude muset mířit najisto.

Z nějakého důvodu se nemohl odhodlat k útoku. Ti dva mu nikdy neublížili, možná s nimi dokonce párkrát hrál partičku kanteripu. Jenže stáli mezi ním a přežitím, neměl tedy moc na výběr.

Povzdechl si. Opřel si zápěstí o zábradlí a počkal, až se loď zhoupne k mrtvému bodu. Pak dvěma drátky prorazil obě nic netušící lebky.

Ve zmatku na palubě si nikdo ničeho nevšiml. Ruiz bleskurychle obě těla přitáhl ke schodišti a prohledal je. Měli jen neurobiče, ty mu k ničemu nebyly. Sundal jim ale dlouhé pláště do deště. Když se loď začala zase zvedat, překulil těla přes palubu.

Pod schodištěm hodil oblečení menšího námořníka Molnechovi. „Dej si to na sebe.“ Sám si oblékl druhý plášť a pak jim vysvětlil svůj plán. „Já s Molnechem budeme předstírat, že jsme stráže. Dolmaero a Nisa se posadí do člunu a budou se tvářit jako členové posádky. Až přijdou ostatní, vezmeme je s sebou. Já nejsem námořník, budeme je potřebovat.“

„Dostaneme se z toho?“ zeptala se Nisa.

Byl náhle plný elánu, skoro veselý, jako by se vrátil někam, kde to dobře zná. „Proč ne?“

KAPITOLA 2

NISA A DOLMAERO se sotva stačili usadit na prostřední lavici záchranného člunu a přehodit přes sebe celtu, když se přihnalo pět členů posádky. „Co mám dělat?“ šeptal Molnech.

„Nic, dokud ti neřeknu,“ opáčil Ruiz a připravil si drátkovou pistoli.

Z těch pěti poznal Ruiz jen druhého lodníka Gunderda. Ten přidržoval člun, než jeho lidé nastoupili, a pak se také přehoupl přes zábradlí. „Rychle,“ křičel. „Jde ke dnu!“ Zjevně v té tmě Ruize nepoznal.

Ten pokrčil rameny a naskočil do člunu. Pomohl i Molnechovi.

Gunderd okamžitě přelezl k jeřábu na zádi a odjistil lano. Pokynul Ruizovi, aby udělal totéž na přídi. „Až křiknu, rychle ji spouštěj,“ organizoval.

Jeden z námořníků protestoval: „A co kapitán a hlídka z levoboku?“

„Na ty nemůžeme čekat, hochu - jsou na mokré straně, a navíc za druhou kolizní přepážkou. Mohli bychom v tom zůstat taky. Jeriku, ty spusť motor.“ Pohlédl na Ruize. „Připraven?“

Ruiz kývl a přitáhl si kapuci ještě těsněji, jakoby proti vodním sprchám, které se řítily čím dál silněji.

Gunderd počkal, až se loď překlopila tak, že člun visel daleko od boku. „Teď! Spouštěj!“

Ruiz uvolnil lano jeřábu a člun dosedl s hlučným plácnutím na hladinu. Pak s Gunderdem vyškubli poutací třmeny a člun s vířením vyrazil od drtivé kovové stěny lodního trupu.

„Dobrý, Jeriku,“ chválil Gunderd námořníka u kormidla. Byl to vysoký kostnatý chlap se zjizveným obličejem. „Co nejdál od lodi! Zkus se držet hřebenů - ale pozor na zpětné vlny.“

„Jo, jo.“ Jeric vzal pokyny na vědomí bez zjevného nadšení či obav.

Ruiz se ohlédl. Loracca už mizela ve tmě, její světla pohasínala. Křik obětníků sem nedoléhal a jeho napadlo, že hluk větru je zvuk mnohem čistší a příjemnější.

Záchranný člun se pohyboval mnohem rychleji než loď a na vrcholech vln, takže se dovnitř nedostávala skoro žádná voda. V dané chvíli mu připadalo, že jsou docela v bezpečí. Přitáhl si ochranný oblek těsně k tělu a usadil se vedle Molnecha.

GUNDERD NA JEJICH lest přišel až ráno.

To už slunce zbarvovalo hřebeny vln do ruda, bouře polevila a člun sebou tolik nezmítal. Gunderd se odvážil vstát ze sedadla a pevně se drže stěžně obhlížel obzor. Přitom zavadil očima o Ruize. Překvapeně sebou trhl. „Ty nejsi Drinsle," vykřikl a sáhl do kabátu pro neurobič.

„Nejsem," připustil Ruiz a vytáhl drátkovou pistoli. „Zachovej klid," poručil Gunderdovi a shrnul si kapuci na záda.

Námořník leknutím zapomněl zavřít ústa. „Ruiz Aw? Jsi to opravdu ty? Kde máš obětnický úbor?" Pak mu to najednou došlo. „A kde jsou Drinsle a Modok?"

Ruiz pokrčil rameny a ohlédl se na moře za nimi.

Gunderd prudce dosedl na lavici, jeho nohy nejspíš nedokázaly unést tíhu překvapení. „Budu tě muset požádat, Gunderde, abys zahodil svůj neurobič do vody."

Nezareagoval okamžitě. „Ruiz Aw. Nemůžu se z toho vzpamatovat. Jsi snad pirát? A tví společníci bukanýři?"

Ruiz výhrůžně zamával pistolí. „Zahoď ten bič, Gunderde. Teď!"

„Ano, jistě. Jak si přeješ." Mrštil bič do vody, jako by ho najednou pálil v dlani.

Ruizovu pozornost upoutal obličej námořníka Jerika, který je sledoval ze svého místa u kormidla. V očích mu plála žhavá nenávist - byl snad jeden z těch dvou námořníků jeho blízký přítel? Ruiz se rozhodl, že bude nejlepší lidi z Loraccy odzbrojit.

„Molnechu, pečlivě je prohledej. A drž se stranou, abych mohl střílet. Nechej tu jen nože, pokud nějaké najdeš. Všechno ostatní, co by mohlo být nebezpečné, půjde přes palubu."

Molnech se hbitě pustil do práce a za okamžik je měl svými kouzelnickými prsty prošacované. Několik neurobičů, mosazný boxer a starožitný pěstní řemínek letěly do moře. U kuchaře Einduixe našel cosi jako flétničku ze stříbřitého kovu, zdobenou jemnými rytinami. Tázavě ji zvedl.

„Ukaž, podívám se na to." Molnech mu ji hodil a Ruiz si předmět prohlédl. Vypadalo to neškodně, nezdálo se, že by trubička skrývala nějakou zbraň. Rytiny zobrazovaly prsaté mořské panny s vyzývavými pohledy. Ruiz věcičku hodil zpět kuchaři a ten mu poděkoval vděčným úsměvem. Molnech se vrátil s hrstí kapesních nožů. Ruiz uvažoval, jak by bylo nejlepší naložit s posádkou. Pokud mají přežít, budou se navzájem potřebovat, a navíc, i on bude muset občas spát. „Nechci vám nijak ublížit. Je mi líto těch ostatních, ale na diskuse nebyl čas."

Gunderd si unaveně přejel oči zrudlé od slané vody. „Ale zabíjet jsi je taky nemusel. Byl bych tě sem vzal. A tvoje lidi taky, loď je poloprázdná."

„Vážím si toho, Gunderde, ale já jsem nemohl vědět, že tohle bude zrovna tvoje loď. Kapitán mohl přece přijít dříve než ty. A na jeho štědrost jsem spoléhat nemohl."

„Chápu," kývl Gunderd. „Takže, co uděláš s námi?" „Nemáte se čeho bát. Až přistaneme, půjdeme každý svou cestou."

„Ach. Až přistaneme." Gunderd se hořce zasmál a už neřekl nic.

Když se rozednilo, rozhlédl se Ruiz po ostatních. Toho chlapce neznal a nevzpomínal si ani na Jerika - možná nehrával karty. Čtvrtá osoba v nepromokavém obleku byla žena s mohutnými rameny a těžkou bradou. V té chvíli zrovna vypadala jako v nějakém transu. Neznal ji jménem, ale několikrát ji zahlédl, jak kibicuje u karet. Posledním ze zachráněných byl kuchař, drobný scvrklý mužík s oranžovohnědou kůží a dlouhým bílým cůpkem. Jmenoval se Einduix a mluvil jazykem, kterému nikdo z posádky nerozuměl. Pokud znal nějaké slovo z pangalaktické obchodní řeči, považoval nespíš za výhodné to nepřiznat.

Právě na něho si Gunderd nejčastěji stěžoval, když nadával na Loraccu.

Ruiz si povzdechl. Posádka záchranného člunu ho příliš nenadchla. Na druhé straně, jejich vyhlídky byly rozhodně lepší než vyhlídky těch ostatních, kteří se nyní nejspíš snášeli do temných hlubin a sloužili jako snídaně rybám.

Vítr byl znatelně slabší, už nebylo třeba křičet, když chtěl něco sdělit ostatním. Brzy bude snad možné zase nasadit kurz ke břehu. „Gunderde, pojď sem za mnou a vysvětli mi, co máš v plánu."

Gunderd pokrčil rameny a přelezl si na lavici vedle Ruize. „Já myslel, že tu velíš ty, Ruizi." Ukázal hlavou na drátkovou pistoli. „Co si přeješ, abych plánoval?"

Ruiz zasunul zbraň za opasek. „Ale, no tak. Jen jsem chtěl předejít neuváženým reakcím. Kapitánem jsi ty. Tak, kam zamíříme?" Rozhlédl se po moři, pořád ještě značně zvlněném. Loď se zvedala a klesala, až se z toho obracel žaludek, ale už to nevypadalo nebezpečně. „Zamíříme rovnou zpět k pobřeží?"

Gunderd se drsně rozesmál. „Pokud nejste skutečně obětníci, nehnal bych se tam. Jsme dost na jih od nampské hranice. Bez Loraccy a jejích eruptorů bychom byli pro Břity jen zásobička potravin."

„Kam tedy?"

„No..." promnul si zarostlou bradu, „snadné to nebude nikde. Za prvé, majitelé Loraccy nevěděli, na čem všem by ušetřili, takže palivový článek téhle kocábky je starý a slabý: za chvíli přestane dodávat energii."

„A co rádio?" zeptal se ten chlapec.

Gunderd se na něho soucitně podíval. „Jsme na Straşpytlu. Koho bychom tak mohli zavolat...? O čem jsem to mluvil? Aha, už vím. Je tu plachetní vybavení, pro tísňové situace, jenže pak se loď zase bude jen těžko ovládat. Vrátit se do Mořských věží, když budou vítr a proudy proti nám... nemožné."

„Takže co?" Ruiz se snažil bojovat proti vracejícímu se pesimismu.

„Vidím jen dvě možnosti. Mohli bychom pokračovat na jih, dokud se nedostaneme za oblast Nampu. Tahle cesta je

plná nebezpečí. Velice často tu loví rybáři margarů, a kdyby nás chytili, prodali by nás prvnímu Nampovi, na kterého narazí - i když ženy by si možná nechali. Taky tu často vanou větry ke břehu, které by nás mohly zahnat přímo k Nampu. A i když se dostaneme za nampské území, čeká nás pusté a neobydlené pobřeží, skoro tisíc kilometrů pustiny, až na hrad Delt." Gunderd udělal palcem a ukazováčkem zvláštní gesto, asi zaklínadlo před smůlou, kterou mohla vyvolat zmínka o hradu Delt, proslulém tím, že na něm cvičili žoldáky, vrahy a donucovače pro SeedCorp.

Ruiz potřásl hlavou. „A když to všechno přežijeme?"

„Tak nakonec dorazíme do města u ústí řeky Soám. Bývají tam trhy a dá se tam obstarat doprava na jih."

„A ta druhá možnost?"

„Mohli bychom se plavit na severovýchod. S trochou štěstí se za dva dny dostaneme k souostroví Dayeraky. Slyšel jsi o těch ostrovech?"

„Něco málo," řekl Ruiz chmurně.

Gunderd pokývl. „Vidím, že i to stačilo. I tam je plno nebezpečí. A i když se nám podaří dostat do svobodného zemanství dříve, než nás chytí piráti, kanibalové nebo sektáři, budeme nejspíš muset dlouho čekat, než se nám podaří najít bezpečnou přepravu. Mimochodem, kam jste mířili vy?"

„Pryč ze Strašpytlu."

Gunderd vytáhl husté obočí. „Opravdu? No, hodně štěstí."

„Díky. Co tedy navrhuješ?"

„Neláká mě jedno ani druhé. Ale to souostroví nám asi přece jen dává větší šanci - o vlásek, bohužel."

„Souhlasím."

Gunderd dal rozkaz Jerikovi. Záchranný člun se otočil a zamířil novým směrem.

ZA NĚJAKÝ ČAS vítr utichl a člun sebou začal zmítat na dosud vzedmutých vlnách. Dolmaerovi bylo zase špatně, zvracel přes okraj lodi.

Ruiz si přisedl k Nise, odkud mohl dobře sledovat lodníky z Loraccy na zádi. Opět si uvědomil, že mu její blízkost přináší klid a radost. „Jak se ti vede?"

„Trochu líp. A tobě?"

„Fajn." Skutečně se cítil plný optimismu a energie; relativně, s ohledem na jejich situaci.

Nevesele přikývla. Uvědomil si, že mu pořád ještě neodpustila, jak je v Mořských věžích nechtěně opustil. Rozhodl se, že bude trpělivý. Nemohl přece čekat, že okamžitě zapomene na všechny nepříjemnosti, které ji potkaly za celou dobu, co ho zná. Coreanina vesmírná loď, Ohrady černých slz, podzemní kobky v Mořských věžích - jedno místo romantičtější než druhé. Jak dlouho už jí slibuje, že ji z tohoto hrozného světa odveze - a pořád jsou tady, ba ještě dál od cíle své cesty.

Nastalo ticho, během něhož se zataženou oblohou začaly prodírat první sluneční paprsky. „Alespoň že se trochu lepší počasí," ozvala se tiše Nisa.

„Ano."

Rozhlédla se kolem lodi a popotáhla. „Ničemu nerozumím. Jednou se vznášíme v zázračných létajících strojích s motory, které ani neslyšíš, teď se tu plahočíme v téhle prastaré neforemné kocábce. Nejde to k sobě."

„Máš pravdu. Jenže takové rozdíly jsou na většině světů běžné. Farao je jiný, protože je tam obyvatelný jen velice malý prostor. Ale Strašpytel je rozsáhlý, a proto je tak různorodý. Někteří lidé na této planetě si vyrábějí nože z kamene a chodí ve zvířecích kůžích. Jiní ovládají techniku, o jaké jsem nikdy dřív neslyšel."

„Stejně je to divné. Můžeš mi říct, kam teď plujeme?"

„K nějakým ostrovům kousek od pevniny." Byl by to nechal na tomhle, ale ona se významně odvrátila, jako by ani neočekávala, že se jí svěří. „Jmenují se Dayeraky."

„A co je to ostrov?"

„Malý kus země obklopený mořem."

„Houpe se to jako loď?" Ptala se váhavě, asi jí připadalo, že je mu její neznalost k smíchu.

„Kdepak. Většina ostrovů je pevně přirostlá k mořskému dnu. Některé jsou opravdu veliké, jiné jsou vlastně jen skály, jež sotva vyčnívají nad hladinu."

„A ty Dayeraky? Jaké jsou? Tvůj přítel o nich nemluvil příliš nadšeně."

„To ne," připustil. „Na některých z nich žijí dost nebezpeční lidé."

Zase popotáhla. „Je na tomhle příšerném světě nějaké místo, kde nejsou nebezpeční lidé?"

„Nejspíš ne," řekl. „Nejspíš ne."

COREAN SE VZNÁŠELA v Yuberově stříbrné a zlaté vaně a vychutnávala si horkou, voňavou vodu... a úspěšné obsazení jeho pevnosti. Yuberovi vojáci přijali její velení s až dojemnou dychtivostí. Stačilo, aby se prostě představila u jeho bezpečnostní brány, jako by měla veškerá práva vstoupit. Rychle si zvykli na její přítomnost a sebejistotu.

Skutečnost, že ji Yubere při její poslední návštěvě pozval do své pevnosti, dovolil jí používat svého bratra Reminta a jednal s nijako s důležitým spojencem... to všechno připravilo Yuberovy lidi, aby ji radostně přivítali jako svou zachránkyni. Zvlášť na ně udělal dojem její mocrassarský bojovník - vyšší třídy, než byl Yuberův Moc, stvoření, které zjevně zabil Ruiz Aw při atentátu na Yubera. Zdálo se, že převahu jejího Moce považují za dobré znamení.

Yubere se v průběhu doby začal považovat za nesmrtelného a nezvolil si žádného dědice. Naopak, vyvinul značné úsilí, aby v tomto směru zamezil jakýmkoliv iniciativám mezi svými nohsledy.

„Paranoia je sama sobě odměnou," řekla a obrátila se na bok. Konečkem prstu přejela po černých opálových motýlech zasazených do čela vany.

„Cože?“ zeptal se Marmo, který ji projednou pozoroval, místo aby hrál některou ze svých nekonečných počítačových her.

„Nic,“ řekla a přejela si rukama po těle, vychutnávajíc si vlastní krásu. Skrýval starý kyborg někde v hloubi kovu pořád ještě zbytky citů? Zasmála se a ponořila se do vody až po bradu.

„Připadáš mi dost veselá,“ poznamenal Marmo. „Čímpak to je? Mně naše situace pořád ještě připadá značně nebezpečná.“

„Ty si pořád s něčím děláš starosti, Marmo. Tvoje informační kampaň byla navýsost úspěšná. Piráti se teď starají o svoje nesmírné poklady - hlavně o ty, které patří ostatním. Vyřizují si staré účty, navzájem se špehují a slídí po Ruizi Awovi. Nás nikdo nepodezírá - alespoň ne víc než kohokoliv jiného.“

„To nemůže dlouho vydržet,“ opáčil Marmo zasmušile.

Znovu se zasmála a přestala si ho všímat.

PO RÁNU GUNDERD rozdělil jídlo z železných zásob člunu: sušenou rybu, škrobové suchary, glukózové tablety s ovocnou příchutí. „Hlady ani žízní neumřeme... alespoň nějaký čas,“ řekl. „Člun je zásobený pro dvacet lidí - a přístroj na výrobu vody prozatím funguje docela dobře.“

V tichosti se najedli - až na Dolmaera, který dal svou porci Molnechovi. Žena z posádky seděla strnule.

Když Ruiz dojedl, rozhodl se udělat diplomatické gesto. „Gunderde, možná bychom se měli lépe poznat. Představíš mi svoje lidi?“

Obě skupiny se na něj podívaly, jako by jim navrhl nějakou nepochopitelnou hloupost. Nakonec se ale Gunderd křivě usmál. „Když o to stojíš, Ruizi. Takže... tahle zástupkyně rostlinné říše je Marlena, naše pokladnice,“ řekl a ukázal na ženu, která seděla vedle něj. „Tohle byla její poslední cesta před výslužbou - a už od chvíle, kdy jsme vypluli z Mořských věží, věštila, že nás potká nějaká katastrofa. Jistě, tohle dělala při každé cestě, ale jelikož tahle měla být její poslední, prožívala to intenzivněji než kdykoliv předtím. Ironie osudu.“

Gunderd mávl rukou k chlapci. „A tohle je Svin, dokonalý vzor mezi plavčíky a synovec našeho bývalého kapitána - a strašný povaleč. Neumí nic, co je k něčemu dobré, a je na to neskonale hrdý.“

Svin se nejistě usmál.

„Kuchaře Einduixe nemusím představovat, takže jen řeknu jaké máme štěstí, že tu s sebou nemáme žádné nádobí - v opačném případě by se naše šance na přežití výrazně zmenšily.“

Když Einduix uslyšel svoje jméno, prudce se uklonil, až se mu cůpek rozhoupal.

„A nakonec Jeric, námořník na slovo vzatý a jeden z mála schopných členů posádky ubohé Loraccy. V tuto chvíli také tvůj nejzapřísáhlejší nepřítel. Jeden z těch, které jsi hodil do moře, byl jeho milenec Modoc.“

Jeric pozoroval Ruize ze svého místa u kormidla plamenným pohledem, zuby obnažené v nepřirozeném úšklebku.

Ruiz uvažoval, jestli se nemá omluvit, nakonec to ale zavrhl. Jeric by jeho omluvu přijal s opovržením, jež si zasluhovala, a Ruiz by tím nic užitečného nezískal.

„Všechny nás těší, že vás poznáváme,“ řekl místo toho vesele. „S takovou posádkou určitě přežijeme.“ Jeho slova zněla poněkud prázdně a hloupě dokonce i jemu samotnému, ale pokračoval a snažil se, aby to znělo co nejupřímněji. „Tak. Teď vám představím svoje přátele.“

Ukázal na Molnecha. „Tohle je Molnech, mistr kouzelník z Faraa, kde se rodí nejlepší čarodějové ve vesmíru. Později nám předvede některý ze svých úžasných kousků, aby nám lépe uběhl čas.“

Molnech se teatrálně uklonil a předvedl svůj mrtvolný úsměv.

„A tohle je Dolmaero, cechmistr z Faraa, po všech stránkách schopný muž: čestný, inteligentní a odvážný. I když je právě teď indisponován, na moudrost jeho rad je možné se vždycky spolehnout.“

Dolmaero se zvedl od zábradlí a chabě se pokusil pokynout ostatním.

Ruiz se dotkl Nisina ramene. „Tohle je Nisa, faraoská princezna.“ Skoro dodal a moje milovaná - ale včas se zarazil. Nepřítomně přikývla a zahleděla se zpátky do moře, jako by čekala, že ve zmítající se šedé mase objeví něco zajímavého.

Gunderd překvapeně pozvedl huňaté obočí. „A ty, Ruizi Awe? Jaké je tvoje povolání?“

Ruiz pokrčil rameny. „Znáte moje jméno. Jsem ode všeho něco; vyzkoušel jsem několik povolání a v žádném z nich jsem nijak zvlášť nevynikl.“

Gunderd se zatvářil pochybovačně a Faraoňané překvapeně vzhlédli. Ale zpočátku se nenašel nikdo, kdo by se chtěl s Ruizem přít.

Pak ale Nisa pohodila hlavou a řekla: „Ruiz Aw je příliš skromný. A mě už nebaví naslouchat jeho lžím, i když je v tom pozoruhodně dobrý. Je to významný donucovač a zabiják. Zabil víc lidí, než dokáže spočítat, miloval více žen, než na kolik si dokáže vzpomenout, žije víc let, než kolik je ochoten přiznat. Naposledy zabil nejmocnějšího muže Mořských věží... Remint, tak se jmenovala jeho nejčerstvější oběť.“

Muži hleděli na Ruize s otevřenými ústy a vytřeštěnýma očima. Zdálo se, že na Gunderdovi to zanechalo nejsilnější dojem: měl výraz člověka, který si hrál s něčím, co pokládal za neškodnou užovku, a najednou se dozvěděl, že se jedná o smrtelně nebezpečnou zmiji. „To jsem netušil,“ řekl pomalu. „Víte to určitě? Remint má mírně řečeno pozoruhodnou reputaci.“

Ruiz se nervózně ošil; Nisino prohlášení ho překvapilo. Osobně dával přednost diskrétnosti. „Trochu přehání. Remint je možná po smrti, ale já jsem jeho mrtvolu neviděl. Tak či tak, v současné době své povolání nevykonávám.“

Gunderd se netvářil nijak přesvědčeně. „Řekni to Modokovi a Drinsleovi.“

Ruiz zjistil, že nemá, jak by se hájil. Ti dva členové posádky, které zabil, nebyli žádní vojáci - nemohl je prostě započítat mezi nezbytné oběti legitimní války. Jistě, také nebyli vzory humánnosti: živili se převážením lidských bytostí do rukou kanibalů. Jenomže obětníci si přáli být odvezeni ke svým vrahům - a tohle je Strašpytel.

Ne, jeho jediné ospravedlnění bylo v podstatě prosté. Zabil by kdykoliv znovu a bez nejmenšího zaváhání - pokud by tím Nise a sobě zajistil delší život.

„Těch mrtvých je mi líto," řekl. „Kdybys byl na mém místě, jednal bys jinak?"

„Nejspíš ne," připustil Gunderd po krátkém zaváhání. Po dlouhý čas nikdo jiný nepromluvil. Zbytek pasažérů Loraccy pomalu trávil Nisino odhalení, ale na Ruize se teď všichni dívali mnohem obezřetněji - včetně Jerika. To bylo nejspíš dobře; možná si teď dvakrát rozmyslí, než se proti němu o něco pokusí. Možná že Nisino zbrklé prohlášení přece jen bude k něčemu dobré.

Jeric vedl člun vzdouvajícími se vodami na severovýchod.

BĚHEM ODPOLEDNE se vítr ztišil do lehkého vánku, který neměl ani dost sil, aby zčeřil vlny, jež po sobě zanechala bouře. Slunce rozehnalo mraky a shlíželo na ně z měděnkové oblohy. Ruiz seděl na přídi a pozoroval jakéhosi mořského ptáka, kroužícího vysoko nad stěžněm. Vzpomínal na dávné, klidnější časy: prašné cesty na Farau, Odpykání v Bidderumu, náves v Ohradách černých slz, kde ošetřoval Nisu a kde se poprvé milovali, Coreanin hedvábím potažený byt, v němž s Nisou strávili dosud nejdelší společný čas... a nejvíc ze všeho na cestu divokou krásnou krajinou do Mořských věží.

Napadlo ho, že si vlastně nikdy nepřipustil, jak byly ty ztracené dny nádherné - tehdy byl příliš napjatý předvídáním dalších událostí, příliš plný plánů, příliš ostražitý před svými nepřáteli, takže nechal ten nejlepší čas svého života uniknout do matných vzpomínek. Na druhé straně, on i Nisa dosud žili právě díky tomu, čím se v těch dobách zaměstnával - snad se to tedy vyplatilo. Vzpomněl si na hvězdnatou noc na lodi, kdy ležel v Nisině objetí. Připomněl si, jak měl tehdy pocit, že kdyby nyní zemřel, byl by to pro smrt ten nejvhodnější okamžik v jeho dlouhém, zvláštním životě - že by to byl nejlepší únik před vším zlem, jež ho v budoucnu čeká.

Zlostně potřásl hlavou. Takové úvahy znamenaly jed, který by pomalu a jistě zahubil jeho a Nisinu budoucnost. Musí se vrátit ke své obezřetnosti, nedůvěře, prohnanosti a brutalitě - musí být zlý, dokud to bude nutné, dokud se jim nepodaří uniknout ze Strašpytlu a vrátit se do bezpečnějšího světa.

Hleděl na ni, jak spí, s hlavou podloženou rukama a s obličejem skrytým za pramenem černých vlasů. Zřetelně viděl jen štíhlé silné paže a bílou ladnou křivku jejího krku. Sevřelo se mu hrdlo a zalila ho tak silná směs zoufalství a něhy, že mu až vhrkly do očí slzy. Šokovalo ho to: naposledy plakal kdysi dávno, v dětství.

Z myšlenek ho vyrušila náhlá změna v rytmu motoru, který prudce ztrácel rychlost a vydával nepříjemné skřípavé zvuky.

„Co se děje?" zeptal se Gunderda. Ten už byl na nohou a odsouval petlice motorového krytu.

Cosi zavrčel a vstrčil hlavu do prostoru pod palubou.

Motor zmlkl. Zdola se ozývalo nevrle mumlání. Po chvíli se vynořil Gunderd s černými šmouhami na tváři. „Je po něm," oznámil. „Nakonec to nebyl ten palivový článek."

„Co teď?" chtěl vědět Svin, ten stevard. Náhle vypadal jako vystrašený hošík.

„Teď vytáhneme plachtu a budeme doufat, že tenhle vítr vydrží."

Ruiz pomohl Gunderdovi vytáhnout z úložného prostoru na zádi pomocné plachtoví. Vztyčili skládací stěžeň a napjali hnědou plachtu. Loď se rozjela, i když mnohem pomaleji než s motorem.

Ruiz nahlížel Gunderdovi přes rameno, když manipuloval s primitivním navigačním zařízením. „Zbývá tam šťávy na pár hodin," usoudil námořník a upravoval měřítko malé elektrolumi-nační obrazovky. Hnědým prstem šťouchl do shluku zvlněných čar v pravém horním rohu. „Tady je okraj šelfu." Prst se přesunul dolů. „Tady jsme my." Jejich pozici naznačovala zelená tečka asi dvě stě kilometrů od nampského pobřeží.

Gunderd vypnul obrazovku. „Ušetříme si zbytek energie na dobu, až se přiblížíme k mělčinám - tam musíme navigovat co nejpřesněji." Zašklebil se. „Na rádio šťáva nestačí - i když to asi není žádná škoda, protože jediní potenciální zachránci mají špičaté zuby a pořádný hlad."

Ruiz se taky zasmál. „Vždycky jsi byl takový filozof?"

„Vždycky. Ale k našemu problému... dokážete udržet kurz?"

„Snad to zvládnu."

„Dobrá." Gunderd ho poplácal po rameni. „Postavil by ses ke kormidlu? Jeric a já jsme se střídali od té doby, co se Loracca potopila, a jsme hrozně utahaní. Svin je nespolehlivý - to bychom se taky mohli vzbudit zpátky u Břitů - a Marlena je přítomná jen tělem. Einduix... no, je prostě Einduix. Ať už to znamená cokoliv."

„Máš pravdu." Ruiz byl také unavený, celou noc hlídal Jerika, moc nevěřil jeho sebeovládání. Ale pochopitelně nemohl odmítnout, to by jen zvětšilo jejich zášť.

Přesunul se na záď a převzal od Jerika kormidlo. Pohled plný neskrývané nenávisti, kterým ho námořník při tom obdařil, se nedal přehlédnout. Jeric přešel dopředu a chvilku vztekle hleděl na Faraoňany, než se uvelebil na dně člunu. Dolmaero, který se zjevně konečně vzpamatovával z posledního záchvatu mořské nemoci, si ho váhavě měřil vážnýma očima. Molnech se vesele zašklebil a kývl mu na pozdrav.

Nisa se probudila, už když Ruiz debatoval s Gunderdem o motoru. Nejdříve hleděla zmateně... a pak přezíravě. Potácivě se zvedla a přešla dozadu k Ruizovi.

Nedokázal potlačit úsměv.

Potom spatřil záblesk pochopení v Jerikových očích a ošklivý pohled, jímž přejížděl od něho k dívce a zpět. Zamrazilo ho a uvažoval, jak s námořníkem jednat. Dříve nebo později se taky bude muset vyspat - a co se stane pak?

KAPITOLA 3

RUIZ STÁL U KORMIDLA až do setmění a s potěšením sledoval zpěněnou bílou brázdu za zádí. Celý den vál západní vítr a člun urazil pořádný kus cesty.

Když ho Gunderd vystřídal, vzal Nisu za ruku a odvedl ji dopředu za ostatními. Dolmaero seděl na příčné lavici a hleděl na krvavě červený západ slunce. Vypadal mnohem lépe - asi ktomu přispěl i mnohem klidnější pohyb lodi pod plachtami. Ruiz z toho měl radost, nechtěl ztratit oporu klidného cechmistra. . „Tak co," vyzvídal Dolmaero, když se usadili vedle něho. „Jak to vypadá?"

„Jde to," uklidňoval ho Ruiz.

„Co zlého nás čeká teď? Nechci vypadat nevděčně, ale rád bych věděl, jaké zkoušky máme před sebou." Bylo jasné, že dosud nenabyl své příznačné rovnováhy. Normálně takový pesimista nebýval.

„Doufám, že teď už se to obrací k lepšímu. Alespoň jsme živí, což se o ostatních pasažérech Loraccy říct nedá."

„Pravda," přitakal Molnech. „Buďme vděční zato, co máme." Ruiz přikývl. Byl hrozně unavený. Pokud si co nejdříve neodpočine, nebude schopen myslet. A to by mohlo být velice nebezpečné. „Poslyšte," obrátil se na přátele, „musím se trochu vyspat. Budete se muset střídat a hlídat posádku. Zejména Jerika. Z těch ostatních takový strach nemám. Dolmaero, postarejte se o rozdělení hlídek. Až mě Gunderd bude potřebovat u kormidla, dá vám vědět. Probuďte mě. Nedovolte ani jemu, ani nikomu dalšímu, aby se ke mně přiblížil."

Přitiskl se k lodnímu boku a zavřel oči. V příštím okamžiku už spal.

PROBUDIL SE DO POCITU akutního nebezpečí a klopýtajících a padajících těl. Byla úplná tma. Vyskočil a vyrazil proti tomu nejbližšímu - v posledním okamžiku však změnil směr úderu a zasáhl železo lodi. Uvědomil si, že vlastně neví, koho to má před sebou a jestli je to útočník, nebo obránce.

Než se dokázal zorientovat, praštilo ho cosi zezadu do hlavy a on se. sesul na dno člunu s nechápavým úžasem, že se nechal tak snadno přemoci.

KDYŽ OPĚT NABYL vědomí, cítil stejný úžas - tentokrát však nad tím, že žije. Pořád ještě ležel na dně lodi, ale hlavu měl v Nisině klíně. Upírala na něho pohled, v němž se mísila úleva a obavy.

Dolmaero se nad ním sklonil. „Konečně jsi vzhůru. To je dobře. Měli jsme strach, že tě ztratíme."

S námahou zvedl hlavu a snažil se dohlédnout na záď. Gunderd kormidloval a přátelsky mu pokynul na pozdrav. Plavčík Svin se krčil vedle lodního důstojníka a obličej měl bledý a stažený strachem a únavou. Einduix zamyšleně hleděl na svou flétnu.

Ruiz se ohlédl k přídi. Molnech seděl na samé špici a vesele se usmíval.

Jerika vidět nebylo. Ani tu strnulou ženu.

„Co se stalo?" zeptal se chraptivě.

Dolmaero pokrčil rameny. „Nikdo z nás to neví jistě. Ale Gunderd má tvou pistoli a taky nám sebral nože."

„Posádka nás přepadla? Kdo hlídal?"

„Já," sklopil Dolmaero zahanbeně hlavu. „Ale když se to stalo, díval jsem se zrovna na hvězdy. Někdo mi hodil přes hlavu plachtu a strhl mě na zem. Než jsem se z ní stačil vymotat, bylo po všem."

„Jak po všem?" Podařilo se mu zvednout se do sedu. Opatrně si ohmatával hlavu. Pod prsty cítil zaschlou krev, ale nic horšího než rozseknutou kůži nenahmatal. V hlavě mu třeštilo, nedokázal myslet.

„Zabíjení," ozval se Gunderd. „Tvoji lidé dopadli líp než moji, Ruizi. Ti tví jsou pořád naživu, ale já jsem o dva přišel."

„Jak? Kde jsou?"

„Sežraly je ryby. Asi jim to moc nevadilo, byli dokonale mrtví. Marlena ani nevěděla, co se děje - seděla si tu s vnitřnostmi v klíně. Jeric si nejspíš všiml, že mu někdo podřezává krk, ale nebylo mu to nic platné. A byla to čistá práce, ten, kdo mu to udělal, ho nechal viset pěkně přes bort, takže vykrvácel přes palubu. Velice ohleduplné."

Ruiz si třel bolavou hlavu a snažil se do ní vmasírovat nějaké myšlenky. „Viděl jsi, co se děje?"

„Ne." V chladném světle rozbřesku vypadal Gunderd mnohem starší a zranitelnější, navzdory pistoli zastrčené za pasem a nonšalantnímu chování. „Spal jsem. Ale dovedu si to představit. Myslím, že Jeric přivázal kormidlo, když se tvůj hlídač nedíval, a vrhl se na tebe, aby se ti pomstil. Zřejmě ho někdo překvapil. Slyšel jsem zápas - probudilo mě to - a pak už jenom chroptění. Potom ses zvedl ty a ozval se zvuk nárazu lebky do dřeva. Rozsvítil jsem lampu a šel opatrně na příď. Našel jsem tě tam v bezvědomí a Jerika mrtvého."

„Aha," řekl Ruiz, ale stejně tomu nerozuměl. „Nějaké další stopy?"

„Ne... ten řezník byl velice šikovný. Nikdo neměl zakrvácené ruce, jen Jeric. Vlastní krví, předpokládám."

„Kdo mě praštil?"

Gunderd pokrčil rameny. „Nikdo se nepřiznal. Ale ať už ten krk podřízl, kdo chtěl, udeřit tě musel někdo z tvých lidí. Svin a Einduix byli na zádi, když jsi sebou praštil na dno."

Ruiz pohlédl na ostatní. Nisa se tvářila ustaraně, Dolmaero rozpačitě... nikdo z nich provinile. Molnech vypadal spokojeně jako vždycky. „Viděl někdo z vás něco?" zeptal se jich.

Žádná odpověď.

„Svine?"

Plavčík důrazně vrtěl hlavou. Gunderd se rozesmál. „To bych spíš věřil, že v tom mají prsty mořští duchové, než bych podezíral Svina. Nezapomeň, že ten čin byl spáchán s chutí a profesionálně."

„Einduixi?"

Kuchař vzhlédl ze svého místa uprostřed lodi a na tváři se mu rozprostřel úsměv naprostého neporozumění.

Gunderd si odfrkl. „Einduix? Je tu vzdálená možnost. Je vyučený řezník, to ano, ale můžu tě ujistit, že je absolutně levý. Že by dokázal zasadit dvě tak dokonalé rány... naprostý nesmysl.“

Následovalo ticho, během něhož Ruizovi pomalu docházelo, že Gunderd pravděpodobně podezírá ze smrti dvou členů své posádky jeho, Ruize. „Já? Ty ses zbláznil,“ štěkl. „Jak jsem asi mohl podříznout tvoje lidi... a k tomu si ještě zařídit rozbitou hlavu?“

„Na to jsem ještě nepřišel - ale možná tě uspal jeden z tvých parťáků. Ale ne. I když o tobě ta tvoje žena říká to nejhorší, nedovedu si představit, že by sis vyráběl alibi. Vždyť jsi měl zbraň!“

Ruiz kývl a zašklebil se bolestí. „Pravda. Je to prostě záhada.“ Gunderd souhlasil. „Jak říkáš, záhada. No nic, vrátíme se k tomu později, až se trochu vzpamatuješ.“

Ráno plynulo chmurně a v bolestech. Nisa mu omyla zaschlou krev slanou mořskou vodou. Hrozně to štípalo. Dostal napít vody z lodní čističky a pak výživnou tyčinku. Pozvolna se začal cítit trochu lépe. Nenapadalo ho nic, co by jim mohl říct.

Vítr pořád foukal správným směrem a loď se o hodně přiblížila souostroví Dayeraky. Gunderd kormidloval s obratností zkušeného námořníka, ale odpoledne už na něm bylo vidět značnou únavu. „Pojď sem, Ruizi Awe. Vystřídej mě, musím si před noční směnou odpočinout.“

Ruiz si přelezl dozadu a zaujal místo u kormidla. Gunderd obezřetně ustoupil a nespouštěl ruku z drátkové pistole. Ruiz se ani nedivil, že je tak opatrný, a smutně se usmál.

Gunderd se usadil na vzdálené straně zadní lavice. Chvíli Ruize sledoval, zřejmě se chtěl přesvědčit o jeho kormidelnických kvalitách. Pak poklepal Svinovi na rameno a pravil: „Jdi dopředu za ostatními, hochu. Tady zabiják a já si musíme promluvit o věcech, které se tě nijak netýkají.“

Svinovi se moc nechtělo, asi se bál od důstojníka odejít. Gunderd se zasmál a popohnal ho. „Pospěš si! Můžeš být klidný, oni tě sice možná zabijí, ale určitě tě nesnědí.“

Pak se zamyšleně ohlédl po Einduixovi. „Hm, přísahal bych, že ten bazilišek neumí ani slovo z pangalačtiny, ale nač riskovat,

že...? Zmiz, Einduixi.“ Mával rukama jako na drůbež, až kuchař pochopil a odešel za Svinem.

„Takže,“ začal Gunderd tlumeně, „musíme si nalít čistého vína. Nevěřím, že jsi mé lidi zabil ty. Ale někdo to udělal. Pokud to byl někdo z tvých lidí... pak ti hrozí nebezpečí stejně jako mně. Někdo tady něco zamlčuje.“

„Vypadá to tak,“ připustil Ruiz. Až do téhle chvíle se snažil odhánět myšlenky, které mu noční vraždy vnucovaly. Hlava ho pořád ještě bolela, byl vyčerpaný a na žádnou konfrontaci neměl sílu.

Gunderd přeletěl očima sluncem zalité moře. „Musím ti to říct, Ruizi Awe... myslím si, že mezi sebou máme maniaka. Dovedu pochopit, že někdo zabil Jerika, který bažil po tvé krvi. Ať už ho podřízl kdokoli, mohl tím chránit tebe. Ale vražda Marleny? Ta přece nikoho neohrožovala. Smrděla, připouštím, zabírala tu místo, ale jinak? Chladnokrevná, odporná vražda.“

Ruiz zdráhavě přikývl.

„Povím ti, k čemu jsem dospěl. Ten hrdlořez musel být poměrně silný - tak silný, že dokázal zvednout Jerika a přehnout ho přes zábradlí. To mohl zvládnout kdokoliv z tvých lidí. I ta žena; je sice drobná, ale připadá mi, že síly má dost. A ten tlustý mohl klidně zaútočit zpod té plachty, co tvrdí, že mu hodili přes hlavu. Takže, na rovinu: co víš o svých přátelích? Je tady něco, co by nám pomohlo situaci objasnit?“

Ruiz se zhluboka nadechl. Téměř proti jeho vůli se mu před očima objevila scéna - umírající Publius. Jeho výkřiky. Jeho řeči o tom, že jeden z Faraoňanů byl dole u genšů...

Má to říct Gunderdovi? S největší pravděpodobností to byl jen poslední Publiův pokus, jak ho ranit.

Mozek ho odmítal poslouchat. Nedokázal si představit, jak by na Gunderda zapůsobilo, kdyby se mu se svým podezřením svěřil. Na druhé straně, bylo velice dobře možné, že jeden z Faraoňanů už není jeho přítel, protože žádný se nepřiznal k té ráně, která ho málem zabila. A žádný z nich nic nenamítal proti Gunderdově verzi nočních událostí.

Připadalo mu, že Gunderdovi může věřit jako málokomu na Strašpytlu, zdálo se, že lodní důstojník má jediný cíl - přežít.

„Tak dobře,“ vzdychl Ruiz konečně. „Je tady jistá možnost, že jeden z mých lidí - nemám tušení který - před nedávném prodělal dekonstrukci mysli u genšů v Mořských věžích.“

Gunderd překvapeně pozvedl obočí. „Opravdu? A kdo je za tím?“

„Pravděpodobně otrokářka Corean Heiclaro. Slyšel jsi to jméno někdy?“

Gunderd mírně zbledl. „Má obrovského Moce a božský obličej? Ano? Tu znám.“ Vytáhl drátkovou pistoli a namířil dopředu. „K zemi, Svine,“ vyštěkl.

Odehrálo se to tak rychle, že Ruiz málem nestačil zareagovat. Smýkl ráhnem kormidla zlomek sekundy předtím, než lodník vypálil, a vrazil mu do žeber takovou silou, že Gunderd přeletěl přes zábradlí. Pistole opsala třpytivý oblouk a zmizela pod hladinou.

Ruiz si lítostivě povzdechl.

Gunderdova hlava se vynořila v bílé brázdě za lodí. Plácal rukama kolem sebe, ale zdálo se, že v zápase s váhou svých zlatých řetězů nemá velkou šanci.

Ruiz chvilku váhal, ale nakonec zastavil loď a přikázal Svinovi, aby mu hodil lano.

Když byl roztřesený a sténající Gunderd opět na palubě, dal Ruiz vytáhnout plachty a loď zase nabrala kurz.

Dlouhé minuty bylo jediným zvukem skřípání a praskání lodi najíždějící na vlny. Nikdo nepromluvil.

Konečně zvedl Gunderd oči a pokusil se o pokřivený úsměv. „Začínám věřit pověsti, která tě provází, Ruizi Awe. Zdá se, že tvoje žena nepřehání. Ale já jsem se jen snažil jednat rozumně. Zabij je všechny a máš jistotu, že jsi dostal i toho zgenšovaného. Uznej, že to byl rozumný plán.“

„Možná.“

„Vypadá to, že v sobě máš víc než jen chladný pragmatický mozek. Mělo by mě to těšit, co? Každopádně děkuji, že jsi mě vylovil.“ Vytáhl z promočené kapsy hrst nožů a nabídl je Ruizovi. „Tu máš. Stejně mi k ničemu nejsou.“ Zase se usmál. „Proč bych si u tebe neudělal oko?“

Ruiz si vzal jeden z nožů a dal si ho do kapsy. Jeden vrátil Gunderdovi a ostatní hodil přes palubu.

Lodník cukl obočím. „Poslyš, buďme parťáci. Slibuju, že už neudělám žádné ukvapené rozhodnutí. Ale chci po tobě totéž.“

„Pokusím se,“ slíbil Ruiz poněkud nejednoznačně.

Gunderd po něm hodil ostrým pohledem, ale pak se usmál a schoval svůj nůž. „Víc asi žádat nemůžu. Za daných okolností. Ale připadalo mi to jako nejjednodušší řešení.“

„Chápu. Ale možná to ani není pravda. A mně na těch lidech záleží.“

„Aha.“ Lodník ztlumil hlas do důvěrného šepotu. „Hodnota té ženy je jasná, dokonce i mně. Ale nezdá se, že by se k tobě chovala moc přátelsky. Milenecká hádka?“ Ruiz se zamračil.

Gunderd zvedl ruce. „Nic ve zlém. Samozřejmě mi do toho nic není. A nakonec, i kdyby jeden z nich byl zgenšovaný, není to konec vesmíru. Jednou jsem měl kamaráda, dobrého kamaráda, který tím prošel.“

Teď zase vypadal překvapeně Ruiz. „Fakt. Byla to taková zvláštní situace. Byl vojákem za triatických válek a vyslali ho na Jacquetův svět. Měl tam za úkol zavraždit Nejvyššího básníka Bistu a zgenšovali ho pro roli talentovaného pěvce, aby si získal důvěru Básníka. Jenže válka skončila dříve, než dostal poslední instrukce, a pak ještě se jeho přistávací modul při návratu na Soufriere zřítil. Mysleli, že je mrtvý, takže se ho ani nepokoušeli hledat. No a on pak žil až do smrti v soufrierském středomoří. Byl to fajn chlap. Měl hlas jako mořská pěna a měsíční svit dohromady. Lepšího člověka bys nepotkal, protože jednal tak, jak si myslel, že by měl jednat - ne jak sám chtěl.“

Podivný příběh. Ruiz si vždycky myslel, že zgenšování znamená konec lidství v člověku, že z obětí dělá organické stroje, neměnné a mrtvé. „Zajímavé,“ poznamenal. „Takže ty pocházíš ze Soufriere?“

Gunderd přikývl. „Věřil bys tomu? Býval jsem rybářským pomocníkem na teplém Středním moři. Jediné, čemu jsem rozuměl, byly sítě a ryby a prodavačky ryb. Jak jsem se mohl dostat do tohohle přišerného světa... no, každý máme nějaký svůj příběh, co? Ale ještě k tomu genšování - slyšel jsi o Aluriantovi Ctižádostivém, který se dal zgenšovat na svatého? Za peníze ti genšové vyrobí cokoliv.“

„Nejspíš ano. Napadá mě, že i kdyby jeden z nich byl zgenšovaný, je stejně málo pravděpodobné, že by se někdy setkal s tím, komu podléhá.“

Gunderdovi zasvítily oči. „Opravdu? Tak to by pak nebyl žádný velký problém. Ta osoba totiž bude muset jednat tak, jak předpokládá, že by to od ní Corean očekávala. Byli tví lidé někdy tak blízko otrokářky, aby mohli mít jasnou představu o tom, co by si přála?“

„Asi ne. Byli jejími otroky, držela si je v Ohradách černých slz s dalšími otroky jejich kultury.“

„Čím dál lepší!“ Pak se ale Gunderd najednou zatvářil zmateně. „Něco tady nesedí. Jestli je někdo z nich Coreaninou stvůrou, proč tě pak chránil před Jerikem?“

Ruizovi přeběhl po zádech mráz. „Nejspíš má pocit, že mě Corean chce živého, aby mi mohla zaplatit za všechna příkoří, která jsem jí způsobil.“

„Tím by se to vysvětlilo... Smím se zeptat, co jsi jí provedl, že sis ji tak znepřátelil?“

Ruiz začal vypočítávat jen namátkou: „Ukradl jsem jí otroky a vzdušný člun, zabil několik jejích lidí, zlikvidoval jí podnik, způsobil jsem, že se nemůže dostat pryč z Mořských věží... možná je kvůli mně i mrtvá, i když to by bylo příliš krásné, než aby to byla pravda. Stačí?“

Gunderd vytřeštil oči. „Páni! No, jestli je v Mořských věžích, pak si zatím nemusíme dělat starosti. Pěkně se to tam mele.“ Ale pořád ještě se tvářil nechápavě. „Tak dobře. Jerik zemřel, protože se chystal připravit Corean o potěšení. Ale proč i Marlena? Ta byla úplně neškodná.“

Ruiz neodpověděl. Myslel na scénu tehdy v ohradě, kdy Corean jen tak mimochodem zabila zraněného otroka.

Náhle si uvědomil, že věří posledním slovům umírajícího Publia. Jeden z Faraoňanů už nebyl člověk.

Sevřelo se mu srdce. Zadíval se na tři schoulené postavy na dně člunu. Molnech si stále zachovával svou příznačnou dobrou náladu, což ovšem nic neznamenalo. Dolmaero upřeně hleděl na špičky svých bot a na širokém obličeji měl prázdný a zarputilý výraz. Nisa sledovala jeho, Ruize, s intenzitou až nepřirozenou a na rtech se jí chvělo cosi mezi úsměvem a vzlyknutím.

Kdo z nich?

Obrátil se zpět ke Gunderdovi. „Neříkej nic, co by mohlo prozradit, že máme nějaké podezření. Bude nejlepší, když toho dotyčného nevyplašíme.“

ODPOLEDNE PLYNULO Ruizovi ve smutných úvahách. Nespouštěl oči z mřížky navigačního kompasu a nevnímal zvuky, pach a obraz moře, jímž se plavili, i když byl krásný den s jemným vánkem, jasně modrou oblohou a moře mělo azurově stříbřitý nádech.

Kdo z nich to je?

I Nisino odcizení, ztráta vřelosti, která mezi nimi vždy planula, získalo nový rozměr. Pravda, v Mořských věžích zažila řadu ošklivých věcí, ale ostatní trpěli stejně, možná i víc. Mohlo to znamenat něco horšího než fakt, že je slabší a méně oddaná, než si původně myslel?

A Dolmaero, ten mu vždycky připadal tak klidný a vyrovnaný - a najednou je plný temného pesimismu. Lze tak zásadní proměnu přičíst jen jeho nemoci?

Dokonce i Molnechova nezměněná osobnost získávala zlověstný rozměr. Co když na něho současné trápení působí

méně, protože už neuvažuje jako člověk?

Myšlenky mu vířily hlavou jako tančící myši, ale k žádnému závěru dospět nedokázal.

Než Gunderd opět převzal kormidlo, byl už naprosto vyčerpaný úvahami a ruce měl ztuhlé, jak zoufale svíral páku.

Masíroval si je ve snaze rozproudit v nich krev a přitom se rozhlížel, překvapený změnou světla. Slunce se sklánělo k západnímu horizontu. Hřebeny vln mu připadaly kratší a strmější, jako by už byli v šelfu souostroví Dayeraky - i moře mělo jinou barvu, temně zelenou s rezavým nádechem od řas. Tázavě pohlédl na Gunderda.

„Ano, během noci doplujeme k mělčinám. Normálně bych se setměním zakotvil a počkal s přistávacími manévry na ráno, ale za daných okolností budeme vděční za tmu."

Ruiz přikývl. Nedokázal se soustředit. Možná by bylo rozumné odložit přemítání o přátelích a uvažovat o tom, co by je mohlo potkat během noci. Rozhodl se jít za nimi dopředu a chovat se tak, jako by se nic nedělo, ale ještě seděl na zádi, když Gunderd radostně vykřikl, vyskočil a ukazoval do vody. „Podívejte! Neonoví démoni! Božská večeře!" Ruiz se sklonil přes zábradlí a spatřil trio velkých ryb, každá přes půl druhého metru dlouhá, jak si vesele plave podél boku lodi, těsně pod hladinou. Dvě měly na bocích zářivě modré a zlaté pruhy, ale ta třetí měla břicho zvrásněné ošklivými jizvami. Vypadalo to, jako by z ní někdo vykuchal všechno maso a nechal jen kůži.

Nedokázal si představit, jak mohla ryba přežít takové trauma. Gunderd sledoval jeho pohled. „Neonoví démoni jsou nejživotaschopnější tvorové, jací plavou v oceánech Strašpytlu. Ale jejich maso se rychle kazí, takže když lovci margarů démona chytí, vyrvou prostě kus tkáně a hodí rybu zpět do vody. Démoni rádi plavou kolem lodí a dokážou udržet tempo, i když jim vyrveš tři z jejich čtyř svalových pruhů. A i když z nich zůstane jen pytel vnitřností zavěšený na kostře, budou se snažit plavat za lodí... Je to hrozně zvláštní."

Ruize zalila hrůza. Nechápal, proč je jeho pocit děsu v takovém nepoměru s nepříjemným obrazem, který mu Gunderd namaloval. Zmrzačená ryba vyvalovala na loď zlaté oko - zdálo se mu, že hledí přímo na něj. Napadla ho fantastická představa - skoro jako by ho svým studeným primitivním mozkem litovala.

Otřásl se a odvrátil se.

„Převezmi na chvíli kormidlo. Vytáhnu si rybářské náčiní a alespoň jednou se pořádně najíme, než se dostaneme k ostrovům."

„Ne." Ruiz rezolutně odmítl připravit rybu o poslední kus masa. „Měli bychom si odpočinout, jíst jen mírně. Musíme být připravení."

Gunderd se zase posadil ke kormidlu. Vypadal nespokojeně. „Možná máš pravdu. Jo, určitě máš pravdu." Pohlédl zamyšleně přes zábradlí. „Ano."

Ruiz se zvedl a přelezl dopředu. Svin a kuchař se rychle tlačili na záď. Stevard cosi šeptal Gunderdovi a vyplašeně se ohlížel přes špičaté rameno. Lodník ho poplácal po rameni a bylo vidět, že se ho snaží slovy i jednáním uklidnit.

Ruiz se usadil vedle Dolmaera. Cechmistr byl z těch tří momentálně asi fyzicky nejméně nebezpečný - i když Ruize samozřejmě napadlo, že pokud je Coreaniným nástrojem, klidně může svou chorobu předstírat.

Potřásl hlavou a snažil se přemoci pocit hořkého zklamání. Pohlédl na Nisu. Oplatila mu pohledem bez výrazu. Poprvé zauvažoval, zda by ji dál miloval, kdyby už nebyla lidskou bytostí. Samozřejmě že ne, pomyslel si a zlobil se na sebe za svou hloupost.

Ale pak se na ni podíval znovu a už si tak jistý nebyl. Kdyby se opravdu ukázalo, že ji Corean ovládá, možná by ji byl nucen zabít, nejen kvůli bezpečnosti všech ostatních, ale hlavně kvůli Nise, jíž bývala.

Kdyby k tomu došlo, zabíjel by přitom své vlastní srdce, rval by si je z hrudi.

„Proč ty chmury?" zeptal se Dolmaero. „Přece se nebojíš zrady. V tomhle civilizovaném světě?"

Mluvil se zoufalým opovržením a Ruiz nevěděl, co mu na to má říct.

„Ne, Ruiz Aw je teď v bezpečí, nic mu nehrozí," řekla Nisa temně. „Jedeme vstříc další krvi, nemýlím se, že? Ruiz je naše jediná zbraň. Copak by někdo zahodil svou největší pušku a vydal se na pouštní medvědy? Ne."

Dolmaero se usmál. „Dobrá poznámka, vznešená paní. Hned se cítím lépe."

„Já taky," přidal se Molnech beze stopy ironie.

Nedokázal nic říct. Hlava ho dosud bolela, byl vyčerpaný, měl oslabenou vůli. Rozhodl se, že v této chvíli je nejdůležitější si odpočinout. Našel si pohodlnou pozici a zavřel oči. Bude spoléhat, že Nisina logika udrží každý nůž daleko od jeho krku.

Při usínání cítil tenkou nitku úžasu - jak málo mu teď záleží na životě.

KAPITOLA 4

KDYŽ SE PROBUDIL, byla obloha černá. Jen tu a tam se matně třpytily hvězdy a blikala světla orbitálních stanic Šardů. Zklamaně a překvapeně si uvědomil, že je dosud na Strašpytlu. Vzbudil se snad z nějakého snu o jiném, lepším světě?

Posadil se. Zavadil přitom o Nisu, která se nehybně krčila mezi žebry trupu, zabalená do kusu plachty. Okamžik se tomu doteku nebránila, pak se prudce odtáhla. Opuštěnost, kterou při tom pocítil, mu připadala nepřiměřeně veliká. „Já bych ti přece neublížil, Niso. Věř mi." Znělo to neobratně - nemyslel si, že je nutné ji ujišťovat o svých dobrých úmyslech.

„Já vím," odpověděla tichým neutrálním hlasem.

Ve tmě neviděl její výraz.

„Opravdu," opakoval. Tentokrát mlčela.

Chviličku čekal, ale pak se začal cítit hloupě, a tak se vydal přes chrápající těla Dolmaera a Molnecha na záď.

Uprostřed lodi narazil na Einduixe. Seděl na lavici a přátelsky mu pokynul. Uvědomil si, že ještě nikdy neviděl toho oranžového kuchaře spát.

Svin spal u Gunderda. Tolik v té chvíli připomínal malé štěně, stočené svému pánovi u nohou, že se Ruiz neubránil úsměvu. Lodní důstojník vytrvale držel kurz, třebaže vítr mezitím utichl a člun se pohyboval jen zvolna. „Ruizi Awe," přivítal ho. „Konečně. Už jsem myslel, že budu muset někoho poslat, aby tě vzbudil. Uvažoval jsem, kterého z mých poslů by bylo nejmíň škoda, kdyby cestou šlápl na některou z tvých zmijí. Povím ti, těžké rozhodování: Svin je k ničemu, to jo, ale alespoň se nikdy nesnažil mě otrávit."

Ruizovi připadalo, že lodník mluví s nucenou bodrostí. Usadil se a převzal kormidlo. Všiml si, že vane jihovýchodní vítr, což se jim příliš nehodilo. „Co se děje, Gunderde?"

„Koukni se na sever. Vidíš to zlověstné světlo z Roderiga?"

Ohlédl se. Skutečně spatřil matnou světlezelenou záři daleko na obzoru, skoro neviditelnou. Sevřel se mu žaludek a obočí mu zalil pot, i když bylo docela chladno. „Aha," řekl.

„Aha? Ty jsi tedy kliďas. Když jsem to zahlédl, vzkřísil jsem všechny bohy svých otců a začal jsem se modlit - v naději, že třeba na Strašpytlu zavedli občanská práva. Jsou to koneckonců vodní bohové a my se plavíme na čemsi, co vodu alespoň vzdáleně připomíná."

Ruiz se musel smát.

I Gunderdovy zahnědlé zuby se zablýskly ve tmě.

Znovu pohlédl na tu záři. „Jak jsme se dostali takhle blízko? Podle tvého kurzu jsme se přece měli Roderigu na hony vyhnout."

Lodníkův úsměv zmizel. „Navigační panel nefunguje, Ruizi, ale než zkolaboval, zdálo se, že se držíme dobře. Napadají mě dvě vysvětlení: silný proud, o kterém už nás přístroje nestačily informovat - což je klidně možné - nebo... nebo nás vysledovali hetmani z Roderiga a zmanipulovali naše navigační přístroje."

„To snad ne."

„Přesně tak," řekl Gunderd. „Přesně tak."

„Co můžeme dělat?"

„Skoro nic. Doufat, že to byl ten proud. Snažit se vzdálit, jak to jen vítr dovolí. Modlit se."

„Aha."

Gunderd si odfrkl. „Řečník z tebe tedy nebude, ať už máš talent, na co chceš. Jdu si zdřímnout, třeba to bude můj poslední svobodný sen. Udržuj kurz a vzbuď mě za úsvitu. Nebo kdyby se změnil vítr."

Přehodil si přes ramena deku a v okamžiku spal.

Po chvíli vytáhl Einduix z kapsy flétničku a začal tichounce pískat jakousi molovou melodii. Hrál tak dobře, že Ruiz na chvíli zapomněl na starosti. Starý kuchař vydržel celou hodinu přehrávat jednoduché variace na totéž téma a Ruiz vydržel celou hodinu poslouchat. Pak koncert skončil a Einduix pokynul svému jedinému posluchači - pokud Nisa nebyla vzhůru.

Ruiz mířil na jihovýchod a zelenavá záře se pomalu ztrácela.

TĚSNĚ PŘED ÚSVITEM zaslechl zlověstné burácení - zvuk silných motorů.

Ze tmy se vynořil roderižský stíhací člun. Na masivním ocelovém trupu nesvítilo jediné světlo. Ostrý hlas mu z megafonu oznámil, že má okamžitě zastavit a připravit se na nalodění.

Ruiz přehodil páku kormidla a obestřel ho zoufalý pocit porážky. Bylo zbytečné se bránit, pronásledovatelé určitě mají elektretové pasti a šokové sítě. Vstal a necítil nic než děsivou únavu. Možná by bylo nejjednodušší padnout naznak do mořského objetí a všechno skončit.

„Co se děje?" ozval se tichý vylekaný Nisin hlas. Plavčík u jeho nohou polykal vzlyky.

Ruiz se zhluboka nadechl. Nebuď blázen, napomenul se v duchu. Stejně určitě mají naváděcí ryby, které by ho vyčenichaly a vynesly z hlubin zpátky.

„Žádné hrdinství," šeptal Gunderd. „To by věci jen zhoršilo. Někteří to možná i přežijí, když se vzdáme a budeme jim připadat vycvičitelní."

„Ano."

Gunderd mu stiskl paži. „Mrzí mě to, Ruizi. Doufal jsem ve šťastnější konec."

„Já vím." Snažil se vzpomenout si na všechno, co věděl o otrokářských výcvikových střediscích na Roderigu. Osobně s Roderigány nikdy při svých předchozích misích na Strašpytlu nejednal - jeho zaměstnavatelé nebyli o nic lepší než ostatní multisystémové korporace, ale přece jen měli jakési mravní zásady.

Roderigo bylo pověstné širokým spektrem otrokářských aktivit. Provozovali chovný program několika lidských typů, zásobovali hrad Delt přepadovými jednotkami s vymazanými mozky, prováděli eliminační testy nejsurovějšího stylu. A ještě si přivydělávali vykrmováním lidského dobytka pro kanibaly na pobřeží Nampu.

Byli schopni dodat dvojníky k jakémukoliv účelu, v jakékoliv ceně. Ze Strašpytlu sem přicházely řady zbabělců jen proto, aby si pořídili loutku k pomstě na nenáviděném nepříteli. A zamilovaní sem putovali s kadeří vlasů svých nejdražších.

Asi nejpozoruhodnějším příspěvkem k umění bohatnout na lidském utrpení bylo mnohonásobné vydírání. Když se jim podařilo získat poklad, dítě obzvlášť bohatého pangalaktického občana, s oblibou nakloňovali celou sérii duplikátů. Když dostali výkupné a původní dítě bylo zpět u rodičů, zahájili kampaň, aby vymámili další peníze. Natočili na holokazetu mučení a týrání prvního z duplikátů a poslali nahrávku rodičům. Jen výjimečně se našel rodič, který by dokázal klidně sledovat mučení dítěte, jež bylo podle všeho jeho vlastní.

Rozsah a zrůdnost podnikání donutily Roderigo, aby si vybudovalo zvlášť dokonalou ochranu a zabezpečovací

zařízení - nejeden zoufalý rodič byl ochoten investovat na zničení Roderiga ohromné sumy peněz. Ale hetmani na svém ostrově z betonu a oceli očividně prosperovali dál.

Na palubě stíhacího člunu se objevili dva muži v třpytivých metalizovaných oblecích a v rukou drželi těžké grasery.

„Správně," řekl ten vyšší. „Přestupte si na naši loď. Jeden po druhém."

Z horního okraje se spustil žebřík.

Gunderd se na Ruize krátce usmál. „Kdybychom se už neviděli... jsem rád, že jsme se potkali. Bylo to zajímavé, Ruizi Awe."

Ruiz neodpověděl, soustředil se na svou novou roli. Svěsil ramena, ohnul záda a dovolil rukám, aby se třásly. Povolil obličejové svaly, vypadal jako ochromený strachem.

Nisa a ostatní Faraoňané na něho hleděli nejdřív užasle a pak s opovržením. Dokonce i Nisa se s pohrdlivým úšklebkem odvrátila.

Snad i proto se nemusel příliš snažit, aby se mu oči zalily slzami.

Gunderd pomalu přelezl na palubu lodi, kde ho ti muži uchopili a smýkli s ním k řadě poutačích úvazů poblíž kapitánského stanoviště.

Připoutali ho se zručností získanou dlouhou praxí a vrátili se k zábradlí. „Další!" štěkl ten vysoký. „Necourejte se, nebo vám pomůžeme neurobičem!"

Ruiz opouštěl záchranný člun jako poslední, křečovitě svíral žebřík a pletl rukama a nohama, jako by ho odmítaly poslouchat. Na palubu spíš přepadl, než přelezl, a muž, který ho chytil, s odporem zabručel: „Polez, co je s tebou? Dospělý chlap, a chová se jak baba."

„Promiňte, promiňte prosím," blábolil Ruiz. Přelétl očima palubu a srdce mu kleslo. Podél můstku stála řada stojanů s automatickými zbraněmi, palubní desky pod nohama jasně naznačovaly, že se jedná o omračovací mříž. Jeho herecké schopnosti mu příliš nepomohou, alespoň prozatím ne.

Kolem nohou a zápěstí mu zacvakla pouta a přitiskla ho k lavici. Jeden z těch chlapů v zrcadlových oblecích zkontroloval vězně detektorem a sebral Ruizovi a Gunderdovi nože.

Když narazil na Einduixovu flétničku, pokrčil rameny a mrštil s ní přes palubu. Einduix tlumeně, vztekle zavrčel. Ruize naprosto šokoval výraz vražedného běsu ve tváři malého kuchaře. Zároveň si však uvědomil, že byl asi jediný, kdo si toho všiml, neboť v příštím okamžiku se kuchařův obličej vyhladil do přihlouplého úsměvu.

Přejel mu mráz po zádech: zjevně má každý z nich nějaké tajemství a možná žádný není tím, čím se zdál být.

Najednou ho přepadla únava z té věčné přetvářky. Jenže nemá na výběr, musí dál hrát tu složitou hru. A tak, když se před něho ten vyšší muž postavil s datatabletem a chtěl po něm jméno a zařazení, odpověděl vysokým bázlivým hlasem: „Ruiz, utěšitel, prosím, pane."

Překvapení jeho spolupasažérů bylo přímo hmatatelné, ale žádný z nich se neozval, aby ho prozradil.

Muž kývl, zjevně mu věřil, a poznamenal si informace. „A ty?" obrátil se na Svina.

„Svin, námořnický učedník," odvětil plavčík. Ruiz měl pocit, že se muž pod třpytivou maskou usmál špičatými zuby. „Myslím, že se ti v dobytčích ohradách bude líbit. Spousty jídla. Krátký a veselý život."

Zdálo se, že má také radost z úlovku faraoského kouzelníka a cechmistra. „Cenný majetek," pochvaloval si.

Když se zeptal Nisy na povolání, vztyčila svou krásnou hlavu a odpověděla: „Nisa, princezna."

I přes lesklou masku bez výrazu bylo cítit pobavení. „Takových tady máme spousty, Vaše Jasnosti. Doufejme, že prokážete talent i v jiných oblastech, abyste nemusela za Svinem do ohrad."

Další na řadě byl Gunderd. „Gunderd, učenec."

Ruiz si znovu připomněl, že nemá být ničím překvapený.

Nakonec se muž zastavil před Einduixem a zopakoval svou otázku.

Oranžový mužík se usmíval a potřásal hlavou. Jeho neschopnost dorozumět se byla tak okatá, že to v Ruizovi okamžitě vzbudilo podezření.

Muž vytáhl multikanálový translátor a opakoval do něho otázku. Počítač ji vychrlil v desítkách jazyků. Některým Ruiz ani nerozuměl. Einduix zůstal i nadále usměvavě nekomunikativní. Po chvíli uchopil muž neurobič a mávl jím kuchaři před obličejem, což přimělo Einduixe k nesrozumitelným výkřikům tenkým nakřáplým hlasem.

„Co s ním?" zeptal se ten vyšší muž.

„Nevím. Je jasné, že ve výkrmně ho chtít nebudou. Možná se bude hodit do sbírek. Označíme ho ‚neklasifikovaný' a necháme to na nich."

„To bude nejlepší."

Muž s datatabletem zmáčkl cosi na svém zápěstí a vznášecí rampy se daly do pohybu směrem k palubnímu průvlaku, který se odsunul na ochozu.

Ruiz sestupoval do podpalubí jako první. Ze tmy mu do chřípí pronikl známý puch otrokářských podpalubních brlohů, složený z rozkládajících se organických látek a nezaměnitelného pachu beznadějného zoufalství.

ZATUCHLÉ PODPALUBÍ osvětlovaly jen červené orientační lampy. Muži je připoutali ke kruhům v pažení mezi jednotlivými boxy a odešli. Dlouhou dobu nikdo nepromluvil. Lodní motory se rozburácely a loď se začala houpat na vlnách.

Konečně se ozvala Nisa. „Proč jsi..."

Přerušil ji Gunderd, který začal vykřikovat veselým bodrým hlasem: „Holá, holá, začíná nám nový a zajímavý život. Ode dneška si o své profesi budeme rozhodovat sami a nesmíme zapomínat, že naši noví představení budou velice zodpovědně zvažovat naše chování, aby mohli co nejlépe využít našeho talentu. Jsem si jist, že i teď nás pozorují a hodnotí. A proč by ne?"

Ruiz si překvapeně uvědomil, že Gunderd to ještě nevzdal, že dosud doufá, že on, Ruiz Aw, zabiják a likvidátor, způsobí zázrak a dostane je z Roderiga živé.

Svin promluvil sevřeným hláskem. „A co já? Já mám jít do ohrad. Co to asi je? Má někdo tušení?“

Až do této chvíle pro něho Svin nic neznamenal, ale náhle mu ho bylo líto. Nevěděl, co říct.

Gunderd odvětil stejným vesele břeským hlasem, jakým na Svina pokřikoval jindy: „Co můžeš vědět? Možná je to jejich výraz pro místa, kde přechovávají osoby, jejichž talent se musí teprve projevit. Buď klidný, jestli existuje někdo, kdo najde využití pro každého, jsou to tihle z Roderiga.“

Plavčík se trochu uklidnil, i když by asi musel být opravdu hloupý, aby spolkl Gunderdovu lež bez pochybností. Prostory, v nichž se nacházeli, přímo vnucovaly zlou předtuchu. Ruiz téměř cítil, jak je obklopují duchové předchozích pasažérů, jak se k nim tlačí a sahají po nich ledovými mrtvými prsty.

Zachvěl se a snažil se vytvořit nějaký plán. Nic ho nenapadalo. Mohl jedině doufat, že snad po čase Roderigáni uvěří, že je neškodný primitiv, a polevíve sledování natolik, aby mu to dalo šanci něco podniknout. Bohužel, všechno, co kdy slyšel o Roderigu, ho nutilo spíš k pesimismu. Proti hetmanům Roderiga už bylo vysláno mnoho profesionálních zabijáků, protože důvod nenávidět je měly miliony obyvatel Pangalaxie. Ale hetmani žili dál, jak dlouho chtěli, dokud je tíha jejich skutků nestáhla k zániku.

Po necelé hodině hřmění motorů zesláblo a pohyby lodi se zmírnily, jako by vpluli do klidných vod přístavu. Pak motory umlkly docela. Slyšeli dupot lidí po palubě, křik rozkazů a skřípot motorových navijáků.

Konečně hluky utichly a následovalo zlověstné ticho.

Příklop se odsunul a podpalubí zalilo ostré sluneční světlo.

„Sbohem, kamarádi,“ řekl Gunderd. „Budete mi chybět. I ty, neodhalená zmije. Dokonce i Svin, ba, bože odpusť, i ty, Einduixi, traviči našich žaludků.“

„Sbohem,“ řekl Ruiz patřičně rozechvělým hlasem.

Nikdo další se k loučení nepřidal.

V palubním otvoru se objevil pár velkolepě zdobených holínek z kůže margara a po nich jejich nositel, žena v černé kombinéze roderižského hetmana.

S půvabem a elegancí sestoupila po žebříku a obrátila se, aby si prohlédla vězně. Okamžik stála ve světle, jež dopadalo shora, jako by jim chtěla umožnit, aby se jí obdivovali.

Navzdory jistotě, že ta žena je netvor, nemohl si Ruiz pomoci a musel ji obdivovat. Ostře řezané rysy tmavého obličeje lemovaly nepoddajné kudrnaté vlasy, jež padaly v umělecky rozcuchaném účesu přes ramena. Na temeni byly jasně červené, kolem tváří rezavě hnědé a na konci stejně černé, jako měla Nisa. Ruiz si uvědomil, že úplně stejné postupné odstíny má schnoucí krev.

V pravém uchu měla zavěšenou ozdobu z rubínů a drobounkých bílých peříček a na vysoké lícní kosti se jí bělel klikatý hodnostní znak z malých jizviček. Štíhlé tělo tvořily silné svaly bez náznaku ženské měkkosti.

Celkový dojem - barbarská nádhera. Kdosi přikázal tichým neosobním tónem: „Světlo.“

Nad hlavami se jim rozzářila hlavní světla tak ostrá, že Ruiz na okamžik oslepl.

Když si jeho oči přivykly, stála hetmanka před jeho úvazem a pozorovala ho černýma očima. Vedle ní stál další Roderigán, jakýsi velice starý muž s bílými vlasy, vrásčitým obličejem a hubeným šlachovitým tělem. Připomínal chytrého lišáka a jeho bystrým očím jako by neunikl jediný detail. Ruiz si ho zařadil jako osobního Jazyka hetmanky a velitele ochranky.

„Jmenuji se Gejas,“ oznámil překvapivě jemným hlasem. „Mluvím jménem vaší nové majitelky, Žlutého listu.“ Zdvořile se uklonil směrem k ženě.

Kývla a přeletěla všechny vězně pohledem bez výrazu. Pak se ledovýma očima vrátila k Ruizovi, který si bez zvláštní námahy nasadil výraz stěží potlačované hrůzy. Říkal si, že v pozornosti, již mu věnuje, není žádná zvláštní zloba, ale stejně ho děsilo, že se tak úporně věnuje jen jemu.

Minuta plynula mučivě pomalu. Tvář té ženy ho mátla - pokud v ní byl nějaký výraz, vypadal nejspíš jako jakási nenasytná zvědavost. Konečně se přece jen odvrátila a vrátila se po žebříku nahoru - opět tak pružně a půvabně. Cítil, jak mu po zádech stéká pot. Pomyslel si, že je nejspíš stejně nebezpečná jako kterékoliv jiné stvoření na Strašpytlu.

Gejas počkal, dokud hetmančiny vyšívané boty nezmizely v otvoru paluby, a pak opět promluvil: „Ohrady na Roderigu jsou momentálně přeplněné. Budete tudíž prozatím v našem příjmovém prostoru, než se uvolní místa ve výcvikovém středisku. Mým úkolem je naučit vás, jak přežít tuto vstupní fázi. Pokud budete dodržovat jednoduché pravidlo, je pravděpodobné, že skutečně přežijete.“

Věnoval jim letmý mrazivý úsměv. „Nikdy se nepokoušejte rozzlobit, neuposlechnout či poškodit jakéhokoliv Roderižana. Učiníte to a zemřete. Je tu někdo, kdo tomu nerozuměl? Nějaké otázky?“

Svin se ozval roztřeseným hláskem: „Pane? Já...“

Gejas se pohnul tak rychle, že to zaskočilo i Ruize, a než mohl Svin vyslovit další slovo, rozřízl mu Gejas hrdlo malým sonickým nožem. Z rány vytryskl proud krve, ale Gejas ji obratně uzavřel do samopřisávací trubice, které pumpovala chlapcovu krev do nádoby u paty jeho úvazu se stejnou rychlostí, s jakou vytékala.

Neschopen odtrhnout zrak sledoval Ruiz zděšený Svinuv obličej. Chlapec chrčel a dusil se, nedokázal ani vykřiknout, Gejas mu nejspíš zničil hlasivky. Ruce v okovech sebou trhaly a z úst mu vytékal tenký pramínek krve. Pak se jeho oči zakalily a celé tělo povolilo.

„Tak, to byla ukázková lekce. Moudrý žák se nevyptává, prostě dělá, co je třeba. Někteří z vás si možná myslí, že mají větší cenu než tenhleten, který byl stejně určen na maso - ale neměli byste zapomínat, že i pro vás se najde volný hák v boxech mrazicích lodí. Roderigo je bohaté a přežije, i když bude muset prodat vaši mršinu Břitům za pár supů.“

Znovu se usmál okouzlujícím a odpudivým úsměvem. „Nyní půjdete do Příjmu. Uspíme vás na to. Z důvodu

bezpečnosti je nutné, aby nás bylo co nejméně vidět.“ Zmáčkl ovládací panel na svém zápěstí a injekční jehla pronikla do Ruizova ramena.

Nepokoušel se bojovat s temnotou, jež ho obklopila.

COREAN CÍTILA, jak jí srdce téměř bolestně svírá obrovská bublina radosti. „Mají ho?“ zeptala se znovu dychtivě.

Marmo se znepokojeně posunul, staré servomotory kvílivě bzučely. „Zvaž to ještě jednou. Hetmanka nasadila na Ruize Awa nepřiměřeně vysokou cenu. A navíc, chtějí, aby sis pro něho osobně na Roderigo přijela. Jak víme, že to není past? Proč ti prostě tvůj majetek nepošlou?“

Corean ho netrpělivě vyslechla. „Samozřejmě učiníme všechna nutná bezpečnostní opatření. Nejsem tak pitomá, abych se ukázala na Roderigu s čepicí v hrsti. Nevěřím hetmance ani za mák. Pokud jde o cenu, musí nejspíš vědět, že ho chtějí lordi. Pochopitelně jsou opatrní - to bude důvod, proč ho chtějí prodat jinde než v Mořských věžích, kde by se ho lordi mohli pokusit ukrást. Ale na ničem z toho nezáleží. Vydala bych se samému peklu do chřtánu, jen abych ho dostala.“

„Hned se cítím lépe,“ poznamenal Marmo suše. Otočil se k odchodu. Šasi se mu ve světlech nad jejich hlavami matně lesklo. „Jaký je plán? Musím ti říct, že já osobně nejsem takový hrdina jako ty. Roderigáni mě děsí. Tvůj plán bude muset být opravdu dobrý, mám-li s tebou jít.“

Úžas, který Corean při těch slovech cítila, byl stejně obrovský jako předchozí radost ze zprávy o Ruizově zadržení. Za celá léta, co jí sloužil, s ní Marmo tak nemluvil.

KAPITOLA 5

PŘICHÁZEL K. SOBĚ mnohem pomaleji než obvykle.

Otevřel oči do matného krvavě červeného světla. Teplý vzduch páchl dezinfekcí. Jediný zvuk, který zachytil, byl tlumený šepot hlasů. Byly tak tiché a bylo jich tolik, že to znělo spíš jako zvuky přírody, jako šumění větru v hlubokém lese.

Zvedl hlavu a rozhlédl se. Ostatní leželi v úhledné řadě vedle něho na jakémsi zvýšeném pódiu z měkké šedé hmoty. Všichni dosud spali a stejně jako on byli nazí. Za ním se k nízkému stropu zvedala hladká betonová stěna.

Byla to skutečně obrovská místnost, její vzdálenější části nemohl ani vidět pro opar, který vytvářely tisíce lidí, jež se tu tísnily. Kam pohlédl, všude byly skupinky nahých lidských těl všech ras, pohlaví, věků. Jen málokteří se pohybovali, většinou seděli a mlčky sledovali své druhy nebo se krčili v hloučcích a šeptali si mezi sebou.

Pomalu se posadil. Svaly měl tak ztuhlé, že začal uvažovat, jak dlouho je Roderigáni nechali spát. Cítil se mnohem hůře, než by odpovídalo jedné či dvěma hodinám bezvědomí. Také bylo možné, že mu Gejas pích nějakou oslabující drogu, jen tak, pro případ, že by se ukázal být nebezpečnější, než předstíral. Masíroval si paže a snažil se zbavit je ztuhlosti. Po chvíli cítil, že mu krev zase začíná řádně proudit. Bylo mu trochu lépe.

Než se začal probouzet Gunderd, byl na tom už Ruiz tak dobře, že se mohl postavit a protáhnout se.

„Au,“ naříkal Gunderd, „bylo tohle nutné?“

„Náš hlídač tvrdil, že ano,“ odvětil Ruiz bojácně nadějným hlasem, jak odpovídalo jeho roli bezmocného prostituta.

„Nechej toho divadýlka,“ zavrčel Gunderd. „Tyhle ohrady se nemonitorují, pokud se neděje něco opravdu neobvyklého.

Pokud se svět nezbláznil, nemáme pro Roderigány valnou cenu. Radši mi pomoz se posadit.“

Ruiz natáhl ruku. „Jak to můžeš tak jistě vědět?“

„Roderigáni byli jedna z ras, které jsem studoval na univerzitě - než jsem našel své pravé životní poslání v práci nádeníka na těch nejrezavějších neckách, jaké se plaví po mořích Strašpytlu. No, a jelikož moji profesoři byli zajedno v tom, že hetmani už ani nejsou lidé, museli jsme absolvovat jeden semestr o Roderigu. ‚Trazitivní odcizení - studie svévolné evoluce', tak se ten seminář myslím jmenoval.“

Ruiz pocítil zákmit naděje. Zase jednou se na něj usmálo trochu štěstí v té nejhorší situaci. Gunderdovy znalosti budou určitě užitečné. „Co ještě víš?“

Jako by mu četl myšlenky, pohlédl na něho odmítavě. „Pokud mě napadne něco užitečného, určitě ti to povím - když mi slíbíš, že se pokusíš zvládnout svou zbytečně energickou náturu. Jestli to nedokážeš, moc dlouho žít nebudeme.“

„Vynasnažím se.“

Jako další se probudila Nisa. Prudce se posadila a zadusila výkřik. Obličej měla sevřený bolestí. Pak si zřejmě všimla, že Ruiz i Gunderd jsou nazí, a schoulila se.

„Nebojte se,“ uklidňoval ji Gunderd, „i kdybych nedával přednost milování s mužem, nehrozila by vám žádná nechtěná pozornost. Po pravdě řečeno ani chtěná.“ Hodil pohledem po Ruizovi. „Naši majitelé neradi vidí nepovolenou zábavu, proto rozprašují do vzduchu drogy, jež zabraňují tělesným touhám.“

„Rozumím,“ řekla, ale podle výrazu v obličeji úplně přesvědčená nebyla.

Ruiz se na ni díval, a přestože byla stejně krásná jako předtím, cítil jen estetické potěšení z její krásy. Nebyla v něm žádná fyzická touha. Zůstal jen hněv na ty, kteří mu ukradli ten vzácný žár.

Cosi z jeho pocitů se mu muselo zračit ve tváři, protože Gunderd mu poklepal na rameno a napomenul ho. „Ovládat se, Ruizi Awe, hlavně se ovládat. Roderigáni nám nechávají vládu jen nad velice málo věcmi. Musíme to, co nám zbylo, dokonale využít.“

Ruiz se zhluboka nadechl a přikývl.

Ostatní se zvolna probouzeli, sténali a kašlali, jen Einduix byl stále nehybný jako malá oranžová loutka. Po nějaké

době začal mít Ruiz starost, že snad ty oslabující drogy, jež dostali, byly pro něho příliš silné. Přešel k němu a sklonil se k tichému tělu.

Pokud kuchař dýchal, bylo to velmi pomalé dýchání. Ruiz natáhl ruku a dotkl se jeho krku. Po chvilce nahmatal slabý pulz.

Když se narovnával, měl dojem, jako by se kuchařovo pravé oko otevřelo - jen skulinkou, sotva znatelně, ale za tou skulinou byla pozorná temná panenka, ne bílá prázdnota bezvědomí. Než si mohl být jist, že se to opravdu stalo, oko se opět zavřelo... ale on cítil podivnou jistotu, že na něho Einduix mrkl.

„Žije ten travič?“ chtěl vědět Gunderd.

„Myslím, že ano. Tak, co bude teď?“

„Budeme čekat, co jiného?“ zasmál se Gunderd kysele.

Molnech se zvedl a protahoval si vychrtlé tělo. „Kdy nám dají najíst?“ soustředil se na svůj jediný zájem.

„Gunderd je tu odborník, jeho se ptej.“

Molnech se s tázavě zvednutým obočím obrátil k lodníkovi.

Gunderd se zamračil. „Já nejsem žádný expert. Strávil jsem třicet let usilovným zapomínáním toho, co jsem se kdysi naučil - a docela slušně se mi to povedlo. Ale mám-li odpovědět na tvou otázku - pokud si pamatuji, mají Roderigáni individuální krmný systém. Někde by tu měla být násypka plná granulí. Porozhlédni se po ní.“

Molnech si snad ani nevšiml lodníkova nepřátelského tónu. „Děkuji za radu. Už běžím.“ A vydal se dychtivě na výpravu za jídlem.

Gunderd ho sledoval zpod hněvivého obočí. „Ze všech tvých zmijí se mi tenhle líbí nejmíň. Vypadá jak rodný bratr Smrti.“

Konečně se zvedl i Dolmaero. Tvář měl popelavou a zkropenou potem. „Zjev nás někdy může mýlit,“ pronesl slabým hlasem. „Ze všech kouzelníků, co znám, má Molnech nejlepší srdce - přinejmenším se k obyčejným smrtelníkům nechová jako k obtížnému hmyzu.“

„Je to možné. Určitě ho znáš líp než já. Ale stejně jsem z něj nesvůj. A není to jen jeho půvabným ksichtem.“

„Ty jsi taky moc krásy nepobral,“ odsekla Nisa jedovatě.

Gunderd se rozesmál, tentokrát docela pobaveně. „Trefa. I když na druhou stranu, řekl bych, že jsem pohlednější, než jsem býval.“ Otevřel ústa a vycenil blýskavé bílé zuby. „Seškrábli mi kůži ze zubů, teď vypadám mnohem míň jako opravdový pirát, co? A pokud měl někdo z vás nějakou implantovanou zbraň nebo nějaké nitrolební cerebrální posilovače, nebo vůbec cokoliv, co na vás nevyrostlo samo - tak už to nemáte. A jelikož jsme tady, znamená to, že jsme nic mechanického neměli.“

„O čem to mluví?“ vyptával se Dolmaero a třel si hlavu, jako by ho bolela.

„Někteří pangalaktikové mají v těle voperované přístroje -zbraně nebo komunikátory. A ti, co si nemohou dovolit své vlastní klonované orgány místo nemocných či poškozených - například srdce - se musí spokojit s přístroji.“

Nisa pohlédla na Ruize. „Takže tvé srdce je živé, ne ocelové?“

„Je živé.“

Naklonila hlavu na stranu a dlouze a přemítavě se na něho zadívala. Uvažoval, jaké myšlenky tou půvabnou hlavou letí a jak se mu mohla tak odcizit. Vlastní úvahy ho vyděsily. Zavinili to snad genšové?

Dolmaero vzhlédl. „Co je s tebou, Ruizi?“

„Nic,“ zamumlal.

„Jak chceš. No,“ obrátil se Dolmaero ke Gunderdovi, „zdá se, že toho o našich únoscích víš hodně. Mohu ti položit pár otázek?“

„Počkej, zeptám se Ruize Awa, jestli to považuje za rozumné. Ruizi?“

„Dolmaero je hloubavý muž,“ řekl mu Ruiz vážně. „Výborně mu to myslí a dokáže vidět dopředu. Kdo ví, třeba bude mít užitečné nápady. Proč bys ho neinformoval.“

Gunderd přátelsky pokýval hlavou. „Tak jo. Spusť.“

Dolmaero si zamyšleně třel bradu. „Jsou Roderigáni otrokáři?“

„To tedy jsou, přinejmenším.“

„A hodlají nás... co?“

Na to už byla odpověď těžší. „Za normálních okolností bych odpověděl naprosto jistě: prodají nás nejvyšší nabídce, nebo pošlou naše maso Břitům, pokud by za nás na trhu nabídli málo. Ale... tentokrát si nejsem tak úplně jistý. Jsou tu věci, kterým nerozumím.“

Ruiz cítil, jak se mu hluboko v mysli něco zachvělo, ta paranoidní buňka jeho osobnosti, jež reagovala na možnost, že vesmír by se mohl rozhodnout zlikvidovat tu drobnou částečku sebe samého, která se jmenuje Ruiz Aw. Normálně tvrdě potlačoval každou takovou myšlenku, protože vedly k šílenství a neschopnosti jednat. Ale, pomyslel si, časy se možná změnily. „Jak to myslíš?“

„Tak třeba Žlutý list. Proč by se hetmanka jejího postavení měla zajímat o náhodně sebranou tlupu špinavých ztroskotanců, jako jsme my? Promiňte mi, ale žádný z nás mi nepřipadá jako obzvlášť cenný vzorek.“

Dolmaero se zachmuřil. „Ruiz Aw nás informoval, že jako vůdčí osobnosti faraoského souboru Odpykání máme značnou cenu.“

„O tom nepochybuji. A nechci vaši cenu snižovat. Ale stejně... hetmani se zabývají jen skutečně významnými záležitostmi. Běžný provoz ostrova je v rukou Jazyků, jako je například Gejas.“

„Jazyků? Co to znamená?“

„Ach tak. To je jeden ze zajímavějších aspektů roderižské společnosti,“ vysvětloval Gunderd a nasadil přitom tak profesorský tón a gesta, že bylo najednou velice snadné v něm vidět učence, jímž býval - i když navenek to byl pořád

stejný hubený nahý darebák s neumělým námořnickým tetováním.

„Abyste rozuměli," pokračoval lodník, „Roderigo je svět plný brutality, intrik, proradnosti - to všechno v míře v jiných částech lidské galaxie naprosto ojedinělé. Hetmani jsou posedlí bezpečností, všemožným utajením. Když je uváděn do úřadu nový hetman, musí se podrobit chirurgickému odstranění hlasivek a jazyka, aby nikdy nebyl v pokušení prozradit nějaké tajemství. A tady nastupují Jazykové, osoby speciálně cvičené, které předvídají hetmanova přání a formulují je."

Dolmaero vykulil oči. „Takže ten hetman pak už nikdy nepromluví?"

„Nikdy. Pochopitelně, je to v podstatě symbolické zmrzačení, protože hetman může v případě potřeby komunikovat pomocí datatabletu nebo manuálního voxkodéru. Ale stejně si myslím, že je to jedna z příčin roderižské ztráty lidskosti."

„To nechápu," pravil Dolmaero. „Znám nešťastníky, kteří se narodili němí, přesto nebylo lepších a lidštějších."

„Samozřejmě. Já také. Ale pokud tomu dobře rozumím, pocházíte z klientského světa, kde neznáte možnost prodlužování života a kde všichni umírají podle přírodních zákonů, ať jsou sebebohatější."

„To je pravda," přisvědčil Dolmaero.

„Ale utrpení, se kterým dokáže člověk po svůj krátký život docela dobře žít - i když tihle lidé jsou možná ve svém osamění odlišnější, než si představujete - se za tisíciletí života Roderigánů mění v něco docela jiného." Gunderdův hlas se ztišil do drsného šepotu. „Jak důležitá je řeč, výměna myšlenek, která nás pozvedá nad zvířata? Dokážeme si bez ní zachovat ostatní vlastnosti, jimiž se lišíme od zvířat: soucit, lítost... lásku? Možná je to právě to nekonečné mlčení, jež způsobuje, že Roderigáni jsou dost silní, dost krutí, dost bestiální, aby dokázali provádět svoje hrůzné činy. Kdo ví?"

Dolmaero se tvářil otřeseně. „Jaké jsou to činy, kromě otrokářství a kanibalismu?"

„Oni nejsou kanibalové. Profesoři nám dokonce říkali, že se živí rostlinnou potravou, neboť jim zvířecí maso připadá příliš nechutně smrtelné, aby si je vkládali do těla. Zvláštní. Co se týká jejich činů, bojím se, že vám je popsat nedokážu. Už tak se dost bojím a nemyslím, že bych to vydržel." Ale usmál se na Dolmaera. „Možná později, až si na ten strach trochu zvyknu. Jsme už tak stvořeni, my lidé, že se i v těch nejhroznějších situacích postupně uklidníme."

„I tak mám dlouho o čem přemýšlet," pokyvoval hlavou Dolmaero.

Chvíli nato se vrátil Molnech. Vypadal spokojeně a bříško se mu očividně zakulatilo. „Nejbližší krmítko je tamhle," ukázal vlevo podél zdi. „Ty granule jsou chutnější, než jsem čekal - sladké a pikantní zároveň."

Gunderd se ušklíbl, ne příjemně. „Jak vidím, jsi ochoten spolupracovat s našimi novými majiteli."

„Jak to myslíš?"

„Vykrmuješ se, abys co nejdříve mohl na hák. Jen se koukni, jak kulaťoučcí jsou naši spoluvězni." Mávl rukou směrem k ostatním lidem, kteří zaplňovali sál.

Ruiz se rozhlédl a musel uznat, že je tomu tak. Byli obklopeni stovkami ustrašených tlustých lidí.

Molnech vypadal nejistě jen kratičkou chvíli. „Já se cpu odjakživa, ale nikdy jsem neztloustl."

„Tak to máš šťastný metabolismus," konstatoval Gunderd.

GEJAS SEDĚL NA druhé straně stolu se skleněnou deskou a pozoroval nejjemnější hnutí ve tváři Žlutého listu. Vědomí se mu přestěhovalo na to místo, kde už nebyl Gejasem, nýbrž orgánem své hetmanky, mnohem hbitějším a výmluvnějším, než býval její vlastní jazyk.

Promluvil do obrazovky ke krásné šílené ženě v Mořských věžích. „Corean Heiclaro, Žlutý list naslouchá tvé prosbě s porozuměním. Tvoje kňučení ji neuráží - Roderigo je koneckonců zosobněná síla, a bylo by od tebe vrcholně nemoudré neuvědomovat si vlastní slabost, když jednáš s námi."

Čist tváře bylo náplní jeho práce i života a obličej té malé otrokářky byl dokonale průhledný: byla to tenká půvabná slupka nad hadím hnízdem hořké vášně. Odhadoval, že je v ní dost chladné amorality, aby se mohla zařadit na nějaké podřadnější místo v životě Roderiga, ale ne dost disciplíny k jeho zastávání. Proč jinak by připustila, aby její pomstychtivá touha po tom dilvermoonském zabijákovi přehlušila vlastní pud sebezáchovy?

Zkřivila ústa do kyselého oblouku, ale jinak jeho urážky ignorovala. „Takže jsme dohodnuti?"

„Ano. Ale... naše zdroje nás informují, že v Mořských věžích i nadále zuří boje a že každým dnem je zničena větší část. Lordi, kteří dosud přežili, bojují stále úporněji. Je tomu tak? Bojí se, že někdo upláchne s jejich největším pokladem, ať už je to cokoliv. Neobáváš se zanechat tam své zájmy bez ochrany?"

„Ne," odvětila přesvědčivě lehkomyslným tónem.

ČAS PLYNUL V MATNÉ načervenalé nudě. Ruiz seděl na plastové vyvýšenině a nutil mozek k činnosti. Příliš se mu to nedařilo.

Ostatní vypadali stejně letargicky, jak se cítil on. Dolmaero už zase ležel na šedém stupni, zdálo se, že spí. Molnech se opíral o stěnu a hleděl do prázdna. Kousek dál si Nisa cosi tiše povídala s Gunderdem. Bylo by ho docela zajímalo, co si ti dva mohou svěřovat. Kuchař Einduix se pořád ještě neprohrál ze svého podivného komatu.

Napadlo ho, že pravděpodobně nikdy nebyl blíž smrti než nyní - ale nijak ho to nevzrušovalo. Přemítal nad tím, ale jeho myšlenky se loudaly a neustále se rozbíhaly. Čím to asi je? Drogy? Umělé potlačení mozkové činnosti? Smrtelná únava? Co záleží na příčině, když se nedokáže vymanit z temných pavučin, jež obklopují jeho mysl.

Sál se rozezněl dupotem okovaných holínek. V tichém šoupání bosých chodidel to znělo jako hřmění. Zvedl oči a viděl, jak se jejich směrem blíží dva muži v metalizovaných oblecích.

Zastavili se před ním. „Pojď," vyzval ho jeden z nich.

Zvedl se, zatočila se mu hlava. Strážci se otočili a odcházeli. Klopýtal za nimi. Když míjel Nisu, podíval se na ni. Hleděla na něho velikýma očima a krásná ústa se jí chvěla. Natáhla k němu ruku, ale byl už mimo její dosah a jejich

prsty se minuly.
Neodvážil se ohlédnout.

STRÁŽCI HO DOVEDLI k transportní rakvi, kovové bedně s vyčalouněnými poutacími úchyty. Zvažoval, zda by se neměl pokusit o útěk těsně předtím, než ho do té bedny zavřou, ale představa, jak nahý muž, sotva se držící na nohou, útočí na dva trénované ozbrojence v metalizovaných overalech, byla tak groteskní, že mu na rtech cukal úsměv, ještě když muži zaklapovali víko jeho rakve.
Čekal ve tmě a do chřípí mu proudil zápach starých hrůz.
Po chvíli se rakev zvedla a dali se do pohybu. Ruiz se snažil vnímat změny směru, aby měl představu, kam jdou, ale několikrát se zastavili a bedna se otáčela dokola, takže dokonale ztratil orientaci.
Když dorazili k cíli, musel opět nekonečné minuty čekat.
Pak se ozvalo řinčení zámků a bedna se otevřela. Oslnilo ho ostré světlo.
Slepota pominula a všiml si, že se nad ním sklání přátelský obličej Gejase. „Ruiz Aw? Ten utěšitel?“
Cosi v tónu, jakým to říkal, napovědělo Ruizovi, že už odhalili jeho podvod, ale neměl jinou možnost než hrát až do konce. „Ano, pane.“
„Tak polez ven.“
Ruiz se štrachal z bedny a skoro přitom padal slabostí. Gejas ho chytil za paži a bolestivě sevřel. „Opatrně, Ruizi,“ napomínal ho.
Ruiz zvedl oči a rozhlédl se. Byli v poměrně malé místnosti, přepychově zařízené a osvětlené příjemným světlem zlatých lustrů. Kolem sněhobílých křemenitových stěn stál nábytek z leštěného červeného dřeva. Nohy se mu až po kotníky bořily do koberce z měkkých vláken, jemných jako vlásky batolat. Pohlédl dolů a zachvěl se. Možná to opravdu byly dětské vlásky.
Gejas kroutil hlavou. „Takhle by to nešlo. Za chviličku tu bude Žlutý list a ty musíš být schopen komunikovat.“ Vzal malou injekční stříkačku a vbodl mu ji do stehna.
Skoro okamžitě se začal Ruiz cítit lépe. Gejas ho pustil a odstoupil. Blýskaly mu oči a Ruizovi najednou připadal jako zosobnění bdělosti a ostražitosti. Jako by ho nikdo nemohl ničím zaskočit.
„Postav se hezky rovně, Ruizi Awe. Přichází Žlutý list.“
Na druhé straně místnosti, za velkým psacím stolem, se tiše odsunuly dveře a Žlutý list vstoupila dovnitř. Měla na sobě tutéž kombinézu jako na lodi, ale v uchu tentokrát měla šňůrku jadeitových perliček, z nichž visel černý opál vyřezaný do podoby růže.
Ruiz pohlédl stranou na Gejase a šokovalo ho, jak zvláštně se tváří. Nadpřirozená ostražitost se přesunula a zaměřila na konkrétní cíl. Zdálo se, že Gejas nevnímá nic než hetmanku. Oči mu žhnuly a liščí rysy zářily soustředěním. Ruize napadlo, že teď by mohl udělat cokoliv a Jazyk by si toho vůbec nevšiml.
Na druhé straně, kdyby se pokusil Gejasovi zakroutit krkem, rozhodně by si toho všimla Žlutý list, a pak by to stejně věděl i Gejas.
Trhl sebou. Fantazíruje snad po té droze, kterou mu Jazyk píchl? I kdyby nakrásně dostal Gejase, Žlutý list je fyzicky přinejmenším stejně nebezpečný soupeř a nad její bezpečností určitě bdí automatické ozbrojené systémy.
„Žlutý list tě zdraví, Ruizi Awe,“ pronesl Jazyk hlasem, který byl jiný než jeho vlastní hlas - mírně zajíkavý, trošku vyšší.
Ruiz si nebyl jist, jaká pravidla chování tu mají, takže se usmál tak servilně, jak to jen dovedl, a hlavou naznačil úklonu.
Aniž odtrhl oči od hetmanky, švihl Gejas rukou a sekl ho do týla. Ruiz klesl na všechny čtyři a před očima mu blikaly hvězdičky. Ta poslední injekce mu asi ještě nevrátila všechny síly.
„Poklekni, když zdravíš Žlutý list,“ přikázal mu Gejas.
Ruiz omámeně kývl. Gejasova holínka ho zvedla z koberce. Tentokrát přistál na zádech a držel se za žebra.
„Řekni ‚ano, pane'.“
„Ano, pane,“ opakoval poslušně. Přemýšlel přitom, jak se asi z toho krásného koberce čistí skvrny od krve - vypadal tak čistý.
„Vstaň.“
„Ano, pane.“ S námahou se postavil a překvapilo ho, že může stát, i když ho žebra nepřestávala bolet.
Vzhlédl a zjistil, že Žlutý list si ho prohlíží se stejným soustředěním jako Gejas ji. Její pohled byl však mnohem studenější a Ruiz se náhle cítil malý a bezvýznamný.
Díval se na ni pokorně a ponížen, ale fascinovala ho. Co vidí Gejas v těch ledových očích a nehybném obličeji? Jaké hrůzné činy mu přikázala udělat tím výrazem bez výrazu?
Porozuměl snad kdy Jazyk špatně její vůli? Jaké to mělo pro něho následky? Choval se jako člověk uvězněný vášnivou posedlostí - kolik z ní je láska a kolik strach?
„Žlutý list se ptá: Tvrdíš, že jsi utěšitel, tedy prostitut. Je to tak?“
„Ano, pane.“
Usmála se kratičkým krutým úsměvem. Gejas pokračoval: „Žlutý list se ptá: Kde jsi provozoval své povolání?“
„Pane, pracoval jsem na Dilvermoonu, v Bo'emě... v Paláci vášnivé krásy, v Klubu majetných, U Červeného osla. Taky jsem sloužil na lodích SeedCorpu, ale to jen neoficiálně.“
„Žlutý list konstatuje: Strojnická kurva.“
„Ano, pane.“
Pousmála se trochu víc. Jazyk pokračoval. „Žlutý list poznamenává: Tvrdá práce. Žlutý list se ptá: Jak je možné, že

tvá krása neutrpěla?“

„Pane, měl jsem vždy štěstí, že jsem si získal ochránce.“

„Žlutý list se ptá: Jak ses dostal na Strašpytel?“

„Pane, můj ochránce mě prodal.“

„Žlutý list poznamenává: Tak už to bývá.“

„Ano, pane.“

Nastalo ticho. V té malé místnosti a se dvěma dalšími lidmi se Ruiz cítil tak opuštěný jako ještě nikdy. Vzduch byl nabitý jakousi komunikací, k níž byl hluchý, ale kterou si uvědomoval. Cítil ji jako zimomřivé chvění kdesi v kostní dřeni.

Konečně Gejas opět promluvil. „Žlutý list poznamenává: Má komando daccanských přepadových jednotek, kde si před nedávném odrovnali svou hračku. Možná jim tě věnuje. Žlutý list se ptá: Líbilo by se ti to?“

Ruiz věděl, že buď odpoví, nebo dostane ránu, ale nebylo to jednoduché. Už několikrát se nechtěně setkal s daccanskými vojáky. Byly to živé stroje na zabíjení, které nezajímalo nic než krutost a vlastní primitivní potěšení. Nebyli k ničemu tam, kde se jednalo o takticky náročné úkoly, ale byli vynikající na trestání a terorizování bezmocných poražených obyvatel.

„Ano, pane,“ řekl nakonec. Co jiného mohl říct, měl-li hrát dál svou roli?

Tentokrát už Žlutý list ukázala své ostré červené zuby v širokém úsměvu.

„Žlutý list soudí: Buď jsi neuvěřitelně statečný, nebo absolutně hloupý. Žlutý list chce vědět: Co z toho je pravda?“

„Pane, nejsem statečný.“

Žlutý list se nezvučně rozesmála. Vypadalo to dost hrůzostrašně. Ale skoro vzápětí se jí obličej zase vyhladil do masky bez výrazu.

„Žlutý list oznamuje: Bylo to docela zábavné, ale nyní je třeba mluvit vážně. Nejsi Ruiz Aw, utěšitel s vysokým prahem bolesti. Jsi Ruiz Aw, kdysi neúspěšný emancipátor, v poslední době zabiják ve službách Umělecké ligy. Konec veškerého předstírání, od této chvíle ti nevynese nic než bolest, jakou ani ty nebudeš schopen snést.“

„Ano, pane,“ řekl Ruiz otupěle.

„Žlutý list tě informuje: Pokoušeli jsme se vloupat do tvého mozku a neměli jsme valný úspěch. Jisté oblasti tvého vědomí se nám zdají docela zajímavé. Je možné, že budeš schopen posloužit Roderigu v důležité akci.“

Zde se Gejas odmlčel, zatímco Žlutý list ho dál sledovala svýma mrtvýma očima.

„Ano, pane.“

„Žlutý list vysvětluje: V Mořských věžích je v této chvíli zvláštní situace. Roderigo na ní má jistý zájem. Žlutý list byla nedávno zmocněna, aby ji řešila. Žlutý list se ptá: Co víš o záležitosti, jež způsobila, že lordi z Mořských věží ničí jeden druhého s takovou zuřivostí?“

„Pane, téměř nic.“

„Žlutý list prohlašuje: To je možná pravda. Nenašli jsme žádné důkazy vědomostí tohoto typu. Žlutý list se ptá: Přijmeš nabídku získat tuto informaci pro Roderigo?“

Ruiz pocítil absurdní záchvěv naděje. „Ano, pane.“ Byl ochoten souhlasit s čímkoliv, pokud to znamenalo šanci dostat se pryč z Roderiga.

„Žlutý list se směje. Žlutý list prohlašuje: Jediný způsob, jak se kdy dostaneš z moci Roderiga, je jako mrtvola bez mozku nebo na háku v chladírenské lodi. Ale pokud budeš souhlasit s nabídkou pracovat pro nás, tvůj život, pokud budeš žít, bude snadnější a pohodlnější. To je jediné, v co můžeš doufat. Žlutý list se táže: Je to snad zanedbatelné?“

„Ne, pane.“

„Žlutý list pokračuje: Na ostrově Dorn kdysi existovala rozsáhlá knihovna. Nyní z ní zbyly jen trosky a virtuální depozitář, bohužel také poškozený při katastrofě, jež zničila knihovnu. Roderigo má důvod věřit, že údaje týkající se záležitostí v Mořských věžích jsou uloženy v tomto depozitáři. Byla vyslána řada podlidí, jako je Gejas, aby konzultovali virtuální systém. Všichni byli zabiti nebo mentálně znehodnoceni. Nebyly získány žádné užitečné údaje. Nedávno byl vyslán hetman Červená skála, osoba velice schopná a vytrvalá. Vrátil se ve zcela nefunkčním stavu a byli jsme nuceni ho rustifikovat na jeho daču v severních horách. Je stěží schopen sám se najíst.“

Gejas zmlkl. Ruiz znovu cítil vlny dorozumívání mezi Jazykem a hetmankou, neviditelný proud pod povrchem. Rozhovor pak pokračoval. „Žlutý list říká: Tvá mysl obsahuje několik neobvyklých prvků. Je tak dokonale chráněna obvodovými pastmi a synoptickými bloky, že je doslova nemožné do ní proniknout, pokud ji nechceme zničit. Přitom si však zachováváš pozoruhodnou flexibilitu - máš jeden z nejvyšších indexů adaptability, jaký kdy naši technici zaznamenali. Jsi vskutku cenný majetek. Kdybys nebyl zmrzačen dodatečnými etickými nástavbami, mohl bys očekávat na Roderigu zářivou budoucnost. Ale i tak pro nás budeš užitečný.“

„Ano, pane,“ hlesl Ruiz nejistě.

„Žlutý list zdůrazňuje: Nemysli si, že nás podvedeš pouhým předstíráním spolupráce. Chápeme, že bys souhlasil s čímkoliv, co by ti poskytlo šanci k úniku. Takovou příležitost nikdy mít nebudeš.“

„Rozumím, pane.“

Gejas odtrhl pozornost od hetmanky s grimasou, jako by mu to působilo fyzickou bolest. Dotkl se ovládacího tabletu na zápěstí a stěna po Ruizově pravici se rozestoupila. Uvnitř temného výklenku stálo poutací křeslo s neforemnou holomnemonickou sondou.

Gejas uchopil Ruize za rameno a smýkl s ním do křesla. V kontrastu s dokonalou čistotou pokoje byly výklenek i křeslo umazané zaschlou krví a dalšími nechutnostmi. Sedadlo křesla pokrývala tlustá vrstva a škrábala Ruize do nahé kůže.

Kolem kotníků a zápěstí mu zacvakla pouta a helma sondy mu dosedla přes obličej. Zápach smrti byl tak silný, že mu

to zvedlo žaludek.

„Žlutý list se ptá: Přijmeš zmiňovaný úkol, necháš se dopravit na ostrov Dorn a do virtuálního depozitáře, spojíš se s ním a vyhledáš data, jež potřebujeme, bez naděje na jinou odměnu, než je péče, již věnujeme kterémukoliv cennému majetku?“

Kápě byla jako hrob pokrytý mrtvolným slizem. „Ano, pane, ano, ano!“

Zdálo se mu, jako by ho dusili duchové všech, které hetmanka v tomto křesle usmrtila. Nemohl vůbec dýchat. Připadalo mu to jako věčnost, než Gejas znovu promluvil. „Žlutý list se hněvá: Nejsi upřímný.“

„Ne! Pane!“ A popravdě cítil, že by byl schopen udělat cokoliv, jen aby se dostal z hrozného objetí sondy.

„Žlutý list soudí: Dosud sis dostatečně neuvědomil své postavení. Kdybys byl obyčejný majetek, změnili bychom tě v následujícím okamžiku v mrtvolu pro mrazicí box. Žlutý list prokazuje svou flexibilitu - budeš potrestán jiným úkolem, který využije tvých ojedinělých schopností, a budeš jej vykonávat tak dlouho, dokud se nenaučíš správně ocenit své nové postavení.“

Zaslechl syčení injektoru, ucítil bodnutí a klesl do nekonečného černého tunelu.

KAPITOLA 6

RUIZ SE PROBUDIL. Zpočátku viděl jen temnotu, ale postupně začal prostor kolem něho vystupovat z matného červeného světla.

Seděl na studené kovové židli, pořád ještě nahý. Pancéřovaný kabel spojoval židli s ocelovým kruhem kolem jeho pasu. Obruč byla tak těsná, že musel sedět naprosto vzpřímeně, aby se mu nezařezávala do žeber. Rozhlédl se kolem.

Židle stála na čtvercovém pódiu. Tři ze stran dlouhých kolem tří metrů byly ohrazeny dvojitým zábradlím, podél čtvrté se asi ve výšce pasu pohyboval pásový dopravník.

Nic víc neviděl. Pás přicházel ze tmy a do tmy opět mizel.

V nehybném vzduchu visel přísterný zápach - čerstvá krev a staré výkaly, smrt a rozklad - typický pach jatek.

Vstal a přistoupil k dopravníku. Kabel obruče vlekl za sebou. Byl právě tak dlouhý, aby se mohl postavit vedle bezpečnostního zábradlí pásu. Na jednom z jeho sloupků byla upevněna dřevěná krabice, z níž trčela rukojeť nože. Vytáhl ho a prohlédl si ostří. Bylo úzké a jemně se třpytilo, jak se třpytívají dokonale broušené nože kvalitních řezníků. Víko krabice přidržovala západka: odsunul ji a krabici otevřel.

Uvnitř byl stočený kus umělé hmoty spojený s dlouhou tenkou průhlednou trubicí. Rozvinul ji. Kde jen něco takového poslední dobou viděl? Začínal mít velice nepříjemný pocit.

„Uhádneš, co to je, Ruizi Awe?“ promluvil Gejas kdesi blízko a vylekal ho tak, že skoro upustil nůž.

Jazyk rozsvítil světla na své vznášecí rampě, skutečně stál jen několik metrů od Ruize. Měl na sobě lesklý metalizovaný overal, což přimělo Ruize, aby potlačil svůj prvotní divoký impulz - hodit po muži ten nůž.

Vypadalo to, že Gejas jeho úmysl vycítil, z masky obleku se ozvalo chraplavé zasmání. „Uhádneš?“ ptal se znovu.

Ruiz se zahleděl na plastovou trubičku a náhle se mu paměť vrátila - viděl Gejase, jak prořezává hrdlo zvědavého plavčíka Svina a zachytává jeho krev. „Ano... pane,“ zaplavil ho ledový děs.

„Když jsme sami, nemusíš se chovat tak formálně,“ mávl Gejas přátelsky rukou. „Vždyť jsme oba jen podřízení, ne? I když, já jsem ten, kdo tu vládne, takže pro tebe možná bude užitečné, když to překousneš a budeš mi projevovat co nejvíc úcty.“

Ruiz se natolik soustředil na pochopení své současné situace, že mu ani neodpověděl. O jaké ‚práci' to Žlutý list mluvila?

Jako by četl jeho myšlenky, Gejas pokračoval: „Jsi náš nový řezník, Ruizi Awe. Vysvětlím ti, co budeš dělat. Dobytče přijede tady po tom dopravníku a zastaví se před tebou. Ty mu prořízneš krk - ukážu ti přesně, jak se to musí dělat - a pak přiložíš pijavici. To je všechno, nic na tom není. Mimochodem, ta krev se želíruje a prodává Břitům jako koření. Zvláštní, tihle Břitové, mohli bychom porážet mnohem produktivněji, máme tu jeden z nejvýkonnějších automatizovaných provozů v pangalaktických světech. Jenže kanibalové chtějí odkrvené maso zpracované klasickým způsobem - a náš zákazník, náš pán. Nemám pravdu? A kromě toho, občas nám sem pošlou inspekci.“

Ruiz nedokázal promluvit. Stál a křečovitě svíral nůž. Ústa měl hrůzou pootevřená - k tomu ho přece nemohou donutit!

Velmi rychle pochopil, že mohou. Do těla se mu začala vlévat bolest, pramenila někde u pasu, pod tou obručí. Vystřelovala vzhůru i dolů do celého těla a byla to bolest složená ze všech forem agónie. Zasahovala každou částečku jeho bytosti: trhala mu klouby z jamek, k prasknutí nafukovala vnitřní orgány, spalovala mu kůži.

Klesl na ruce a na kolena, nůž se skutálel po pódiu. Hrdlem mu unikal vzduch, ale bolest jej ochromovala tak, že nedokázal křičet. Neměl sílu na nic víc než na prožívání té strašlivé bolesti.

„Máme také dobré neurostimulátory - vždyť víš, bolest je základem našeho podnikání,“ slyšel odněkud z dálky Gejase.

Potom bolest ustala a Ruiz se rozechvěle nadechl. Okamžik si připadal lehčí než ten těžký vzduch, jako by se vznášel a odlétal kamsi pryč. Dlaně se však stále opíraly o studenou podlahu a cítil, že Gejas se přibližuje k pódiu. Jazyk vystoupil na stupínek.

„Vstaň, Ruizi Awe.“

Poslechl.

„Zvedni ten nůž.“

Poslechl.

„Máš tu prvního zákazníka.“

Ze tmy vyjel do načervenalého přítmí dopravníkový vozík a v něm tlustá žena středního věku.

Pískly brzdy a vozík se zastavil před Ruizem. Žena vypadala jako omámená, oči hleděly nepřítomně a Ruize vůbec nevnímala.

„Vidíš, jsou pod vlivem drogy,“ vysvětloval Gejas. „Jinak by maso mělo nepříjemnou hořkou pachuť strachu. Žlutý list tě chce potrestat, ale ne na úkor kvality naší produkce, na tu jsme patřičně hrdí.“

Ruiz hleděl se skloněnou hlavou na ženu, uvažoval, kdo to asi je a o čem asi kdysi snila. Určitě nečekala, že skončí takovým hrozným způsobem, že její hodnota bude vyčíslena cenou masa. Vykuchaného a staženého masa.

„Udělám to, co jste po mně chtěli původně - půjdu do virtuálu. Tohle není nutné. Tohle není nutné.“

„Ani ty, ani já nemůžeme rozhodnout, co je nutné a co ne. To ví jedině hetmanka. Dej mi nůž.“ Natáhl ruku v lesklé rukavici.

Ruiz mu do ní zdráhavě vložil rukojeť nože.

„Dávej pozor.“

Rozhodným pohybem nasadil Gejas ostří nože k povadlé kůži pod ženiným uchem. Opatrně táhl nůž do poloviny hrdla, pak udělal stejný řez na druhé straně. Žena se pokusila uhnout, do očí se jí vrátilo vědomí. Zpočátku netekla skoro žádná krev, ale pak vzal Gejas pijavici a přiložil ji ženě k hrdlu. Prudce zatáhl, tepny praskly a do trubice se vyvalila jasná krev.

Žena sebou krátce škubla a zemřela.

„Tohle je technika, která se mi nejlépe osvědčila, Ruizi Awe. Když řízneš hned na počátku až k tepnám, budeš celý od krve. A navíc je to plýtvání drahou surovinou.“

Otřel nůž do ženiných krátkých šedivých vlasů a podal jej zpět Ruizovi.

„To nemůžu dělat,“ hlesl Ruiz.

„Nemůžeš? Ujišťuji tě, že musíš. A budeš. Dokud neuděláš svou práci, bude ta bolest, kterou už znáš, pořád nablízku. Když nebudeš dost rychlý a šikovný, když nebudeš pracovat dostatečně pilně... víš, co tě čeká. Ale ano, zamiluješ si své nové zaměstnání, nic se neboj.“ V hlase mu zněl náznak hněvu, první opravdová emoce, kterou u něho Ruiz zaznamenal. Gejas nastoupil na vznášedlo. „Kde se v tobě bere ta drzost, to nechápu. Musel bys tu dělat celé roky, abys zabil tolik lidí, kolik jsi jich dodnes povraždil. Nemysli si, že o tobě nic nevíme. Rozséváš po lidské galaxii smrt už staletí, nebo snad ne?“

„To bylo něco jiného.“

„Opravdu?“ Gejas zhasl světla a zmizel. Bylo slyšet bzučení motoru vznášedla a pak už jen ticho jatek.

DOPRAVNÍK ODVEZL mrtvolu pryč a nějakou dobu se nic nedělo.

Pak si Ruiz uvědomil, že se mu kolem pasu, pod kovovou obručí, jež ho poutala k židli za ním, začíná šířit bolest. Minuty plynuly a bolest rostla, až ho nakonec donutila si sednout, schoulit se do klubíčka utrpení, potit se a skřípat zuby.

Začal natáčet hlavu směrem ke vchodovému otvoru dopravníku a poslouchat, zda už je slyšet rachocení vozíku.

Když si uvědomil, co to dělá, unikl mu přes zaťaté zuby zoufalý vzlyk.

BOLEST MU ZAPLAVOVALA celé tělo, dobývala ho pomalu a vytrvale, až ho zredukovala v šílené naříkající stvoření, které si neuvědomovalo nic než bolest. Když mu dopravník konečně přivezl první oběť, cítil zpočátku jen nejasnou a zahanbenou úlevu. Vozík zastavil u okraje pódia. Neohrabaně se pokusil vstát. Bolest přestala. Ovládla ho příšerná a divoká radost. Přikročil k vozíku a zvedl nůž.

To dítě vypadalo mnohem méně zdrogované než žena předtím a ospale se na Ruize usmívalo. Byl to chlapec a měl tmavé kučeravé vlásky a modré oči, mohlo mu být osm, devět standardních let. Pouta, jež ho držela na vozíku, mu byla příliš velká.

Radost se vypařila a zbyla jen zoufalá hrůza. „Ne,“ řekl.

Okamžitě tu byla bolest, příliv trýzně. Nohy se mu změnily v rosol a on padl na železnou podlahu. Zmítal a škubal sebou, nedokázal se ovládat. Nemohl dýchat, tato bolest byla snad ještě strašnější než ty předcházející. Pokoušel se něco říct, ale hrdlo ho neposlouchalo. Před očima se mu rozlila tma a ztratil vědomí.

Když se probral, slyšel, jak hošík pláče. Byl to tichý, přidušený zvuk, a přesto naplňoval místnost jatek. Bolest zmizela, alespoň pro tuhle chvíli. Opatrně se posadil.

Krabice, v níž byla pijavice, se otočila a vyplivla malý směrový amplión. Ozval se Gejasův tichý šepot: „Vidíš, co jsi způsobil? Uklidňovací injekce už přestala působit. Teď bude ten hoch umírat ve strachu, a je to tvá vina.“

„Prosím,“ řekl Ruiz.

Gejas se zasmál. Byl to tichý, hluboký zvuk plný pobaveného úžasu. „Prosím? Ohromuješ mě, Ruizi Awe. Žebrat u hetmanky o slitování... ani tenhle hošík by nebyl tak bláhový. Ne, musíš udělat, co ti přikázala. A budeš to dělat, dokud Žlutý list neuzná, že jsi dostatečně ponaučený.“

„Ne, ne...“ kvílel Ruiz, ale zvedl se a uchopil nůž, schovávaje ho za zády.

„Ne? Tomu slovu hetmani nerozumí, Ruizi Awe. A dobře to zvaž. Když do tebe zase pustím bolest, bude chlapec muset dál čekat, než se vzpamatuješ. Možná to nevíš, ale zvuky, které v bolestech vydáváš, jsou opravdu děsivé. Chceš snad to dítě dál trápit?“

„Ne.“ Ruiz se postavil nad chlapce a pohlédl do drobného obličeje zmáčeného slzami. Hošík přestal plakat, třebaže se mu chvěla ústa a oči měl doširoka otevřené strachem.

„Do toho,“ povzbuzoval ho Gejas. „Bude z něho maso, ať už to uděláš ty, nebo někdo jiný. Ta bolest tě nakonec

zabije, věř mi, a Žlutý list mi přikázala, abych tě týral, dokud nesplníš její rozkaz.“

Ruiz neodpověděl. Odložil nůž stranou. Odhrnul dítěti vlasy z čela tak něžně, jak jen mu to třesoucí se ruka dovolila. Chlapec něco říkal, byla to otázka, ale nerozuměl mu, neznal jeho řeč. Připadalo mu to jako další krutost - že mu nemůže ani nabídnout útěchu srozumitelnými slovy.

„Udělej to,“ ozval se zase Gejas netrpělivě. „Tvá další práce tu bude co nevidět.“

„Okamžik,“ řekl Ruiz. „Neboj se,“ obrátil se k dítěti chlácholivě. Setřel mu slzy a vzal jeho obličejík do dlaní.

Chlapec se na něho váhavě usmál a on mu úsměv oplatil. Vsunul dlouhé, obratné prsty zabijáka chlapci za ouška a stlačil tepny.

Modré oči zmatněly, víčka se zavřela.

Ruiz ještě chvíli podržel stisk - ne dost dlouho, aby zastavil srdce - pak uchopil nůž a dokončil práci.

„Cítíš se líp, Ruizi Awe?“ zeptal se Gejas a zasmál se.

Vozík se rozjel a zmizel ve tmě. Ruiz se vrátil na židli a klesl do ní. Zdálo se mu, že se zastavil čas. Podařilo se mu nemyslet vůbec na nic.

Za několik minut přijel další kus a on udělal, co bylo třeba.

Po několika hodinách mu začaly tváře splývat, změnily se v jednu lidskou masu bez naděje. Nic než cíl pro jeho nůž.

PONORKA SE OTÍRALA bokem o stěnu věže osm set metrů pod hladinou. Corean ťukala prsty do ovládacích tlačítek a na nákladném obličeji se jí perlily kapky potu. V tmavém koutě místnůstky hrál Marmo jednu ze svých nekonečných her proti vlastním koprocesorům.

Ponorka se odlepila od stěny a Corean přidala trochu paliva do tichých motorů. „To je lepší,“ pochválila si.

Marmo vzhlédl od svého monitoru. „Takže přežijeme?“

„Samozřejmě. Jako vždycky, ne?“

Podíval se k ocelovému stropu kabiny, jako by sledoval to krveprolití, jež zuřilo na hladině, po celém prastarém námořnickém městě Mořské věže. „Tam nad námi právě tisíce lidí říkají totéž, a stejně budou brzy mrtví.“

Věnovala mu pohled obsahující netrpělivost i rozčilení. „My jsme chytřejší, silnější a máme víc štěstí.“

„Nikdo nemá víc štěstí než Ruiz Aw,“ konstatoval chmurně Marmo. „Pokud se nějakým zázrakem dostaneme z Mořských věží, zamiřme co nejrychleji k severním přístávacím ringům, vraťme se do Ohrad černých slz, posbírejme, co nám tam patří, a ztraťme se ze Strašpytlu. Není to snad krásný plán? Copak nechceš žít?“

„Ne bez potěšení z Ruize Awa,“ odsekla.

Ohlédla se po starém kyborgovi a spatřila v jeho napůl mechanickém obličeji výraz, jaký se tam v posledních týdnech objevoval stále častěji. Jsi blázen, říkal.

Ale Marmo byl příliš moudrý, aby něco takového řekl nahlas. Vrátil se ke svým hrám.

NISINO NEJHORŠÍ OČEKÁVÁNÍ se splnilo. Ruiz Aw ji opět vzal na hrozné místo a nechal ji tam samotnou.

A tahle jatečná ohrada byla to nejstrašnější místo, jaké poznala. Byla tak prosycená atmosférou beznadějné brutality, že jí připadalo téměř nemožné zachovat si jakoukoliv naději, že Ruiz najde nějakou cestu, aby přežili. Jeho drobné zázraky jí připadaly naprosto bezvýznamné vedle hrůznosti prostředí, v němž se nacházela - a jehož funkci začínala zdráhavě chápat. Zpočátku odmítala věřit, že by něco lidského mohlo klesnout tak hluboko, jak klesli Roderigáni. Vždyť přece vypadají jako lidé.

Gunderd ji poučil. „Nejsou to lidé, princezno Niso. Chápejte, v každém okamžiku historie lidské rasy se mezi námi pohybovala stvoření podle všech rozumných měřítek nelidská. Například sadističtí zabijáci, kteří jsou s námi od chvíle, kdy jsme slezli ze stromů. Ale Roderigo je jedno z těch míst, kde byla nelidskost institucionalizována. Posvěcena. Je považována za přirozenou.“

Jen zmateně kroutila hlavou.

Den poté, co odvedli Ruize, navštívili jejich skupinku tři obrovští tlustí muži.

Stáli nad ní a zírali na ni krutýma očkama. „Ano,“ prohlásil ten největší. „Jsi pořád ještě krásná. Půjdeš s námi a zpříjemníš nám naše poslední dny. Už jsme zralí.“

Pod jejich chladnými pohledy se cítila nějak ještě víc nahá. „Ne,“ řekla a přitáhla si kolena k tělu. Obrátila se ke Gunderdovi. „Mám dojem, že jsi říkal něco o tom, že tu nejsou násilníci, že hetmani dávají něco do vzduchu.“

Pokrčil rameny.

Tlouštíci se zatvářili opovržlivě. Opět promluvil ten největší. „Nikdy bychom neplýtvali drahým časem, který nám zbývá, na něco takového. Zahrajeme si mnohem zajímavější hry.“ Natáhl k ní ruku a ona se bleskurychle dala na útěk.

Molnech okamžitě vyskočil a postavil se před tlusťocha. „Jděte pryč. Zmizte. Nemůžete ji mít.“

Obr pobaveně zachrochtal. „Nebuď naivní, tyčko. Ti, co nás hlídají, nás možná potrestají... ale jen kdybychom ti zpřelámali kosti tak zle, že by ses nedoplazil k nejbližšímu korytu. Nebo kdybychom ti potrhali vnitřnosti, že bys nemohl jíst. Jinak si s tebou můžeme dělat, co se nám zlíbí - a taky to uděláme, jestli nám budeš překážet. Jsme zralí a zralost s sebou nese i výhody.“

Molnech se tvářil vážně, ba téměř zachmuřeně, což se vůbec nepodobalo jeho normálnímu živoálnímu chování. „Nemůžete ji mít. Je to holka slavného zabijáka. Jestli jí něco uděláte, on vám zpřeráží kosti a vůbec - bez ohledu na to, kdo vás hlídá.“ Obrátil se k ostatním. „Uvažujte, proboha! Co udělá Ruiz Aw s námi, když dovolíme, aby jí ublížili?“

Gunderd si zamyšleně třel bradu. „To je správná připomínka.“ Vstal a postavil se proti těm třem. „Jděte pryč.“

I Dolmaero se zvedl, tvářil se výhružně a zatínal pěsti.

Tlusťoši pomalu couvali. Po odulých tvářích se jim rozprostíral zmatený a ukřivděný výraz. „To není správné,“ mumlal jeden, než se otočili a odkolébali se k ostatním. „My jsme zralí...“

Nisa nějak nedokázala být svým přátelům vděčná, i když věděla, že jim to dluží.

V HETMANČINÝCH KOMNATÁCH hluboko pod Roderigem sledovali Gejas a Žlutý list obrazovku. Na monitoru vypadala místnost jatek barevnější a jasnější, její šedá a černá se změnily v zářivé fluoreskující odstíny.

Střed obrazovky zaplňoval Ruiz Aw, pohybující se v pomalém trhavém tanci, jako za doprovodu neslyšné hudby. Jeho tělo zářilo jako namodralý safír a krev, která mu stékala po pažích a hrudníku, byla kouřově rudá jako uhasínající láva. V jedné ruce držel fialový plamen - nůž a kreslil jím do vzduchu složité symboly.

Gejas vycítil, že Žlutý list je nespokojená, bylo to, jako by mu do mysli vál studený vítr.

„Nedělejte si starosti, paní," vložil do svého projevu veškerou opravdovost, jakou měl k dispozici. „Testy jsou v normálu - není tak šílený, jak vypadá."

Ohlédla se a upřela na něho mnohomluvný pohled. Slyšel její slova, jako by mu je šeptala do ucha: Doufej, že se nemýlíš. Jestli ho to zlomí, ztratili jsme velkou příležitost.

„Vždycky to byl vrah, paní. Nutíme ho jen, aby si uvědomil svou skutečnou podstatu. Jednoho dne nám bude děkovat, že jsme ho osvobodili od etických lží, a bude z něho dokonalý nástroj."

Kývla, spíš skoro neznatelně naklonila ušlechtilou hlavu, a on cítil, jak ho oblévá teplo její důvěry.

RUIZ AW SE SKRYL velice daleko od absurdní činnosti svého těla, od mrtvolného pachu jatek, od záplavy krve. Byla to příjemná, teplá a jasná skrýš, plná sladké hudby a čisté květinové vůně, ale jinak neměla jeho svatyně žádné fyzikální vlastnosti. Cítil se tam v bezpečí, k úplnému štěstí mu však cosi chybělo... byl tam sám. Občas přemítal, proč musí být tak sám, a pak se mu myšlenky zatoulaly do jakéhosi temnějšího místa, kde se mu za oparem smutku zjevovala tvář krásné ženy.

Vždy od toho obrazu prchal zpět, plný hanby a strachu.

V pravidelných intervalech byl nucen pozorovat své tělo, jak provádí odporné věci, a v těch chvílích nedokázal uvěřit ve svou svatyni - nešlo to, když jeho oběti úpěly, když mu jejich krev stříkala po těle.

Ale ta práce vždy rychle skončila a její svědectví bylo odvezeno kamsi do tmy, takže mohl zase zapomenout.

V NAČERVENALÉM PŘÍTMÍ dobytčí ohrady se čas vlekl neuvěřitelně pomalu. Nisa spala, na několik nekonečných hodin se probudila, pak zase spala. Ostatní si krátili čas výlety ke krmidlům, ale ona neměla na jídlo chuť. Dolmaero jí přinesl hrst granulí, zůstaly však ležet na plastovém pódiu.

„Alespoň se trochu napijte," nutil ji Molnech. „Až se Ruiz Aw pro nás vrátí, musíme být připravení jednat, ne vyčerpaní stýskáním."

Pohlédla na něho s otupělým údivem. Jak může být tak bláhový? Jak může čekat, že se Ruiz vrátí? „Je mrtvý a daleko," řekla.

Molnech se zamračil. „Jak to můžete vědět? Kolikrát už nás překvapil?"

„Myslím, že s překvapeními je konec. Ruize už nikdy neuvidíme." Ale vstala a šla k napajedlu. Voda byla sladká a studená, s mírně pryskyřičnou příchutí.

Když se napila, cítila se přece jen trochu lépe. Zase vnímala svět.

Byla první, kdo zaregistroval návrat Roderigánů v lesklých kombinézách. Dupot jejich holínek šířil mezi lidským dobytkem vlny ticha.

Vypadalo to, že míří přímo k ní. Rychle běžela zpět k ostatním, ale stráže zahnuly za ní a rychle ji dohánějí.

Chtěla utéci, ale k čemu by to bylo?

RUIZ AW ZAČÍNAL cítit známou děsivou netrpělivost. Obruč kolem pasu vyslala bolestivé bodnutí. Bylo to, jako by neviditelné prsty sáhly do staré nezhojené rány. Dychtivě naslouchal, zda už je slyšet rachocení vozíku.

Když se ozvalo, vrhl se s napřaženým nožem k okraji pódia připravený k úderu, který by ho vysvobodil od bolesti z obruče.

Cítil, jak se mu obličej stahuje do nepřirozené grimasy, napůl úšklebku, napůl vytí.

Další kus vklouzl do matného světla jatek a on se sklonil a dotkl se roztřesenými prsty jemného krku.

Závojem slz, které mu vyhrkly pokaždé, když musel udělat, co právě dělal, viděl jen světlou skvrnu obličeje.

„Ruizi?" Hlas byl ještě jemnější než to hrdlo, nejistý, rozmazaný.

I ostatní kusy na něho mluvily, žebraly o slitování, proklínaly, zuřily. Nevnímal je. Co jiného pro ně mohl udělat než ukončit jejich trápení? Ale tento hlas byl jiný. Nějaká vzpomínka mu zarazila ruku s nožem.

Utíral si oči, až slzy zmizely.

Ta žena byla krásná, měla rozcuchané černé vlasy a tmavé oči. Na její tváři byl tak rozporuplný výraz zasněné hrůzy, že musel odvrátit zrak.

Obruč vyslala dávku bolesti, až mu to vyrazilo dech a musel se skrčit a sevřít si žaludek rukama.

„Ruizi... opravdu jsi to ty. Co to s tebou udělali?"

Její hlas byl skoro tak sladký, jako byla bolest hořká. Znovu vzhlédl a mozkem mu kmitlo něco jako poznání. Nisa? Tak se jmenovala? Co pro něho znamenala?

NISA HLEDĚLA NA Ruize a odmítala si připustit, že je to opravdu on. Byl nahý, až na kovovou obruč kolem pasu, a byl pokrytý zaschlou krví. V slabém červeném světle se zdála černá. Vlasy měl divoce rozcuchané, představovala si, že si do nich vetřel krev a pak je stáčel do bodců. Určitě zešílel - oči měl vytřeštěné, s obrovským bělmem kolem panenek, a rty stažené ze zubů ve zrůdné křeči. V jedné dlani svíral nůž a jak nůž, tak ruka byly pokryté sraženou krví,

bylo jí tolik, že nebylo vidět, kde končí nůž a kde začíná ruka.

Žádný pekelný démon nemohl vypadat příšerněji. Dokonce i v tom omámeném stavu se chvěla hrůzou.

„Ruizi," opakovala, teď už s menší jistotou. Tohle monstrum přece nemůže být Ruiz Aw! Ne, to není možné. Určitě je to nějaká nová forma mučení, kterou pro ni připravili její tyrani. Je to robot s podobou Ruize!

Obličej se mu znetvořil ještě víc a klesl na kolena. Vydával podivné sténavé zvuky a dech mu v hrdle hvízdal, jako by ho stěží mohl popadnout.

Slyšela někde poblíž tichý hlas. „Udělej to!" rozkazoval.

KAPITOLA 7

BOLEST HO SŽÍRALA, zabíjela ho. Brzy z Ruize Awa zbude jen prázdná kůže. Matně uvažoval, jestli ten kožený pytel bude i nadále stát a řezat... a pak si uvědomil, že na tom už nezáleží. On už bude mrtvý, v bezpečí před bolestí i před vědomím skutků, které spáchal. Pocítil překvapení, že na takový únik nepřišel dříve. Bude to tak snadné... stačí nechat tu bolest, aby ho odplavila do nicoty.

Jiná ruka ukončí Nisin drahocenný život. Ne ta jeho. Jeho ne.

Nemohl pochopit, proč je to tak důležité, ale věděl, že je to to nejdůležitější v jeho životě, a proto klesal do náruče smrti skoro spokojeně.

LEDOVÝ CHLAD nespokojenosti Žlutého listu Gejase úplně roztřásl.

„Hned, hned, okamžitě," vyrážel ze sebe ztuhlý strachem. Vypnul neurostim a sledoval, jak se muž na pódiu hroutí k zemi jako hadrová panenka.

„Máte pravdu, samozřejmě," ujišťoval ji. „Ale to individuum je v podstatě nepoškozené, i když to tak nevypadá, paní."

Žlutý list se dotkla svého datatabletu a vyvolala si patřičné informace o stavu sledovaného exempláře. Sloupce čísel se na koncích pravidelně rozzářily červeným varováním. I závěrečné hodnocení blikalo červeně: BEZPROSTŘEDNÍ OHROŽENÍ EXISTENCE.

„Mrzí mě to, paní," hlesl Gejas. „Podcenil jsem jeho oddanost k té primitivní ženě. Kdo to mohl tušit? Je to hrozný tajnůstkář, ukrývá to před sebou skoro tak dobře jako před námi."

Pozoroval její obličej: byl stále studený a nepřístupný. V hrudi se mu zvětšovala bublina zoufalství. „Ale já to napravím, slibuji. Umístím ho zpět ke skupině, s níž přijel, nedotčeného. Rozumíte, něco jako rodinná péče, to vyléčí jeho zranění a pomůže mu to získat naději. Je možné, že je k těm lidem připoután silněji, než jsme předpokládali. Třeba budeme moci právě té loajality využít a ovládat ho tak.

Vím, není to příliš uspokojivé. Kdybychom alespoň měli víc času... nebyl by problém ho zkrotit. Jsem o tom naprosto přesvědčen. Jenže čas ubíhá a Mořské věže hoří. Ti piráti se tam vzájemně likvidují a dělají to čím dál urputněji. Musíme zjistit co nejvíc, paní."

Konečně se obrátila k němu a hleděla na něho, jako by hodnotila procento úspěšnosti jeho návrhu a tím jeho vlastní šanci na přežití.

„Určitě, určitě to bude fungovat, paní," blábolil a celou duší v to doufal.

NISA SE OPÍRALA o stěnu a sama sebe objímala rukama, jako by jí bylo zima, přestože vzduch i tady byl vlhký a prohřátý živočišným teplem chléva. Necítila chlad, naopak, ve velké ohradě si zvykla být bez oděvu, a nyní, v hrubé kombinéze, kterou jí strážci hodili, jí bylo horko.

Ostatní, až na kuchaře Einduixe, si prohlíželi ty tři místnosti, do nichž je přivedli. V jejich tvářích se zračila směsice úlevy a obav nad novým vývojem situace. Einduixe uložili strážci na jedno z lůžek ve druhé místnosti. Pořád se ještě neprobral ze svého smrti podobného spánku.

Trhla sebou, když jí Gunderd položil ruku na rameno. Odtáhl dlaň a zvedl obě ruce. „Promiňte, nechtěl jsem vás vylekat. Víte něco o téhle změně v ubytování?"

Pokrčila rameny. „Proč bych měla?"

„No, pochopte, přijdou pro vás stráže, odvedou vás pryč a potom nás všecky vyvedou z dobytčí ohrady a umístí nás tady. Podle roderižských měřítek je to přímo královské bydlení. Co tam s vámi dělali? Možná to s tím nějak souvisí."

„Nechci o tom mluvit."

Zachmuřil se. „Poslyšte, princezno Niso. Máme jen malou šanci na přežití, a i kdybychom přežili... na Roderigu bude náš život utrpením, dokud nezemřeme." Rozhlédl se po místnostech, jako by něco hledal. „Naši hostitelé určitě poslouchají, ale já neříkám nic než pravdu, doufám, že za ni mě nepotrestají. Každopádně... musíte přestat s tou nedůtklivostí a zahodit svou důstojnost, máte-li mít nějakou naději, pokud jde o budoucnost. Naší jedinou zbraní jsou znalosti, věřte mi. Povězte mi, co můžete, prosím vás."

Chtěla mu říct, že se vší naděje už vzdala, ale v jeho obličeji viděla tak hrozný strach i úpornou snahu nedat jej před ostatními najevo, že se nemohla ubránit obdivu. Přes všechno, co o Roderigu věděl, si dokázal zachovat rozum. Neuvěřitelné.

„Tak dobře. Strážci mě odvedli do malé místnosti a přivázali mě k takovému stolu na kolečkách. Poslali mě po kolejnicích do černého tunelu a do tmavé místnosti. Po chvíli jsem spatřila slabé červené světlo a v tom světle nahého muže. Tancoval na vyvýšeném pódiu v té polotmě... i když nebylo slyšet žádnou hudbu. Určitě mi dali nějaké drogy,

protože mi bylo všechno jedno a ani jsem se moc nebála. Pak můj stůl zastavil u té plošiny a já jsem toho muže viděla zblízka. Zdálo se mi, že je to Ruiz Aw, ale nebyla jsem si jistá. Byl celý černý od krve a v ruce držel napřažený nůž. Uchopil mě za krk, čekala jsem, že mě zabije. Zavolala jsem na něho a on se zarazil..." Celá se roztřásla. „Ale teď už nevěřím, že to byl Ruiz. Ten muž měl divný obličej. Potom klesl k zemi: možná umíral. Stůl mě hned nato odvezl pryč a strážci mě přivedli sem."

Gunderd vypadal stejně zmateně jako předtím. „Co to asi znamená?" hleděl do prázdna. „Zajímalo by mě...

Dveře se s rachotem otevřely a dva strážci vnesli dovnitř bezvládného Ruize. Celé tělo měl obalené zaschlou krví a páchl jatkami. Pohlédla mu do tváře a vyděsila ji absolutní prázdnota, horší než prosté bezvědomí.

Polekalo ji to víc než hrůza, kterou spatřila v temné místnosti tam dole.

Hodili ho na lůžko vedle Einduixe a odešli.

Muži hleděli na Nisu, jako by od ní čekali instrukce. Otočila se, zašla do vedlejší místnosti a lehla si. Ať se postarají o to, co se z Ruize Awa stalo, sami.

RUIZ AW STOUPAL děsivým temným snem ke světlu.

Zdálo se mu, že je nestvůra a že stojí po kolena v moři a hlavu má vysoko nad nejhořejšími ledovými chuchvalci atmosféry. Všude kolem viděl jen chladný třpyt vesmíru. Pohlédl dolů na zamlžený povrch světa a divoce se rozesmál.

Celý ten sen byl plný zoufalé beznaděje protkávané zvrhlým pobavením - ačkoliv nedokázal říct, co ho tak pobavilo.

Znovu se rozesmál, až ho břicho bolelo. Ten smích ne a ne skončit, třebaže Ruiz už nemohl dýchat. Sklonil hlavu a a všiml si, jak se mu celé tělo natřásá, jako země při pomalém zemětřesení - a pak se mu kůže začala z toho smíchu trhat a rozestupovat.

Předpokládal, že uvnitř budou normální věci jako v každém těle: svaly, kosti, krev. Jenže uvnitř nebylo nic. Jen temnota, absolutnější než vesmír bez hvězd. Přestal se smát, ale už bylo pozdě. Praskliny se šířily dál a dál a tělo se mu začalo sesouvat zpátky ke světu. Rozpadávalo se v ječící cáry.

PROBUDIL SE TÍM, jak sebou zmítal a lapal po vzduchu.

Dolmaero a Molnech ho chvíli pevně drželi. Pak ho pustili a rychle uskočili. „Klid, jen klid," opakoval několikrát Dolmaero. „Nechtěli jsme ti ublížit, Ruizi Awe."

Uvědomil si, že za jejich zranění může on: Molnech měl na tváři temnou podlitinu a Dolmaero rozseknutý ret.

Nestávalo se mu, že by si pamatoval své sny. Tentokrát mu několik útržků v mysli uvízlo, i když i z nich se rychle ztrácely detaily. Je to snad tím, že už nedokáže přibouchnout dveře svého vědomí? Proto nezůstávají sny uzavřené hluboko uvnitř?

„Promiňte," zamumlal. Seděl ve sprchovém koutu, kde se ho zřejmě oba Faraoňané pokoušeli umýt. Po stěnách kabiny stékala rezavá voda, ale na těle měl pořád ještě vrstvu zaschlé špíny.

Zvedl třesoucí se ruku a snažil se zjistit, co to má za nehty.

Vtom se mu z paměti vyvalily vzpomínky na poslední hodiny. Ruiz se předklonil a začal prudce zvracet.

„Můžeme ti nějak pomoct, Ruizi Awe?" zeptal se Dolmaero nejistě.

„Ne, ne," odháněl je. „Nechtě mě. Jděte pryč. Prosím!"

Vycouvali ven a zavřeli za sebou dveře kabiny.

Kolik jich zavraždil? Kdy je přestal počítat? Sto? Tisíc? Kolik životů ukončil tentokrát, jen aby své bezcenné já uchránil bolesti? A Nisa? Mezi zaťatými zuby se mu prodral vzlyk. Zabil i ji v tom záchvatu šílenství, nebo ji nechal Gejasovi? Určitě už je mrtvá. Proč není mrtvý i on? Rozhodně si to zasluhuje a Roderigáni se laskavostí neproslavili.

Zhluboka se nadechl a opřel se o plastovou stěnu. Žije, což znamená, že má pořád ještě šanci pomstít se Roderigánům za to, co udělali. Malou šanci, ale i to ho uklidňovalo. Před očima se mu odvíjely lákavé představy: Gejas ukřižovaný na neurostimulačním kříži. Jeho tělo se zmítá v divoké křeči. Žlutý list uškrcená vlastními slizkými střevy. Celé Roderigo je jediný ohnivý květ a plameny čistí podzemní chodby a bunkry od hrůzy, jež je nyní obývá.

Pokusil se usmát, najít útěchu v tak krásných představách, ale měl pocit, že se ho vlastně netýkají, že jsou příliš vzdálené od jakékoliv skutečnosti, aby ho dokázaly uspokojit.

Konečně se zvedl a otočil kohoutkem sprchy. Horká voda ho bičovala do ramen a on stál a drhl si kůži, až byla skoro rozedřená.

Když skončil, pustil teplý vzduch. Vířil kolem něho, hladil ho a Ruiz zavřel oči a čekal bez jakékoliv myšlenky, dokud neoschl.

Vyšel ze sprchy a Dolmaero mu podal šedou kombinézu. Navlékl si ji a rozhlédl se po místnosti. Byli tam všichni - jen Nisa chyběla. Zápasil s nutkáním rozkřičet se, rozbít něco. Co očekával?

„Je ve vedlejším pokoji," řekl tiše Gunderd.

Dvěma dlouhými kroky byl u dveří. Ležela na lůžku zády k němu a viděl, že dýchá.

To stačilo. Pomalu vycouval. Pokud se jí podaří uniknout do spánku, nesmí ji rušit.

„Potěšilo tě to," ozval se opět Gunderd. „Máš dojem, že je to důvod k radosti?"

Ruiz se obrátil k bývalému druhému důstojníkovi. „Jak to myslíš?"

Gunderd vrhl nejistý pohled na ostatní Faraoňany. „Vzpomínáš si na své podezření?"

Nedokázal se přinutit k tomu, aby mu na tom záleželo. Předchozí obavy mu připadaly vzdálené a nepodstatné ve srovnání s tím, co se mu přihodilo na Roderigu. No a co, jestli jeden z nich byl u genšů? Co jestli se jeden z jeho společníků stal Coreaniným nástrojem? Nedovedl si představit, že by se ho něco takového mohlo nyní dotknout.

„O čem to mluví?" chtěl vědět Dolmaero.

Ruiz se posadil na nejbližší lůžko. Nechtěl odpovědět, ale myšlenka, že bude Dolmaerovi dál muset lhát, mu byla

odporná. I kdyby právě Dolmaero měl být ten, kdo patří Corean. Klam patřil k jeho starému životu - zároveň s násilím a smrtí.

Ten život skončil, ať už se děje cokoli. Napadlo ho, že jeho sny o pomstě nebyly nic než sny. V rozpoložení, v jakém nyní je, by nedokázal vyvolat zkázu Roderiga, i kdyby se mu zázrakem taková šance naskytla. Povzdechl si. Bylo mu jedno i to, že je Roderigáni nejspíš odposlouchávají.

„Publius mi něco řekl."

Gunderd povytáhl obočí, jako by se ho ptal, zda je moudré jim to prozradit, ale mlčel.

„Svěřil mi, že Corean poslala jednoho z vás ke genšským paměťářům. Koho... to nevěděl, nebo mi to nechtěl říct."

Následovalo ticho. Dolmaero vypadal velice zamyšleně a jeho široký obličej se uzavřel do sebe.

Konečně opět promluvil. „Věříš tomu?"

„Nevěřil jsem. Dokud kdosi nepozabíjel ty lidi na záchranném člunu."

Dolmaero si přejel rukou přes obličej. Bylo to gesto, jež u něho předtím neviděl, a když se Ruiz podíval znovu, spatřil, jak má tváře pokryté potem. „Kdysi jsi o tom mluvil. Připadá mi to hrozně dávno."

„Ano."

„Řekl jsi, že genšové vezmou člověku osobnost. Že mu ukradnou duši a nenechají mu nic než nutkání potěšit svého pána."

„Ano."

„Pověz mi. Věděl by člověk, že mu vzali duši?"

Ruiz pokrčil rameny, ale neodpověděl.

„Nemusel by," ozval se Gunderd pedantickým tónem. „Jen pokud by mu jeho pán přikázal, aby si to uvědomil. Kdyby mu ale řekl, že to má utajit, nepoznal by to nikdo, ani Roderigáni ne... možná dokonce ani jiný genš."

Dolmaero přešel ke svému lůžku a těžce dosedl. Hleděl upřeně do země a projednou už neměl další otázky.

Dokonce i Molnech ztratil úsměv. Mlčel. Po chvíli se vydal ke krmidlu a nabral si hrst granulí. Jedl je bez obvyklého potěšení.

„Co si asi teď myslí naši hostitelé?" rozhlédl se Gunderd po místnosti.

GEJAS SLEDOVAL exempláře. Dotkl se datatabletu a napojil se na dokumentační centrum Žlutého listu. „Paní, potvrdili jsme spojení." Sledoval její krásný, zlý obličej. „Ano, jak jste předpokládala, je v tom namočená Corean. To zcela ospravedlňuje váš plán. Teď už ho jen musím spustit."

Hleděla na něho očima plnýma hrozných slibů a jeho zachvátil strach. „Ano, ujišťuji vás, paní, Ruiz Aw sehraje svou úlohu,- ať už to ve virtuálu dopadne jakkoliv. Jestli se vrátí s údaji, které potřebujeme - dobře. Když ne, použijeme ho jako návnadu na tu otrokářku."

GEJAS VEŠEL DOVNITŘ křepkým krokem a obličej mu zářil falešným úsměvem. „Vstávat!" volal radostně. „Jedeme na výlet!"

Ruiz se opatrně zvedl. Pořád ještě byl celý rozbolavělý od neurostimulátoru a od napínání svalů ve snaze uniknout bolesti. Zalila ho nenávist, ale byla to podivná nenávist. Nedokázal si představit, jak by se jí mohl zbavit, jak by mohl ukojit svou touhu po pomstě. Všechny předchozí fantazie mu při pohledu na Jazyka náhle připadaly bezbarvé a nanicovaté.

Ukřižování by byl pro Gejase příliš něžný trest. Hleděl na něho, ale neviděl jeho tvář. Viděl jiné obličeje - prosící, bez naděje, otupělé - vznášely se mu před očima.

„Pojďte, pojďte," popoháněl je Gejas. „Nemáme času nazbyt. Jdeme, všichni!"

Ruizem prolétl blesk zuřivosti. Pokusil se promluvit, ale nešlo to, připadalo mu, že má v krku ohnivou zátku. Vyrazil jen směšné zaskřehotání. Gejas se k němu otočil a vytáhl obočí v tázavém gestu. „Copak?"

Ruiz si odkašlal a zkusil to znovu. „Kam jdeme?"

Gejas se zamračil. „Jak to, že jsi ještě nepochopil, jak je nemoudré se vyptávat? A kde je respekt, který mi máš projevovat?"

„Polib mi prdel, pane," odpověděl Ruiz zřetelným hlasem. „Kdybyste mě zatraceně nepotřebovali, byl bych už dávno po smrti. Takže se musíš spokojit s takovým respektem, jaký si zasluhuješ. Odpověz mi, nebo se obejdi bez mé spolupráce."

Gejasův výraz byl výrazem vražedné šelmy, ale jen na zlomek okamžiku. „Máš pravdu. Potřebujeme tě. Takže! Jedeme na Dorn, pro informace do virtuálu."

„Všichni?"

„Pokud si to přeješ. Žlutý list je milosrdná a dovoluje ti těšit se ze společnosti tvých přátel." Pohlédl na Einduixe, pořád v komatu na posteli. „Ale nevím, proč se táhnout s touhle zelnou hlávkou. Pošleme ho do kompostovny. Na maso by nám ho stejně nevzali... pokud jde o chuť, jsou kanibalové až překvapivě konzervativní."

„Ne," odsekl Ruiz. Ne že by mu na kuchaři záleželo, i když ho tenkrát na lodi svým pískáním potěšil. Ale byl rozhodnutý Gejase všemi způsoby deptat. „Vezmeme ho. A co za tu práci dostanu?"

„O tom už jsme mluvili," řekl Gejas tichým, vražedným hlasem. „Svůj život. To jediné můžeš získat."

Ruiz se zasmál. Byl to kyselý a dutý smích. „Bezvýznamné - to vy jste způsobili, že jsem sám pro sebe bezcenný. Budete muset nabídnout něco, co má pro mne větší hodnotu."

Gejas luskl prsty na strážce. „Vyneste ven tu ženu."

Přinesli ji. Svíjela se, zmítala sebou celá zděšená.

Vztek a nenávist se v Ruizovi slily v cosi mnohem silnějšího a ledovějšího, v cit, který nedokázal pojmenovat. Mezi

ním a jeho city se otevřela široká propast: celá situace získala neskutečný, abstraktní charakter. Bez nejmenší námahy nasadil výraz pohrdavé blahosklonnosti.

Gejas se na něho zvědavě podíval, jako by ho náhle opustila schopnost číst v obličeji. Zamračil se a hleděl na Nisu. „Tohle je žena, pro kterou jsi byl ochoten zemřít. Věřím, že rád zaplatíš svou spoluprací, abys ji uchránil bolesti."

Ruiz se rozesmál kovovým smíchem.

Nisa na něho upírala oči a jeho téměř těšilo, že ho snad ani nepoznává. „Tak to se mýlíš. Proč by mi na těch tady mělo záležet? Jsou to přízraky, nic víc. Na jejich životech není nic zajímavého, je to mžik nudy mezi nebytím a hrobem. V nejlepším případě jsou symbolem mé moci nad tebou. Trvám na jejich životě... ale jen proto, že mi dělá podivně dobře, když tím otravuju tebe a tu tvou čarodějnici."

Gejas zbrunátněl a Ruiz se usmál úsměvem, který ho bolel v obličeji. Otočil se k Nise a uhodil ji přes ústa, až upadla a ze rtu jí prýštil pramínek krve. Oči se jí rozšířily a odrážely zmatek a strach, jež cítila.

Bylo mu hrozně, ale přemohl se a nikdo to nepoznal. Nebyl to jen Nisin zmatek a bolest - způsobila to ta krev. „Vidíš?" křičel a hlas se mu chvěl na pokraji radostného šílenství. „Já ji můžu týrat! Já, ne ty!"

Prudce se otočil a uchopil Jazyka za hedvábnou košili. „Vidíš?" ječel do jeho šokovaného obličeje. „Naser mě a já si sednu a umřu ti rovnou před očima. Nevěříš, že to dokážu?"

Gejas marně odstrkával Ruizovy ruce. „Uklidni se, Ruizi. Ne, nepochybuji o tobě. Dostali jsme se ti dost hluboko do mozku, abych věděl, že umíš všechno, co potřebuje umět slavný zabiják."

Ruiz se k němu naklonil tak blízko, že jejich oči dělily jen centimetry. V očích Roderigána viděl Ruiz krutost a nejistotu, pohrdání a strach. Prozatím to stačí, pomyslel si a sehnul se. Smýkl Gejasem k sobě a prudce do něho strčil.

Hlavou ho uhodil do nosu, až chrupavka křupla.

Ustoupil se spokojeným smíchem a složil ruce na hrudi. Gejas klopýtal pozpátku, oči se mu rozšířily a pak vzplály. Natáhl ruku a do dlaně mu vklouzl sonický nůž. Bleskurychle jím vyrazil proti Ruizovu krku.

Ruiz bez hnutí čekal na dotyk ostří.

Zazněl hluboký, do morku kostí pronikající zvuk, a Gejas klesl jako mrtvý. Ostří sklouzlo Ruizovi po hrudníku. Cítil chladnou štípavou bolest a sklonil se, aby zjistil, zda má vnitřnosti pořád ještě v břišní dutině. Nůž jen lehce nařízl kůži.

„Hmmm, synaptický dekupler. Žlutý list z tebe nespouští oko - a palec z tvého knoflíku. To se mi líbí."

Strážci konečně zareagovali. Vyrazili kupředu pohybem, který se zdál jako ze zpomaleného filmu. Vytáhli neurobiče a zamířili k Ruizovi.

„Ne," zachroptěl Gejas pořád ještě z podlahy. „Žlutý list mu to dovoluje." Začal se zvedat, pomalu a opatrně, jako by byl ze skla.

Ruiz popošel dopředu a kopl Jazyka do žeber. Ten se kutálel až na druhou stranu místnosti a narazil do zdi.

„To je ale legrace," řekl Ruiz. Vědomí, že Gejase ponížil, mu alespoň trošku zvedlo náladu. Ale při pohledu na krev, která Gejasovi vytryskla, se mu zase zvedl žaludek, i když to byla krev nepřítele. Co se to s ním děje?

„Jen paralyzovat," sípal Jazyk a držel se za žebra.

Strážci zamířili na Ruize paralyzační obušky.

Nejdříve se vytrácel do jediného bodu vítězné marnosti. Pak do nicoty.

ČEKALI NA ÚZKÉ palubě roderižské ponorky a hleděli přes zamlženou temnotu na ještě temnější skvrnu pevniny. Gunderd stál vedle Ruize, ostatní se krčili v ustrašeném klubku o několik kroků dál. Jediným osvětlením byla zelenavá světla na zbraních roderižských stráží, signalizující připravenost k palbě.

„Dorn," oznámil Gunderd. Starý námořník vypadal, po pravdě řečeno, veseleji než kdykoliv od chvíle, co ztroskotala Loracca. Ruize napadlo, že je možná šťastný jen proto, že se dostal ze sklepních kobek Roderiga.

„Peklo, které znáš, je lepší jen tehdy, když ho dokážeš snést," bručel si Ruiz pro sebe.

„Cože?" probral se Gunderd.

„Nic. Takže, když jsi ten vzdělanec: Co víš o Dornu?"

„Skoro nic. Většinou strašidelné historky. Nějakou vám povím, až budeme sedět u táboráku. Myslíš, že nám povolí ohýnek?" Přitáhl si kombinézu k tělu a zatřásl se. „Je zima."

„Tak si uděláme táborák," sliboval Ruiz.

Gunderd se na něho zkoumavě podíval. „Musím přiznat, že nevycházím z údivu. Jak jsi dosáhl takového vlivu na hetmanku? Už jen to, že jsme všichni živí. Víceméně." Ohlédl se po Eindui-xovi, připoutaném k lehátku.

Ruiz pokrčil rameny. „Protože mě potřebují. Chtějí informace z virtuálu, žádný z jejich lidí se k nim nedostal. Z nějakého důvodu si myslí, že já to dokážu."

„Aha," kývl Gunderd, ale nevypadal o nic chytřejší.

Přes zábradlí se přehoupl Gejas. Měl na sobě černou kombinézu a helmu se svatozáří senzorů. „Pojďte. Přistávací člun je připravený." Ukázal na Ruize. „Ty první."

Ruiz se zasmál. „Já poslední."

Gejas znervózněl a vykročil k Ruizovi. V ruce se mu objevil neurobič a Gunderd měl dojem, že cení zuby.

Ruiz couvl a hledal pevnější postoj na kluzké palubě, ale vrazil do jednoho z tuctu strážců v lesklých kombinézách, kteří tu čekali s nimi. Strážce ho popostrčil špičkou svého graseru. Ruiz udržel rovnováhu a otočil se k muži s úmyslem podniknout něco příjemně destruktivního.

Se zasyčením se otevřel příklop velitelské věže a vystoupila Žlutý list v lehkém brnění z nějaké černé slitiny. Z nejrůznějších poutek na něm jí visel slušný zbrojní arzenál. Pod paží si nesla helmu.

Gejas se zarazil a hleděl na svou paní. Ruiz se jí marně snažil vyčíst z kamenných očí, co si myslí, ale Jazyk si tam zřejmě nějakou zlou zprávu přečetl. Sklopil hlavu a předal ji roztřeseným hlasem: „Žlutý list soudí, že můžeš jít poslední,

když si to přeješ. Žlutý list oznamuje: Musíme co nejrychleji nastoupit do vyloďovacího člunu. Osoby Roderigu nepřátelské hlídkují ve vodách Dornu. Pokusí se nám zabránit v přistání, pokud nás najdou.“

Ruiz se obrátil k hetmance. „Ještě jsme nedohodli mou odměnu za tuhle práci.“

„Žlutý list oznamuje: Učiníme tak, než vstoupíš do virtuálu.“

Ruiz zaváhal. „Tak dobře,“ řekl nakonec. „Proč ne?“

Nemohl se zbavit nepříjemné myšlenky: že každý sebemenší souhlas s hetmankou je krokem po cestě zapomnění. Stále ještě doufal, že přežije dostatečně dlouho, aby mohl Nise zajistit šanci žít - i když to byla možná naděje velice pošetilá.

Pohlédl na ni, když ji stráže vedly k přistávacímu člunu. Vrátila mu pohled bez náznaku jakéhokoliv citu, jako by jeho obličej byl jedním z tisíců tváří neznámého davu. Náhle mu to připomnělo pohled, který mu věnovala v Bidderumu, když ji tehdy vezli na Odpykání... a k její první smrti.

PŘISTÁLI NA ŠEDÉ oblázkové pláži, zrovna když se první matné světlo začalo prodírat mlhou. Nejdříve vyskočilo pět strážců. Zrcadlový lesk kombinéz měli ztlumený, takže vypadali jako chuchvalce mlhy. Když se rozestoupili do půlkruhu asi sto metrů od okraje vody, vystoupila na břeh i Žlutý list.

Celou dlouhou minutu stála bez hnutí, pak pokynula ostatním.

„Ven,“ šeptal Gejas naléhavě.

Ruiz si uvědomil, že Jazyk má opodstatněné obavy, a tak se rozhodl, že si nechá další vzdorná gesta na pozdější dobu. Kývl a sestoupil po rampě za ostatními. Rozechvívala ho tichá radost ze zjištění, že Roderigáni mají nepřátele tak silné, že považují podobná bezpečnostní opatření za nezbytná. To poznání přineslo i vlnu pošetilého optimismu... ale tu potlačil. „Ještě ne,“ zamumlal.

„Cože?“ Jazyk stál těsně vedle něho a upíral oči do mlhy. Na levém předloktí měl upevněný malý eruptor.

„Čeho se tak bojíš?“ zeptal se Ruiz.

„Nejspíš ničeho,“ přelétal Gejas očima ze strany na stranu. „Stejně ti to může být jedno.“

Ruiz trhl ramenem a ustoupil stranou, když první z roderižských robonosičů sestoupil na břeh s nákladem nejrůznějšího zařízení na kovových zádech. Druhý nesl Einduixova nosítka.

Gunderd se postavil vedle Ruize. „Bojí se hradu Delt. Delt a Roderigo byli hlavními původci zničení Dornu. Oba si na ostrov dělají nárok a oba se obávají, že ten druhý zjistí, jak využít virtuál.“

„Aha,“ přikývl Ruiz.

ŠLI V ŘADĚ za prvními strážci a po stranách je hlídali ti zbývající. Úplně vpředu kráčel Gejas a hledal schůdnou cestu mezi balvany a trnitým hložím. Těžká mlha pořád ještě zakrývala ostrov, ale slunce už bylo natolik silné, že pochod nebyl nijak náročný. Jedinou nepříjemností bylo mokré listí na keřích: za chvíli byli všichni promočení.

Vyšplhali se do oblasti, kde byly balvany obzvlášť velké a nesly stopy lidské činnosti - tu a tam v nich zely díry a byly přisekané do kvádrů. Zříceniny asi byly velice staré. Bylo těžké odlišit sloup od dlažebního kamene, ale celé to místo dýchalo melancholickou starobylostí, jako by je zpod každého temného kamene pozorovali smutní duchové.

Krajina se zvolna zvedala a mlha řídla, až se nakonec mezi zříceninami vznášely jen roztrhané závoje. Když se Ruiz ohlédl, spatřil vzadu třpytící se moře. Vpředu se tyčil centrální masiv ostrova: kdysi rozeklané vrcholky černého čediče byly nyní ohla-zené do jemnějších obrysů. Všude kolem byly zbytky prastarých staveb, stěží sledovatelná pravidelnost mezi hromadami kamení.

Ruiz kráčel téměř slepě, snažil se nemyslet na nic a nic necítit. Do značné míry se mu to i dařilo. Ostatní neříkali nic, co by ho mohlo vyrušit, jen Dolmaero vypadal, že jen stěží udržuje tempo s ostatními: těžce dýchal a vypadal stále vyčerpaněji.

Jednou Ruiz vzhlédl a všiml si, že ho Nisa pozoruje. Okamžitě odvrátila zrak, jako by ten pohled byla jen náhoda.

Po nějakých třech hodinách vytrvalé chůze sestoupili do údolí a Gejas zavelel, aby se zastavili. Strážci kolem nich vytvořili ochranný čtverec.

„Tady chvíli počkáme,“ informoval je Gejas. Dolmaero těžce dosedl na plochý balvan. Lapal po dechu, obličej měl popelavý a rty promodralé. Ruiz si s šokem uvědomil, že je na tom opravdu špatně. Okamžitě poklekl vedle cechmistra a uvolňoval mu límec kombinézy. Gejas je bez zájmu sledoval.

To Ruizovi připomnělo, že už ho několik hodin nepotýral. „Dej mi medicinální klíště,“ prohlásil rezolutně.

Gejas zakroutil hlavou. „Zdravotnické vybavení je pouze pro důležitý personál.“

Ruiz se usmál. „Skutečně? Dej mi to klíště. Nebo dělej svou špinavou práci.“

Jazyk se ohlédl po své paní. Sotva znatelně kývla a Gejas sklopil hlavu. Bylo jasně vidět, jak moc se Jazyk v posledních několika hodinách změnil. Už to nebyl ten suverénní netvor. Ruiz nějak otřásl jeho světem. Ve srovnání s tím, co Gejas způsobil jemu, to byla ubohá pomsta, ale i ta představa působila Ruizovi krátké, chladné potěšení.

Jazyk hledal informace na malém datatabletu, který měl na zápěstí. „Klíště je v druhém pravobočním koši na červenonohém robonosiči.“ Odvrátil se a začal kontrolovat strážce, kteří stavěli přístřešek z maskovací sítě.

Nejdříve uvažoval, že přinutí Jazyka, aby mu klíště přinesl sám. Pak si vzpomněl na ten drobounký střípek naděje, který se mu usadil v srdci. Nechtěl riskovat, že muže rozzuří. Žlutý list by také mohla být příliš pomalá, aby ho zastavila. Ohlédl se po Dolmaerovi: cechmistr nevypadal, že by mu bylo hůře, ale stejně bylo třeba, aby dostal klíště co nejdříve.

Proto došel k robonosiči a našel klíště. Byl to model dilvermoonské provenience, znal ten typ. Rychle je aktivoval a přiložil Dolmaerovi na hrudník.

Indikátory s chvěním ožily. Naskočila na nich červenooranžová stupnice a několik zelených. Dolmaero hleděl na

svůj hrudník s vytřeštěnýma očima a sledoval, jak mu klíště zavrtává do kůže vlasové senzorové úponky.

„Co...?“ vydechl. Pak klíště převzalo kontrolu nad jeho namáhaným srdcem a ztlumilo bolest. Dolmaero však dál vypadal spíš vyděšeně než uklidněné.

Ruiz pozoroval, jak indikátory blednou a získávají jantarovou barvu, pak žlutozelenou. „Budeš v pořádku,“ vysvětloval cech-mistrovi. „Máš silné srdce, jen si trochu odpočiň. Nedotýkej se toho klíštěte.“ Dolmaero kývl, ale oči měl pořád jako talíře.

Ruiz se zvedl a šel za Gejasem. „Proč tu tábořímе?“

Jazyk se na něho nepodíval. „Virtuál se neotevře před půlnocí místního času,“ vysvětlil bezbarvým hlasem.

KAPITOLA 8

RUIZ SI NAŠEL hladký kámen a posadil se. Sledoval, jak strážci stavějí tábor a koutkem oka pozoroval Nisu. Opřela se o nízký stromek s šedou kůrou na kmeni a očima znovu procházela trasu, kterou se sem dostali. Molnech a Gunderd si přisedli k Dolmaerovi. Molnech si rozzářenýma zvědavýma očima prohlížel Dolmaerovo klíště. „Nesahejte na to,“ varoval je Ruiz.

Molnech dychtivě kýval, ale bylo vidět, jak je pangalaktickým přístrojem uchvácený.

Gejas aktivoval chameleonskou síť a údolí zalil umělý soumrak.

Ruiz se zachvěl chladem. Dokud svítilo slunce, připadal mu den příjemně teplý.

Gejas rozmístil po okrajích tábora roztodivné senzory a uprostřed sestavil složitý zabezpečovací pult. Nad ním se klenul samonosný zbrojní oblouk - na vrcholu byl těžký eruptor a dvojice individuálních graserů. Ruize ta důkladná bezpečnostní opatření poněkud překvapila. Pak pokrčil rameny. Možná je to jen projev vypěstované paranoie.

Strážci rozestavili samonafukovací přístřešky, nízké bubliny z lesklého zeleného plastu. Z jednoho robonosiče přinesli automatickou polní kuchyni. Otlučené olivově zelené šasi připomnělo Ruizovi stovku stejných zařízení, kuchyní, jež ho krmily na stovce bitevních polí kdysi dávno.

Náhle se mu zastesklo po tom chlapci, jímž kdysi býval, po chlapci zaměřeném na jediný cíl, pro který byl schopen likvidovat své nepřátele bez obav ze svědomí. Tehdy se cítil tak čistý, tak přesvědčený o správnosti toho, co dělá.

Pohlédl dolů na své ruce, které už nikdy nebudou čisté. Vstal a šel k okraji tábora. Postavil se několik metrů od Nisy, která si pořád ještě prohlížela zříceniny pod nimi.

Trhl sebou, když promluvila. „Co se s tebou stalo, Ruizi Awe?“

„Tomu bys nerozuměla,“ odpověděl a snažil se mluvit stejně chladně jako ona.

Udělal chybu, když na ni pohlédl - spatřil, jak má oči zalité slzami, jež se chystaly každým okamžikem vytrysknout. „Nevěřila jsem, že bys mi kdy dokázal opravdu ublížit,“ šeptala s hlavou skloněnou k zemi.

Okem zavadil o řetězec audiovizuálních senzorů na krok od své nohy. Zhluboka se nadechl. „Věci se změnily. Já jsem se změnil.“ Přinutil hlas, aby zněl jako ledová tříšť.

Odvrátil se a spatřil Gejase, jak ho s úsměvem pozoruje a hodnotí.

KDYŽ JIM STRÁŽCI předložili oběd, šedou kaši ze sušené zeleniny a kus tmavého chleba, zmizela Žlutý list ve svém přístřešku.

Ruiz se usadil se svou porcí kousek od ostatních. Nesměl naznačit jakékoliv lidské city - Gejas byl příliš ostražitý. Už i tak je docela možné, že udělal osudovou chybu, když mluvil s Nisou tak zdvořile. Musí si nasadit masku šílence, jehož příští krok je nepředvídatelný, masku černé nihilistické zrůdnosti - a musí, jak jen je toho schopen, cítit tímto způsobem. Jakýmkoliv jiným výrazem by dal Gejasovi do ruky mocnou zbraň.

Když dojedl, jakoby bezmyšlenkovitě odhodil talíř. Zasáhl zbrojní oblouk těsně nad Gejasovou hlavou a vesele se na Jazyka zašklebil.

Gejas zuřil. Na rameni mu přistála hromádka zeleninové kaše: s odporem si ji smetl. „Zabijáku, přestaň si hloupě hrát a raději si odpočiň. Půlnoc tu bude, než se naděješ, a budeš potřebovat všechny síly.“

Ruiz vstal a chvástavě vykročil k němu. „Myslíš? Asi zajdu do stanu za Žlutým listem, možná bych ji mohl potěšit.“

Gejas se nervózně zasmál. „Možná. Ale ne tak, jak si myslíš. Asi by se ti její pozornosti moc nelíbily. Ne, zapomeň na své ambice a běž do vlastního přístřešku. Pošlu ti tu primitivní ženu.“ Blýskl zuby v náznaku úsměvu. „Drogy z jatek už nejspíš přestaly účinkovat, takže se můžeš pelešit, co srdce ráčí.“

Ruiz zkřivil obličej do pohrdavé masky. „Ústa tvé paní jsou bez jazyku. S takovým nedostatkem asi v posteli za moc nestojí, co? Nechám tu čubku tobě.“ Pohlédl na Nisu, ale nesnažil se na ni zaostřit: „Moje otrokyně je nezkušená a projevuje pro ty věci malé nadání. Raději budu odpočívat sám.“

Dělalo mu dobře, když viděl, jak za ním Gejas opět hledí zmateně a vztekle zároveň. Přátelsky mu pokynul a zalezl si do jednoho ze stanů.

Ulehl na lehátko se zaťatými zuby a odmítal cokoliv cítit. Odpoledne ubíhalo velice pomalu.

VYNOŘIL SE ZE STANU do chladného soumraku stejně vyčerpaný, jako když uléhal. Jeho lidé seděli kolem umělého ohniště, jež strážci vyrobili uprostřed tábora, a ohřívali si ruce v jeho vlahém teple. Z krycí sítě viselo několik modrých lampiček a slabě osvětlovalo prostranství. Někdo přisunul Einduixova nosítka blíž ke světlu, ale kuchař se dosud neprobral.

Gejas stál u pultu zabezpečovacího zařízení a soustředěně studoval všechny informace.

Žlutý list stála stranou, na okraji tábora, a vyhlížela k černým horám. Ruiz poslechl jakýsi nejasný impulz a zamířil k

ní.

Když byl skoro za ní, prudce se otočila. Zbraně jí zazvonily o obrnění. Hleděla na něho se svou obvyklou neproniknutelností.

Potlačil náhlé nutkání zaútočit. Bylo mu jasné, že je stejně rychlá a stejně silná jako on - a navíc důkladně ozbrojená. A kdyby se mu nějakým zázrakem podařilo zakroutit jí krkem, Gejas by ho v příštím okamžiku zlikvidoval.

Proto nasadil drzý úsměv a řekl: „Přišel čas, abychom se dohodli na odměně."

Pokud vůbec zareagovala, on to nezpozoroval. Nečitelnost její tváře ho znervózňovala.

Jazyk předal řídicí pult jednomu ze strážců a spěchal za nimi. „Co to má znamenat?" ptal se zadýchaně. „Ty nesmíš Žlutý list oslovovat - je to neuctivé a vynese ti to tvrdý trest."

Ruiz se zasmál. „Ten už mám vybraný. Proto se teď musím chovat náležitě neuctivě, abych vyrovnal naše účty. Nemyslíš?" Otočil se ke Gejasovi. „Ještě ti toho hodně dlužím, Jazyku."

Gejas se zamračil. „Radím ti, nech těch hloupostí. Musíme si promluvit o vážných věcech."

„To tedy musíme. Co mi nabídnete za mou pomoc? A prosím, nezačínejte zase s tím, že můj život. Nezajímají mě ani životy mých bezcenných společníků. Musí to být něco lepšího."

Gejas četl v obličeji Žlutého listu. „Žlutý list se ptá: Proč jimi tak pohrdáš?"

Otázka ho poněkud překvapila, ale uvolnil v sobě veškerou hořkost a ta mu přinesla na jazyk odpověď: „Proč? Hned vám to povím." Hlas mu zesílil do křiku. Ohlédl se a viděl, že je ostatní ustrašeně pozorují. „Podívejte se na ně! Chcete znát jejich ctnosti? Gunderd je zběhlý student, který se skrývá před svou neschopností hraním na námořníka. Jeho jedinou dovedností je podvádění v kartách. Pak je tu jeho kuchař, ta mrňavá oranžová živá mrtvola, co jsme s sebou vlekli až sem, jen abych vás naštval. Další je Molnech všežravý, nohaté individuum z uprášeného zapadákova, chodící obžerství, které podle mých vědomostí v životě neřeklo inteligentnější větu než: Nakrmte mě. A Dolmaero, jeho věrný pes, narkoman závislý na hadích olejích, zakyslý křupan, který se, co ho znám, usmál snad dvakrát."

Ruiz obrátil pozornost k Nise. Zatvrdil srdce, ač mu při tom krvácelo, a pokračoval: „A koukněte na tu princeznu z vidlákova. Vyrostla v zavšivené palácové ratejně v zahnojené díře uprostřed pouště, a je si tudíž jistá, že je nejvyšší formou života v galaxii. Přehnala svou arogantní nevzdělanost tak daleko, že ji poslali na smrt za naprosto nevázané kurvení, a pak ji nějaký idiot oživil na otrokářské lodi, co omylem vláčela její mršinu na Strašpytel."

Rychle se otočil k Žlutému listu, aby se nemusel dívat na tváře svých přátel.

Gejas promluvil. „Žlutý list uvažuje: A přesto jsi na jatkách odmítl proříznout jí krk."

Pokrčil rameny. „Gesto, nic víc. Hodilo se mi to, už jsem toho chtěl nechat. Těch krků už bylo moc. Kdybyste nebyli poslali ji, byl bych si brzy vybral nějaký jiný krk, který bych nepodřízl." Upřel oči na Žlutý list, neboť cítil, jak mu žhnou hysterií a šílenstvím. „Nevím ani, jestli bych teď dokázal proříznout tvůj vychrtlý krk, kdybys mi ho nabídla. Změnil jsem se." Řekl to jen na efekt, ale v okamžiku, kdy to vyslovil, se zděsil, že by to mohla být pravda.

Na tváři Žlutého listu se konečně objevil nějaký výraz. Ruiz doufal, že to bude strach nebo nenávist, ale to, co viděl, byla jakási znechucená lítost. Výraz člověka, který hledí na psa ležícího se zlomeným vazem v příkopu.

Zalomcoval jím hněv. Bylo to podivně příjemné. „Žlutý list radí: Zanechej skuhrání a soustřeď se na obchod. Žlutý list nabízí: Volný odchod pro tebe a tvé lidi do Mořských věží."

Ruiz se nevěřícně rozesmál. „Skutečně? Pod vlajkou Roderiga? Máte mě za úplného idiota?"

„Žlutý list odpovídá záporně. Najala nezávislého dopravce, nespojeného s Roderigem."

„Jistě, jistě. Překvapilo by vás, kdybych vám svěřil, že se nehodlám vrátit do Mořských věží?"

„Žlutý list se ptá: Kam by sis přál odejít?"

„Pryč ze Strašpytlu."

„Žlutý list soudí: To je přijatelné. Zajistí přepravu na nejbližší přistávací ring. Tam obdržíš dostatek prostředků, abys mohl odvézt sebe a tolik ze svých, kolik budeš chtít - ale tu další cestu si budeš muset už zajistit sám."

„To není tak těžké..." řekl Ruiz zvolna. „Ale jak mě přesvědčí, že jí můžu věřit?"

„Žlutý list odpovídá: Nečeká, že bys jí věřil. Stane se tvým rukojmím. Ona osobně doprovodí tvé lidi k transportu, který zajistila, a tam s nimi na tebe počká. Až dokončíš svůj úkol a přineseš požadované informace, uvolní tvé lidi a dá vám zbraně, s nimiž se budete moci ubránit před jakoukoliv zradou."

Nabídka ho překvapila. V čem byl háček? „Kdo zabezpečí tu dopravu?"

„Žlutý list zdůrazňuje: Nezávislý dopravce, jehož identita není momentálně důležitá. Kotví v pobřežních vodách v ponorném člunu a čeká na náš pokyn. Až odejdeš nahoru k virtuálu, Žlutý list s tvými lidmi sejde k pobřeží. Dostaneš s sebou komunikační zařízení, s jehož pomocí budeš moci zorganizovat výměnu, až splníš svůj úkol. Chceš si s přepravcem promluvit?"

Ruiz byl poněkud vyveden z míry důkladností hetmančiných opatření. Vypadalo to skoro, jako by hodlala hrát fér hru. „Proč ne?"

Gejas vyndal malou vysílačku a přistoupil, jako by ji chtěl upevnit Ruizovi na paži. Ten mu ji vytrhl a s úsměvem si ji pečlivě prohlédl. Neviděl nic, co by mohl považovat za podraz - žádné výbušniny, žádné injektory s drogou, žádné neurotlumiče. Zdálo se, že je to opravdu přesně to, co Roderigán říká: jednoduchá vysílačka s krátkým dosahem.

„Žádné video," řekl. Ale neupevnil si ji na paži, uchytil pásku kolem holínky v naději, že silná vrstva umělé hmoty by zbrzdila každý nebezpečný mechanismus.

Gejas zavrčel: „Žlutý list prohlašuje: Jsi správně opatrný, ale nejde o žádnou zradu. Ne, není tam žádné video, ale kódování je velice složité. Když budeš chtít uvést zařízení do chodu, vyťukej na klávesnici následující kód." A vychrlil řadu čísel.

Ruiz je naťukal a zelené signální světlo se rozzářilo. „Ano?" z reproduktoru se ozval tenounký hlas, zdeformovaný nějakým zastíracím zařízením.

Ruiz se zhluboka nadechl a pak docela slušnou napodobeninou Gejasova tichého jasného hlasu řekl: „Opakujte své instrukce...“

Gejas se zatvářil překvapeně, ale zase ne vylekaně. Tvář Žlutého listu byla jako obvykle nečitelná.

Uplynul okamžik, pak v reproduktoru zachrastilo a ten deformovaný hlas odpověděl: „Máme nabrat pasažéry do cíle, který oznámí poslední pasažér, a ten nám také na této frekvenci oznámí, kdy dojde k nalodění jeho osoby.“

„A?“ nemohl uvěřit, že je to opravdu všechno.

Následovala pomlka. Pak ten anonymní hlas odpověděl nejistě: „Máte pro nás další instrukce? Pokud ano, budeme muset jednat o příplatcích.“

„Nedělejte si starosti,“ řekl Ruiz. „Zůstaňte na příjmu.“

Vypnul komunikátor. Žlutý list ho sledovala s kamennou tváří, ale na Gejasově obličeji hrál křivý úsměv.

„Žlutý list se ptá: Jsi spokojen s tím, co zařídila?“

„Nic moc,“ zvážil situaci. „Povězte mi. Proč jste nás táhli až sem nahoru?“

„Žlutý list říká: Na pobřeží se často vyskytují nebezpečné osoby. Zde je to mnohem bezpečnější.“

„Chvályhodné.“ Jak zabránit Žlutému listu, aby vydala nové pokyny, až bude s ostatními v ponorce? „Uděláme to trochu jinak,“ rozhodl.

Jak by si mohl zachovat alespoň jistou rozumnou míru kontroly nad situací? „Třeba takhle. Hetmanka odloží zbraně a půjde se mnou. A ještě jeden z mých lidí, aby na ni dohlédl, než se vrátím z virtuálu - ta osoba musí zůstat v takovém pořádku, aby mi mohla podat zprávu o hetmančině činnosti po dobu mé nepřítomnosti. Je to zatím jasné? Rukojmí si vyměníme, až získám informace, jež požadujete.“ Mluvil bez nejmenší naděje, že by snad hetmanka souhlasila.

Gejas se podíval na svou paní a spadla mu brada. „Žlutý list zváží tvé návrhy.“ Oba pak odešli na druhou stranu tábora a Gejas mluvil naléhavým šeptem a divoce gestikuloval.

Bylo zřejmé, že ze změny plánu nemá vůbec radost.

Nakonec Jazyk zmlkl a oba se vrátili. „Žlutý list říká: Tvůj návrh je přijatelný s jednou podmínkou. Žlutý list si musí ponechat svůj pancíř.“

Ruiz nedokázal skrýt svůj úžas. „V pořádku.“

„Žlutý list se táže: Můžeme si nyní pohovořit o podrobnostech? Čas letí a virtuál se otevírá o půlnoci.“

COREAN VESELE PLÁCLA Marma, až jí prsteny zazvonily o jeho kovové torzo. „Byl to on! Změnil hlas, ale byl to Ruiz Aw. Vím to!“ Otočila se od komunikátoru a hleděla na monitor, na němž byl širokoúhlý záběr Dornu.

Ostrov vypadal jako beztvará hmota vznášející se nad mořem postříbřeným hvězdami. Kde asi na těch svazích teď na ni Ruiz Aw čeká? napadlo ji.

Marmo si odkašlal a promluvil se svou obvyklou obezřetností: „Takže jsi ráda?“

„Samozřejmě! Proč bych neměla být?“

Starý pirát si povzdechl: „Nezapomeň, že ti z Roderiga se tě určitě pokusí podrazit. A taky - naše předešlá utkání s Ruizem Awem nikdy nedopadla tak, jak sis naplánovala.“

„Jsi velice laskavý, že mi to připomínáš. Ale tentokrát jsme dobře vyzbrojeni.“ Poklepala na široký ovládací pult zbrojního vybavení ponorky. „Roderigáni věří, že jsme lehce vyzbrojený malý seabus - tohle rozhodně čekat nebudou. A když dojde na zápas tělo na tělo, máme Moce. Na místě je i ten zgenšovaný Faraoňan, pokud bude nutná nějaká špinavost. A Ruize nemůže vůbec napadnout, že jsme to my, koho najali, aby ho ‚transportoval'. Co by se mohlo zhatit?“

„Tuhle otázku jsem už slyšel víckrát,“ zabručel Marmo. „Obvykle v předvečer nějaké velké katastrofy.“

„ŽLUTÝ LIST SE PTÁ: Půjdeš s námi do stanu, abychom prodiskutovali tu informaci, kterou máš získat z virtuálu?“

Ruiz kývl a následoval hetmanku do jejího přístřešku. V patách za ním se držel Gejas.

Když zvedal vchodový kryt, viděl, že strážci právě začínají podávat večeři.

Faraoňané stáli zády, ale Gunderd se pousmál a mrkl na něho.

Uvnitř pokynula Žlutý list k nízké sedačce a Ruiz se posadil.

Hetmanka si přistavila židli na druhou stranu malého umělého ohniště. Gejas zůstal stát. „Žlutý list sděluje: Data, jež potřebujeme, se týkají enklávy genšů, která existuje pod pevností Alonza Yubera, v Mořských věžích.“

Nepřekvapilo ho to, nečekal už ani nic jiného. Připadalo mu, že celá jeho existence se změnila v jakési absurdní drama, zarputile se vracející k témuž stejnému neřešitelnému problému. „Rozumím.“

„Žlutý list vysvětluje: Přejeme si zjistit čtyři věci. Za prvé - kolik genšů v enklávě žije? Za druhé - jak je zabezpečena obrana enklávy? Za třetí - čím to, že tato obrana nebyla nikdy překonána a enkláva vypleněna? Za čtvrté - to nejdůležitější - jaké velké tajemství je spojeno s tou enklávou? Dokážeš si to zapamatovat?“

„Ano. Proč si myslíte, že odpovědi jsou ve virtuálu? Co když ne?“

„Žlutý list slibuje: Když to nezvládneš, dá tě Gejasovi na hraní.“

Ruiz se zasmál: „Dobře vybraná výhrůžka, to vám povím. No nic, povězte mi, co potřebuji vědět o virtuálu.“

„Žlutý list sděluje: Není toho mnoho. Za chvíli se vydáš k malé jeskyni na úbočí hory. O půlnoci tě tam obklopí virtuální pole. Tvá mysl bude snít s virtuálem - bude to, jako by ses vrátil do časů největší slávy Domu, kdy byl ostrov posetý knihovnami a vilami jejich správců. Alespoň tak by to mělo podle našich informací být.“

Žlutý list prudce vstala a začala odkládat zbraně. Pokládala je na polici s výzbrojí. Trvalo jí to několik minut. Když skončila, obrátila se a zvedla ruce.

„Žlutý list ti dovoluje, abys zkontroloval, že dodržela podmínky.“

Vstal a zdráhavě se blížil k hetmance. Bylo mu, jako by se měl dotknout jedovatého hmyzu. Ale přinutil se povolit

úvazy pancíře a vsunout ruce dovnitř.

Překvapilo ho, když pod brněním nahmatal opravdové lidské tělo - s pevnými svaly, ale s drobnými měkkými prsy. Bylo to jaksi nepřirozené. Zvláštní intimnost okamžiku mu sevřela žaludek, až se mu udělalo nevolno. Toto byla osoba, jež ho přinutila dělat to, co dělal na jatkách - jaký pervezní osud ho teď nutí, aby se jí dotýkal skoro jako milenec? Bylo mu na omdlení, ale dokončil prohlídku. Nenašel nic.

Všiml si, že brnění je přece jen zranitelné, v oblasti dolních žeber, kde bylo kvůli pohyblivosti rozčlánkované. Zapamatoval si tu informaci pro pozdější zvážení.

„Chci vidět ruce."

S kratičkým náznakem zaváhání je natáhla dopředu. Pečlivě si je prohlédl a tam, kde měl být poslední článek levého ukazováčku, našel typický, až příliš pravidelný tvar jednoranného graseru.

„Zlikviduj to," přikázal Gejasovi.

Jazyk se chystal protestovat, ale zřejmě si v hetmančině obličeji přečetl souhlas. Vzal z police laserový nůž a udělal, co měl.

Z prstu vytryskl obláček dýmu a vzduch se na chvilku zaplnil slabým pachem spáleného masa.

Hetmanka si na polici vybrala helmu a nasadila si ji na hlavu. Jazyk jí rychle spěchal pomoci výstroj znovu upevnit.

Helma ze stříbřité slitiny jí zcela zakrývala hlavu. Místo nehybného obličeje se na ně nyní usmíval upír s vystupujícími zuby, umně vyřezaný v přehnaném surrealistickém stylu. Navlékla si překrásně zdobené kovové rukavice. Když skončila, zůstaly nechráněné jen konečky její dlouhé černé hřívy.

„Tak co, jak se ti teď čte v její tváři?" popichoval Ruiz Gejase. „Je tak veselá, jak vypadá?"

„Zavři zobák," odsekl Gejas, zřejmě odkázaný sám na sebe. „Ven."

„VYBER SI, KDO s tebou půjde," mávl Gejas směrem k ostatním zajatcům.

Ve slabém namodralém světle vypadal tábor jako výjev z cyklu ‚Žalující tváře a chladné oči'. Jediný Gunderd vypadal trochu přátelsky. Ruize napadlo, že události už se možná tak dalece odchýlily od učencových chmurných předpovědí, že se nyní těšil na další podivuhodné rozporuplnosti.

Jestli je tomu tak, pak určitě nebude zklamán. Ruiz se zahleděl na ostatní a uvažoval: kdo z nich bude nejlépe střežit jeho zájmy, zatímco on bude snít ve virtuálu? Gunderd je asi nejschopnější, ale poradil by si s obrněnou hetmankou? Faraoňané? Pokud pochopili, jak to myslel s těmi pohrdlivými poznámkami, možná budou i nyní na jeho straně - až na toho jednoho, co není.

Pak dostal zvláštní nápad... a ten se hned proměnil v plán. V duchu ho ještě jednou zkontroloval: až na možnost, že jeden z Faraoňanů je zgenšovaná loutka, vypadal dokonale. Skoro dokonale, rozhodl se a stěží potlačoval úsměv. „Vezmu tu pouštní princeznu."

Vyplatilo se to, i kdyby jen kvůli úžasu, jaký to rozhodnutí vyvolalo u Gejase. „K čemu ti bude dobrá?"

Pokrčil rameny „Je docela vnímavá, hned se všeho vyleká a je od přírody podezíravá. Nechci po ní nic víc než přesný popis toho, co hetmanka dělala, když jsem byl ve virtuálu."

Nisa vyskočila a obličej jí ztuhl do hněvivé grimasy.

Jazyk sešpulil ústa, jako by ucítil zápach, velice slabý, ale velice nepříjemný zápach. „Ty plánuješ nějaký trik, to je jisté. Nevyjde ti to."

„Asi ne," souhlasil s ním Ruiz a nasadil svůj nejpomatenější úsměv.

„A neuvažuj, že bys mohl utéct. Žlutý list by tě chytila, je rychlá jako blesk. A kromě toho máme dokonalou stopovací techniku. Je to moje vlastní specialita." Láskyplně poplácal pult zabezpečovacího zařízení.

Žlutý list udělala netrpělivé gesto. Gejas vyskočil. „Je čas vyrazit," ukázal k temným horám. Zvedl kovový kanystr a nabídl jej Ruizovi. „Tu máš, je to energetický článek - budeš ho muset napojit na zásuvku virtuálu. Platba předem - jediný způsob, který virtuál uznává."

„Proč asi?" mručel si Ruiz pro sebe, ale vzal článek a hodil si jej přes rameno. Obrátil se k Nise: „Pojď se mnou."

Dlouho na něho vzpurně hleděla a on dostal strach, že odmítne jít a že ji bude muset přinutit. Pak se jí tvář zkřivila potlačovaným pláčem a ona sklopila hlavu a pomalu šla k němu.

Připadalo mu, že mu srdce drtí dva ledové kameny, ale udržel si lehký a veselý tón: „Tak. Jdeme?"

Vtom se Gunderd rozesmál a ukazoval na robonosič, na němž byla upevněna nosítka s Einduixem. „Koukejte! Kuchař se probouzí! Běda našim žaludkům."

Opravdu. Oranžový mužík nějak rozvázal popruhy, jež ho poutaly k lehátku, a soukal se z nosiče. Vypadal sice zmateně, ale pohlédl na Ruize a usmál se. Takovým zvláštním, žalostným úsměvem. Pak mu končetiny vypověděly službu a on se rozplácl na zem, pořád ještě s tím úsměvem. Ruizovi se zdálo, že si kuchař přitiskl tvář na kamenitou zem s podivnou něhou.

„Dejte mi na něho pozor," řekl Gunderdovi. „Dohlédněte, ať je v transportu."

„Jak si přeješ," odpověděl Gunderd. Pomohl kuchaři do sedu. „Navzdory tvému velice nelichotivému mínění o mé maličkosti ti přeji hodně štěstí, Ruizi Awe."

„Ano," přidal se Dolmaero jakoby proti své vůli. Ale nevzhlédl k němu.

Molnech zamával třepetavými prsty a vrátil se ke zbytkům své večeře.

Ruiz kývl na Žlutý list. „Jsme připraveni," oznámil zvesela.

KAPITOLA 9

ZPOČÁTKU VŠICHNI TŘI klopýtali nazdařbůh mezi kamennými ruinami a křovím. Nisa šla těsně za hetmankou. Často klopýtla, ale spadla jen několikrát. Při takových příležitostech ji vždycky Ruiz bez okolků zvedl a popostrčil.

Lampy na hetmančině helmě jim svítily tlumeným červeným světlem pod nohy, což je chránilo, aby si nepolámali kosti v nějaké hluboké jámě.

Po nějaké době narazili na sotva patrnou cestu. Jak se k ní přidávaly další stezky, rozšířila se a vyšlapala, takže už nemuseli dávat takový pozor. Po obou stranách cesty se zvedaly skoro neporušené zdi. Brzy už kráčeli prastarou silnicí udusanou nespočetnými kroky.

„Nerozumím tomu, kam jdeme," zašeptala Nisa po chvíli.

„To je jedno," odpověděl jí Ruiz vesele. „Ale vysvětlím ti to. Jdu něco zjistit do knihovny, která požírá lidi. Naši hostitelé si na to netroufají."

„Proč chceš pro ty netvory vůbec něco udělat?" Zdála se spíš zmatená než rozzlobená. „Po všem, co ti provedli?"

Ruiz se přinutil k smíchu. „Hetmanka sice nemá jazyk, ale její uši jsou v pořádku, nezapomeň. Mně na životě nezáleží, tobě ano. Ale odpovím ti: Proč ne? Je snad něco, co bys neudělala, aby ses dostala ze Strašpytlu? A koneckonců, co mi tak zlého udělali?"

Chvíli neodpověděla. Když konečně promluvila, skoro ji nebylo slyšet. „Udělali z tebe řezníka, Ruizi."

„Ne," popřel to přihlouple něžným tónem. „Byl jsem řezník už předtím. Jen mi ukázali pravdu. To je všechno."

CESTA JE DOVEDLA K bráně v čedičové skále. Kdysi musela být vskutku impozantní. Vysoká bronzová deska dveří, napůl otevřená a zkroucená věky uhaslým ohněm, visela opile na zrezivělých závěsech. Zárubeň vchodu kdysi lemoval nehluboký reliéf - dnes už zbyl z jeho vzoru jen nejasný náznak.

Žlutý list se na okamžik zastavila, jako by naslouchala zvukům kolem sebe, a pak vešla.

Ruiz s Nisou ji následovali. Pevně ji držel za paži a přesvědčoval sám sebe, že to vypadá úplně přirozeně, jako by jí chtěl zabránit v útěku... i když ve skutečnosti se jí jen chtěl dotýkat. No a proč ne? Zakrátko budou oba nejspíš mrtví, nebo pomatení, tak proč si nedopřát trochu radosti? Ani ona nenaznačila, že je jí jeho dotek odporný, byť by to byl docela chápal. Možná jen dovedla skrýt své pocity.

Podlaha tunelu byla mokrá a místy v ní fluoreskovalo jakési řídké bahno. Vedl Nisu opatrně a snažil se držet co nejblíž ke kruhu světla z hetmančiny helmy.

Jednou Nisa uklouzla a nespadla jen díky jeho opoře. Využil příležitosti a přitáhl si ji těsněji k sobě - cítil přitom provinilou radost.

Po sto metrech se strop tunelu zvedl a vešli do velké kruhové síně. Asi ve výšce ramen se z malých luminiscenčních panelů šířilo mdlé zelené světlo a podlaha byla suchá a rovná.

Síň plnila jakási nepostižitelná existence a Ruiz poznával smutnou, neklamnou auru zaniklé velkoleposti. Čas se tlačil z temnoty nad nimi a tlumil zvuk jejich kroků. Připadalo mu, že duchové je tady sledují mnohem otevřeněji, že se nesnaží skrývat, neboť patří ke šlechtě mezi přízraky.

Ruiz uvažoval, jak dlouho už je ostrov mrtvý. Koberce se rozpadly v prach, z dřevěného obložení zbyly jen temné ztrouchnivělé třísky. Zajímavé, že strojní zařízení přežilo, aniž je kdo udržoval.

„Co teď?" zeptal se. Jeho hlas se odrazil od stěn a zanikl.

Žlutý list ukázala směr a vedla je na druhou stranu síně ke zdi, kde prosvítaly tři nízké otvory.

Čím blíž byli, tím silnější byl pach smrti, který vycházel z druhé strany otvorů.

Tolik se podobal puchu jatek na Roderigu, že Ruiz nedokázal jít dál. „Ne," hlesl a ztratil odvahu.

Žlutý list stála v oblouku středního výklenku a gestem mu přikazovala, aby šel dál. Zakroutil hlavou, nebyl schopen promluvit. Cítil, jak se mu obličej křiví výrazem prozrazujícím jeho pocity.

Nisa se postavila před něho a pohlédla mu do očí. „Co se děje?" zeptala se tiše.

„Změnil jsem se," zašeptal, spíš pro sebe než pro ni. „Příliš pozdě nebo příliš brzy, ale stalo se to."

Zlehka se dotkla jeho ramene, pak se otočila a vešla do výklenku. Nemohl ji tam nechat samotnou, musel jít za ní.

Při prvním pohledu vypadala ta místnost jako doupě nějakého hrůzostrašného mýtického zvířete, možná lidožravé obludy nebo draka. Podlaha byla posetá kostmi a uprostřed stálo kamenné lůžko.

Momentálně na něm ležela mrtvola v pokročilém stadiu rozkladu. Měla na sobě roderižské brnění ze stříbřité slitiny. Ležela v uvolněné poloze, s hlavou zakloněnou a pažemi rozhozenými. Po odkrytém obličeji lezli červi a oční důlky zely prázdnotou.

Žlutý list hrubě strčila do těla a to se s řinčením skutálelo na zem. Kámen byl pokrytý zbytky rozkládajících se mrtvol a Ruizovi naskakovala husí kůže z představy, že si tam za okamžik lehne.

„Kam patří tohle?" zvedl energetický článek.

Žlutý list ukázala na řadu kulatých zásuvek ve zdi nalevo. Všechny byly obsazené vybitými bateriemi.

Ruiz jednu vyškubl. Vypadla s oblakem prachu a kyselým pachem rzi. Na pokyn Žlutého listu zasunul do zásuvky nový článek a pootočil jím, aby zapadl do kontaktů.

Světla zakolísala a pak se výklenek zaplnil tichým hučením.

Žlutý list naléhavě ukazovala na lůžko.

Obrátil se k Nise, stojící u stěny s pažemi ovinutými kolem těla. Zatoužil jít k ní, přitisknout se k ní a prosit, aby ho objala. Nemohl. I kdyby tu nebyla hetmanka a nehlídala každičký náznak slabosti, který by mohla využít... byl příliš špinavý. Už nikdy nebude dost čistý, aby mohl držet Nisu v náručí. Nikdy. Ale usmál se a řekl co nejnormálněji: „Nespouštěj oči z hetmanky.

Zapamatuj si všechno, co bude dělat, abys mi to mohla říct, až se vrátím."

Kývla. „Takže máš v plánu se vrátit?“

„Proč by ne?“ A ulehl na lůžko. Nevšímal si puchu, který ho obklopil, nevšímal si slizkého povrchu lůžka. Myslel si: Přesné tohle si zasluhuji. Hnilobný polibek Smrti. Za věrné služby.

Výklenek se rozzářil, hučení zesílilo.

Světla se rozhořela oslnivě bílým světlem a on byl jinde.

OTEVŘEL OČI, předtím bolestivě oslněné prudkým světlem aktivace virtuálu. Připadalo mu, že leží na stejném kamenném lůžku... ale mrtvolný puch a kosti zmizely. Shora padalo měkké světlo zabarvené tisíci jemných odstínů jako oknem z barevného skla vysoko nad hlavou. Přivíral oči ve snaze zahlédnout zdroj té záře, ale vysoký strop byl zahalený mlžným závojem.

Posadil se. Byl sám.

Výklenek byl ověšený těžkými tapiseriemi s hranatými abstraktními vzory v červené a zlaté barvě. Dlaždice na podlaze tvořily složitý rudohnědý a blankytně modrý vzor intarzovaný třpytivými medailony z leštěného bronzu. Lůžko pokrýval sněhobílý přehoz.

Závěsy nepronikal žádný zvuk a jeho napadlo, jestli na něj ve velké síni Číhá něco nebezpečného.

Spustil nohy na zem, ale do plnění úkolu, kvůli kterému sem přišel, se mu příliš nechtělo. Podle chmurného postoje Roderigánů čekal, že virtuál bude hrůzné místo.

Zatím to tedy bylo to nejpříjemnější místo, jaké od příchodu na Strašpytel navštívil.

Změna byla tak obrovská, že nemohl uvěřit, že jeho tělo stále leží na smrdutém špinavém balvanu... a že jeho vědomí nyní obývá umělou realitu. Pohlédl na sebe a zjistil, že má bílé plátěné kalhoty a košili se širokými rukávy a rozhalenkou. Na nohou měl plátěné sandály. Nehty měl dokonale upravené, tváře oholené. Šrámy a modřiny, které získal na toulkách Strašpytlem, zmizely.

„Slušní lidé,“ zamručel si. Nadechl se a vstal.

KDYŽ VYŠEL ZPOZA závěsů, zjistil, že krása výklenku byla jen odleskem nádhery v síni.

Vysoko nahoře zaplňovalo strop obrovské rozetové okno se složitým a propleteným vzorem, připomínajícím řeky zářivých barev. Tím oknem proudilo do sálu světlo a dopadalo na soustředné kruhy mohutných křesel, natočených k vysokému pultíku vyřezanému z pokrouceného kmene mrtvého stromu, který stál uprostřed.

Popošel dopředu, aby se mohl obdivovat nádheře nejblíže stojícího křesla. Byla to ornamentálně kovaná konstrukce z černého železa vykládaná průsvitnými panely rudohnědého achátu a růžovými kabošony měsíčního kamene. Malý polštářek na sedadle byl z inkoustově fialového sametu. Zdálo se mu, že téměř vidí ducha původního majitele, složité osobnosti s vysokou inteligencí a železnou vůlí, jak tam vzpřímeně a rozvážně sedí.

Byl přesvědčen, že je to to nejzajímavější křeslo, jaké kdy spatřil. Pak pohlédl na sousední stolec. Vysoké opěradlo tvořila tenká prohnutá lastura z vrstveného dřeva levandulově šedé barvy, vykládaného spletitými kroucenými vzory ze stříbrného drátu. Štíhlé elegantní nohy vypadaly jako ulité z nějakého opalizujícího skla a měly zakončení v podobě lidských pěstí opřených o kotníky. Ruiz přejížděl konečky prstů po teplé hedvábné hladkosti dřeva a po chladivém lesku stříbra. Zavřel oči a nechal si na víčka promítnout obraz krásné ženy v hedvábí a špercích, vznešené a roztoužené zároveň.

Plný obdivu se proplétal mezi křesly k pultu. Každé z těch stovek křesel byl pozoruhodný objekt, každé svědčilo o oslnivé dokonalosti řemeslného zpracování, každé v sobě mělo zvláštní osobitost, hovořící o charakteru majitele nezaměnitelným hlasem.

Než došel do otevřeného prostoru ve středu sálu, měl hlavu plnou přeludů. Hleděl vzhůru na pult a obdivoval mistra umělce, který dokázal vyvolat pocit, že pult roste ke světlu velkého okna.

„Nazýváme jej Strom poznání.“ Hlas byl vysoký, ale příjemný. „I když si myslím, že je to nějaká odrůda hlohu.“

Obrátil se a spatřil osobu stojící na druhé straně sálu. Při prvním pohledu se mu zdálo, že je to mladý hoch se žlutou pletí a tmavýma šikmýma očima. Měl oblečený bílý unioblek a husté černé vlasy měl vyčesané do bizarních spirál a chomáčků, jako by měl na hlavě umělecky tvarované keříky. V levé ruce držel pravou tlapku malého stvoření připomínajícího psa, které stálo na zadních nohách.

Chlapec vypadal dokonale mírumilovně a Ruiz se proto vynasnažil zdvořile reagovat. „Strom poznání?“

„Ano,“ kývl chlapec a zamířil k Ruizovi. Zvíře vedl jako dítě. „Převzali jsme to jméno z jedné z legend Staré Země, o původu zvědavosti. V té legendě se jakýsi barbarský bůh rozzlobil na své lidi za to, že okusili ovoce z toho stromu. Zachoval se k nim velice ošklivě: vykopal ty nevděčné zvědavce z ráje a dal jim utrpení a smrt.“ Tiše se rozesmál. „Považovali jsme to za zajímavou ironii. Nikdy nás nenapadlo, že nás to potká.“

Podal mu štíhlou ruku na pozdrav a Ruiz ji bez přemýšlení stiskl. „Mimochodem,“ pokračoval chlapec a potřásl Ruizovi rukou, „já jsem Somnire, tvůj hostitel. Buď vítán ve všem, co zbylo z Velkého kompendia.“

„Já jsem Ruiz Aw,“ představil se Ruiz, zmatený Somnirovou nenuceností. Při bližším pohledu se mu Somnire zdál starší, i když měl hladkou pleť a pohyboval se s pružným půvabem mládí.

„Ano, vím.“ Somnire přistoupil ke stromu a láskyplně jej pohladil. „Ach ano, zažili jsme tady spoustu krásných věcí, o tom není pochyb. Donové odpočívali ve svých křeslech a archiváři se mezi nimi proplétali s podnosy plnými dobrot a vína. Všichni jsme se opili a pak jsme závodili ve šplhání na Strom poznání - každý musel říct vtip nebo zazpívat písničku. A než ses nadál, váleli se donové pod křesly a radostně smilnili a knihovníci sem přinesli přikrývky, na později. Hrála hudba a tancovalo se a hrály se zábavné hry. Byly to krásné časy.“ Černé oči se na okamžik zasnily.

Ruiz nechápal, jak to souvisí s jeho posláním. „Myslel jsem, že tohle je knihovna.“

Somnire se pousmál a pobaveně na něho pohlédl. „To tam u vás máte za knihovníky jen scvrklé šedivé starce,

krotké a nanicovaté? My ne! Přijímali jsme jen a jen ty nejlepší: komety vzdělanosti plápolající ohněm zvídavosti a ambicí."

„Aha," řekl Ruiz, protože opravdu nevěděl, jak reagovat.

Somnire se rozesmál čistým zvonivým smíchem. Pustil zvířecí tlapku a stvoření dopadlo na všechny čtyři, pomalu a opatrně, jako by je pohyb bolel. Teprve teď si Ruiz všiml, že mu na hřbetě v kohoutku trčí pahýly blanitých křídel. Hledělo na něho psíma očima a on v nich četl stejnou chytrost, jakou by očekával v očích psa.

„Utíkej, Idirino," odháněl Somnire svého mazlíčka. „Běž, no tak běž, my tu máme vážné jednání."

Idirina se na chviličku opřela hlavou o Somnirovu nohu a pak se ztuhle odbelhala pryč.

Somnire se za ní díval a jeho dětské rysy posmutněly. „Idirina na mně příliš lpí. Je to proto, že nemůže létat jako ostatní sarimové. Možná bych měl jejího ducha uspat, ale mám strach, že bych bez ní byl příliš osamělý."

Idirina se zastavila a ohlédla se po svém pánovi. Pak se jakoby proměnila v třpytivé světlo a zmizela.

Somnire se rychle ovládl a otočil se k Ruizovi. „Tak! Jsi tady kvůli informacím pro Roderigo?"

„Ne," řekl Ruiz rychle. „Jen se snažím žít o trochu déle." Cítil potřebu obhájit svůj cíl, a tak dodal: „Mám s sebou lidi, kteří jsou na mně závislí."

„Ano, vím. Vím. Přiznám se, teď jsem si z tebe dělal legraci. Kdybys skutečně pracoval pro Roderigo, pak bys nebyl tady." Somnire se rozmáchl gestem, jež zahrnulo sál, židle i rozetové okno.

„A kde bych tedy byl?"

„V Pekle. Nebo na každý pád v místě, které se Peklu podobá tolik, jak to jen tlupa tvořivých, tak trochu bláznivých lidí dokázala vyfantazírovat. Hodně se mu podobá." Obličej se mu zachmuřil a najednou vypadal hrozně starý. „No nic. Co podle tebe chce Roderigo vědět?"

„Chtějí vědět, co je tak důležitého na enklávě genšů v Mořských věžích."

„Aha. A ty? Co ty ses přišel do Kompendia dozvědět?"

Ruiz potřásl hlavou. „Jak přežít. Ještě alespoň na chvíli."

„Snad ti můžeme pomoci."

NISA SLEDOVALA, JAK hetmanka strhává z rozpadající se mrtvoly brnění a prohrabává hnijící zbytky rukama v železných rukavicích.

Jak tam tak dřepěla, vypadala Žlutý list jako nějaký pestrý mechanický mrchožravý pták, který dychtivě vybírá nejchutnější sousta. Nisa se otřásla odporem a uvažovala, co žena asi hledá.

V příštím okamžiku byla její zvědavost ukojena, neboť hetmanka našla dlouhou tenkou dýku. Otřela ji do vlasů mrtvoly a zasunula si ji do pochvy v lýtkovém pancíři. Ohlédla se po Nise. Její upírská obličejová maska v namodralém přítmí zářila a Nisa si představovala, jak se tam pod ní se hetmanka usmívá.

„Myslím, že si děláte zbytečné starosti," řekla jí. „Nikdy jsem nečekala, že by to někdo dokázal, ale vy jste ho zkrotila. Poslouchá vás na slovo."

Žlutý list pokrčila rameny a sedla si se zády opřenými o nejtemnější stěnu. Nisa si vzpomněla, že hetmanka nemůže mluvit.

Nisa hleděla do Ruizovy spící tváře. Vypadal mnohem mladší, jako by ten sen, který právě žil, byl sen příjemný. V tom možná spočívá největší nebezpečí, napadlo ji: spáč se nebude chtít probudit.

Přesně tak jí bylo, když se probouzela ze sna, který nechtěla přerušit: ze sna, v němž ji Ruiz Aw miloval.

„CHTĚL BY SIS prohlédnout město?" zeptal se ho Somnire. „Pojď ven, provedu tě tady a přitom si můžeme povídat." Vzal ho zlehka za paži a vedl ho k východu.

Když přišli k těžkým bronzovým dveřím, dotkl se jich a křídla se rozevřela. Na cestě mezi vysokými zdmi stál malý dvoumístný letoun a Somnire k němu Ruize jemně táhl.

„Pojď. Neboj se, jsem dobrý pilot, a kromě toho, nic z toho všeho stejně není doopravdy." Vesele mrkl a vklouzl na levé sedadlo.

„Tak proč nám prostě nenarostou křídla a nelétáme sami?"

„Líbilo by se ti to víc? Ne? Myslel jsem si to. Zkusme si zachovat normální představy."

Vystoupali nad zdi, vzhůru ke slunci, a Ruiz si pomyslel: Taková krása, jak podivuhodné.

Ostrov vypadal jako živoucí dort: od zelenomodrého moře se hustý trávník zvedal ke koruně třpytivých černých skal uprostřed. Příkré svahy zdobily zářivě bílé paláce a mezi nimi barevné květy. Vonné keře na zahradách a terasách vydechovaly tak omamnou kořeněnou vůni, až se Ruizovi zatočila hlava.

Nejzvláštnějšími stavbami ostrova byly mohutné obloukové pilíře, které vybíhaly z moře a vinuly se v mohutné křivce vzhůru k černým skalám. Pilíře oblouků byly od sebe skoro pět set metrů vzdálené a v obloucích byly zjevně byty tisíců ostrovanů: okna se třpytila ve slunci a z nesčetných balkonů visely květiny. Letěli výš a pak se pomalu vznášeli nad paláci. Ruiz se díval dolů a uviděl další z těch malých zvířat, jimž Somnire říkal sarimové. Vyhřívali se na kamenných římsách s duhovými křídly roztaženými v slunci nebo přelétali z balkonu na balkon a vesele se honili. Vysoko na obloze jich několik lenivě plachtilo ve vzdušných proudech. Jinak vypadalo město prázdné a Ruiz uvažoval, kdo se asi stará o květiny. Pak si uvědomil, že nic z toho není skutečné.

„Ale kdysi to tak bylo," ozval se Somnire. Ruiz sebou trhl a najednou cítil znervózňující podezření. „Ó, samozřejmě vím, co si myslíš," s úsměvem mávl Somnire rukou. „Tvé vědomí nyní existuje v mysli Kompendia, co bys čekal jiného? Já lžu sám sobě a předstírám, že jsem muž jménem Somnire, který byl kdysi Hlavním knihovníkem - ale ve skutečnosti jsem pouze podprocedura ve virtuálu. Pro mne neplatí žádná pravidla!" Zasmál se. „Tak třeba..." Obličej se mu, stejně jako předtím Iridině, rozsypal do třpytivých vloček a změnil se v chitinovou hmyzí nestvůru se špičatými

zuby a bodci a s očima jako obrovské broušené diamanty. Okamžik nato už tu zase seděl příjemný mladíček. „Vidíš? Dokud jsem byl skutečný, nebyl bych to tak rychle dokázal. No a proto mám přístup ke každému záchvěvu, který ti prolétne mozkem. Nezapomeň na to, kdybys si snad o mně chtěl myslet něco nehezkého."

Ruiz si povzdechl. Už ho hrozně unavovaly věci, jež nebyly tím, čím se zdály být. Stěží se dokázal přinutit, aby si jich všímal. „Omlouvám se, to jsem říkat neměl. A jsem přesvědčený, že ti můžeme pomoci. Kompendium přece obsahuje znalosti shromážděné za tisíce let poznávání - a co může být mocnější než vědomosti? Kromě pušek a bomb tedy?" Somnirův hlas potemněl. Na okamžik se zdálo, že se to krásné město zachvělo, a Ruiz zahlédl prázdnotu.

„To udělalo Roderigo, víš," pokračoval Somnire. „Proto jim nikdy nepomůžeme. Roderigo a Delt. No, mají spoustu spojenců - všechny ty na Strašpytlu, kdo nesnesli, aby se o poznání všichni dělili svobodně a zdarma - ale oni to zorganizovali a byli to oni, kdo rozbořil naše zdi a povraždil naše lidi."

Ruiz byl zvědavý: „Proč jste vybudovali svou knihovnu na Strašpytlu. Zrovna na Strašpytlu?"

„Á! Kde jinde? Musíš pochopit, že jsme se řídili jediným pravidlem: dáme všechny znalosti, jež máme, komukoliv, kdo o ně požádá. To nám nemohl trpět žádný pangalaktický svět."

Na Ruizovi asi bylo vidět, že je ze všeho zmatený, protože Somnire se poněkud hořce zasmál a pokračoval. „Tak například: Chceš postavit pekelný stroj? U nás ses dozvěděl, jak na to. Chceš vědět, kde se dá koupit štěpný materiál? Za kolik? Jak zabezpečit jeho přepravu? Už chápeš, proč bychom byli nepopulární kdekoliv? Ale Šardům je jedno, kdo na Strašpytlu žije, pokud dodržuje pravidla."

„Aha. Proč potom nechcete Roderigánům říct, co chtějí vědět?"

Starověký chlapec se na něho dlouze a skoro nepřátelsky zadíval. Snad celou minutu mlčel, pak odpověděl: „To bylo tenkrát, když ještě Kompendium žilo. Od té doby už jsme se naučili být pragmatičtí. V sebeobraně. Pravda nás neochránila.

Nyní jsme přízraky. Pomstychtivé přízraky. Neměl bys na to zapomínat, pokud chceš naši pomoc."

„Budu na to myslet."

LETĚLI DÁL V TICHU a Ruiz uvažoval, jestli snad toho prastarého hocha smrtelně neurazil. Bylo mu to vcelku jedno.

Oblétli postupně kolem celého ostrova. Vypadalo to, že kdysi tu musely žít statisíce lidí, ačkoliv dnes byly všechny paláce a nádvoří pusté. Jediný pohyb v opuštěném městě působili sarimové, kteří si tam dole hráli.

Jednou prolétlo hejno okřídlených stvoření těsně pod letadlem a Somnire si povzdechl: „Krásní, že?" V křídlech jim zářilo slunce a z jejich duhových barev až oči přecházely.

„Asi ano. Jsi tady sám, myslím kromě nich?"

„Ne. Mám několik společníků - i když jich ubývá. Jednu dobu nás tu bylo hodně, většina donu a mnoho pomocníků knihovny." Pokýval smutně hlavou a tvář měl chladnou a temnou. „Ale zákony času a energie jsou silnější než cokoliv jiného, silnější než všechny ty rozmanité pravdy, které jsme tu nashromáždili."

„Chápu," řekl Ruiz, i když nechápal vůbec nic. „Ti pomocníci... otroci?"

Somnire se prudce obrátil a hleděl na něho se směsicí podráždění a pobavení: „Otroci? Na Domu nebyli žádní otroci. Archiváři byli rasa speciálně určená pro péči o Kompendium - dělali to lépe a s větším potěšením, než by to dokázala kterákoliv jiná rasa... ale jen hlupák by je nazval otroky. Jsi nezdravě posedlý otroctvím, vidíš otroky na každém kroku." Usmál se: „Podívej se na mě, vypadám snad jako otrok?"

„Někdy je to těžké poznat. Ale - ne, nevypadáš."

„A vidíš, moji rodiče byli archiváři. I já jsem to dělal, než jsem se stal donem."

„Ach."

Na druhé straně ostrova byly rozlehlé mořské jeskyně, jako obrovská ústa s tesáky, jež ukusovala oceán. Z jejich východů vybíhaly do moře paprsky vlnolamů. „Tam kotvily lodě ze všech zemí na Strašpytlu. To panovaly na Strašpytlu ještě klidnější doby. Než pirátští lordi příliš zpyšněli. Břitové z Nampu byli tenkrát jen tlupa otrhaných cvoků, pojídali se navzájem, na jiné si netroufali. Pevnost Delt byla jen zlověstným snem obchodníků ze SeedCorpu, pár rot, co pochodovaly sem a tam po pláži a hrály si na vojáčky." Zhluboka si povzdechl a jeho složitý účes se zavlnil. „Jen Roderigo už bylo mocné."

Náhle pustil řízení na plný výkon. „Nemá to smysl. Je to zbytečná ztráta času a energie. Proč by tě měla zajímat naše zašlá sláva?"

Svět se zachvěl a rozmazal a Ruiz na okamžik pocítil závrať.

STÁLI SE SOMNIREM na jednom z nádvoří města. Po nejslunnější zdi stékal vodopád křiklavě barevné buganvílie a v jezírku plném leknínů se zhlížely zbytky bílého kamenného paláce.

Ze dveří vyšla vysoká kostnatá žena.

„Tohle je Leel," představil ji Somnire. „Pokusí se tě uzdravit."

Ruiz se díval na Leel a myslel přitom na to dřevěné a stříbrné křeslo, kterého se dotýkal v síni donu. Byla krásná, takovou tou skromnou, zdrženlivou a nenápadnou krásou, vlasy jí lemovaly obličej jako průsvitný oblak, oči zářily temnou zelení, ústa připomínala růžový koral. Měla na sobě jednoduché úzké šaty bez rukávů, jež jí do půlky zakrývaly štíhlá stehna.

„Já nejsem nemocný," bránil se Ruiz.

„Nebuď hloupý. Tvé srdce je pokryté leprou lítosti, tvá mysl sotva žije. Duši máš tak temnou, že ji ani nemůžeš najít. V nejbližší budoucnosti tě možná čekají přetěžké úkoly. V současném stavu bys podle mne nedokázal jednat se svou bývalou obdivuhodnou tvrdostí a bezohledností."

„Nemám čas," namítl Ruiz skoro zoufale.

„Čas je pružná věc, alespoň tady ve virtuálu. Co myslíš, jak dlouho už jsi tady? Hodinu? Dvě? Třicet sekund! Tam v přístěnku se zatím hetmanka prohrabává v mrtvole a hledá nůž. Žena, kterou miluješ, pozoruje tvůj spící obličej, ještě ani nedomýšlela první ze svých smutných myšlenek. Takže nespěchej. Odpočiň si. Seber myšlenky. Seber odvahu." Somnire ho poplácal po rameni.

„Pojď," vyzvala ho Leel tichým sladkým hlasem a uchopila ho svou křehkou chladivou dlaní za ruku. „Stejně nemáš na výběr." Usmála se na něho tak vroucně a nenucené, že byl proti své vůli okouzlen.

Když ho chtěla odvést ke dveřím, neprotestoval.

KAPITOLA 10

UŽ VE DVEŘÍCH JEJÍHO domu zaslechl hudbu, tichou sladkou melodii smyčců a zvonků. Zdálo se, že prýští z fontánky, která hrála uprostřed místnosti. V bílých stěnách nebyla okna, ale ze světlíků pod střechou dopadalo dovnitř jasné bílé světlo.

Fontána stříkala dlouhými hladkými praménky z ploché mísy zasazené v podlaze z červených dlaždic. Ruiz si uvědomil, že voda ve fontáně se pohybuje mnohem pomaleji, než je v gravitaci Strašpytlu přirozené.

Musel se zamračit nebo udělat jiné znechucené gesto, protože Leel ho jemně zatahala za paži a pohlédla na něho s předstíranou přísností. „Ne, Ruizi, tohle není další ze Somnirových hrátek s realitou. Já ve svém domě nic takového nedovolím. Žiju, jak jsem žila kdysi, pokud je to jen trochu možné. Ten vodotrysk má dole gravitační filtr. Vždycky jsem ho měla ráda. Není hezký?"

Přitáhla si ho blíž, až stál v chladivém vzduchu kolem fontány. „Ano, je to moc hezké." Fontána při pohledu zblízka vypadala jako umělecké dílo z tekoucího skla a jemu připadalo, že při dotyku by praménky měly pevný a neproniknutelný povrch. Zkusil to a zjistil, že je to opravdu jen voda. I když, ruka mu připadala velice lehká, když procházela tou třpytivou záclonou.

Jak rukou narušil proud vodotrysku, melodie se rozladila, ale když ucukl, zase zněla sladce a líbezně.

„Dovedu z té hudby vyčíst nejrůznější znamení," slyšel Leel. „Vždycky mě udivuje, jak je svět spojený pavučinou přitažlivosti, a že kdykoliv se zachvěje nějaká vzdálená hvězda, zachvěje se i má fontána. Proto jsem tam dala ten gravitační filtr, víš, nejen kvůli tomu, že je to krásné, ale taky abych izolovala svá znamení od zlé hmoty Strašpytlu a zesílila zprávy hvězd. Hloupost, že?"

„Vůbec mi to nepřipadá hloupé." Uhnul pohledem. Leel soustředila pozornost na fontánu a její obličej byl plný živé radosti a štěstí. Je to duch, připomínal si.

Ale vypadala stejně živá jako kdokoliv, s kým se poslední dobou setkal. Prudce zatoužil cítit se alespoň z poloviny tak plný života, jak ona vypadala. Zaznamenal podivný posun ve vnímání. Leel se mu náhle zdála neodolatelně přitažlivá.

Vypadala tak čistá! Nedokázal si ji představit zbrocenou kyselým potem, se špinavýma nohama, s průsvitnými loknami plnými vší. S krví na dlouhých jemných prstech.

Já jsem taky duch, pomyslel si, ale byla to nepodstatná myšlenka.

Byl zděšený a zahanbený žádostivostí, která mu najednou vytryskla z jakéhosi hlubokého místa v srdci. Svět se mu zamžil před očima a v uších mu bušila krev.

„Pověz mi, taky čteš myšlenky?"

Krátce na něho pohlédla jasnýma očima. „Ne, to je Somnirova výsada - a břemeno. Kdo by o to stál?"

Trochu se mu ulevilo, třebaže chtíč byl stejně silný a žhavý jako předtím. „To je dobře," zabručel a obrátil pozornost k fontáně.

„Tak co," zeptala se. „Máš na něco chuť?"

Ostře na ni pohlédl. Lhala snad o tom čtení myšlenek? Ale pak mu došlo, že opravdu mluví jen o jídle. „Něco bych možná snědl."

„Tak pojď do kuchyně."

KUCHYŇKA BYLA MALÁ a útulná a Ruizovi se zdálo, že nemá kam se podívat, aby neviděl některou žádoucí část Leel. Usadila ho za starý stůl s deskou vybělenou častým drhnutím. Do modré vázičky vložila tři snítky drobných rudozlatých květů a postavila ji před něho. Pak přinesla světlešedé talíře se vzorem v antickém stylu a hrnky z šedavě zeleného porcelánu. Její dlouhé štíhlé nohy ji nesly kolem stolu v jakémsi půvabném domáckém tanci. Jeho touha se - bylo-li to vůbec možné - ještě zvyšovala. Když se nad něho naklonila s příbory v ruce, rozevřel se jí výstřih a on zahlédl drobná ňadra s baculatými růžovými bradavkami. Voněla po moři a slunci a čemsi temně sladkém, jako noční květy.

Zasmála se a ovinula mu paže zlehka kolem ramen. Její obličej byl jen několik centimetrů od jeho a Ruiz měl pocit, že ho objímá i tím úsměvem. „Pověz," zašeptala, „co bys radši? Jídlo, nebo jít do ložnice?"

Před očima se mu vynořila vidina, která odsunula Leel do pozadí: Nisa v díře plné kostí ho pozoruje podivnýma očima. Ledová ruka mu sevřela srdce a on upřel oči na své zaťaté pěsti na stole.

„To je v pořádku," řekla Leel, „možná jsem se mýlila." Nevypadala uraženě. Vrátila se ke sporáku, půvabnému staromódnímu zařízení s poniklovanými páčkami a modře smaltovanými dvířky trouby. Rozbila do prskajícího oleje růžové vajíčko, namazala toast máslem a nalila mu sklenici jantarově žluté ovocné šťávy.

Všechno to bylo prosté a obyčejné, až srdce usedalo.

„MÁŠ DOST? Snadno udělám další, jestli máš ještě hlad.“ Seděla proti němu a ukusovala z pečiva plněného ovocem a slazeného medem z citroníkových květů.

Nedokázal hned odpovědět - byl příliš fascinován růžovou špičkou jejího jazyka olizujícího drobečky, které se jí přilepily na dolní ret. „Ne, bylo to moc dobré, ale stačí.“

„Dobře.“ Odložila zbytek koláčku a odnesla nádobí do dřezu.

Když je začala oplachovat, nedokázal se nezeptat: „Proč to děláš? Proč jíš? Proč vaříš? A hlavně, proč myješ nádobí?“

Otočila se k němu půvabným pohybem, jeden ze starožitných talířů pořád v dlani. „Když je iluze života to jediné, co máš, hlídáš si ji o to urputněji.“ Oči jí potemněly a Ruiz litoval, že se zeptal.

„Rozumím,“ zamumlal.

„Ne, nejspíš nerozumíš. Somnire se nesnaží něco si nalhávat... ale Somnire je něco jako náš svatý. My ostatní nemůžeme být jako on. Zbláznili bychom se. Přirozeně, on je víc než jen trochu blázen, že?“

„Nejsem jeho soudce.“

„A doufám, že nikdy nebudeš,“ prohlásila záhadně. „Tělo je tak veliký dar... Ale ti, kteří je mají, to zřídka oceňují.“ Ústa se jí roztřásla. Vrátila se ke svému mytí s poněkud nuceným soustředěním.

„Je mi to líto. Promiň,“ řekl, i když si nebyl vědom, že se jí nějak dotkl.

„To nic,“ už se opět usmívala. „Poslyš, zdřímni si chvilku. Somnire mi dal přehled tvých vzpomínek z poslední doby a já bych si jej ráda v klidu prošla. Potřebuju zjistit, co tolik tíží tvou duši.“

„Byl bych raději, kdybys to nedělala.“ Zachvěl se hanbou při představě, že by se tato čistá, milá osoba mohla dozvědět o těch hrůzných věcech, které udělal.

„Musím. Je to moje povolání.“

Zavedla ho do příjemně chladného pokoje uprostřed domu, kde už čekalo úzké lůžko. „Spi, jak dlouho chceš. Somnire už ti jistě pověděl o pružnosti času tady, nemusíš si dělat starosti, že jím plýtváš. Vrátíme tě zpět do těla, než ti stačí vychladnout svaly, neboj se. Chceme, abys byl v dokonalé formě, až se vrátíš tam do výklenku.“

Posadil se na postel a sundal si sandály. Bílá prostěradla jej přitahovala skoro stejně vášnivě jako Leelino tělo.

Šla ke dveřím a natáhla se na špičky, jak spouštěla záclonu. Světlo prosvítilo tenkou látku jejích šatů, na okamžik byla jako nahá.

Než vyšla, zeptal se: „Proč to všechno děláš?“ Připadalo mu to jako nejdůležitější otázka na světě.

Pokrčila rameny. „Neuhádls to? Chceme ublížit Roderigu a ty to za nás můžeš udělat. Nebo alespoň Somnire věří, že ano, a to mi stačí.“ Usmála se a mávla rukou na rozloučenou. „Sladké sny.“ Zmizela, jen záclona ve dveřích se ještě chviličku vlnila.

PROBUDIL SE CELÝ zpocený, třebaže v pokoji byl pořád chládek. Posadil se a otřel si obličej třesoucíma se rukama. Zvláštní, po tom fiktivním spánku se opravdu cítil o trochu lépe, i když zdaleka ještě ne dobře.

Po chvíli vstal a vyšel ven.

Dům byl tichý, jen fontána dál zvonila svou melodii.

Pomalu procházel síní lemovanou asi metr vysokými stojany, na nichž stály zvonové skleněné příklopy. Pod každým z nich byl nějaký záhadný předmět. Jejich hodnota byla zřejmě dána jen významem, který měly pro svého majitele. Tu ležela ošlapaná dětská botička se šňůrkami z duhového světélkujícího vlákna. Vedle zase černý klobouk s úzkou měkkou krempou, propocený a zaprášený. Prázdná vinná láhev. Starý obojek na psa se skleněnými ozdůbkami. Zrezivělá zednická lžíce. Zašmodrchané klubko rybářského vlasce, z něhož poulila na svět černé oči křiklavě barevná plechová návnada se třemi háčky. Zmačkané modré kalhotky vedle pracovní rukavice s prošoupanými špičkami prstů. Fotografie Leel ve stříbrném rámečku - na sobě měla otrhané šortky a nakláněla se ze sluncem zalitého balkonu, šťastný výraz ve tváři.

Přecházel od podstavce k podstavci a naplňoval ho úžas. Snažil se představit si význam každého z těch předmětů. Bylo to podivné a zábavné zároveň, něco jako archeologický voyeurizmus. Pomohlo mu to zbavit se myšlenek na únavu životem.

Byl tak pohlcen svými spekulacemi, že sebou polekaně trhl, když Leel promluvila. „Další bláhovost. Snažím se ze všech sil zachovat vzpomínky. Ale pomáhá to. Z některých z nás se tu stali podivíni. Zapomněli, jak jsme se jmenovali, a dokonce i že jsme byli lidé.“ Stála ve dveřích na druhém konci sálu, s rukama založenýma na prsou.

Chtěl se jí vyptávat na ty předměty nebo na podivné obyvatele virtuálu, ale došel k závěru, že by jí jeho zvědavost mohla připadat drzá.

„No, pojďme si popovídat. Půjdeme ke mně do ložnice. Neboj, nebudu ti dělat neslušné návrhy, leda bys byl obzvlášť okouzlující.“

Musel se usmát absurditě celé situace.

Její ložnice byla prostorná a plná světla. Bohatě zdobené dveře se otevíraly na terasu, na podlaze ležely tlusté hnědé a oranžové vlněné koberce. Leel ho čekala na posteli. Seděla s elegantně zkříženýma nohama uprostřed vybledlého přehozu. V kruhu kolem ležely rozházené čtverečky kouřově modrého plastu. „Přiměla jsem Somnira, aby mi dal tvé vzpomínky na tomhle,“ položila dlaně na dva z těch čtverců. „Chtěl, abych si je převedla přímo, ale to odmítám. Vím, že jsem jen shluk elektronů v obvodech přístroje, ale nedovolím, aby mi to připomínal víc, než je nezbytně třeba.“ Poklepala na lůžko vedle sebe: „Přisedni si.“

Usadil se nepohodlně na pelesti.

Zvedla jeden ze čtverečků. „Věřím Somnirovi, když tvrdí, že na těchto kouzelných zrcadlech je slušný vzorek tvých

vzpomínek - i když podle mě nemůže být žádný vzorek úplně fér. Ale Somnirovi věříme. Správně?“ Prohnula čtvereček plastu a přes obličej jí přelétlo světlo. Ruiz žádný obraz, který by se na čtverci pohyboval, neviděl.

Přemítal, na co se právě dívá. Z výrazu tváře jí to vyčíst nedokázal.

Podívala se na něho a usmála se, nikoliv posměšně. „Podle jakýchkoliv lidských měřítek jsi pěkný netvor, Ruizi Awe. Věci, které jsi spáchal...“

„Ano. Netvor.“ Bylo to nepříjemné, ale jako by se ho to netýkalo.

„Nezáleží na tom,“ pokračovala, „že ve většině případů jsi to myslel dobře - alespoň než jsi začal pracovat pro Uměleckou ligu. Netvor je ten, kdo jako netvor jedná. Mnozí z nich se chovají láskyplně ke své rodině, pečlivě se starají o své psy. Je to zvláštní.“

Upíral pohled dolů na své ruce a vůbec nechápal, k čemu ten hovor má vést.

„Podle všech pravidel bys mi měl být odporný,“ pokračovala. „Ale z nějakého důvodu nejsi.“

„Proč ne?“ probudila jeho zájem. Kdo, když ví, co udělal, dokáže necítit k němu odpor? „Jsi také krutá?“

Rozesmála se. „Myslím, že ne - i když je fakt, že darebáci se za darebáky většinou nepovažují. Ty jsi v tomto ohledu naprosto otevřený. Možná proto se mi líbíš. A pak taky, navzdory všemu, co jsi provedl a čím jsi byl, je v tobě cosi milého. Slušného. Je to divné, ale je to tak.“

Zavládlo ticho, zatímco se probírala čtverečky. Začal být nesvůj. „Vůbec tomu nerozumím. Proč by ti na mně mělo záležet? Jestli jsem netvor, dej mí, co potřebuju, abych uškodil Roderigu, a pošli mě na ně. K čemu je tahle... debata? Pitvání mysli?“

„Tak za prvé mě zajímáš, jsem na tebe zvědavá. Ve virtuálu máme hosty skutečně jen vzácně, alespoň ty, které chceme přijmout. Co ti to udělá, když mě to potěší? A za druhé, chceš snad tvrdit, že jsi poslední dobou necítil pokles výkonnosti, ztrátu motivace? Snad ti naše debata trochu pomůže.“

„Možná,“ přiznal zdráhavě.

Zvedla čtvereček a on v něm spatřil statek, ve kterém se narodil jako otrok. Bylo časné ráno, hned po rozednění, a na starých kamenech leželo stříbrné světlo.

„Povyprávěj mi o tom,“ řekla velice něžně. Cítil, jak se mu do očí derou slzy vzpomínek.

LEEL BYLA MNOHEM důkladnější než kterýkoliv paměťář, přetrumfla i Nackera Učitele. Převrátila v jeho paměti každý kámen a zdálo se, že ji všechny ty ošklivosti, co vyhrabala, nijak neodpuzují. Probrala jeho dětství otroka, jeho mládí nevolníka u senilního aristokrata, kariéru nezávislého emancipátora - jeho řídká a nanicovatá vítězství, zrady a zklamání. Když podepsal první kontrakt s Uměleckou ligou, byla pouze zmatená. Občas se na něco zeptala, ale většinou jen mlčky poslouchala jeho stručné shrnutí.

Poté, co viděla jeho vzpomínky na prázdný svět, v němž tolik let žil, projevila nelíčenou radost při procházce zahradou, kterou si tam vypěstoval.

„Pokud přežiješ a dostaneš se pryč ze Strašpytlu... vrátíš se tam?“ zeptala se posmutněle.

„Snad.“ Ta myšlenka mu připadala stejně fantastická jako nějaká pohádka.

„Na tvém místě bych to také udělala. Hrozně ráda pěstuju květiny a tady si pořád uvědomuju, že je to jen jako, že mé květiny nepotřebují vzduch a vodu a hlínu, že jsou závislé jen na mých vzpomínkách na opravdové květiny. To zmenšuje radost, kterou mi působí, i když jsou stejně krásné.“

Zase ho popadla zvědavost. „Pověz mi, vypadala jsi vždycky jako teď?“

„Přesně takhle, od chvíle, kdy jsem přišla do Kompendia.“

„Nikdy jsi neměla chuť něco zlepšit?“ zeptal se a hleděl jinam.

„Jako třeba?“ V hlase zazněl trošku kousavý tón.

„Nevím,“ zamumlal. „Barvu vlasů? Nos, třeba? Trochu menší... trochu větší? Něco.“

„Můj nos?“ zajíkla se smíchem a pohlédla dolů na své tělo. Přitáhla si tenkou látku šatů těsně kolem prsou, takže jejich měkké pahorky a tuhé bradavky zřetelně vystoupily. „Příliš malé? Myslíš, že nemám hezká prsa?“

„Máš.“ Sevřel ruce v klíně.

„Promiň,“ zvážněla. „Můžeme pokračovat? I kdyby to tobě nepomohlo, mne to prostě fascinuje. Víš o tom, že když ještě Kompendium žilo, byla jsem tu odborníkem na lidskou adaptaci?“

„Skutečně?“ Bylo mu z toho trochu nepříjemně, jako by ho zkoumala jako nějakou houbu, bující z krve a hořkosti.

„Skutečně.“ Zvedla další čtvereček vzpomínek a uviděla genše, který na příkaz Ligy instaloval do Ruizovy mysli síť smrti. „Odporné stvoření,“ poznamenala.

Odložila čtvereček a pohlédla na další. „A tady, chudinka Auliss Moncipore, která o tobě nejspíš dosud sní ve své sterilní krychli vzduchu, světla a tepla v temnotě nad Faraem.“

Poplácala ho po ruce. „Klidně se dovedu vžít do jejích pocitů - a vím, že tě dodnes považuje za krásného prince z daleké země, který se možná jednoho dne vrátí a zachrání ji před jejím nudným osudem. I když jsi tak nezdvořile opustil základnu, bez slovíčka rozloučení.“

„Byla to otrokářka! Kupovala děti pro vlastní potěšení a nikdy neuvažovala o tom, co dělá!“ Znovu cítil ten hněv a znechucení jako tehdy - jak dávno je to - tu noc na základně.

„No a co, tak byla povrchní - byla ženou své doby a své kultury. Když to řeknu hodně mírně, tvoje sebejistota je poněkud absurdní.“ Ale tón, jímž to říkala, byl spíš pobavený než zlý. „Dovol mi otázku: Proč neodsuzuješ tu svou Nisu, že měla otroky?“

Zakroutil hlavou. Nad tím vlastně nikdy neuvažoval.

„Myslím si, že já to vím. Nisa je z jiné doby a z jiné kultury, proto pro ni máš omluvu. Auliss byla pangalaktik jako ty, takže jsi jí nedovedl odpustit, že nedovedla sdílet tvé cítění.“

„Možná.“

„No, já zase dovedu najít omluvu pro tebe. Nepatříš do mého času a mé kultury, když to tak vezmu.“ V očích jí hrály pobavené ohníčky a Ruiz byl nucen se také usmát.

Pokračovala. Předvedla mu kamenitou tvář Faraa, tragédii kouzelnického představení v Bidderumu, Ohrady černých slz, jeho bláhový pokus o útěk, čas s Nisou v pokojích u Corean. „Je skutečně krásná, Ruizi,“ konstatovala Leel a studovala obraz Nisy v jednom z těch třpytivých hávů, které si vymýšlela, aby jí utekl čas. „Je nemodifikovaná? Opravdová? Narodit se tak krásná... to je vzácnost.“

„Ano,“ hlesl Ruiz s pohledem upřeným na faraoskou princeznu, vyhlížející z plastového čtverečku mírnýma, laskavýma očima. Zalila ho vlna beznadějné touhy. Je možné, že by se na něho ještě kdy tak podívala? Zavrtěl hlavou, aby zahnal podobné myšlenky.

Leel pohnula čtverečkem a Nisa zmizela. Místo ní se objevila vzpomínka na Corean, jak nastupuje do vzdušného člunu do Mořských věží.

„Taky krásná. Ale ne tak příjemná na pohled.“

Zhluboka se nadechl. „Nejspíš už je mrtvá, za což jsem opravdu vděčný. Nebezpečná žena.“

Leel ho úkosem pozorovala. „To vidím. Žlutý list je taky docela hezká, takovým tím drsným roderižským způsobem. Čím to, že se tak často zamotáváš do nebezpečných situací s krásnými ženami?“

„Říkáš to, jako by to bylo špatné,“ suše se usmál. V té chvíli mu Leel sama připadala překrásná.

„No... když se tak probírám tvými vzpomínkami, vidím, že za těmi vztahy vždycky následovala nějaká katastrofa. Ale třeba to nemá žádnou spojitost.“

„Ďábelský osud,“ konstatoval. „Ale má to i kladné stránky.“

„To vidím,“ hleděla Leel do posledního čtverečku. Po dlouhých minutách jej natočila, aby se i Ruiz mohl podívat.

Byla to ta noc na bárce Hlubiny srdce, kdy se s Nisou milovali na horní palubě. Tmavou hlavu zvrácenou dozadu, černé vlasy v pohybu zastíraly hvězdy na nebi. Bílá ňadra se jí pohupovala, jak se k němu přitahovala krásnými silnými pažemi.

Vyrazil zvláštní přidušený zvuk. Nedokázal ho potlačit a pak nebyl schopen se nadechnout a uvolnit stažené hrdlo. Oči se mu zalily slzami a on si je zlostně utíral hřebetem ruky.

„Půvabné,“ řekla Leel tichounce.

Otočila čtvereček na přehoz obrázkem dolů, pomalu a neochotně.

„Ruizi, Somnire mi dal i další vzpomínky, opravdu barvité vzpomínky... ale tato je poslední důležitá z nich. Já vím - trpěl jsi a spáchal jsi hrozné skutky: vraždy v Mořských věžích a na člunu. A pochopitelně to, co se přihodilo v Roderigu na jatkách - i když, doufám, chápeš, že jsi byl stejnou obětí jako ti, jimž jsi tam podřezával krky.“

Zasmál se. Byl to hořký a zoufalý smích. „Bolelo mě to víc než je, je to tak?“

Zavrtěla hlavou, až se jí kadeře rozletěly kolem hlavy. „Co jsi mohl dělat? Mohl jsi snad někoho z nich zachránit? Roderigáni jsou morová rána tohoto světa. Je to nákaza, která si nevybírá a které se neubráníš. Jediné, co můžeme dělat, je pokusit se přežít.“

„Možná máš pravdu. Ale už se navždy budu cítit špinavý.“

V zelených očích jí zaplálo a Ruiz ucítil její hněv. „Cítil ses čistý předtím? Pak jsi byl skutečně netvor. Kolik nevinných jsi za svůj život zabil - nebo zapříčinil jejich smrt?“ Vycenila na něho bílé zuby.

„Nikdy jsem netvrdil, že jsem svatý.“

„Myslel sis, že jsi člověk?“

Teď se naštval zase on. „Ano, myslel.“

Udeřila rukou do čtverečků, až se rozlétly po pokoji. „Tyhle říkají něco jiného, Ruizi Awe!“

„Nenutil jsem tě, aby ses na ně dívala,“ odsekl chladně.

V místnosti byla najednou mrazivá zima. Usilovně přemýšlel, jak se předtím mohl v tomhle pitomém snu cítit tak dobře. Rozhlédl se: připadalo mu, že vidí skrz pomyslné zdi domu na rozházené kameny zřícenin.

Konečně Leel natáhla ruku a pohladila ho po rameni - a její dlaň byla stejně teplá jako ruka skutečné ženy. „Nezlob se, Ruizi. Nemám právo soudit tebe a tvé činy. Můj život byl úplně jiný. Vyrostla jsem na Becaltu, to je starý, dlouho osídlený svět, pokojný a prosperující. Moje rodina byla bohatá a měli jsme se rádi. Studovala jsem na univerzitě. Pak postgraduál na Dilvermoonu. Nepoznala jsem jediný den hladu či fyzického strachu. Všechny krize jsem si způsobovala sama: dětské lásky, snaha o uplatnění, společenská klopýtnutí. Za celý dlouhý život v pangalaktickém světě jsem neviděla mrtvého člověka.“

Vzala ho za ruku a sevřela ji. „Tady to bylo stejné. Můj život běžel po hladkých cestách a má trápení byla ve srovnání s tvými zanedbatelná. Neúspěch ve výzkumu. Závist vůči nadanějším kolegům. Nevyvedeny večírek... a podobné drobné nepříjemnosti. Jedna nebo dvě nešťastné lásky.“

„No,“ skočil jí do řeči, nejistý, proč mu to všechno povídá. „Není tvá chyba, že jsi měla snadnější život.“

„Ale on mi nepřipadal snadný, tenkrát. Ne, byla jsem přesvědčená, že mé drobné smutky jsou stejně hluboké jako žal těch druhých. No nic, tahle osobnostní matrice, jediné, co ze mne zbylo, byla pořízena několik měsíců předtím, než Roderigáni a jejich spojenci zničili Kompendium a povraždili všechny lidi. Takže nemám žádnou přímou vzpomínku na konec... našich životů. Ale Somnire nás přinutil podívat se na nahrávky.“

„Ach.“

Její obličej byl jako tragická maska. Svírala ruce a nedívala se na něho.

„To muselo být těžké.“

„Neviděla jsem svou vlastní smrt. Somnire byl laskavý a nahrávky upravil. Ale viděla jsem zničení všeho, co jsem milovala.“

„To je mi líto."

„Říkám ti to, protože chci, abys věděl, že cítím, alespoň trošku, co tě vedlo k tomu, že jsi vraždil. Vím taky něco o tom, jaké to je, cítit, že ať děláš cokoliv, nikdy to nebude stačit, nikdy to nebude dost, aby to převážilo misky vah, aby byl tvůj život zase v pořádku." Opět uchopila jeho ruce do svých a přitáhla si je do klína. Očima pátrala v jeho očích. „Vím o tom něco. Maličko.

Kdybys mi předvedl všechny roderižské hetmany svázané a bezmocné, každou roderigánskou hlavu položenou na popravčím špalku, nedokázala bych podřezat jejich podlé krky, byť by si to sebevíc zasloužili. Ale tleskala bych, kdybys to udělal ty. Plakala bych radostí."

Byla to krásná představa a Ruiz se nejspíš usmál tak, že ji to vylekalo, a ona se odvrátila a zachvěla se. Neodstrčila mu však ruce pryč a jeho začaly přemáhat příjemné pocity. Cítil pod dlaní tvrdost její kyčelní kosti, měkkost břicha, pružnost hustých kučer v jejím klíně.

To je šílenství, říkal si a byl by ruku odtáhl. Nedovolila mu to. Hleděla mu upřeně do očí. „Poslouchej, Ruizi, na ničem z toho nezáleží, už ne. Byl jsi nožem v tolika rukách, tak dlouhý čas - ale už nemusíš, teď už ne."

„O čem to mluvíš?" zeptal se drsně. „Copak ty nechceš, abych ublížil Roderigánům? Somnirovi by se nelíbilo, kdyby tě tak slyšel mluvit. Nebo ano?"

„Ne, nelíbilo. Ale věřím, že jim ublížíš dost, abys mě uspokojil, už jen tím, že jim odmítneš pomoci. Nemysli na to, slíbila jsem, že o tom nebudu mluvit... co ti chci říct, je, že můžeš přestat. Můžeš se spasit, když budeš dost šikovný, aby ses chopil své šance."

„Spása?" To slovo mu připadalo v jeho situaci absurdní a nechápal, co má na mysli. „Necháš si mě tady a dovolíš mi poslouchat svou fontánu, navěky?"

Zavrtěla hlavou a usmála se hořkosladkým úsměvem. „Ne. Tady zůstat nemůžeš. Ale máš lepší útočiště. Máš Nisu."

Teď jí konečně ruce vytrhl. Byl plný bezbřehé zoufalé zuřivosti. „Opravdu?" skoro křičel. V očích měl slzy a hlas se mu třásl. „To si myslíš? ‚Láska dobré ženy', to mě má spasit? Jak romantická... hloupá, naivní, zatraceně pitomá představa. Nic o tom nevíš! Ona mi nedůvěřuje a já nedůvěřuju jí. Co já vím, možná je to zgenšovaná loutka! A oba zemřeme na Strašpytlu!"

Zdálo se, že ji jeho výbuch nevyvedl z míry. Zvedla paměťový čtvereček, na němž byla noc na člunu. „Vím o tom přesně tolik co ty, Ruizi Awe. A ve skutečnosti nezáleží na tom, co si o tobě myslí. I když nevěřím, že je tak chladná, jak se obáváš. Nezáleží na tom, jestli jí důvěřuješ. Záleží na jediném - miluješ ji?"

Potřásl hlavou, neschopen promluvit.

„No, proč se vlastně ptám," řekla a s úsměvem odložila čtvereček. „Láska je mnohem vzácnější, než si lidé představují, ale dá se mnohem snadněji poznat."

Vstal a šel ke skleněným dveřím. Hleděl přes bílé svahy dolů k moři. Všechno je to imaginární, pomyslel si. Poslouchám tu imaginární paměťářku, která tvrdí, že láska všechno přemůže. Ze smutné marnosti toho všeho se mu chtělo plakat a jeho hněv odplouval pryč.

Uplynulo několik minut mlčení. Během nich si Ruiz uvědomil, jak pravidelně bije příboj do pat velkých pilířů. Pochopitelně, pomyslel si. Simulace je koneckonců omezená. Napadlo ho, jestli každý náznak normálnosti ve vesmíru je tak fiktivní jako Kompendium. Byl si jist, že někde žijí lidé životy pokojného naplnění, procházejí svými dny v bezpečí a jistotě. Určitě takoví existují, ale při současném stavu mysli mu připadali stejně bizarní jako monstrózní Šardové, kteří létali na svých vojenských základnách nad Strašpytlem a vnucovali své zákony pirátům, otrokářům, kanibalům - a nevinným lidem.

Otevřel dveře a vyšel na sluncem zalitou terasu. Svíral zábradlí mezi dvěma hliněnými mísami plnými květin vonících skořicí. Hluboko pod ním byl další palác a nad jeho nádvořím se vznášeli tři sarimové s blankytnými křídly.

Za sebou cítil Leel. Pak se mu její paže ovinuly kolem pasu. Přitiskla se k němu.

Chvíli tak stáli, až Ruiz řekl přemítavě: „Co by se stalo, kdybych skočil dolů?"

„Chvíli bys padal - až bys opustil mou doménu. Nezapomeň, , já tu pěstuji realismus. Ale pak by tě nejspíš Somnire chytil. Jak ho znám, asi by se objevil v podobě mocného anděla a vynesl by tě na oblak slávy nebeské." Objala ho trochu pevněji. „Má zvláštní smysl pro humor."

Zhluboka se nadechl a zavřel oči. Přetřel si je kotníky prstů. Tlak byl stejně silný jako kdykoliv jindy, měl dojem, že je stejně pevně uvězněn v tomto fiktivním těle, jako byl vždycky vězněm těla skutečného. Leel ho dál pevně objímala a on si stále ostřeji uvědomoval její teplo, dlouhá stehna dotýkající se zadní strany jeho nohy, štíhlé ruce zkřížené na jeho břiše.

„Vraťme se do ložnice, Ruizi," řekla jiným hlasem. Vklouzla mu rukama pod košili a posunovala je nahoru.

Chtěl jít, moc chtěl. Ztratit se v jejím krásném těle, v její čistotě a sladkosti... vyhnat z bolavé hlavy všechny myšlenky, překrýt zoufalství příjemnými představovanými pocity. Ale jakási hořká tvrdost v srdci ho přinutila se zasmát a říct: „Součást terapie?"

„Ne," odpověděla mu bez náznaku hněvu. „Ne. Jsi krásný muž a já tě chci. Prosím."

Obrátila ho k sobě. Díval se jí do obličeje. Tváře jí zrůžověly, na horním rtu se jí třpytily kapičky potu, i když na terase povíval chladný větřík od moře. Panenky měla rozšířené touhou. Shrnula si ramínka šatů. Sklouzly jí k pasu a ona si přitiskla jeho ruce k ňadrům. „Co ti to udělá?" šeptala. „Stejně je to jen jako. Jsem přízrak, sen. Jsem stejná jako holka v pornosimulátoru."

„Ty jsi jiná. Úplně jiná." Jeho ňadra ho pálila do dlaní.

„Tak obdarujme jeden druhého." Políbila ho tak silně, až ho rty bolely.

Chtěl říct Proč ne? Ale pak jen zavřel pošetilá ústa a nechal se odvést dovnitř.

KAPITOLA 11

LEEL BYLA ROZKOŠNÁ, divoká a něžná. Milovala se s tak zoufalou intenzitou, že Ruiz zapomněl na veškeré podezření a uvěřil, že v její vášni opravdu není žádné milosrdenství. Byla všechno, co by milenka měla být, a jeho smutek shořel v žáru milování.

Když nakonec leželi vedle sebe a odpočívali v změtí polštářů a přikrývek, cítil, jak se mu srdce začíná pomalu uzdravovat.

Překulila se svým zpoceným tělem na něho a vzala mu obličej do dlaní. Pohlédla mu do očí a usmála se. „Tak co, potěšili jsme jeden druhého?“

„Mně to tak alespoň připadalo.“

Položila mu hlavu na hrudník. „Mně taky,“ zašeptala.

Zakrátko se jí dech zklidnil a ztišil. I Ruiz usínal, s rukama zkříženýma na jejích zádech, prsty zlehka přejížděl elegantní křivku jejího zadečku - a jeho poslední klopýtavá myšlenka byla Tohle je až příliš příjemné, aby to bylo něco jiného než sen.

ZVEDL HLAVU A ZJISTIL, že sedí na lavičce na nádvoří. Vedle něho seděl Somnire. Na hlavě měl velkolepou stříbrnou korunu zdobenou granáty, vlasy spletené do tenkých copánků. Přes ramena měl přehozený hermelínový plášť. Jeho sarim ležel vedle lavičky a pozoroval Ruize moudrýma psíma očima. Voda v jezírku byla černá a buganvílie na zdi suchá. „Tak co,“ zeptal se Somnire, „jak se cítíš?“

Ruizem se otřásl znechucením. „Copak ty to nevíš?“

„Ne. Leel mě přinutila slíbit, že nebudu nakukovat ani během rozhovoru ani po něm. Zvláštní děvče, ta Leel. Byla opravdu zvláštní.“

„Byla? Co se s ní stalo?“ Sevřel se mu žaludek.

Úsměv zmizel a navzdory chlapeckému obličeji vypadal Somnire náhle velice staře a velice unaveně. „Leel je mrtvá, Ruizi.“

„Myslel jsem, že jste všichni mrtví.“

„No, samozřejmě jsme, jistě, ale tady existuje několik úrovní smrti. Moc mě to mrzí, ale Leel sestoupila na hlubší úroveň.“

„Tomu nerozumím.“ Vstal a chtěl se rozběhnout do domu, ale ten křehce vypadající chlapec ho zlehka uchopil za paži a Ruiz měl pocit, že ho sevřelo ocelové klepeto mechana.

„Leel je mrtvá,“ opakoval Somnire jemně. „Její dům je plný prázdných pokojů a prachu. Posaď se, vysvětlím ti to.“

Otupěle usedl.

„Souvisí to s časem a energií, Ruizi. Čas a energie. Když se budoval virtuál, architekti s ním počítali jako s nouzovým systémem pro zálohování dat, ne jako se záchranou pro mrtvé knihovníky. Virtuál je poháněn energií magmatu s tím, že největší množství energie je rezervováno na udržení archivu statických dat. Funkce personální podpory je zásobována mnohem omezeněji, jelikož se s ní počítalo jen jako s jistou vymožeností pro uživatele, přičemž se nepředpokládalo, že by někdo z nich ve virtuálu pobýval delší dobu.

Ten zdroj, který zásobuje zbývající osoby, slábne. Velice pomalu, ale neodvratně. Čas od času uspořádáme něco jako loterii, abychom rozhodli, kdo bude vyřazen. Vítězův vzorec je uložen do zálohovací jednotky, aby mohl být vzkříšen, kdybychom někdy získali nový zdroj energie. Leel vyhrála poslední loterii - ty bys možná řekl prohrála. Už byla téměř připravená, když ses objevil.“

Ruiz pomalu absorboval informace. Konečně pohlédl na sarima u knihovníkových nohou a zeptal se: „Proč jste nedali k ledu sarima a nenechali Leel žít alespoň o trochu déle?“

Somnire se sklonil k Iridině a oči se mu leskly. Ruiz si byl jistý, že jsou to slzy. „Několikrát jsem to navrhoval. A ve skutečnosti je většina sarimů ostrova už v jednotce. Byli náš nejdražší symbol, vznešení letci, kteří nás obdarovávali svým půvabem a věrností... ostatní donové nedokázali snést představu, že ve virtuálu žádný nebude. A navíc, jsou to jednoduchá stvoření, pouhé svíčky ve srovnání s plamenem lidské osobnosti, takže to nestojí mnoho energie, když si jich tady několik necháváme létat.“

„Rozumím,“ kývl Ruiz. Zavalil ho děsivý smutek a šok ze ztráty. Před několika okamžiky ležel s Leel v náručí, i teď ještě cítil uklidňující tíhu jejího těla. „A já hlupák si myslel, že všechny zrůdy zůstaly tam venku.“

„Zrůdy? To říkáš ty, který jsi byl na Roderigu? Jediné, co jsme udělali, bylo, že jsme tě vzali dovnitř a dovolili ti odpočinout si, nabrat trochu dech.“

„Proč? Proč jste to vůbec dělali, ty a Leel?“

Somnire vypadal skoro zlomeně. „Její důvody byly jiné než moje. Řekl jsem ti, že jsem přízrak pomsty.“ Mávl rukou a u Ruizových nohou se rozevřela hluboká puklina.

Ruiz nahlédl dolů a spatřil dvě dlouhonohá stvoření podobná plazům, jak se na sebe vrhají v proudech krve.

„Lervalové,“ vysvětlil Somnire. „Lidé sázejí na to, který z nich vyhraje. Zpočátku prostě hodili lervaly do jámy a nechali je rvát se až k smrti. Ale pak zjistili, že když je po devadesáti sekundách odtrhnou a vrátí je mezi koly k jejich smečce, budou se lervalové rvát mnohem tvrději a déle, až z nich zbudou jen kusy masa. Trochu to připomíná to, co dělali Roderigáni, když ušetřili tvé lidi. Já jsem ti mohl dát jen... Leel.“

Jáma se zavřela, před nimi opět ležela kamenná plocha nádvoří.

„Chápu.“ Ruize se začal zmocňovat vztek.

„Opravdu? Chci, abys byl mou zbraní proti Roderigu. Čekal jsem na tebe celá staletí a udělám cokoliv, abych tě k

tomu donutil. Umíral jsi, hledal jsi místo, kam by sis lehl a shnil. Nikdo by z tebe neměl užitek. Teď se uzdravuješ. Nahlédni do svého srdce a řekni mi, že se mýlím."

Nemohl. „A jaké důvody měla Leel?"

Somnire pokrčil rameny a pomalu řekl: „Leel byla přesně to, co se zdála být: sladká, milující žena, která mi pomohla jen proto, že si neuvědomovala, jak by ti to mohlo ublížit. A protože tě viděla jako nádherné zvíře, příliš krásné, aby smělo zemřít na zlomené srdce."

Nádvořím zakroužil slabý větrný vír a rozehnal suché listí.

„Proč jsi mi alespoň nedovolil se s ní rozloučit? Musel jsi ji vzít, zatímco já jsem spal?"

„Ona sama si vybrala čas, Ruizi."

ZASE TEN OKAMŽIK závrati. Pak stáli, on a Somnire na úzkém můstku s vysokými oblouky. Pod nimi byla mlhou zaplněná propast. Oba konce mostu mizely v mlžné temnotě. Matné světlo jako by nemělo žádný zdroj.

Most byl tak podivný, že musel být nereálný. Tvořilo ho železné krajkoví jemné jako pavučina, a když Ruiz sevřel štíhlé zábradlí, celý most se rozechvěl.

„Je bezpečný," uklidnil ho Somnire přes rameno. „Pojďme. Musíme dohodnout podrobnosti, Ruizi Awe."

Ruiz přecházel opatrně a nepouštěl se zábradlí. Pohlédl dolů do převalující se mlhy a zdálo se mu, že vidí zlověstné tvary, téměř rozpoznatelné. Mlha vířila a hrozila.

„Nedívej se dolů," varoval ho Somnire. „Je to jedno z mých zabezpečovacích opatření, pro případ, že by se Roderigánům nějak podařilo naočkovat do virtuálu nezávislý subjekt. Nevím sice, jak by to mohli udělat, ale proč riskovat?"

Ruiz upřel oči na Somnirova záda v hermelínu a následoval ho na druhou stranu mostu.

Sestoupili na pěšinu dlážděnou opálovým sklem, osvětlenou odkudsi zdola. Sklo jim pod nohama zvonilo, jako by každá skleněná plotna byla jinak naladěný gong.

„Mám rád dramatické kulisy," přiznal se Somnire.

Po sto metrech došli k mosazným dveřím s mnohonásobně nadživotním portrétem Somnira. Oči kovové podobizny vypadaly jako živé a upíraly na Ruize krví podlitý pohled nesouhlasu. Skoro čekal, že řezba promluví, ale zůstala němá, i když Somnire natáhl ruku a zakroutil jí velkým nosem.

Dveře se rozlétly. Za nimi byla jasně osvětlená místnost plná plochých obrazovek a holotanků. Somnire vešel a usedl před velkým datatabletem. Sundal si korunu a položil ji na stolek.

„Vítej v mé soukromé svatyni."

Ruiz překvapeně uvažoval, jak mohl kdy tohoto knihovníka považovat za mladíka. Jeho hladký obličej zářil archaickou zkušeností a protřelostí. V Somnirových tmavých očích svítily tisíce let úskoků. Knihovník byl skoro hystericky veselý.

„A proč ne?" zeptal se Somnire. „Jak často se mi podaří píchnout Roderigo do oka naostřeným kůlem? Proč bych neměl mít radost, když mám možnost? Musíš to dělat taky tak."

„Pokusím se." Zase to znělo trochu naštvaně; nedokázal si zvyknout na to, jak Somnire odpovídal na jeho myšlenky místo na jeho slova.

„Zkus to, dej na mě." Pak se jakoby zatřásl a dál už mluvil méně veselým tónem. „Řekl bych, že brnění bude první problém. Nemůžeš udělat omeletu, když nemůžeš rozbít vejce."

„Cože?" nerozuměl Ruiz narážce, ale Somnire už se skláněl nad monitorem a prstem klouzal po sloupcích.

„Proč používáš monitor? Vždyť je to zbytečná ceremonie. Prostě vytáhni data přímo z matrice." Pořád ještě byl z knihovníka otrávený.

Somnire se ušklíbl. „Dělám to kvůli tvému pohodlí. Nebo bys raději se mnou poletoval elektronovou bouří vanoucí rozpadajícími se synapsemi stroje? Beztvarý a rozpadlý na částice? Ach... promiň, že občas sklouznu do rétoričnosti - to je riziko povolání." Chmurně se zasmál a obrátil pozornost zpátky k obrazovce. „Klidně můžeme, jestli máš dost odvahy, ale musím ti říct, že to někdy děláme svým nepřátelům, když chceme, aby zešíleli. Vrhnou se pak na naši víru, pochopitelně, naštěstí si žádný z našich nepřátel neváží náboženských šílenců, takže je nikdy nenapadne, že by je mohli využít proti nám."

„Klidně čti z monitoru."

„Aha, tady je to. Má na sobě lehké interkmenové brnění Axolotl, model IV. Roderigáni jsou šetrní. Staré, velice staré brnění, ale velice kvalitní. Asi ho má už od dívčích let. Axolotl přestal fungovat ještě před námi." Povzdechl si. „No nic. Model IV byl určen pro boj v městských partyzánských konfliktech. Kroucené monomolární uhlíkové vlákno. Velice účinné proti laserovým energetickým zbraním a vysokorychlostním nízkohmotným projektilům, jako jsou drátkové pistole. Odolný materiál, to ano."

„Nechala se prohledat, aby mi dokázala, že u sebe nemá schované zbraně. Zdálo se mi, že ta článkovaná část pod žebry je poměrně slabá."

Monitor zablikal a objevil se obraz brnění. Rozpadlo se na jednotlivé komponenty, u každého údaje o odolnosti na zátěž. Somnire poklepal pancíř žeber jemným prstem. „Ne. Možná bys je roztrhl páčidlem, ale v přístěnku nic tak pevného není. A ona rozhodně nebude sedět a čekat, než něco najdeš."

„Asi ne," konstatoval Ruiz smutně.

„Hmmm. Zkusme to jinak." Dotkl se senzoru a na obrazovce se objevil obraz starce s tmavým drsným obličejem a zubatými lícními jizvami madelinského Mstitele. „Generál Savin," řekl Somnire. „Je to jedna z milionů personalit zaznamenaných v antroporeplikativní kartotéce Knihovny. Vojenský génius. Bojoval ve významném tažení na Junu před nějakými třemi tisíci lety. Vzbouřenci byli tehdy vybaveni Axolotlem. Uvidíme, co nám poradí."

Obrazovka zablikala a stařec se pohnul. Zvedl zapadlé oči k Ruizovi. „Co je? Co chcete?“

„Axolotl model IV. Jak mám zlikvidovat ženu, která ho má na sobě? Holýma rukama,“ zeptal se Ruiz.

„Prakticky nemožné.“ Muž mu hleděl upřeně do očí, jako by něco hledal.

„Počkej,“ zarazil Somnire Ruize. „Řekl jsem ti, že našla u té mrtvoly tenkou dýku? Má ji v pravé lýtkové pochvě. Dokázal bys jí dýku sebrat, kdybys Žlutý list překvapil?“

„Pravděpodobně ano. Ale je rychlá, ostražitá a velice silná.“

Generál Savin zabručel: „S úzkou dýkou by tu byla šance. Úpony helmy na Mark IV zdaleka nejsou dokonalé - jejich přezky oslabily ozdobné řezby na lícním krytu.“

Stařec zmizel a na jeho místě se objevil obraz vojáka v inkriminovaném brnění - ačkoliv nohy a paže byly vyvedeny v jasných základních barvách a trup měl na hrudníku namalovaný modrý a žlutý prapor. Objevilo se ukazovátko a zamířilo na postranní spojové body helmy.

Generálův hlas pokračoval: „Prudký úder tady, přesně v úhlu sto deset stupňů ke sloupci krku a s mírným náklonem dopředu. Bylo zjištěno, že tak lze uvolnit západku natolik, aby bylo možné vsunout nůž mezi helmu a krční chránič.“ Červená šipka zamířila na západku, aby ukázala správný vektor, obraz se otáčel, takže bylo šipku vidět ze tří úhlů. Pak se šipka rozletěla a helma na té straně asi centimetr nadskočila.

„Rozumíš?“ zeptal se Somnire.

Ruiz přikývl.

Somnire se zase obrátil k monitoru a z obrazovky opět hleděla stará tvář. „Ještě něco, generále?“

„Model IV není brnění určené pro boj zblízka. Uvolněte helmu, pak snad budete moci té ženě zlomit krk, pokud ji udeříte dostatečně těžkým kyjem, popřípadě využijete její vlastní váhy proti nějakému pevnému předmětu.“

„Budeme si to pamatovat, generále,“ řekl Somnire a bez dalšího vypnul monitor.

Ruiz měl dojem, že generál měl mírně zoufalý výraz, jako by se mu nechtělo vrátit do bezesného spánku kartotéky.

„Oni nevědí, kde jsou,“ četl Somnire jeho myšlenky. „Nenecháme je vzhůru tak dlouho, aby si to stačili uvědomit.“

Ruize napadla nepříjemná myšlenka: „Tam je teď i Leel?“

„Ano. Ale nehodlám ji vyvolávat jen proto, aby ses s ní mohl rozloučit. To si rozhodně nepřála.“

„Co dál?“ Ruiz se rozhodl smířit se se situací, ale šťastný nebyl.

„Teď tě pošleme zpátky do tvého těla, abys si to mohl rozdat s hetmankou.“ Somnire zvedl ruku a na zápěstí se mu objevil velký mosazný chronometr. „V reálném čase jsou to asi čtyři minuty, co jsi přišel do virtuálu. Nebude tě čekat tak brzy. Většinu Roderigánů si tu necháváme i několik dní, aby jejich psychické poškození bylo co největší.“ Chronometr se zavrtěl a zmizel v obláčku růžového kouře.

„Velice by mě zajímalo, proč Roderigáni pořád chodí do virtuálu, když z toho nemají nic než šílenství.“

Somnire se dost zlomyslně zasmál. „Ale my nepřivedeme k šílenství úplně každého. A někdy jim i sdělíme nějakou drobnou neškodnou informaci. Jen tolik, aby nedostali chuť zničit induktor a navždycky nás zapečetit. A děláme všechno proto, aby si Roderigo a Delt nepřestávaly jít po krku.“

„Aha. Poslyš, znáš odpovědi na jejich otázky? Co se vlastně děje pod Yuberovou pevností? Dáš mi něco, abych mohl vyjednávat, kdyby se mi nepodařilo hetmanku odrovnat? Slíbila mi odvoz ze Strašpytlu, pokud jí přinesu ty informace. Nebo mi vymysli nějakou vhodnou lež - něco, co bych mohl využít.“

„Ty jsi pořád stejný blázen. Roderigo nikdy nedodrží smlouvu.“ Somnire mu uštědřil tvrdý, skoro nepřátelský pohled. „Vkládám do tebe velké naděje, ale je možné, že to nezvládneš. Ta informace, kterou hledají, je příliš cenná, tu ti nemůžu dát, pokud se ti nepodaří zabít nebo zneschopnit Žlutý list. Že bys mohl Roderigo obelstít - marná naděje.“

Ruiz si neochotně přiznal, že to dává smysl. Jenže mezi ním a únikem stálo ještě něco víc než jen Žlutý list. „Ale když se mi podaří ji přemoct... co pak?“

Somnirovo vzrušení rostlo, odhodil hermelínový plášť a začal přecházet sem a tam mezi holokrychlemi a plochými obrazovkami. Něco si mumlal, až nakonec rozhodil paže a řekl: „Dobrá. Od chvíle, kdy jsem tě nechal s Leel, žiju mnohem rychlejším tempem než ty, takže už jsem měl týden na to, abych si to vyříkal se svým svědomím - stejně už není tak přísné, jak bývalo, obávám se. Je to nebezpečné tajemství, nebezpečnější než v téhle chvíli dokážeš pochopit. Ale už je stejně prozrazeno, to je jasné. Věci, které ti řekl přítel Publius, konflikt v Mořských věžích, spiknutí otrokářů... všechno nasvědčuje tomu, že to tajemství už není tajemstvím.

Katastrofou bude, jestli Roderigo zjistí všechno, ale stejná tragédie nastane, když na to přijde kdokoliv jiný.“ Zabodl do Ruize zlověstný pohled. „Neobdivuji tě, Ruizi. Jsi to, co se mi nejvíc ošklivilo, jsi násilník. Přes všechny změny, které tě poslední dobou poznamenaly, jsi pořád vrah. Vidím ti do srdce, zabil bys mě bez váhání, kdybys tím mohl zachránit sebe a své přátele. Ale ano, zdůvodňoval by sis to sám pro sebe tak dlouho, až by ti to jako vražda nepřipadalo: ‚Je to jen vzorec v počítači, není skutečně živý...' a tak dál, ale udělal bys to, zdůvodnění nezdůvodnění.“

Ale pak mu oheň v očích pohasl a ramena klesla. „Přes to všechno máš v sobě jakousi mravnost. To ti musím přiznat i já. Tak tedy: pokud uspěješ v souboji se Žlutým listem, svěřím ti to tajemství a ty s ním musíš naložit, jak ti přikáže tvé násilnické srdce. Možná najdeš ve zříceninách neočekávanou pomoc, měj proto oči otevřené.“ Vzal Ruize za loket a postrčil ho k nejbližšímu holotanku. „Podívej!“ A uvedl holotank do chodu.

Ruiz pozoroval výklenek zmenšený na poloviční velikost. Jeho tělo leželo na kamenném stolci. Na první pohled bylo stejně nehybné jako smrt, ale pak si všiml slabého pohybu hrudníku. Nisa, která stála vedle těla s tváří odvrácenou na druhou stranu, se začala neskutečně pomalu otáčet směrem k němu. „Časový rozdíl,“ uvědomil si.

„Ano, ano. Říkal jsem ti to přece.“

„Jistě.“ Rychle se přesunul k vedlejší stěně holotanku, aby viděl Nise do obličeje. Hleděla na jeho tělo a v očích nepochybně měla něhu.

Srdce se mu sevřelo příjemnou bolestí.

Přejel zrakem po místnosti a spatřil Žlutý list. Seděla opřená o zadní stěnu a upíří maska jí v matném světle svítila.

Zachvátily ho pochybnosti. „A co sledovací zařízení? Co mi bude platné, když zabiju hetmanku, jestli tam okamžitě vtrhnou její stráže? Gejas má stoprocentně nějaké u vchodu do jeskyně."

„Pravděpodobně. Ale v jeskyni není žádné monitorovací zařízení dovoleno. Pokud nějaké zachytíme, virtuál se neaktivuje. Když se něco objeví po aktivaci, okamžitě pole vypneme, což téměř vždy návštěvníka zabije. Už se za ta staletí naučili respektovat naše představy o soukromí."

Ruiz znovu pohlédl na Nisu a přistihl se, že mu na rtech vyskočil přihlouplý úsměv.

„No tak, Ruizi, dávej pozor," napomenul ho Somnire netrpělivě. „Nejdřív lámání krků, pak šťastné objímání. Tak to chodí ve tvém světě, nemýlím-li se. Teď se soustřeď." Vytáhl světelnou hůlku a namířil ji na hromady kostí a sutin v koutě výklenku. „Pokud přežiješ, podívej se semhle. Je tam schovaná indukční helma, jen hlas. Nasaď si ji, budeme spolu moci mluvit. Nepřivedu tě zpět do virtuálu, to by si vyžádalo mnoho energie, a baterie, kterou sis přinesl, už je dávno vyčerpaná."

„Dobře," kývl a nepřestával hledět na Nisu, která zvedala ruku v gestu, jež se časem stane pohlazením jeho ramene. Výraz jejích rysů se pomalými kroky měnil ve starostlivý.

Somnire si pohrdavě odfrkl a zatvářil se tak cynicky, že to na jeho mladičké tváři vypadalo až komicky. „Ruizi! Musíš se soustředit na úkol, který tě čeká. Nechám tě tu pět minut o samotě. Seber vůli, udělej si plán, dej se dohromady. Polož se tak, abys sebou netloukl, až tě vrátím do těla."

Odtrhl oči od Nisy. „Ano. Věř mi, udělám, co bude možné." Somnire ho dlouho vážně pozoroval. „Tak hodně štěstí," řekl nakonec, a než jeho hlas úplně dozněl, byl pryč.

TO BOLELO. Ruiz nedokázal potlačit křeč bolesti, která jím při návratu do těla projela. Bylo to, jako by mu někdo přelámal a zase sestavil všechny kosti, vytrhl a opět zasunul všechny klouby.

Agónie mu na několik sekund proměnila svaly v rosol bez nervů. Když ucítil první zašimrání vracející se vlády nad svým tělem, otočil hlavu a viděl, jak se Žlutý list zvedá a sahá po ukryté dýce.

Vzpomněl si na čas strávený na jatkách a na šílenství, které ho tam posedlo. Dosud je cítil jako velkou zanícenou ránu pod povrchem vědomí.

Zavřel oči a dovolil, aby prorazilo na povrch, černý vulkán vybuchující z jeho holomnemonického oceánu, chrlící rudý děs. Uvolnil obličej a cítil, jak se zrůdně šklebí.

Z krku se mu draly příšerné zvuky. Znovu otevřel oči. Žlutý list zasouvala dýku zpět do pochvy a celé tělo se jí zklamaně uvolnilo.

Nedokázal se podívat na Nisu, ale zaslechl její dušené vzlyknutí a tiché „To ne. Ach ne."

Žlutý list přistoupila blíž a on dovolil svému šílenství, aby se roztančilo. Ale pod ním napřel svaly jeden proti druhému, ohýbač proti natahovači, zatínání bez pohybu, jež do nich vhánělo krev a život. Na lících mu vyrazil pot a rty se ohrnuly ze zubů.

Žlutý list natáhla ruce k jeho krku, snad se chystala sevřít jeho krkavici.

Počkal, až se její trup dostal přes rovnovážný bod a rukama se téměř dotýkala jeho hrdla.

Prudce se odrazil od stolu, soustředil do toho pohybu všechnu svou zuřivost, v jediném výbuchu ji ze sebe vyrazil.

Zasáhl ji ramenem zdola do hrudního štítu, takže ji na zlomek sekundy nadzvedl a zbavil tak síly. Jeho zaťatá pravačka se vymrštila vzhůru k helmě a strašlivým úderem trefila postranní přezku. Slyšel, jak se zlomila, tiché, vítězné cvak. Ale helma nespadla, držely ji ostatní příchytky a Žlutý list už opět stála pevně na nohou a otáčela se, obrněné předloktí švihem zasáhlo jeho zvednutou paži.

Bolest mu vyrazila dech a žena jím mrštila zpět na kámen.

Napadlo ho, že má zlomená žebra, ale zapomněl na to, když se hetmanka bleskově sehnula pro dýku. Vylétla z pochvy s kovovým zasvištěním a ona ji nacvičeným pohybem otočila a namířila jehlovým ostřím přímo na jeho srdce.

V posledním okamžiku útok odrazil, ale náraz nechráněného zápěstí proti jejímu brnění mu ochromil ruku.

Prohrává, prohrává. Po všem, co prožili a vytrpěli, zemře. Zoufale se vrhl po hetmančině ruce s dýkou a podařilo se mu ji zablokovat mezi své poškozené levé zápěstí a pravou ruku. Visel na ní vší silou, ale byla silnější. Ohnula ho přes kamenný stolec, opřela se volnou rukou o tu s dýkou a tlačila ho dolů, až se mu špička dýky chvěla nad hrudní kostí a on věděl, že je konec. Upír vyřezaný do lícního plátu helmy se na něho šklebil jako démon vítající ho v bráně pekla. Zasklené oční otvory mrkaly modrým světlem. Opouštěla ho síla.

Třpytivá šmouha se mu mihla v koutku oka těsně předtím, než udeřila do hetmančiny helmy. Helma se naklonila o kousek víc a tlak na dýku se zmenšil. Pak se hetmanka pokusila vyškubnout, ale Ruiz nepovolil - a opět cosi zasáhlo helmu, tentokrát s ještě hlasitější ranou.

Cítil obrovskou udivenou radost. Síla záhadného úderu vyvrátila helmu na stranu, velice šikmo na stranu, a on cítil první křečovité záškuby, jak hetmanka přestávala ovládat své svaly. Dýka jí vypadla z ruky, kolena se jí podlomila.

Odstrčil ji a její tělo spadlo s třesknutím na podlahu. Nohy sebou škubaly a narážely přitom do hromady kostí, která se s děsivým rachotem sesouvala.

Otočil se a spatřil Nisu. Stála a nad hlavou dosud držela chránič holeně, připravená znovu udeřit. „Je mrtvá," řekl Ruiz.

Nisa kus kovu pomalu spustila a nechala ho vypadnout ze svých rukou. „To je dobře," řekla přidušeně.

Ruiz si masíroval zhmožděné zápěstí a díval se, jak hetmančino tělo tuhne. „To bylo skvělé," řekl konečně.

Nejdřív neodpověděla. Pak se obrátila k němu a řekla skoro neslyšně: „Jsi hodně zraněný?"

Zahýbal levou rukou - cit se mu do ní pomalu vracel. Zvedl pravou paži a sykl bolestí. Že by měl opravdu žebro nebo dvě zlomená? Opatrně prozkoumával hrudní koš prsty, ale nenašel žádné známky roztříštění. Mohl fungovat dál,

pokud neschytá žádné další těžké údery. „Přežiju," konstatoval.

„To je dobře," řekla Nisa neutrálně.

Ignoroval bolest v žebrech, sehnul se a zvedl dýku. Nisa couvla.

„Co je?" zeptal se, zmatený jejím ustrašeným výrazem.

Zhluboka se nadechla. „Měl jsi vidět svůj obličej, když ses probudil. Každý by se bál."

„Ano," souhlasil smutně. „Nejspíš ano. Ale já bych ti nikdy úmyslně neublížil."

„Je to pravda?" Neusmála se.

Je „

Objala se rukama, jako by jí bylo zima, a Ruiz si všiml, že vzduch se ochladil a je vlhko.

„Už tu dlouho nebudeme," sliboval.

Šel do rohu místnosti a rozhrnul hromadu smetí. Dole našel zašlou drátěnou klec indukční helmy.

Zvedl ji a uvažoval, jestli Somnire plánuje nějaký podraz. Byl na to dost nevyzpytatelný. Možná mu stačí, že je Žlutý list mrtvá, možná má v plánu zbavit se důkazů. Kdyby Ruize dostali Roderigáni a sloupli mu mozek, dozvěděli by se o neoblomném nepřátelství Kompendia vůči hetmanům. Ze Somnirova hlediska by asi bylo bezpečnější tu možnost zlikvidovat.

Nebo to mohlo být ještě horší. Somnire by mu mohl svěřit nějakou informaci, která by ho zatížila další zodpovědností. Měl silné nutkání zahodit helmu a utéct.

Ale kam? Jsou na ostrově skrýše, kde by s Nisou byli v bezpečí? Představil si, jak bude Gejas zuřit, až objeví mrtvolu Žlutého listu. Po zádech mu přejel mráz.

A když pomine praktické záležitosti, nedluží něco Somnirovi? Nebo Leel? Vkročil do virtuálu jako úskočný a zuřivý šílenec. Opustil ho jako lidská bytost. Nebo alespoň natolik lidská nakolik vůbec kdy byl.

„Co je to?" ukázala Nisa na helmu.

„Problémy," povzdechl si. Ale zvedl helmu a nasadil si ji na hlavu.

KAPITOLA 12

KDYŽ SE MU TÍHA helmy usadila na lebce, slyšel Somnirův hlas. „Ruizi?" Zvuk byl slabý, jako by helma nefungovala úplně dokonale, ale jasný a srozumitelný.

„Ano," řekl Ruiz do prázdna. „Úkol splněn."

„Ano, díval jsem se. Ta tvoje Nisa je tygřice, to ti povím.

Samozřejmě, pochází z primitivního světa, tam se to hodnotí vysoko." Ruize to pobavilo, když si vzpomněl na Leel a její názory na toleranci mezi kulturami.

„Ano, Leel byla moudrá," odpověděl na jeho myšlenky Somnire a Ruiz zaregistroval v knihovníkově hlase smutek. „Možná moudřejší než já. Ale o to teď nejde. Máš nějaký plán, jak uniknout pozornosti ostatních Roderigánů?"

Ruiz byl zvyklý držet své plány v tajnosti a snažil se potlačit všechny myšlenky na ně, ale v jeho hlavě toho zůstalo dost, aby Somnire pochopil alespoň rámcovou představu. „Ach!" zvolal radostně. „Chytré, velmi chytré. Dokonce by to mohlo vyjít."

Ruiz si povzdechl. Nisa ho pozorně sledovala, jako by čekala, že se každým okamžikem sesype na zem s pěnou u úst. Slabě se na ni usmál. Nezareagovala. „Tak, co to je za strašné tajemství?"

Somnirův hlas potemněl. „Opravdu je to strašné tajemství, Ruizi Awe. Doufám, že jsem se v tobě nezmýlil. Leel řekla, že ti můžu důvěřovat. Prý uděláš, co je třeba. Já osobně ti nevěřím, ale její instinkt byl vždycky vynikající." Helma se odmlčela, bylo slyšet jen šustění probíhajících proudů. Pak Somnire pokračoval: „Já jsem jen duch v umírajícím stroji, ale doposud cítím loajalitu k živoucímu vesmíru, který jsme před dávnými časy opustili."

„Neodbíhej," popoháněl ho Ruiz netrpělivě. „Čím dříve vyrazím, s o tom větším momentem překvapení ze strany hetmančiných lidí mohu počítat."

„Ano, samozřejmě. Takže: V enklávě genšů, pod věží, kterou znáš jako pevnost zesnulého Alonza Yubera, existuje jisté zařízení. Nazývají je Orfeovský stroj. Nemám žádné informace o původu toho zařízení, ani, pochopitelně, o tom, proč bylo po všech těch staletích znovu zprovozněno. Zkrátka a dobře: ten stroj - a já nemám žádný jeho popis, nemám tušení, jak vypadá - umožňuje genšovi provádět úpravy mozku bez vydání životní energie."

Somnire zmlkl a Ruiz se snažil porozumět. Z nějakého důvodu měl potíže soustředit se na knihovníkova slova. Možná se mu v hlubinách mozku dosud povalovaly útržky sítě smrti, protože cítil, jak v něm stoupá prudká vlna obav. Hrozilo, že mu znemožní veškeré rozumné uvažování.

„Ano, chápeš to správně. Stroj umožňuje, aby každý genš prováděl neomezený počet dekonstrukcí. Proces je rychlý a automatický. Po pravdě řečeno, máme důkazy, že jsou prováděny masové dekonstrukce."

„To snad ne," vydechl Ruiz.

RUIZ CÍTIL PODIVNÉ ochromení. Chtělo se mu mrštit helmou na zem, odejít a už nikdy si na genše nevzpomenout.

Ale mysl ho svou neodolatelnou touhou po extrapolaci zradila, a proto nedokázal nevidět důsledky, kdyby se Somnirovy informace rozšířily vesmírem. Co kdyby kontrolu nad strojem a jeho genši získalo Roderigo - nebo hrad Delt, nebo někdo z pirátských lordů? Ten dotyčný by pak mohl přestavět všechny nebezpečné obyvatele Strašpytlu ve smrtonosné stroje. Ukul by ze Strašpytlu neporazitelné kladivo, kterým by drtil svět za světem. A kladivo by bylo

stále mocnější a silnější.

Někdo by vládl všem světům.

Zahleděl se do té podivné budoucnosti hlouběji. Připadalo mu, že jednou by se z celého vesmíru mohl stát jediný veliký organismus, rozložené tělo sloužící jedné mysli, navěky neměnné.

Uvažoval, kdo tím absolutním vládcem bude. Když se ohlédl zpátky, bylo mu jasné, že jeho starý spojenec a nepřítel, Publius, výrobce monster, se hodlal této historické příležitosti chopit.

„Vládce všeho," zašeptal Ruiz, a teprve nyní konečně pochopil, co měl Publius na mysli.

Napadlo ho, že vůbec nezáleží na tom, kdo by se zmocnil vlády nad strojem genšů - konec by byl vždycky stejný. Kdyby ho ovládal světec, bylo by všechno svaté. Kdyby démon, všechno by bylo ďábelské. Ale v každém případě by v celém vesmíru zůstala jediná lidská bytost, která by prožívala štěstí, nebo muka. Všichni ostatní by byli jen stroje z masa a kostí.

Uvědomil si také, že by už neexistovalo otroctví. Zotročit je přece možné jen rozumné bytosti. Nebylo by to svým způsobem dobré?

Prudce potřásl hlavou. Cítil, jak mu stíny zatemňují mysl, a snažil se přestat myslet. Najednou se mu nedostávalo dechu. Ještě ho napadla poslední hrůzná myšlenka. Co když to všechno se už někdy dávno stalo? Tak dávno, že už na ten čas neexistují vzpomínky? Co když nějakou pradávnou božskou mysl už znavila absolutní vláda a jednoho dne promluvila ke svému tělu a řekla: „Nyní jdi a čiň, co chceš." Pokud tomu tak bylo, není divu, že teď nikdo nechápe iracionální složitosti lidského chování.

„Ruizi, Ruizi," přerušil Somnire jeho rostoucí zmatek. „Uklidni se, prosím tě. Soustřeď se na nejbližší úkoly: přežití, únik... a pak zničení Stroje." Knihovníkův hlas náhle zeslábl, Ruiz se lekl, že starý mechanismus helmy přestává fungovat.

„Dobře. Můžeš mi říct ještě něco dalšího? Cokoliv, co by mohlo být užitečné?"

Somnire si odkašlal a Ruiz měl chuť se zeptat, proč elektronický duch potřebuje vydávat takové zvuky. „Zvyky těla jsou velice vytrvalé, Ruizi," vysvětlil Somnire. „Tak dál. Chápeš podstatu feromonového ohně?"

„Do jisté míry."

„Takže ve stručnosti: feromonové exhalace velkého množství genšů shromážděných v omezeném vzduchovém prostoru vyvolávají u nechráněných lidí výrazné deformace vnímání, podobné těm, které způsobují jisté rekreační halucinogeny. Základní rozdíl je v tom, že vidění a deformace stimulované feromonovým ohněm nevznikají pouze v mozku postiženého člověka. Feromonová síť přenáší informace uvnitř své struktury. Vize je možné účelově vyvolat soustředěným úsilím genšů nebo se mohou odvozovat z minulých událostí, k nimž došlo před lety, ba i staletími."

Za současného stavu Ruize Somnirovo vysvětlení nijak nevyvedlo z míry. Co na těch vidinách může být hrozného, když je srovná s vlastními zkušenostmi z poslední doby? „Ještě něco?"

„Nebuď tak samolibý, Ruizi Awe," zazněl mu v uších Somnirův hlas se zjevnými podtóny netrpělivého hněvu. „Pokud půjdeš do enklávy, vezmi si s sebou vzduch. Kdyby ti došel, připrav se na to, že uvidíš věci stejně hrozné jako ty, které jsi viděl na Roderigu. A pamatuj, že Roderigo, při všem svém zlu, nedokáže uskutečnit nic tak strašného, co dovede ten Orfeovský stroj. A taky že Roderigo je jen jeden malý ostrov na jednom z řídce obydlených okrajových světů. Pokud jde o ten oheň: genšové jsou smyslová, nefyzická stvoření. Jejich vnímání světa je primárně zajišťováno vizuálními vjemy. To je důvod, proč oheň deformuje nejvýrazněji - tedy alespoň v případě lidských bytostí - oblast vidění. Sluchové distorze jsou ve srovnání s vizuálními mírné, takže pokud něco uslyšíš zřetelně a silně, můžeš si být jistý, že je to skutečné."

„Jasné," ujistil ho Ruiz.

„A konečně: najít Orfeovský stroj nebude snadné. Dávej teď pozor, povím ti všechno, co víme o architektuře enklávy."

Hovořil dlouho. Kreslil Ruizovi mentální mapu, často se zastavoval, aby mu položil kontrolní otázku. Poruchy se objevovaly stále častěji, hlas slábl.

„Helma přestává fungovat," povzdechl si konečně, „to, co jsem ti řekl, bude muset stačit." Následovalo dlouhé ticho. Ruiz už si myslel, že helma opravdu selhala. „Vzpomeň si na nás," zaslechl však Somnira.

„Nikdy nezapomenu," řekl a myslel to upřímně.

„Hodně štěstí!" ozvalo se sotva slyšitelně, pak v helmě zahvízdalo - a bylo ticho.

Ruiz si přístroj sundal. Nisa stála těsně u něho a v očích měla ustaraný výraz. „Co se děje, Ruizi?"

Posadil se. „Je to moc zlé, Niso."

„RUIZI," OPAKOVALA naléhavěji, „co se děje?"

Zahleděl se na ni. Co se odehrává za těma krásnýma temnýma očima? Je to lidská starost, nebo nelidské uvažování?

Nemohl riskovat to druhé, takže zvolil kompromis. „Situace se zkomplikovala."

„A jaká byla předtím?"

„Máš pravdu. No nic, čeká nás práce." Vstal a v naražených žebrech ho pořádně zabolelo. Poklekl vedle Žlutého listu a odepjal zbývající přezky helmy. Když ji stáhl, klesla jí hlava jako ptákovi se zlomeným krkem. Obličej měla ve smrti stejně prázdný, jako když žila, její oči na něho chladně hleděly a ústa měla pootevřená.

Když si uvědomil, co musí udělat dál, obrátil se mu žaludek. Opodál se povaloval kus kamene ze zdi, vzal ho a vší silou jím praštil o hetmančinu lebku. Křuplo to a kdysi půvabná hlava se zbortila. Slyšel, jak Nisa zvrací, a bylo mu stejně špatně.

Ale uchopil dýku a otevřel lebku. Pak sekal do mozku, až našel synaptický dekupler, malý černý oválný předmět s chomáčem pseudonervových vláken.

„Bylo to k ničemu," zalitoval. „Doufal jsem, že použili nějaký elektromechanický spouštěč, který bychom mohli využít proti Gejasovi." Chystal se aparát rozbít, ale vtom ho napadlo, že je v něm možná zabudované nějaké sledovací zařízení. Otřel jej do hetmančiných drsných vlasů a podal Nise. „Dej si to do kapsy. Kdo ví, třeba nám to pomůže."

Obrátil mrtvolu a odšrouboval svorky, které spínaly zádovou a prsní část pancíře, a začal jí svlékat brnění. „Co to děláš, Ruizi?" zeptala se Nisa nešťastně. Ohlédl se a uviděl, jak je bledá. „Připravuju ti nové šaty." Potěšilo ho, že se nezačala hystericky bránit. Na chvíli ztuhla a pak nejistě kývla. „Aha."

„Je to naše jediná šance, jak se přiblížit ke Gejasovi." Hromádka výstroje vedle Žlutého listu rostla, zatímco hetmanka byla čím dál menší a bezvýznamnější, jak už mrtvoly bývají.

Když skončil se svlékáním, zvedl se a podal Nise první část brnění. Vzala si ji. Zřejmě ho sledovala, protože si navlékla pánevní pás bez potíží a správně.

„Šikovná," pochválil ji. Nisa byla drobnější než hetmanka, ale objemná kombinéza dodala chybějící centimetry. Ani skutečnost, že měla větší ňadra, nevadil, protože hetmanka zase měla širší hrudník, takže ji prsní kryt nikde netlačil.

Oblékala se rychle a bez zbytečných pohybů a Ruiz jí byl za ten klid nesmírně vděčný - ať už bylo jeho zdrojem cokoliv.

Když byla až na helmu hotova, zastavila se a pohlédla na něho. „Myslíš, že je to oklame?"

„Doufám. Nic jiného mě nenapadá."

Zamračila se: „Chci se tě na něco zeptat, Ruizi."

„Nemůže to počkat na jindy?"

Zavrtěla krásnou hlavou. „Možná žádné jindy nebude. Nemůžeš mít vždycky štěstí. A já to musím vědět: Myslel jsi ty hrozné věci, co jsi říkal tam v táboře, doopravdy? Bylo to velice přesvědčivé."

„Ne, ne, samozřejmě že ne... jak sis něco takového mohla myslet? Bylo to nutné, aby Roderigáni nepoznali, jak hrozně mi na tobě záleží. Byli by tě zneužili, aby nás oba zničili!" Díval se na ni a vzpomínal na všechno krásné, co spolu kdysi sdíleli. Cítil, jak se mu do očí derou slzy.

Rozpačitě se odvrátila. „Ale to o Bidderumu, když jsi řekl, že jsem umřela, to byla pravda? Ano? Víš, myslím, že jsem vždycky věděla, že jsem byla mrtvá, když jsi mě našel. A že jsi mi dal druhý život. Vždycky jsem to věděla. Někdy přemýšlím, jestli mám i druhou duši. Nějak se jí pořád nemohu dotknout."

Nevěděl, co jí má říct.

„Vím, že mi nemůžeš poradit. Myslím, že ty si taky nejsi svou duší příliš jistý."

„Máš pravdu," souhlasil chmurně. „Niso... chci se ti omluvit za to, jak jsem tě uhodil na Roderigu."

„Určitě jsi to považoval za nutné."

„Ano, samozřejmě..."

„Tak proč se omlouvat?"

Pokusil se o úsměv: „Tíží mě to na srdci."

Pokrčila rameny: „Co čekáš, že s tím udělám?"

„Nevím," odpověděl pokorně. „Asi se s tím nic dělat nedá."

Hleděla na něho s dvojznačným výrazem, napůl soucitem, napůl hněvem.

Nemohl ten pohled snést, ať už znamenal cokoliv, a zavřel oči.

V příštím okamžiku se mu hlava zvrátila dozadu, jak ho Nisa udeřila rukou v železné rukavici přes ústa.

Držel si roztržený ret a zíral na ni, překvapením ztratil řeč.

Usmála se - náznak úsměvu, ale nenucený úsměv. „Teď jsme vyrovnáni."

A překvapila ho ještě víc, protože se naklonila a políbila ho... jen lehounký dotek úst na jeho rtech.

Pak zvedla helmu a nasadila si ji na hlavu.

RUIZ NAŠEL KUS polorozpadlého lana a přivázal si jeden konec kolem krku. Dýkou nařízl zbývající vlákna, takže smyčka držela jen na několika nitkách, a podal druhý konec Nise. „Jsem tvým vězněm." Povzbudivě se na ni usmál.

Kriticky si ji prohlédl. Konce vlasů jí padaly níž na záda než hetmance; vzal dýku a zkrátil je. Pak si zasunul dýku do rukávu a stáhl manžetu.

Byla tak dokonale zamaskovaná, jak to jen šlo. Kdyby neviděl hetmančinu zohavenou mrtvolu u svých nohou, byl by myslel, že se na něho průzory v upíří masce dívají její chladné oči. Nisa zaujala svůj královský postoj a náhle připomínala Žlutý list tak dokonale, až mu po zádech přeběhl mráz.

„Poslyš," upozornil ji, „musíš si vykračovat, jako by ti patřil celý svět, jako by všichni ostatní byli hnůj na tvých holínkách. Zvládneš to?"

„Nepochybuj o tom. Dovol, abych ti připomněla, že po většinu svého života jsem se chovala přesně takhle. Až na posledních pár měsíců, bohužel."

„Zapomněl jsem." Usmál se trochu veseleji. „Tak dobrá. Další, na co musíš pamatovat: Nesmíš za žádnou cenu promluvit. Až vyjdeme ven, je možné, že tam Roderigáni mají špionážní mušky nebo dálkové monitory, takže musíme hrát své role dokonale. Ať se děje, co se děje, ať udělám cokoliv, pamatuj, že jsi hetmanka."

„Budu." Následovalo krátké ticho, pak se zase ozvala: „Jsem ráda, že jsi to zase ty, Ruiz Aw. Choval ses tak chladně, tak cize, co jsme odjeli z Mořských věží - nevěděla jsem, co ti mám říct. V tom světě snů se muselo stát cosi dobrého, něco, co tě trochu uzdravilo." Opět si nebyl jistý, co v jejím hlase slyší, jako by ji to těšilo, ale zároveň tomu nevěřila.

„Ano... byl to příjemný sen," přikývl Ruiz a myslel na Leel a její poklidný imaginární život. Doufal, že se Nisa nebude dál vyptávat. Třebaže už ho unavovalo lhát, byť to byla laskavá lež, neviděl důvod, proč jí povídat o Leel.

Ale neptala se. Po chvilce řekl: „Je čas jít. Ty mě vedeš, já jdu za tebou."

Pak ji přiměl, aby mu přivázala další ztrouchnivělý kus provazu kolem zápěstí, aby to vypadalo, že má ruce svázané za

zády. Když bude opatrný, snad ten provaz vydrží, než nastane správná chvíle.

„Ještě poslední věc: Jestli se to nepovede, jestli mě zabijí nebo zajmou, zkus utéct. Brnění by tě mělo uchránit před většinou dalekonosných zbraní, až na přímý zásah eruptoru. Měla bys šanci.“ Neřekl, kam by měla utéct, nejspíš na ostrově stejně žádné vhodné místo nebylo. Přesto chtěl, aby žila co nejdéle.

Přikývla a její upíří maska se zablýskla.

GEJAS NERVÓZNĚ přecházel sem a tam pod zbrojním obloukem. Občas se zastavil a pozoroval obrazovky sledovacích přístrojů.

Stopovací monitor mu tichým cinknutím signalizoval, když se implantát Žlutého listu dal do pohybu. Zdálo se mu to příliš brzy, čekal, že budou v kopcích tábořit přinejmenším několik dní. Netrpělivě stál před druhým monitorem, který ukazoval záběry ze špionážní mušky, která poletovala na svahu před jeskyní.

Když se objevila Žlutý list s tím šílencem na laně, zaplavila ho vlna úlevy. Krátce zauvažoval, co se asi stalo s tou primitivní ženou, ale pak jeho pozornost přitáhla jakási nesrovnalost v hetmančině pohybu. Připadalo mu, že jde nějak lehčeji, že v jejím pohybu je víc sexu. Úleva, kterou cítil, byla nahrazena zuřivou závistí. Zřejmě si tam, v jeskyni virtuálu, užívala, přiměla toho maniaka, aby jí posloužil.

Namlouval si, že se na ni zlobí proto, že riskovala zájmy Roderiga. Co kdyby jí byl ten šílenec ublížil? Co kdyby utekl? Je rychlý a silný - a nebezpečný, jak jsou nebezpečné jen nemyslící bytosti. Ale teď šel Ruiz Aw s hlavou skloněnou a klopýtal, jako by byl vyčerpaný.

Když začal uvažovat, co přesně Žlutý list a ten šílenec tam nahoře spolu dělali, obrátil se prudce od obrazovek a rozkřičel se po nejbližším strážci: „Připravte robonosiče. Setkáme se s hetmankou na pobřeží.“

Šel do středu tábořiště, kde se vězni krčili kolem ohřívadla a snažili se zahřát. Ten oranžový mužíček pořád ještě ležel na zemi s očima přivřenýma. Byl asi příliš slabý, aby mohl jít.

„Vstávat! Jdeme!“

Tlustý Faraoňan ukázal na toho oranžového. „Co s ním, pane?“

Za takovou otázku by normálně každého vězně zlikvidoval, ale ovládl se, protože si vzpomněl, že Faraoňané jsou součástí návnady, kterou mávají před nosem té otrokářky Corean. „Nechat tady,“ odsekl a odešel.

NOC BYLA JASNÁ a hvězdy jim osvětlovaly cestu.

Než Ruiz s Nisou došli do tábora, byli už Roderigáni a ostatní vězni dávno pryč. Kromě postínaných keřů byly jedinými důkazy jejich přítomnosti rozházené obaly od jídla a munice, kousky papíru - a ležící tělo kuchaře Einduixe. V prvním okamžiku si Ruiz myslel, že je mrtvý, ale když se přiblížili, mužíček se překulil na záda a maličko se na Ruize usmál. Na hrudníku se mu zablýsklo klíště - Dolmaero mu nejspíš chtěl alespoň nějak pomoci.

Ruiz odolal pokušení zastavit se. Nevěděl, co by pro kuchaře mohl udělat - možná nic - ale v žádném případě nemohl riskovat nic, co by Gejase mohlo varovat. Žlutý list by pochopitelně nikdy nenapadlo zdržovat se ošetřováním odloženého vězně.

Nisa hrála svou roli dokonale: nevěnovala Einduixovi jediný pohled.

Ruiz si byl jistý, že je sledují. Čím víc nad tím přemýšlel, tím bláhovější mu jeho plán připadal. Copak je možné oklamat Gejase, který celý život sleduje hetmanku s pozorností až chorobnou? S každým krokem bylo pro něho snazší hrát demoralizo-vaného vězně. Bohužel, jeho role nebyla v této hře klíčová.

Sestupovali pěšinou k moři a Ruiz zaslechl kousek stranou nějaký zvuk. Předpokládal, že je to některý z roderižských strážců.

Z celého srdce doufal, že bude dost hloupý a neopatrný a přiblíží se k nim dříve, než dojdou k pláži.

COREAN POZOROVALA PLÁŽ světelným multiplikátorem. Před deseti minutami se objevily stínové postavy roderižské skupiny. Teď se usadily na terase těsně nad čárou přílivu. Čtyři robonosiče byly rozestaveny v obranné formaci a nad jejich kovovými zády zahlédla i docela kvalitní zbrojní oblouk.

„To je slušné,“ komentovala a nesoustředěně se kousala do rtu. „Zdá se, že máme převahu v palných zbraních. Ale kde je on?“

Marmo ztuhle potřásl hlavou. Byl už zase zabraný do svých věčných procesorových her - poslední dobou měl starý kyborgovaný pirát jaksi čím dál menší zájem o reálný svět. Corean se ptala sama sebe, jestli se pro ni Marmo už nestává přítěží. Upřeně se na něj zadívala a on prudce zvedl hlavu a podíval se na ni.

Pořád je ještě ostražitý, pomyslela si potěšené a vrátila se k multiplikátoru. „Kde je?“ šeptala.

VÝCHODNÍ OBZOR SE začínal prosvětlovat svítáním, když se Ruiz s Nisou zastavili na vrcholku posledního pobřežního hřebene a hleděli dolů na pláž, kde Gejas mezitím znovu zbudoval tábor. Pod zbrojním obloukem přebíhala v namodralé záři obrazovek Gejasova postavička. Zbývající tři vězni čekali v patetickém klubku padesát metrů dál po pláži.

„Dovolte mi si odpočinout, prosím, paní,“ ozval se Ruiz prosebně, pro případ, že někdo poslouchá. Dramaticky se zhroutil na kolena a svěsil hlavu. Pěšina se zrovna prodírala vysokou pobřežní trávou, takže do ní zapadl až po hrudník.

Nisa kývla, jako bez zájmu. Ruize až překvapovalo, že je tak dokonalá hetmanka. Pak si ale vzpomněl na to, jak ji viděl poprvé, když hrála bohyni Hašupit - také tak dokonale. Ten den v Bidderumu se zdál tak vzdálený v minulosti... skoro jako by se to přihodilo někomu jinému.

Šustění v podrostu sílilo, jak se blížili k pobřeží, ale teď Ruiz neslyšel nic. Snažil se soustředit. Jak by mohl projít

kolem Gejase a na palubu čekající lodi? Jak má zajistit, že je ten dopravce doveze, kam potřebují? Jak by mohl zabránit Gejasovi, aby je pronásledoval, až pro něho přijedou Roderigáni?

Dýchal zhluboka ve snaze inhalovat inspiraci ze vzduchu. Ten byl stejně chudý na nápady jako jeho mozek.

Opřel se kyčlí o hranu prasklého dlažebního kamene, který vyčníval z písku. Všiml si, že je kámen uvolněný a dal by se zvednout.

Rychle mu vytanul plán. Znovu jej zkontroloval a okamžitě v něm našel nejméně deset věcí, které mohly znamenat katastrofu. Jenže totéž by určitě platilo o jakémkoliv jiném nápadu. Nejspíš by měl děkovat osudu, že vůbec něco vymyslel, ať už je to sebehloupější.

Podíval se na Nisu. Mohl se na ni spolehnout, že nezakřičí, když ji vyleká? Nemohl jí plán vysvětlit předem. Gejas určitě sledoval a poslouchal - jeho plán s tím vlastně počítal.

Škoda, že jí nedal roubík, než vyšli z jeskyně. Povzdechl si. Vždycky je tak zřejmé, co se mělo udělat - a tak zbytečné!

Nisa stála s tváří odvrácenou a pozorovala pláž. Roztrhl pouta na zápěstí, uchopil kámen oběma rukama a vstal, zvedaje zároveň kámen vysoko nad hlavu. Mrštil jím nepovedeným obloukem, který jen zlehka zavadil o zátylek její helmy a ve stejném okamžiku jí podrazil kolena, takže se zhroutila jakoby pod úderem
kamene.

Spadla do vysoké trávy. Čekal, že vykřikne. Nic, ani hlásek - a jeho srdce poskočilo nadějí. Znovu zvedl kámen do výšky a mrštil jím do písku vedle její hlavy. Skrčil se vedle, schovaný travou. Překulila se a hleděla na něho. Byl rád, že jí nevidí do obličeje. Položil si varovně prst na rty, než si uvědomil, že faraoský ekvivalent toho gesta je prst pod bradou.

Pomalu přikývla a on se usmál. Pak se odplazil co nejtišeji do dolíku o kus dál.

Čekal.

GEJAS SE SNAŽIL nehledět na obrazovku ukazující Žlutý list a zabijáka, ale občas se nedokázal ovládnout.

Při jednom pohledu zaregistroval, že dorazili na poslední hřbet kopců nad pláží. Když se podíval o chvíli později, byli pryč.

Zaklel a přehrál si záznam.

Dech se mu zastavil hrůzou. Sledoval, jak ten šílený vrah vyskočil, sledoval, jak obrovský kámen padá, sledoval, jak se Žlutý list hroutí do vysoké trávy.

Pak se ten hrozný kámen znovu zvedl nad trávu a znovu dopadl.

Dál už nic. Nic.

Vrhl se ke komunikátoru a spojil se s hlídkou, která měla za úkol krýt hetmančin návrat. „Herine, vězeň napadl hetmanku. Je na zemi. Běž jí na pomoc a zabij toho darebáka, jestli to půjde, ale hlavně - neriskuj její bezpečnost. Buď opatrný - ten vrah je nebezpečný!“

Ostatní strážci se seběhli. „Irsunte,“ štěkal Gejas, „připrav oblouk, ale nestřílej, pokud mě nezabije. Pak je všechny zlikviduj. Okamžitě zavolej ponorku a oznam jim, co se stalo.“

Strážce položil eruptor a začal chystat těžké zbraně.

Gejas ztratil několik drahocenných sekund hledáním klíštěte. Konečně jedno našel a nacpal si je do kapsy. Pak popadl strážcův eruptor, hodil si ho přes rameno a rozběhl se ke svahu. Jestli je Žlutý list těžce zraněná... pomstí ji, hrozně ji pomstí. Na to, že by mohla být mrtvá, vůbec nedokázal pomyslet.

NĚKDO SE PRODÍRAL křovím k nim. Ruiz se zvedl, přikrčený k útoku a s dýkou v ruce čekal.

Strážce byl ve světle hvězd skoro neviditelný, jen záblesk kombinézy - ale dělal takový hluk, že bylo snadné ho sledovat.

Těsně předtím, než k nim dorazil, pocítil Ruiz až dezorientující intenzitu vnímání: noční vzduch ho mrazil do náhle zpocené kůže, praskání keřů a trávy pod nohama hlídky a dusot Gejasových kroků v písku mu bušily do uší, suchá čistá vůně trávy mu zaplňovala nosní dírky. Napětí svalů, připravenost, zaostření - to všechno ho vracelo do reality, na kterou už téměř zapomněl.

Krvelačné vzrušení, pomyslel si znechuceně. Ten chmurný pocit ho deprimoval. Nevadí, nevadí.

Přinutil se nemyslet. Když ho strážce míjel, vymrštil se a srazil muže do trávy.

Zmítal se pod ním a pokoušel se vystřelit, ale Ruiz se zase jednou pohyboval v iluzi neporazitelnosti, která mu během dlouhých let už tolikrát pomohla. Sevřel muže jednou rukou, klekl mu na hrudník a dýkou prorazil pevnou látku kombinézy na nejzranitelnějším místě, na krku.

Pootočil ostřím a muž zemřel. Horká krev stékala Ruizovi po ruce a on pocítil nečekanou slabost.

Na okamžik se mu zdálo, že už se nikdy nepohne, ale rychle to přešlo. Gejas už byl blízko, i když dusot kroků se zpomalil do opatrnějšího tempa. Ruiz vypáčil strážcovu zbraň ze sevřených prstů a odplazil se zpět k Nise.

Tam prozkoumal ukořistěnou zbraň a ke svému zklamání zjistil, že je to drátková pistole, smrtící zbraň na krátkou vzdálenost, na padesát metrů v podstatě k ničemu.

A Gejase už neslyšel. Buď se Jazyk pohyboval opatrněji, nebo si vydedukoval, že byla chyba poslat strážce proti Ruizovi a čekal mimo dostřel.

Ruiz zaskřípal zuby. Co teď?

JAK GEJAS BĚŽEL, uvědomil si, jakou pitomost udělal. Zabiják přece přemohl Žlutý list! Jakou šanci má proti němu obyčejný dozorce, bez brnění a bez posílených schopností? Nejspíš po něm jen zabijákovi poslal zbraň.

Dřepl si do písku a zase zapnul komunikátor. „Herine,“ štěkl do něho. Žádná odpověď. Gejas zaúpěl a běžel dál.

Ukryl se za jedním z velkých balvanů, jež ohraničovaly pláž, a sevřel eruptor ve zpocených dlaních. Co má dělat? Když se pustí po svahu nahoru, zabiják ho skosí jako nic. Ale Žlutý list je možná těžce zraněná, musí jí donést klíště, dříve než bude pozdě.

Patnáct sekund uplynulo, než jeho strach o Žlutý list dosáhl takových rozměrů, že ho nedokázal přemoci. „Ruizi Awe!“ zakřičel hlasem ochraptělým nenávistí a obavami. „Promluv na mě, Ruizi Awe!“

KAPITOLA 13

SLYŠET GEJASŮV HLAS byla jistým způsobem úleva. Alespoň věděl, že se Jazyk neplíží odněkud zezadu.

Nisa se k němu obrátila zamaskovaným obličejem. Zavrtěl hlavou a naznačil dalším gestem, že má být zticha. Probíral možné alternativy a zoufal si, jak jich je málo. Povzdechl si a začal se připravovat. Překulil se blíž k Nise a odepnul jí přezky na helmě. Vytvořil tak mezeru mezi helmou a trupem brnění, do které se vešlo ústí jehlovky.

„Umíráš, ale ještě nejsi mrtvá. Možná, že tvůj Jazyk stojí i o tvou vychrtlou zdechlinu,“ řekl hrubě. Doufal, že Nisa pochopí bez další nápovědi a že Gejas, pokud pořád poslouchá, bude ještě rozčilenější.

Přendal vysílačku ze své boty na zadní stranu Nisiny helmy, tam ji mohl používat, aniž by ho Jazyk viděl.

„Vztyk,“ poručil a chytil ji kolem pasu. Jak se zvedali nad vrcholky trávy, zastrčil pistoli do mezery pod helmou a postrčil Nisu před sebe, aby ho chránila před Gejasem.

Hrála svou roli dokonale, visela mu přes předloktí, jako by stěží vnímala svět a nemohla se udržet na nohou - i když ve skutečnosti ji téměř nemusel podepírat.

„O čem si chceš povídat, Gejasí?“ zakřičel Ruiz veselým, vyzývavým tónem.

„PODÍVEJ!“ VYHRKLA COREAN s očima upřenýma na obrazovku. „Podařilo se mu zajmout tu hetmanku. To je přece nádherný lump! Vidíš, jeho štěstí teď nahrává nám. Ať už na nás chystali jakýkoliv podraz, teď jim sklaplo!“

Marmo nevypadal příliš nadšeně, třebaže sledoval všechno stejně soustředěně jako ona. „Možná. Jenže věci nejsou vždycky takové, jak vypadají.“

GEJAS JÁSAL - Žlutý list žije. Jak ji ale vysvobodit z moci toho pomateného zabijáka? Bylo mu jasné, že Ruiz je schopen všeho.

Aby získal čas, zakřičel: „Nevíš, co děláš. Když pustíš Žlutý list a odhodíš zbraně, slibuju, že ti zajistím lehkou smrt. Jestli to neuděláš, budeš žít navěky v Pekle. Jednou za rok, o Nejvyšším svátku, tě vyvedeme a necháme tě řvát bolestí, pro výstrahu těm, kdo by se chtěli plést do cesty Roderigu.“

Šílenec se zasmál. Ne, nebyl to smích, byl to třaslavý bezhlasý zvuk. „Jsi skvělý malíř, Jazyku. Skutečně sugestivní obraz! Jenže já mám svou vlastní jízdenku do zapomnění. Vidíš, držím ji v ruce. Až udělám hetmance z mozku omáčku, posloužím si stejně.“

„Budeme mučit tvé klony!“

„Klidně si poslouž, Jazyku. Nic jiného bych od Roderiga nečekal. Jenomže já nemám žádnou fantazii, mě ta představa netrápí.“ Gejas cítil, že mluví pravdu. Kousl se do rtu. „Co přijmeš výměnou za život Žlutého listu?“

„Neřekl bych, že máš něco, po čem toužím víc než po její smrti,“ zvolal zabiják rozjařeně.

„Něco přece musí existovat!“ ječel Gejas šílený panikou. Zavládlo ticho. Gejas sice neviděl ve tmě úvozu maniakův výraz, ale vycítil, že muž uvažuje, a znovu v něm zahořela naděje. „Hmm,“ ozval se Ruiz Aw. „Ještě pořád chci ukázat záda Strašpytlu - i když mi to už připadá jako čirá utopie... Takže to probereme. Zdá se, že práskat bičem tu můžu já, co říkáš? Za prvé, odhoď ten eruptor.“

„Já ho zahodím a ty mě hned zabiješ!“ „Ne! Řekni svému člověku u zbrojního oblouku, ať nás rozmašíruje, jestli to udělám.“

Gejas uvažoval. Někde v tom plánu musí být háček. Možná ten šílenec chce mít jistotu, že zabije jak hetmanku, tak Jazyka. Mám ale na výběr? Zdálo se mu, že skoro cítí pomatenců hněv, bylo to jako černé pulzování v nočním vzduchu. Každým okamžikem se může rozhodnout dokončit vraždu Žlutého listu, nebo hetmanka podlehne ránám, které už jí způsobil.

„Tak dobře. Dej mi minutu.“ Sklonil se nad svým komunikátorem. „Irsunte, Žlutý list byla zajata jako rukojmí a já se musím odzbrojit, abych se k ní dostal. Ale mohu se pokusit ji zachránit. Namiř všechny zbraně na toho šílence. Když na mě zaútočí, okamžitě ho znič. Když sundá zbraň z krku Žlutého listu, okamžitě ho sejmi laserem.“

Pak se narovnal a vystoupil z úkrytu za balvanem.

„Odhoď eruptor,“ přikázal mu jeho protivník. Ruizův hlas zněl klidněji, míň pomateně. Jako by se lip ovládal.

Gejas uchopil eruptor za hlaveň a praštil jím o balvan. Teprve pak jej hodil do písku.

„Co teď?“ založil si ruce za hlavu. Napůl čekal, že ho Ruiz skosí paprskometem. „Co bude dál?“

RUIZE PŘÍJEMNĚ překvapilo, když Jazyk vystoupil zpoza balvanu a zničil svou zbraň. Měl pravděpodobně na těle poschovávané další, ale stejně byl překvapivě povolný. Třeba Ruiz podcenil jeho oddanost hetmance.

Povzdechl si. Spočítal stráže u zbrojního oblouku - byli tam všichni zbývající Roderigáni. Zřejmě důvěřovali výzbroji na oblouku a krytí robonosiči.

Nyní přicházel k té části plánu, kde musí spoléhat na štěstí. I když se dalo předpokládat, že každý, kdo jedná s Roderigány, bude nedůvěřivý a přijde na schůzku po zuby ozbrojený. Musí v to doufat. A taky v to, že ten transport, který mu slíbili, opravdu není z Roderiga. Naťukal do vysílačky kód a čekal, až se ozvou.

Ve vysílačce zapraskalo a ozval se tenký neurčitelný hlas. „Ano? Máme poslat na břeh autočlun?“

„Ne," šeptal Ruiz. „Ne, Roderigáni plánují zradu. Chlubí se tady, jak vaším plavidlem posílí svou flotilu a vaší posádkou jateční ohrady. Pokud jim to chcete překazit, zajistil jsem, že teď právě všechny jejich zbraně míří na pevninu. Zničte jim zbrojní oblouk. Teď hned."

Při těch slovech postrčil Nisu před sebe k čekajícímu Jazykovi.

COREAN SE SKLÁNĚLA k obrazovkám a soustředěním se až mračila. „Co myslíš, Marmo?"

Kyborg sledoval, jak Ruiz Aw kráčí se zajatou hetmankou k pláži. „Nevím. Oblouk skutečně míří do vnitrozemí, v tom nelže. Ale pořád mám strach z jeho štěstí - a z jeho prohnanosti."

„No jistě," řekla Corean pomalu. „A zrádcovství Roderiga se nebojíš?"

Starý pirát si povzdechl a odvrátil se. „Samozřejmě, samozřejmě. Zrada je synonymem pro Roderigo. Dobře víš, že od začátku tohohle dobrodružství tvrdím, že Roderigáni a férové jednání nejdou dohromady."

„Pak předpokládám, že musíme udělat, co nám přikazuje." Corean bylo, jako by měla polknout něco hrozně nechutného. Je to nespravedlivé a zrůdné, ale Ruiz Aw opět našel způsob, jak jí něco přikázat.

Přesto odemkla ovládací pult odpalování a připravila zbraně k výstřelu.

„Jdeme na to."

NA OTEVŘENÉM MOŘI už bylo natolik jasno, že Ruiz viděl, jak se vaří bílá pěna na místě, kde ponorka prorazila hladinu.

Bylo příliš šero, aby viděl samotné plavidlo, ale v zlověstném tvaru bylo cosi známého - třebaže to nebyla roderižská ponorka, která je na Dorn přivezla.

Měl čas jen na záblesk znepokojení, než velké grasery ponorky vypálily.

Gejas se bleskově otočil a brada mu poklesla. Stál jako socha, zatímco oblouk a strážce pohlcoval oranžový plamen. Ruiz vyškubl ze škvíry pod Nisinou helmou drátkovou pistoli.

Přední muška se však na jediný rozhodující okamžik zachytila pod límcem, Gejas se vzpamatoval a mrštil sebou do úkrytu za balvan, právě když Ruiz zbraň uvolnil a vypálil. Rotující drátky zajiskřily na balvanu a podrazily Gejasovi nohy, ale nebylo jisté, jestli je zraněný vážně. Teď už byl každopádně ukrytý za skaliskem.

Ruiz strčil Nisu na zem a schoval se za ni. Gejas má možná zbraň připravenou.

Cítil se zoufalý a poražený. Nejspíš se mu Jazyka zabít nepodařilo. Jak jen mohl být tak nešikovný?

Poslouchal. Slyšel jen praskání plamenů a sténání kroutícího se kovu.

Ta nerozhodnost ho deptala. Má se vrhnout za Jazykem? Má čekat, až muž po zranění zeslábne? Ten přepravce zjevně není Roderigán, ale může mu teď věřit, že splní dohodu? Co když dojde k závěru, že nejbezpečnější bude zlikvidovat všechny svědky? Porušil smlouvu s Roderigem, což je velice nebezpečné. Riskl to a vyhlédl nad vysokou trávu. Jeho tři spoluvězni se dosud choulili v klubku na kraji pláže - snad je to dobré znamení.

Natáhl ruku a zase připevnil Nise helmu, aby ji co nejvíc chránila. „Poslyš," šeptal, „musíme jednat rychle, než Roderigáni pošlou posily. Nejsem si ale jistý, jestli jsem dostal Gejase."

„Nějak moc často máš špatnou mušku," řekla suše.

„Opravdu to tak vypadá, že? Snažím se to svádět na nadlidskou hbitost svých nepřátel." Usmál se a představoval si, že odpověděla také úsměvem.

Znovu naťukal kód komunikátoru a ohlásil: „Pošlete autočlun. Sestupuji k pobřeží. Mám cenného roderižského zajatce. Jeden ze skupiny možná přežil - zlikvidujte ho, kdyby se objevil."

„Rozumím," souhlasil zase ten bezpohlavní hlas.

GEJAS ŠOKOVANÉ HLEDĚL na hořící trosky tábora. Nedovedl si představit, co se vlastně stalo. Zajel pohledem k černé ponorce, která se teď houpala na hladině těsně za příbojovou čarou. Jak může tak silné plavidlo patřit té otrokářce? Nevysvětlitelné.

Zaplavila ho vlna slabosti a obrátila jeho pozornost ke zraněním. Odhrnul rozsekanou látku na pravém stehně a spatřil stříkající tepennou krev.

Nerozhodně sevřel v dlani medicinální klíště. Nese ho Žlutému listu - ale jestli si ho hned nepřiloží, omdlí a zemře. A kdo pomůže Žlutému listu, bude-li on mrtvý? Sloupl obal klíštěte a nasadil si je na ránu. Nastavil parametry bez anestézie a sedativ a zapnul je. Klíště okamžitě zatáhlo tepnu a začalo sešívat potrhané svaly.

Provedl inventuru výzbroje: nůž, dva omračovací granáty, jednoranná laserová pistole s krátkým dostřelem, pěstní řemínek z uhlíkových vláken, chemická vyslýchací sada. Proklínal se za svou zbrklost. Jak by mohl doufat, že s tak bídným vybavením a těžce zraněný má šanci přemoci muže tak smrtelně nebezpečného, jako je Ruiz Aw?

Z posledních sil se snažil udržet při vědomí. Napadlo ho, že by se měl schovat, jinak ho Ruiz najde bezbranného jako králíka. Zaťal zuby a plížil se mezi balvany. Dával pozor, aby ho z ponorky nezahlédli.

Konečně našel pod napůl zřícenou betonovou deskou místo, odkud mohl pozorovat pláž. Ležel tam, třásl se na pokraji bezvědomí a uvažoval, jaká katastrofa ho čeká v příští chvíli.

Na boku plavidla se vysunula plošina s malým automatickým člunem. Ten sklouzl do vody a zamířil ke břehu tak rychle, až se voda kolem rozstříkávala v bílých chocholech. Přistál několik metrů od písku pláže.

Gejas viděl Ruize a Žlutý list běžet po pláži k ostatním vězňům.

A pak pochopil, jak byl podveden. Do hetmančina brnění byla oblečená ta černovlasá primitivní žena. Běžela neobratně, její krok se ani trochu nepodobal ladnému dravčímu běhu Žlutého listu. Brnění jí zjevně nesedělo.

Žlutý list je mrtvá - jak jinak by se mohl lokátor dostat z jejího mozku? To byla Gejasova poslední skličující myšlenka, než ho obestřela temnota.

RUIZ SI PŘIPADAL nahý. Snažil se při běhu držet Nisu mezi svým nechráněným tělem a skalisky, v nichž se musel skrývat Gejas. Její brnění by mohlo Jazykový střely odrazit. Pokud ne, Nisa by stejně Ruizovu smrt dlouho nepřežila.

Ale nic se nestalo. Doběhli k ostatním a Ruiz zakřičel: „Rychle do člunu, pospěšte!“

Molnech a Dolmaero na něho zírali s otevřenými ústy, totálně vyvedení z míry pohledem na Žlutý list, klusající poslušně po Ruizově boku. Gunderd však rychle vyskočil a brodil se k auto-člunu.

„No tak, poběžte,“ popoháněl je Ruiz. Vzal Nisu za ruku a pomáhal jí.

Než se ti dva konečně dali do pohybu, Gunderd už se vytahoval do člunu. Otočil se a natáhl ruku, aby pomohl Nise, kterou Ruiz nezdvořile postrkoval za zadek.

Dolmaero jim dal trochu víc práce, ale podařilo se jim ho překulit přes okraj Člunu. Sotva se tam nasoukali i Ruiz s Molnechem, člun se zachvěl a rozletěl se zpět k ponorce.

„Kam jedeme?“ chtěl vědět Dolmaero.

„To nevím. Ale skoro jistě to bude lepší než Roderigo.“

Gunderd se škrábal na bradě, jak to teď hodně často dělával. Ohlédl se přes rameno na chmurný tvar ponorky. „Na kterémkoli jiném světě než na Strašpytlu bych s tebou musel souhlasit, Ruizi Awe.“

Ruiz pokrčil rameny. „Máme snad na vybranou? I kdybychom se dávali do rukou nějakému otrokáři, pořád je to lepší než Roderigo.“ Všiml si, že Nisa zápolí s úchyty na helmě, a odložil pistoli, aby jí pomohl.

Sundala si helmu a zhluboka si oddechla. „Páchlo to v ní.“ Z mřížky v přední přepážce se ozval ten neutrální hlas: „Vítejte.“ Zněl o trochu méně anonymně, jako by ten neznámý mluvčí zeslabil filtrování. Ruiz si říkal, že ten, kdo toho člověka zná, by ho nyní klidně mohl poznat. „Budeme vás muset dostat na palubu co nejrychleji. Roderigáni stačili vyslat tísňové volání dříve, než jsme jim zničili komunikační jednotku. Jejich loď se rychle blíží.“

Hlas zněl věcně a klidně, ale Ruizem opět projela nervozita a žaludek se mu sevřel. V tom pozměněném hlase bylo cosi podivné známého.

Byli na půl cesty k ponorce, když Ruiz sáhl rukou po zbrani a ona tam nebyla.

Pomalu vzhlédl. Molnech o dvě lavice před ním ji svíral pevnýma rukama. Křížové oko zaměřovače hledělo bez hnutí na Ruize. Molnech se usmíval vychrtlým obličejem. Byl to úsměv složený ze šťastného zadostiučinění, trochy studu a z opatrnosti.

Dolmaero potřásl nevěřícně hlavou. „Molnechu? Co to děláš?“

„Pracuje pro mne, jak byl naprogramován,“ odpověděl za něho hlas z mřížky.

Molnech spokojeně kývl, ale nespouštěl pozornost z Ruize.

Ruiz náhle poznal ten hlas. „Je to Corean,“ vyhrkl. „V té ponorce je Corean.“ Šok mu vzal dech. Jak se mohl tak snadno dostat z nejisté reality tohohle opuštěného ostrova do známé noční můry? Myšlení se mu zpomalilo, klopýtalo o nepodstatné detaily.

„Molnech?“ zeptal se Dolmaero.

„Molnech teď patří Corean,“ vysvětlil Ruiz Dolmaerovi sevřeným hlasem. „Genšové ho předělali.“

Dolmaero si přitiskl dlaně na ústa a hleděl na Molnecha s výrazem fascinovaného opovržení.

Ruizův pohled sklouzl k Nise. Uvědomil si, jak je náhle bledá. Ústa měla stažená do tenké linky a oči obrovské. Cítil jakousi abstraktní úlevu, že je to pořád Nisa, že to není ona, kdo už není člověk - a zároveň velkou lítost. Po tolika útrapách, po tak dlouhém putování po Strašpytlu se vrátit zpět ke Corean! Tak hrozná marnost! Na několik okamžiků ztratil veškerou vůli k životu.

Gunderd, který seděl přímo před Ruizem, se díval na Molnecha a ve tváři měl jen čistou zvědavost. Pořád stejný učenec, napadlo Ruize s trochou hořkosti.

Člun už byl jen asi padesát metrů od ponorky a zpomaloval, když se nad vodou ozvalo zasyčení pneumatických zvedáků. Kryt plošiny se zvedl a na něm stál ten starý kyborgovaný pirát, Marmo. Podivně kamarádským gestem zamával svým eruptorem... Ruiz mu téměř zamával také.

Gunderd se obrátil k Ruizovi, takže mu Molnech neviděl do obličeje. Usmál se a mrkl. Ruiz nechápal.

Gunderd se podíval dopředu a natáhl ukazováček. Hlas mu přetékal radostným poznáním: „Tak to je ta překrásná Corean!“ Molnech se rychle otočil k ponorce. Ruiz se překulil do vody. Přes žbluňknutí rozvířených bublin zaslechl drnčivý zvuk drátkové pistole.

KDYŽ SE JÍ KOUSKY Gunderdovy paže rozprskly po tváři a od brnění se s cinkáním odrážely drátky Molnechova výstřelu, zavřela Nisa oči.

Gunderd hrozně křičel - ale o sekundu později jej přehlušil ohlušující řev z ampliónu: „Ty idiote!“ ječela Corean. „Ty nanicovatý komediantský imbecile!“

Nisa pomalu otevřela oči. Děsila se toho, co uvidí. Bylo to zlé. Gunderd, bílý jako plátno, svíral pahýl své ruky a snažil se zastavit krev, která z něj stříkala.

Ale Ruiz byl pryč. Když se chtěla naklonit přes okraj a podívat se, jestli je ve vodě nějaká krev, zamířil Molnech drátkovou pistoli na ni. V jeho očích nebylo nic lidského, vůbec nic. Zřejmě si vzal kritiku své paní k srdci. „Ani hnout!“ zasyčel.

RUIZ PLAVAL ČERNOU vodou ke dnu a snažil se dostat co nejhlouběji. Nevěděl proč, stejně se bude za chviličku muset vynořit a Corean ho dostane. Jen odkládá nevyhnutelné.

Trochu ho utěšovalo, že alespoň jednal rozhodně. Nebylo to sice moc dobré rozhodnutí, ale fakt, že je učinil tak rychle, dokazoval, že jeho staré já ještě žije.

Když narazil do rozpadající se plotny prastarého kamene, praštil se do ruky tak bolestně, že mu to vyrazilo gejzír bublinek z přetížených plic. Okamžik sebou bezmocně zmítal, pak se zachytil kamenného výstupku a držel se na něm. Ostré koraly ho řezaly do ruky a tělo se mu naklonilo tak, že mu do nosu natekla slaná voda. Skoro se zalkl, ale zapracoval nějaký dávný trénink a umožnil mu vyčistit si nos, aniž ztratil všechen vzduch. Také se mu podařilo udržet se na kameni.

Začal si uvědomovat, jak je voda studená, bolelo ho v uších a snažil se polykat, aby vyrovnal tlak. Hrudník se mu bolestně rozpínal potřebou dýchat a chtělo se mu zoufat, že si prodloužil svobodu jen o několik bezvýznamných momentů. Pokusil se prozkoumat spodní stranu kamenné plotny. Napadlo ho, že by se pod ni mohl nějak zaklínit a odsunout své zajetí, dokud se opravdu neutopí. Jenže narazil na cosi odporného, na nějakou mazlavou kaši - a zhnuseně ruku vyškubl. Pak uvažoval, jak asi je voda v mořích na Strašpytlu slaná. Pokud nebyla slanější než voda na Staré Zemi, jeho svalnaté tělo by kleslo ke dnu, kdyby naplnil plíce vodou. Ne, nejspíš by vyplaval k hladině. Strašpytel je velice starý svět a jeho moře za ty miliony let zhoustla... uvědomil si, že se mu myšlenky zatoulávají a snažil se soustředit na své okolí.

Poslouchal. Zpočátku slyšel jen bušení krve v uších a pak divný kvikavý zvuk. Zjistil, že to jeho vlastní hrdlo se snaží otevřít a vpustit moře dovnitř.

COREAN, JAKO JIŽ mnohokrát, nevěřícně hleděla na monitory. Kolikrát jí Ruiz Aw ještě unikne, než to konečně vzdá, než pochopí, komu patří?

„Daleko neuteče," říkala si. Zkontrolovala infračervené detektory a našla zabijáka patnáct metrů pod hladinou. Jeho tělo červeně zářilo proti chladné modrozelené barvě kamenitého dna. Vznášel se hlavou dolů a držel se podmořského skaliska jako lidská ústřice.

Ten obraz ji pobavil. „Já vydržím čekat déle než ty nedýchat," usmála se.

Na monitorech viděla, jak Marmo postrkuje zajatce na palubu. Ten zraněný muž se snažil vylézt na plošinu s ostatními, ale pirát ho srazil do moře a vytáhl člun.

Zmáčkla vypínač ampliónu, který přenášel její hlas na horní palubu ponorky. „Čekejte. Až ten zabiják vyplave pro vzduch, sebereme ho. Připravte síť a omračovač."

Marmo vzhlédl ke kameře a unaveně zakroutil hlavou. Přesto podnikl, co bylo třeba, i když dával najevo, že nadšený není.

Rozhoukaío se poplašné zařízení a většina monitorů přesunula hledáčky na roderižskou ponorku, jež se velice rychle blížila od obzoru. Skoro zároveň viděla Corean zablesknutí laserů z rode-rižských palubních děl.

Ohlásili se a žádali ji, aby se vzdala. Udeřila rukou do hlavního ovládacího pultu, zavřela kryt plošiny, nabila své nejtěžší zbraně a zapnula obranné štíty.

Věnovala poslední toužebný pohled Ruizi Awovi, který se pořád ještě tiskl ke skalisku. Neměla žádnou menší zbraň, která by byla dost jemná, aby ji proti němu mohla použít. Voda byla příliš mělká, odražená energie by nutně poškodila ponorku. A co víc, Ruiz Aw si takovou smrt od ní nezaslouží. Ten musí zemřít její rukou, se zvukem jejího smíchu v uších. Tentokrát ho bude muset nechat jít. Taková škoda, pomyslela si.

„Neumírej mi," zašeptala skoro něžně, než nastartovala motory a dala se na útěk.

RUIZ SI UŽ UVĚDOMOVAL jen oheň v hrudníku. Veškerou slábnoucí vůli soustředil na to, aby udržel hrdlo zavřené. Už se téměř rozhodl, že vdechne moře, že zemře s jasným vědomím, co činí, ne v křečích bezvědomí... když zaslechl hřmot motorů. Byl napůl v mdlobách, ale mozek mu říkal, že to musí něco znamenat, že by se měl pokusit žít.

Pustil se a s trýznivou pomalostí se zvedal k hladině postříbřené sílícím svítáním. Snažil se zmírnit bolest v plicích pomalým vypouštěním vzduchu. Byla to chyba, která ho téměř stála život. Byl ještě několik metrů pod hladinou, a již měl plíce prázdné. S úbytkem vzduchu se jeho vzestup ještě zpomalil. Zatmělo se mu před očima. Sebral poslední zbytky sil a vyrazil nahoru. Prorazil hladinu a do plic se mu vevalil sladký vzduch. Ze všech nádechů, které kdy za svého předlouhého života udělal, byl tenhle nejsladší. Hlavou mu prolétlo, že si vlastně nikdy opravdu nevšiml, jak je nádherné dýchat. Jen dýchat. V té chvíli mu na ničem jiném nezáleželo. Vzápětí však už zase jednal jako Ruiz Aw a rychle se rozhlížel po Coreanině ponorce.

Na západě ozářil oblohu silný záblesk světla. Zaostřil zrak tím směrem a spatřil velké roderižské plavidlo pronásledující ponorku. Obě lodi se hnaly obrovskou rychlostí na nosných křídlech s oblaky vody za sebou. Občas mezi nimi prolétl světelný záblesk, bez zjevného účinku.

Coreanina ponorka nejspíš dojela k okraji pobřežního příkopu, protože zatáhla křídla a spustila se pod hladinu. Okamžik nato ji následovali Roderigáni.

Ruiz zůstal na hladině sám. Dvě stě metrů od něho byla pláž.

Je opravdu sám? Zaslechl zvláštní zvuk, jako lapání po dechu, a hlavu mu ihned zaplnily myšlenky na margary a jiné velké pelagické dravce. Potom uviděl mezi vlnami hlavu a za další okamžik si uvědomil, že je to učenec Gunderd.

Ruizovi trvalo tři minuty, než k němu doplaval. Gunderd se bez svých zlatých námořnických řetězů celkem bez potíží vznášel na hladině.

Když se k němu přiblížil, vylekal ho červený oblak barvící moře kolem pahýlu námořníkovy ruky. „Gunderde?" zeptal se

váhavě.

Gunderd otevřel oči a Ruiz pochopil, že je skoro mrtvý - měl ten výraz klidného a lítostivého vyrovnání, s jakým odcházejí na věčnost nejlepší vojáci.

Podvědomě začal počítat, kolikrát už ten pohled spatřil. Víckrát, než je zdrávo.

Zahnal obavy, že krev nutně přiláká mořské dravce, a připlaval těsně ke Gunderdovi. Zachytil ho a snažil se ho nadlehčit.

„Ruizi," zašeptal námořník sotva slyšitelně, „to jsem rád, že jsi přežil."

„Alespoň na chvíli jo," vydal se Ruiz se zraněným ke břehu. Gunderd se slabě vzpíral. „Ne, nenamáhej se se mnou... zbytečná ztráta sil."

„Jen se tě snažím dostat z toho krvavého jezera. Nemám chuť nechat se sežrat margary." A možná přežiješ, než se dostaneme na břeh, a budeš mít trochu lepší smrt. Vzpomněl si na rozhovor, který kdysi vedli na palubě Loraccy, jak se mu učenec svěřil, že by chtěl zemřít rychle, kdyby to mělo být v moři. To pomalé padání od světla... tak to tehdy řekl.

„Na vraha máš zbytečně dobré srdce," zašeptal zase Gunderd. Pak zemřel.

Ruiz cítil ten přechod ze života do smrti, tu náhlou tíhu na své paži, tu neklamnou ochablost. Přestal plavat, obrátil k sobě Gunderdův obličej a spatřil v něm jen prázdnotu.

„Sbohem," povzdechl si a pustil mrtvolu. Splývala obličejem dolů, krev teď vytékala mnohem pomaleji. Ruiz plaval ke pláži, co mu síly stačily. Když mu voda sahala jen po pás a postavil se, zaslechl za sebou jakési plácání. Rozhlédl se a spatřil, jak cosi šupinatého stahuje tělo pod hladinu. Ten pohled ho vyděsil natolik, že těch posledních pár metrů k pobřeží doslova doběhl.

I po písku pláže ještě utíkal, dokud se nedostal do úkrytu za balvany na čáře přílivu.

KAPITOLA 14

NISA POZOROVALA COREAN, jako by studovala jedovatého plaza. Hluk motorů a výstřelů utichl před několika minutami. Otrokářka teď přecházela sem a tam mezi klecemi, v nichž byli Dolmaero a Nisa. Kyborg Marmo popojížděl u přední přepážky, připravený posloužit své paní.

Už to muselo být několik hodin, co je s Dolmaerem vstrčili do klecí. Nisa trávila čas představami, že Ruiz Aw žije a brzy přijde pro ni a vysvobodí ji z moci té ženy, která ji nyní vězní.

Jako by jí četla myšlenky, Corean se zastavila a zlostně se na ni obořila. „Je mrtvý. Určitě je mrtvý, ty mrcho!" Otrokářčin obličej prodělal nějakou destruktivní proměnu, už nebyl ani trochu krásný. Rysy se nezměnily, ale to lidské, co v něm bývalo, známky normálnosti a rozumu, to se vypařilo a zůstalo jen svíjející se šílenství, až příliš zjevné pod slupkou kůže.

Nisa zvolna zavrtěla hlavou. Otrokářka má asi pravdu, ale ona tomu odmítá věřit, ještě ne.

Corean byla plná vzteku, celá tvář jí opuchla tím nezvladatelným citem. „Pochybuješ? Opravdu? Pokud se neutopil, sebrali ho Roderigáni. To už by pro něho bylo lepší být mrtvý."

Nisa se upřeně dívala do kouta, jako by na světě nebylo nic zajímavějšího než zrezivělé železné mříže.

Otrokářka si povzdechla. Ten zvuk se k ní tak málo hodil, že to znovu upoutalo Nisinu pozornost. Corean byla náhle hluboce zamyšlená a Nisa nedokázala z jejího výrazu nic vyčíst. Žena na ni hleděla tak podivně, že ji zachvátily větší obavy než při předchozím vzteklém výbuchu.

Konečně Corean promluvila tak měkce, jak ji Nisa ještě nikdy neslyšela mluvit: „Ne, máš pravdu, čubko. Žije. Vždycky měl štěstí - proč by neměl přežít hetmanku a margary? Drobnosti, pro něho jsou to jen drobnosti. Byla bych pitomá, kdybych si myslela, že je to konec příběhu, co?"

Nise bylo náhle jasné, že Corean nějakým zvrhlým způsobem miluje Ruize stejně silně, jako ho nenávidí. Zvláštní, pomyslela si, nikdy mě nenapadlo, že stvůry by mohly milovat. Proč ne? Copak Ruiz Aw není v mnoha směrech také zrůda? A nemiluje mě? Směr, kterým se její úvahy ubíraly, jí nedělal dobře. Rychle je ukončila, ale ještě jí blesklo hlavou: V galerii netvorů patří Ruiz k těm laskavým.

Kyborg si stísněně odkašlal. „Corean? Jaké máš rozkazy?" Nise připadalo, že to mluví unavený stařec, stařec, který už chce jen svou postel a svůj klid. „Mám nastavit kurz na Port Ember? Můžeme tam ponorku za slušné peníze prodat a najmout si bezpečnou dopravu pryč."

Prudce se otočila. „Cože? Ne, ne. O čem to, sakra, mluvíš?" Kyborg naznačil pokrčení rameny. „Corean. Měli jsme štěstí, že nás nezabili. Určitě se nechceš vrátit do Mořských věží, že ne? Taky bychom se nemuseli podruhé dostat ven. Zpátky do Ohrad černých slz taky nemůžeme, tam na nás budou čekat Roderigáni. Prohráli jsme to."

Popošla k němu. „Ano, samozřejmě. Ale nevěříš přece, že bych to teď vzdala. Po všem, co už mě Ruiz Aw stál? Zbláznil ses?"

Marmo couvl a mlčel. Corean udělala další krok a zaťala pěsti. Nise to z nějakého důvodu připomnělo cosi, co zažila kdysi na Farau, těsně před svými osmými narozeninami. Do otcova paláce přijela maringotka kočovných šarlatánů. Jejich vystoupení za mnoho nestálo, ale vlastnili dva velké ještěry, které předváděli v pozlacených klecích. Jednou se šla podívat, jak jim dávají jejich měsíční dávku potravy, mláďata pouštních krtků. Obezřelé pohyby ještěrů, když se blížili ke kořisti, ztuhlá očarovanost mláďat - ve scéně, jíž byla nyní svědkem, bylo cosi stejného, co rezonovalo se starou vzpomínkou.

„Corean," odvážil se opět Marmo. „Prosím. Co zamýšlíš?"

„Není to jasné? Vracíme se do Mořských věží. Ruiz tam přijde: buď pro tuhle ženu, nebo kvůli genšům... a my ho dostaneme. Tentokrát ano," skoro to vykřikla.

„To ne, ne, Corean!" zasténal kyborg. „Ty ses zbláznila! Mořské věže jsou umrlčí komora. Ruiz Aw je určitě mrtvý, nebo jinak nedosažitelný. Ale my zatím žijeme. Nedopusť, aby tě jeho duch stáhl do propasti. Jistě, můj život valnou cenu nemá, ale je to to jediné, co mám, a já o něj nechci přijít."

Nisa je ohromeně pozorovala. Otrokářka už stála těsně u svého sluhy a hleděla do jeho kovových očí. „Marmo. Jsi

u mě už tak dlouho. Nikdy mě nenapadlo, že bys mě opustil.“ V hlase měla něco jako mírné překvapení.

Marmo zavrtěl hlavou. „Já jsem tě neopustil, Corean.“

Natáhla dlaň k jeho líci, kde se setkávalo tělo s kovem.

Skončilo to tak rychle, že si Nisa ani nebyla jistá, co vlastně viděla. Otrokářčina ruka sklouzla ke kyborgovu hrdlu. Nisa zaslechla bzučivé zaúpění. Marmo sebou zaškubal a ztichl.

Po přední části jeho otlučeného šasi stékal pramínek krve.

Když se Corean obrátila, zahlédla Nisa v jejích modrých očích lesk slz.

RUIZ SE KRČIL mezi balvany a poslouchal. Snažil se odlišit jakýkoliv nepřátelský zvuk od šplouchání vln, křiku mořských ptáků a šepotu větru v suché trávě. Nic.

Pořád ještě měl u sebe tu tenkou dýku. Gejas, pokud ještě žije, je jistě podstatně lépe ozbrojený. Možná však, že je Jazyk mrtvý nebo příliš zraněný, aby mu mohl ublížit. Ta myšlenka ho alespoň trochu potěšila.

Povzbudilo ho to, ale jen na kratičkou dobu. Myšlenky mu zalétly k Nise, kterou už nikdy neuvidí. Corean bezpochyby prchne do nejzapadlejšího kouta Strašpytlu, nebo alespoň tak daleko, kam ji odveze zásoba paliva na ponorce. Třeba Nisu prodá - nebo si na ní vylije vztek.

Když si vzpomněl na hysterický tón v otrokářčině hlase, připadalo mu to druhé pravděpodobnější. Asi by měl doufat, že Molnechův výstřel zasáhl nejen Gunderda, ale i Nisu... ale nedokázal to.

Zbytečně ztrácíš čas, napomenul se a začal se neslyšně plazit mezi balvany. Když se dostal k pěšině, snažil se být ještě opatrnější, dával pozor na senzory a dráty pastí. Gejas určitě takové věci používal, který dobrý roderižský voják by je neměl?

Ale nenašel nic a po dalších minutách došel k závěru, že Gejas se určitě dosud skrývá mezi skalisky. Rozběhl se pěšinou k táboru.

Než dorazil na mýtinu, chtělo se mu od bolesti ze zlomených žeber skučet. Einduix tam už nebyl a Ruiz si s úlevou sedí na balvan, aby nabral dech. Kdyby musel ještě ošetřovat toho oranžového mužíčka, jeho mizivé šance na přežití by se scvrkly na nulu.

Vtom uslyšel kradmý pohyb a rychle se vrhl na zem za balvan. V dlani svíral dýku.

Asi deset metrů od něho vystrčil Einduix rozcuchanou hlavu nad vysokou trávu a tázavě se rozhlížel. Ruiz zachoval opatrnost. Je opravdu sám? Nepoužil ho Gejas jako návnadu? Ne, uvědomil si a bylo mu skoro hanba, Gejas už by mě dávno zastřelil.

„Einduixi, vylez, všechno je v pořádku.“

Einduix se štrachal k němu, škrabal se na hlavě a posmutněle se usmíval. Ruiz si zase sedl na kámen.

Kuchař se posadil na zem vedle něho, opřel se o kámen a přitáhl si kolena pod bradu. Zvedl tvář k Ruizovi a ústa se mu pohybovala, jako by žvýkal hrst oblázků. Konečně je otevřel a promluvil: „Gunderd?“ zeptal se hlasem přeskakujícím po dlouhém nepoužívání.

Ruize to překvapilo, ale mužíčkova starost o námořníka byla zjevně upřímná. „Mrtvý. Zemřel, aby mi dal šanci. Je mi to líto.“

Einduixův scvrklý obličej posmutněl.

„Škoda, že mi nemůžeš povědět, co se tu dělo,“ litoval Ruiz.

Einduix si dlouho odkašlával, pak si odplivl. „Něco bych ti mohl říct,“ odpověděl. Měl poněkud zastaralý přízvuk, ale hovořil pangalaktickým obchodním jazykem srozumitelně.

Ruiz nadskočil. „Ty mluvíš?“

Einduix se na něho zamračil jako na dítě, které schválně něco odmítá pochopit. „Nevypadá to tak?“

„Proč jsi potom předstíral...?“

Einduix udělal rukama zvláštní gesto, jako by chtěl odehnat zápach vycházející z Ruize. „Nechápeš, jaké to má výhody?“

Takový rozhovor by byl Ruiz tady na svahu mrtvého kopce ani ve snu nečekal. „No, jistě, ale stálo to za... tu osamocenost?“

Kuchař zase neuctivě mávl rukama. „Jaká osamocenost? Ty potřebuješ se svými přáteli pořád něco brebentit, abys věděl, že tě mají rádi? Gunderd nepotřeboval.“ Bolestně se usmál. „Jeho pošklebky? Jen projev přátelství vyjádřený jeho stylem. Pravda, jako kuchař jsem nebyl nic moc, ale nikdy jsem netrpěl mořskou nemocí, takže se moje jídla - byť chuti nevalné - servírovala pravidelně. To je na moři to nejdůležitější.“

Tak dlouhá řeč zřejmě mužíčka vyčerpala, protože se po ní schoulil do své kombinézy jako vyhublá oranžová želvička.

„Rozumím. A proč mluvíš teď?“

Einduix vyšpulil scvrklý ret. „Teď už není třeba žádných šaleb.“

Ruiz nějak nechápal. Zakroutil hlavou a pokusil se vrátit řeč k současným problémům. „Viděl jsi Gejase, toho Jazyka? Nebo někoho jiného?“

„Nikoho. A přijde hetmanka brzy? Asi nám vyřízne srdce, že?“ Zdálo se, že je tou představou spíš naštvaný než vyděšený.

„Těžko. Zabil jsem ji. Už je to pár hodin.“

Po drobném obličejíku se rozlil široký úsměv. „To je nádherná zpráva. Vskutku jsi mne potěšil. Roderigo bylo odjakživa můj úhlavní nepřítel - kéž je mor schvátí a jejich léta jsou sečtena. Když nás zajali, spal jsem spánkem podobným smrti, abych je připravil o potěšení mě trýznit.“ Naklonil hlavičku na stranu, až vypadal jako chytrá zvědavá opička. „Ale pak... koho jsem to viděl v hetmančině brnění? Tvou lásku?“

„Mou lásku," potvrdil Ruiz smutně.

„Dokonalý podfuk," kuchař náhle ožil a vypadal mnohem přátelštější. „Vyšlo to?"

„Do jisté míry."

„Ach," konstatoval Einduix soucitně. „A tvá milá?"

„Je pryč. Odvezli ji, kam za ní nemůžu." Ruizovi bylo najednou do pláče.

„To je mi opravdu líto. Moc líto." Einduix ho poklepal po rameni.

Seděli dlouho v truchlivém mlčení, v němž Ruiz nacházel svým způsobem úlevu.

Promluvil až Einduix: „Takže, co podnikneš nyní?"

Ruiz pokrčil rameny: „Chtěl bych ještě chvíli žít. Myslím, že to mě docela slušně zaměstná. A co ty?"

Einduix přemýšlivě špulil ústa. „Nemám žádný konkrétní plán." Pak se rozhlédl po svazích posetých zříceninami, teď právě pozlacených laskavým ranním sluncem. „Stačí mi, že jsem zase doma. To vůně ostrova probudila mé tělo."

Ruiz zmateně hleděl na Einduixe. Pak se mu vynořila Somnirova podoba, jeho zvláštní žlutá pleť, černé oči, jeho chocholky kučeravých vlasů. Jak by asi dlouhý život na moři poznamenal člověka Somnirovy rasy? Žlutá kůže by se nejspíš spálila do oranžova, vlasy by vybledly, pleť se svraštila.

„Ty jsi archivář!" vyhrkl, překvapený, že mu tak dlouho trvalo, než si to uvědomil.

Einduixovy oči se sevřely do štěrbinek a kuchař vyskočil. „Kde jsi ten pojem slyšel, barbare?"

„Od Somnira, ve virtuálu."

Ze štěrbinek byla obrovská kola. „Somnire? Ty jsi s ním mluvil?"

„Ano. Taky mi dal úkol, ale nevím, jestli ho teď splním."

„Somnire," opakoval si Einduix a po scvrklých lících mu stékaly slzy. „Somnire, kdysi tak slavný, tak úžasný! Jak se mu vede v říši snů?"

„Řekl bych, že dobře." Pak si vzpomněl na Leel. „I když občas musí dělat ošklivá rozhodnutí."

Zase to plácavé gesto. „Který tvor nemusí. Somnire... když si pomyslím, že jsi s ním včera hovořil! A co město? Je stále tak krásné?"

„Krásné," náhle zatoužil mužíčka nějak obdarovat. „Somnire mě vzal na okružní let. Byl krásný den. Ukázal mi ty bílé paláce i stinná nádvoří. Po modré obloze poletovali sarimové. Z fontán prýštila hudba a květiny vydechovaly sladkou vůni."

Einduix seděl s obličejem v dlaních, už zase schoulený do klubíčka. Ruiz dostal strach, jestli snad nebyl příliš krutý.

Pak zvedl kuchař hlavu a obličej mu zářil štěstím. „Byl jsi ke mně vskutku laskavý, Ruizi Awe. A ten úkol?"

„Nevím, jak bych ho nyní mohl splnit. Vyžaduje totiž, abych se dostal do Mořských věží." Jeho samého překvapilo, co řekl. Kdypak se rozhodl, že se o vyčištění enklávy postará osobně?

Einduix vstal. Narovnal se jako voják a rozhodně pokynul. „Pojď se mnou. Přátelé tě tajnými stezkami zavedou k místu, odkud se tam dostaneš."

Ruiz se usmál. „Rozkaz, kapitáne." Prudce se zvedl a zaúpěl.

„Jsi zraněný? Tu máš." Vyndal z kapsy klíště. „Vidíš? Už teď jsem ti užitečný."

GEJAS KULHAL v poledním horku pěšinou do kopce. Klíště mu pomohlo natolik, že se mohl vydat do hor hledat Žlutý list. To jediné ho zajímalo, dokonce se ani sebeméně nepojistil proti nějaké léčce či přepadení ze zálohy. Pokud vyslali z hradu Delt pátrací četu, bude stejně brzy mrtev, ať se skrývá, jak chce, a Ruiz Aw, ten určitě odjel v ponorce. Kéž hodně dlouho trpíš v rukou Corean Heiclaro, Ruizi Awe, popřál mu. Ta představa mu mnoho radosti nepřinesla. On u toho nebude, a byť by krutost otrokářky byla sebevášnivější, její zkušenosti v trýznění se s uměním Roderiga nedají srovnat.

Dorazil do tábora v kopcích a na chvíli se tam zastavil. Usadil se na kameni a opatrně natáhl unavené nohy. Klíště pořád ještě pracovalo na zraněném stehnu, cítil tu typickou svědivou bolest rychle se hojící rány.

Očima zavadil o osmiúhelník udusané trávy v místě, kde stával stan Žlutého listu. Bylo to skutečně teprve včera večer, když se ten pomatený zabiják vpotácel do jejího stanu a vykřikoval tam své nehorázné požadavky? Gejas unaveně zavrtěl hlavou. Strašpytel se o pár hodin pootočil a jeho život se rozpadl v prach. Teď, když není Žlutý list, jako by nebyl ani on.

Je mrtvá, je mrtvá. Přijal tu ochromující skutečnost, třebaže nedokázal pochopit, jak by někdo tak úžasně vitální mohl tak náhle a tiše zmizet z vesmíru. Jak to, že se hvězdy neroztřásly ve svých drahách, jak to, že se neotevřela obloha?

Rozhlédl se po moři tam hluboko dole a viděl bílé hřebeny vln. Byl by rád věděl, jak moc ji to bolelo. Ruiz Aw měl dost silný důvod ji nenávidět.

Sklonil hlavu a upřeně pozoroval špičky svých bot. Dozrával k myšlence, že si vybere některé z uspávadel, které nosil ve své výbavě, a opustí trosky, co mu zbyly ze života.

Pak uviděl zajímavou věc. Otisk boty v hlíně cesty, s ostrými okraji, nerozmazaný noční rosou. Sklonil se, aby jej důkladně prozkoumal.

Když se narovnal, věděl najisto, že Ruiz Aw je dosud na ostrově. V útrobách se mu rozlil žár a Gejas se usmál.

„Nejdříve do jeskyně," šeptal si, „musím vidět, co jsi udělal, zabijáku. Pak tě začnu hledat."

Už se cítil lépe. Spěchal příkrou stezkou k virtuálu a skoro si neuvědomoval bolest v noze.

RUIZ ŠEL ZA EINDUIXEM sutinami dolů do údolí, kde bylo kamenů nejvíce. Mužíček ho zavedl do houštiny, kudy nevedly žádné stezky, a opatrně přitom rozhrnoval trnité větve. „Aby se nepolámaly." Ukázal na trávu. „Nešoupej nohama. Deltští a z Roderiga by se za námi pustili, kdyby našli stopy."

Ruiz kývl a dával si pozor, aby za ním žádné nezůstaly.

Na dně údolí, kde strouha podemílala skoro neporušenou zeď, se Einduix zastavil a zabušil na černý kámen. Klouby prstů vyťukávaly zvláštní synkopovaný rytmus. Nějaký signál? Ruiz si nedovedl představit, koho nebo co by to mělo informovat.

Kuchař si bez vysvětlování dřepl pod nízký stromek. Uplynulo dvacet minut a jediný zvuk kolem bylo bzučení much.

Když se kámen se skřípáním zasunul do škvíry a ukázala se temná díra, vyplašilo to Ruize tak, že vyskočil a sevřel dýku.

„Ne, ne," zarazil ho Einduix, „to budou přátelé."

Z otvoru vyhlédly dva obličeje a mhouřily oči proti prudkému dennímu světlu. Pak se vynořila jedna z postav: starý muž, který se hodně podobal Einduixovi, jen jeho pleť měla barvu světlého

citronu.

„Tebe poznávám, Einduixi-co-uprchl. Kdo je však ten barbar?" Mužův hlas byl hluboký a vyrovnaný, mohutnější než osoba, k níž patřil. V ruce držel drátkovou pistoli starého typu, ústí mířilo na Ruize. Byl zjevně připravený střílet. Ruizovi se však zdálo, že je to spíš formální připravenost, chybělo tomu osobní zaujetí. „Zapomněl jsi? Barbaři nemají přístup do Toho-co-zbylo."

„Nezapomněl. Ale on přináší zprávu od Somnira Skvělého."

Muž otevřel oči dokořán a ústí pistole kleslo - ale jen na okamžik. „Je to pravda? Jak ověřená?"

„Roderigáni ho poslali do virtuálu. Vrátil se v pořádku. Popsal město v celé slávě... hovořil tak, jak by mluvil jen milující host. Zabil Roderigány, do značné míry zkřížil Roderigu plány."

„Ach!" Stařec ožil, rty se mu odhrnuly z černých trosek zubů, ale pistole pořád mířila na Ruize. „Pověz své jméno, barbare."

„Ruiz Aw. A tvoje jméno?" Snažil se, aby jeho hlas zněl zdvořile a uvolněně. Bylo by to pěkně ironické, kdyby měl skončit rukou nějakého obstarožního nezaměstnaného troglodytního knihovníka.

„Zbytečná informace pro toho, kdo brzy zemře. Odpověz na mou otázku, chceš-li žít: co jsi viděl pod Somnirovým mostem?"

Stařec se naklonil v dychtivém očekávání dopředu, takže mu na tvář dopadalo víc světla, a Ruiz viděl, jak je zbrázděná dávnými zahojenými jizvami.

Ten muž se tolik soustředil na odpověď na svou otázku, že Ruize napadlo, jak snadno by ho nyní mohl odzbrojit - pokud tedy nemá abnormálně rychlé reakce. Ale ovládl se. K čemu by to bylo? Pokud nezíská pomoc, je s ním konec. A tenhle knihovník by ho jistě popravil mnohem ohleduplněji než Roderigáni.

„Somnire mi radil, abych se nedíval. Ale než mě varoval, myslím, že jsem zahlédl strašné věci. Věci, které jsem předtím sám udělal."

Hlaveň klesla. Oči starého muže se zalily slzami. „Skvělý Somnire... jak se mu daří?"

„Řekl bych, že dobře," odpověděl, třebaže po pravdě nechápal, jak dokáže Somnire žít s tak hlubokou ranou v srdci.

„Co ještě mi můžeš povědět?" zeptal se stařec dychtivě - a pak v podivné paralele s Ruizovými myšlenkami dodal: „Tolik bych se toho chtěl dozvědět, ale jen by mi to zlomilo srdce. Bolí to, ale je to moudré. Pojď dovnitř a my ti pomůže se Somnirovým úkolem." Zacouval do díry.

Ruiz vstoupil do tunelu. Musel se sehnout, jak byl nízký. V tunelu byl asi tucet lidiček, všichni mlčenliví, všichni ozbrojení. Zvedl ruce a oni ho prohledali, sebrali mu dýku a zvědavě si prohlíželi klíště. „To je jen lékařský přístroj," ozval se Einduix. Stařec kývl a oni nechali klíště na zraněných žebrech.

Kamenná deska se za nimi se zlověstným zaskřípáním zasunula. „Děkuji."

Starý muž udělal Einduixovo odmítavé gesto. „Nám neděkuj. Buď vděčný Somnirovi Skvělému."

Ruiz přikývl, přestože měl nutkání popsat Somnirovo pověření slovy, jež s vděčností neměla nic společného. „Jak vás mám oslovovat?"

Stařec se zamračil. „Říkej mi Joe," řekl nakonec. Pak se obrátil k Einduixovi. „Tak co, vrátil ses plný energetického bohatství, jak jsi kdysi přísahal?"

Einduix trhl rameny. „Vlastním slušnou dávku, je v Obchodní bance severního ringu. Ale domů jsem přišel jen náhodou, energii s sebou nemám."

Joe si opovržlivě odfrkl. Pak škubl hlavou dopředu a společně se vydali tunelem v bledém nazelenalém světle luceren.

NĚKTERÉ Z PODZEMNÍCH chodeb byly tak nízké, že jimi Ruiz musel prolézat v podřepu jako kachna, a dvakrát se dokonce musel skoro sto metrů plazit po břiše prastarou rourou tak úzkou, že se mu tam málem nevešla ramena. Čas od času cítil pohyb vzduchu a tlak neviditelných očí. Pochopil, že chodby a kanály jsou velice dokonalým obranným systémem. Jak by mohl nějaký nepřítel přežít průchod takovým tunelem?

Konečně vyšel za svým průvodcem do chodby osvětlené trubicemi nějakých modrých bioluminiscenčních řas.

Joe se zastavil před ocelovými dveřmi a několik členů jeho skupiny se do nich opřelo rameny. Dveře se se zaskřípáním odsunuly.

„Počkej tady," přikázal Ruizovi. „Promluvím si s tebou později, až Einduix-co-uprchl podá vysvětlení."

„Dobře," řekl Ruiz s mírnými obavami. Vešel dovnitř. Uprostřed prázdné místnosti stála zaprášená plastová lavice. Posadil se na ni.

Muž kývl a dveře se zasunuly. Ruize obklopila sametová tma. Zařinčely zámky.

KONEČNĚ BYL SÁM se svými myšlenkami, nic ho nerušilo. Vzpomínal na nedávné dny a snažil se lehce přelétnout přes hrozné činy, které spáchal, přes šílenství, do něhož se ukryl v čase stráveném na jatkách. Ale nešlo to. Čím víc se

snažil nemyslet na své zkrvavené ruce, na rudou radost, kterou cítil... tím víc ho ty vzpomínky svíraly.

Cítil, jak se začíná ve tmě kývat dopředu a zase dozadu. Kousal se do rtů, až mu tekla krev, a pokoušel se cítit jen tu bolest, nic jiného.

Trhl sebou, když se jeho rtů dotkl úponek klíštěte. Než si uvědomil, co se děje, rozklepal se hrůzou.

Úponek prozkoumal ránu a přiložil koagulátor a anestetikum. Cítil štípnutí sešívací jehly a ret ho svědil. Pak mu klíště vpustilo do krve sedativum a svět byl najednou kdesi mimo. Bylo mu teplo a cítil se dobře. Povzdechl si a setřel si krev z brady. Nemělo smysl si pěstovat vzhled sebezničujícího šílence, i kdyby jím skutečně byl. Zejména když jím skutečně byl.

Myšlenky se mu začaly toulat po příjemnějších cestách. Vzpomínal na Nisu, a možná pod vlivem drog z klíštěte to byly jen sladké vzpomínky, nezkažené bolestí z její ztráty.

Čas se pomalu vlekl a Ruiz setrvával v příjemné minulosti. Po chvíli začal přemítat, čím to je, že se tolik upjal právě na Nisu. Je krásná. Ale vesmír je plný krásných žen. Je statečná, ale třebaže statečnost je vzácná vlastnost, potkal za svůj život mnoho statečných lidí. Je inteligentní, vřelá, vtipná. Žádná z těch vlastností není tak neobvyklá. Byl to jen shluk erotických náhod? Potřásl hlavou. Těžko uvěřit. Ale jiná vysvětlení už ho zaváděla do říše mysticismu, v kterou nevěřil.

„No, a co na tom záleží?“ řekl nahlas do prázdné místnosti. Nadechl se a žádné další myšlenky už nepřipustil. Byl jen člověk, který čeká ve tmě.

NEŽ SE EINDUIX VRÁTIL, ztratil Ruiz veškerý pojem o čase.

„Ruizi Awe, buď zdráv!“ řekl oranžový mužík. Zdálo se, že je sám. V ruce držel lucernu plnou svítících červů, zmítající se klubko nazelenalého světla. V druhé ruce nesl zakrytý podnos.

„Ahoj,“ odpověděl mu pomalu. Nedokázal se přinutit k myšlení, možná by měl poručit klíštěti, aby přerušilo léčení, když teď má dost světla, aby mohl nastavit parametry. Hrábl rukou pod košili a vypnul je. Trochu to zabolelo, jak se úponky soukaly ven z těla, ale žebra vypadala mnohem lépe. Přitlačil na ně opatrně prsty, hrudní koš byl jen mírně citlivý na dotek.

Ruiz zasunul klíště do kapsy. Mohlo by se ještě hodit, bude lepší jím šetřit.

Einduix mu přistrčil podnos. „Snídaně. Jez rychle.“

Ruiz nakoukl pod poklop. Byla tam miska nažloutlé kaše a několik proužků čehosi, co připomínalo sušenou rybu. Ve vysokém hrnku byla voda.

„Jez,“ popohánělho Einduix. Poslechl. Jídlo mu připadalo bez chuti - nebo se možná dost nesoustředil. Když dojedl, cítil se o poznání čilejší.

„Tak... jsi připravený?“ chtěl vědět Einduix.

„Připravený?“

„Ano! Musíš přece do Mořských věží. Alespoň tak jsi to říkal, když jsme se potkali tam na kopci.“

„Aha. A jak se tam dostanu?“

„Ti-kdo-zůstali se poradili. Dostane se ti pomoci, jak bylo slíbeno. Nemohou ti dát žádné zbraně, mají jich už tak nedostatek. Ale pomohou ti, jak to jen půjde. Následuj mě.“

Ruiz vstal a šel za ním. Možná není Einduix schopen něco vysvětlovat, myslel si odevzdaně. Na každý pád, on sám nemá energii, aby se ho vyptával.

Klopýtali kilometry tmavých tunelů, bludištěm zaprášených strojů a zapečetěných dveří. Nepotkali nikoho.

Jelikož neměl nic lepšího na práci, uvažoval Ruiz o svých dobrodincích. Zřejmě tady, v hlubinách rozpadlého Kompendia, přežívá zbytek knihovníků. Ale proč? Nedovedl si představit takovou slepou věrnost, alespoň ne věrnost věci, jež zanikla před tolika staletími. Po nějakém čase nad tím přestal přemýšlet. Vesmír je plný nevysvětlitelných věcí.

Šli snad hodiny, než si Ruiz povšiml slabého dunivého zvuku, rytmického a rozptýleného, tak hlubokého, že byl téměř lidským uchem neslyšitelný.

„Co je to?“

Einduix se ohlédl. „Moře. Chceš snad do Mořských věží, ne?“

„Myslím, že ano,“ ujistil ho chmurně.

„Tak pojď za mnou,“ zvedl zase Einduix zelenou lucernu.

Zvuk moře sílil. Po chvíli se jím začaly až chvět zdi chodeb.

Už se chystal položit Einduixovi další otázku, když zahnuli za roh a narazili na bránu, vysokou monomolární plotnu zajištěnou těžkými zkříženými trámy.

Tady už čekala skupinka archivářů. Měli zbraně a byli velice nervózní. Ten starý muž, co si říkal Joe, s nimi nebyl a Ruiz pocítil nečekané zklamání. Zvláštní, pomyslel si, proč by mi na něm mělo záležet?

„Tohle je... co?“ zeptal se Einduix ženy, která vystoupila před ostatní. Měla unavený a zklamaný obličej, ale držela se vzpřímeně a svírala starou šokovou pistoli, jako by to dělala každý den.

„Doprovod,“ oznámila. Podala Ruizovi jeho dýku. „Na pobřeží žádná aktivita. Roderigo otálí, Delt ignoruje.“

Ruiz ze sebe setřásl nebezpečnou pasivitu. „Počkat. Musím znát vaše plány. Toto je mé pole působnosti.“

Einduix se na něho zamračil. „Vyrážíme do Mořských jeskyní. Kde kdysi kvetl obchod. Kde kdysi přistával nespočet plavidel. Tam, bezpečně uložena před zubem času, jsou skryta plavidla nižšího technického řádu.“

„Aha. No a kolik je nás třeba, abychom jedno získali?“

„Zvládl bys to sám, kdybys věděl jak.“

„A ty to víš?“ zeptal se Ruiz Einduixe.

„Jistě.“
„Tak pojďme sami. Budeme mít větší naději, že unikneme pozornosti.“
„Dohodnuto,“ řekl Einduix. Žena se s ním ještě chvíli přela, ale jen aby si nezadala.
Nakonec sami dva vklouzli bránou do Mořských jeskyní.

KAPITOLA 15

MOŘSKÉ JESKYNĚ TVOŘILY rozsáhlý přírodní jeskynní komplex. Einduix se vydal vysokou úzkou chodbou. Stalaktity visely ze stropu jako hladové zuby, černé železné zábradlí bylo místy skryto pod půlmetrovou vrstvou bílého vápence a Ruize napadlo, jak asi je to dávno, co tudy kráčela lidská noha.

Prošli spoustou křižovatek, chodník několikrát změnil úroveň. „Víš jistě, že si pamatuješ, kudy jít?“

„Ano. Takovou věc našinec nikdy nezapomene, jinak by se v chodbách archivu ztratil.“

Konečně došli k průlezu. Strop se tu téměř tiskl k podlaze a tvořil otvor připomínající nazlobená ústa.

Einduix se zastavil a kriticky si prohlížel Ruize. „Dost možná, že jsi příliš veliký. Ale stejně to musíme zkusit. Na břicho! Ty první, já po tobě, abych tě mohl vytáhnout, kdybys uvázl.“

Ruiz se zhluboka nadechl. Odjakživa nesnášel stísněné prostory. Ale lehl si, vsoukal se pod převis a začal se pomalu plazit po ostrém štěrku.

Jen jednou zůstal zaklíněný mezi stropem a podlahou. Na okamžik měl pocit, že se dusí, a skoro vzlykl v zápase o dech. Připadalo mu, že ho kámen tlačí do zad, a měl děsivou představu, že strop klesá dolů a každým okamžikem ho zamáčkne do štěrku. Mají na ostrově zemětřesení? Marně se snažil dostat dál, zmítal sebou jako brouk pod palcem obra.

„Ruizi Awe! Ruizi Awe! Poslouchej mě!“ okřikl ho Einduix ostře. „Vypusť dech. Posuň se doleva, tam je chodba vyšší.“

Ruiz se ovládl, uvědomil si, že zadržuje dech, jako by ten malý vzduchový polštář mohl udržet kamenný strop. Soustředil se na vyprázdnění plic a kámen ho pustil.

Když se vynořili v další místnosti s vysokým stropem, chtělo se mu jásat. Několik minut si odpočinuli na plochých kamenech, ačkoliv na Einduixovi nebyla únava z plížení vidět. Jako by zapomněl na svůj věk i křehkost.

Burácení moře tady rozechvívalo skálu, Ruiz měl pocit, že se dlaní opírá ne o kámen, nýbrž o kůži nějaké živé bytosti. „Jak blízko už jsme?“

„Blízko,“ řekl opět stručně Einduix. Nakrabatil obočí a pátravě si ho prohlížel. „Na záchranném člunu, když se Loracca potopila, se mi zdálo, že se na moři trochu vyznáš. Je to tak?“

„Plavil jsem se po několika mořích. Nejsem žádný odborník, ale dovedu navigovat tak, abych dojel ke břehu.“

„Únikové čluny jsou jednoduché - ale staré a trochu křehké.“ Vstal a ukázal dopředu. „Musíme jít a doufat, že Roderigáni čekají někde jinde.“

Posledních sto metrů kráčeli po kluzkých kamenech a vyšli pod vysokou kupolí Mořských jeskyní, osvětlenou chladným šedým světlem svítání.

Stáli mezi sutinami skladů, z nichž už zbylo jen několik nízkých zdí. Mezi nimi se ke stropu zvedaly obrovské sloupy, vlastně přírodní útvary, kdysi ozdobené reliéfy. Ruiz k jednomu z nich přistoupil, ale plastiky pokrývala jemná vápencová vrstva, zjevně vzniklá po zničení Kompendia.

Od skladů kdysi vybíhaly do moře dlouhé přístavní hráze. I z těch už zbyly jen hromady rozpadlých kvádrů, z větší části potopené pod hladinou.

Voda se vlévala do jeskyně v mírných vlnách. Nejhorší útok příboje asi zachycovala návětrná strana ostrova, na východ od jeskyní. Dunění nárazů bylo opravdu ohlušující, jako by je prostor jeskyně soustředil a zesiloval.

Východem z jeskyně zahlédl Ruiz kousek obzoru. Moře bylo zčeřené bílými hřebeny vln a nebe mělo nebezpečně nažloutlou barvu.

„Počasí k nám příliš milosrdné není,“ povzdechl si Einduix. „Ale zato Roderigo je milé, neposlali sem žádné vojáky.“

„Měl bych vyrazit co nejdřív, ať je moře jakékoliv. Roderigáni mě budou určitě hledat.“

„Pravda. Tak pojď.“

Einduix zamířil přes hromady sutin od jednoho sloupu k druhému tak nesystematicky, že si Ruiz, který šel za ním, připadal málem hloupě. Jak by mohlo cokoliv užitečného a funkčního přežít uprostřed téhle zkázy a rozkladu?

Einduix se zastavil před jedním ze sloupů právě v okamžiku, kdy se Ruiz začal ptát sám sebe, jak asi jsou na tom ochránci knihovny se zdravým rozumem po té předlouhé době schovávání a dumání nad svým neštěstím.

Einduix zvedl ostrý kámen a začal opatrně oklepávat vápencový nános. V minutě odkryl nezřetelnou postavičku mořské panny. „Tady jsi, krásko,“ řekl a zmáčkl ji. Nic se nedělo. Zamračil se a rozčileně kamenem ještě chvíli škrábal. Pak znovu zatlačil a figurka zapadla do sloupu.

Einduix rychle ustoupil a sloup zasyčel. Vápencová skořápka se rozprskla v třpytivých úlomcích a ve sloupu se objevil šev. Vysoké úzké dveře se rozlétly a za nimi se objevil dlouhý balík zabalený v metalizované látce.

„Únikový člun,“ oznámil Einduix spokojeně. „Pomoz mi ho složit.“

KDYŽ BYLI HOTOVI, ležel na mokré skále elegantní katamaran. Sedm metrů dlouhý, trupy z olaminovaného dřeva připomínaly zahnuté nože, mezi nimi plošina z desek z uhlíkového kompozitu - byl to rozmařile krásný člun, alespoň pro Ruizovy ustarané oči. Z plošiny se tyčila vysoká tuhá plachta spojená se stěžněm v jeden celek. Ovládala se kolem s rukojeťmi na stanovišti kormidelnika. Z předního stehu visela maličká kosatka.

„Je rychlá," chválil loď Einduix. „Kdysi bývala i silná. Dej pozor, Ruizi Awe. Trupový laminát byl nasycen odolnou pryskyřicí, ale čas je čas."

Pak mu předvedl ovládání, ukázal mu záchranný modul se starodávnými kanystry na vodu a lisovanou potravou, mapy a kompas, sextant. Usmál se nad navigačními almanachy, už dávno neplatnými. Na námořní mapě mu ukázal kurz, který musí nastavit.

„Popluješ přímo k Mořským věžím?"

„Ano. Pokud se nemýlím, piráti dosud pouštějí plavidla dovnitř - potřebují vojáky a otroky. Největší starost mi dělá, abych se nedostal příliš blízko k nampskému pobřeží. Jinak bych měl být v pořádku, pokud nenarazím na lovce margarů."

„Radar ji nezachytí, ale neviditelná není," řekl Einduix a pohladil bort lodě. „Bez trochy štěstí se neobejdeš, Ruizi Awe."

TĚSNĚ PŘEDTÍM, než zvedli katamaran a spustili jej na moře, uchopil Ruiz drobnou Einduixovu ruku mezi své dlaně. „Ty zůstaneš tady?"

„Ano. Patřím sem, i kdybych tu měl jen zemřít. Ale my žijeme dlouho. Takže doufám, že se dožiju konce Roderiga."

„Doufám v totéž. No... děkuji ti. A poděkuj za mne Joeovi."

Starým obličejem se kmitl zvláštní výraz. „On se nikdy nejmenoval Joe, Ruizi Awe. Abys rozuměl: v dobách dávno ztracených, na místě dávno mrtvém... daleko od smutku tady a teď, jméno, které mu patřilo, bylo Somnire Skvělý."

Einduix potřásl Ruizovi rukou. „Přeji ti hodně štěstí, Ruizi Awe. Sbohem."

GEJAS POHŘBIL SMUTNÉ a ošklivé pozůstatky Žlutého listu pod náhrobek z těžkých kamenů, aby se k ní nedostali mrchožrouti dříve, než bude moci být převezena na Roderigo.

A pak, nevěda, co jiného by měl podniknout, se vyšplhal na nejvyšší vrchol, aby se rozhlédl po ostrově. Aby viděl Ruize Awa, až se konečně vyplíží ze své skrýše.

Slunce zašlo, slunce vyšlo, a zabiják se stále neukazoval.

Během dopoledne už začal být Gejas nervózní. Co bude dělat, jestli toho vraha potkalo nějaké neštěstí dole ve zříceninách? Třeba tlupa sadistických lovců z Deltu? Nebo možná spadl do nějaké jámy. Ostrov je poddolovaný jeskyněmi. Že by Žlutý list zabijáka nějak zranila? Nějaké zranění, které by ho pomalu zabilo? Leží v nějakém úkrytu rozpálený horečkou nebo zesláblý ze ztráty krve?

Ty představy ho dováděly k zuřivosti. „Ne!" rozkřikl se a pozvedl obličej k obloze. „Musíš žít, budeš žít, dokud tě nenajdu."

Když se opět skláněl, pohlédl k severnímu výběžku ostrova a uviděl maličký člun vzdalující se od útesů.

Kdo jiný by to mohl být? Zalomcoval jím vztek. Co může udělat, aby mu zabiják neunikl? Nic. Nic.

V hlavě mu hučelo. Zatínal zuby tak silně, až mu skřípaly. Jediné, co mohl dělat, bylo dívat se, jak vrah odjíždí nepotrestán.

Nespouštěl člun z očí a viděl, jak zamířil k východu, objel výběžek souše ve vzdálenosti několika set metrů a nabral kurz, který jej dovede na návětrnou stranu ostrova.

Chvíli mohl sledovat zabijákovu postavičku skloněnou nad kormidelní pákou. Nastavoval křídlo plachty, aby zachytilo co nejvíc větrných poryvů. Loď byla velmi rychlá, hnala se po vlnách a rozhazovala ocasy vodní tříště několik metrů daleko.

Za pár minut bude Ruiz Aw pryč. Ale pak si všiml něčeho, co mu dalo naději. Loď mířila k jihovýchodu, směrem k Mořským věžím.

Mořské věže! Hněv zmizel a místo něho prostoupilo Gejase prudké uspokojení. Z Roderiga mu každým okamžikem pošlou loď. Nechají ho trpět za smrt Žlutého listu, budou ho mučit a budou se snažit ho zlomit a připravit o rozum. To je zákon Roderiga. Dobrý zákon.

Ale on přežije. Protože Žlutý list - a s ní její Jazyk Gejas - pilně studovala vše o tom cizím městě. Nakonec přesvědčí Roderižany, aby mu dali armádu a poslali ho do Mořských věží.

Tam míří Ruiz Aw. Proč, to Gejas nechápal. Kvůli té primitivní ženě? Kvůli otrokářce Corean? Na tom nezáleží.

Gejas se odvrátil od moře a udělal si pohodlí. Bude čekat.

RUIZ MĚL PLNÉ RUCE práce s katamaranem. Závětrny trup se zařezával hluboko do vln, zatížený vahou větru. Einduix ho varoval, že to nemá připustit; lodi hrozilo, že by se mohla převrátit. Návětrný plovák se sotva dotýkal hladiny. Cítil, jak se chce zvednout a převrhnout loď na bok.

Otočil stěžeň o několik stupňů, aby křídlo plachty nebralo tolik větru a zdvižený plovák se pevněji usadil do vody.

Pomalu začínal dostávat kormidlování do ruky a napětí ve svalech mírně povolilo. Pokud vítr nezesílí, měl by to zvládnout.

Brzy po poledni se vítr utišil a Ruiz se odvážil na chvíli přivázat páku kormidla a odpočinout si. Polkl několik loků staré vody, ale nedokázal se přinutit, aby vyzkoušel tyčinku lisované potravy. Vypadaly zasedlé a seschlé a páchly zatuchlinou. Myslel si sice, že takové byly už v den výroby, ale při současném tempu by měl být v Mořských věžích dlouho předtím, než ho bude opravdu trápit hlad, tak proč riskovat.

Pomocí sextantu s umělým horizontem učinil náměr, aby získal poziční linii, která by proťala jeho předpokládanou dráhu. Upřesněnou pozici pak vynesl do mapy a byl celkem spokojený. V posledních třech hodinách postupoval průměrnou rychlostí kolem čtrnácti uzlů. Začal cítit poněkud problematickou naději: vypadalo to, že by se mohl ve zdraví dostat do Mořských věží, a to bylo dobře. Jenže v Mořských věžích ho čeká nesplnitelný úkol, a to je zlé.

Znovu se chopil kormidla a soustředil se na to, co musí dělat právě teď. Strávil odpoledne ve stavu příjemného nepřemýšlení. Když se začala na moře snášet noc, přihnaly se od západu nízké mraky a vítr zesílil. Vlny se zvedly a začaly se se sykotem lámat. Bylo po blaženém nicnedělání. Ruiz vypustil plachtu co nejvíc po větru a upravil její profil, aby byl co nejplošší. Loď i přesto uháněla po zmítajících se zpěněných vlnách a celá se chvěla. Ruiz měl vážné obavy, zda vydrží.

Setmělo se a rychlost se zdála ještě hrozivější. Vzduté moře zlověstně hučelo.

Zápasil s kormidlem ve snaze udržet katamaran zádí k vlnám, aby jejich síla vrhala člun bezpečně dopředu. Pak začal vítr hvízdat vyšším tónem a loď se pohybovala tak rychle, že měl strach, aby nesjel po přední straně vlny a nepohřbil se v té předchozí. Snažil se vzpomenout si, co má v takové situaci dělat, probíral střípky dávných vzpomínek, jak to bylo, když se účastnil jednoho tažení do vodního světa.

Konečně si vzpomněl. Počkal na chvilkové uklidnění. Když nastalo, přetáhl kosatku mírně do návětří a odsunul páku kormidla do závětří. Loď se zarazila ve svém bezhlavém letu, natočila se šikmo k větru a zůstala stát a houpala se na vlnách jako kachna.

Ruiz přivázal kormidlo, setřel si slanou vodu z obličeje a zalezl do kóje v návětrném trupu katamaranu. Pečlivě zavřel kryt a uložil se na tenký polštář.

Z nějakého důvodu jím protékal tenký pramínek štěstí. Nevěděl proč. Loď divoce skákala, vítr svištěl, do boků trupu tloukly lámající se vlny.

Po chvíli usnul.

SPAL CELOU NOC a dlouho po úsvitu ho probudilo ticho.

Když vyšel na palubu, zjistil, že vichřice se ztišila v lehký vánek a loď sedí na zrcadlově klidném moři. Dlouhé nízké vlny pohupovaly katamaranem nahoru a dolů a Ruiz opět děkoval osudu, že netrpí mořskou nemocí.

Odvázal kormidlo a nastavil kurz k Mořským věžím.

Postupoval mnohem pomaleji než předchozí den, z nestálého větru nevymámil víc než tři čtyři uzly. Chvíli experimentoval s křídlem plachty, pak nahodil i udici, ale nechytil nic. Lapil výšku slunce do sextantu a zahloubal se do map. Nebyl si jist, nakolik ho noční bouře posunula k jihu, dokud odpoledne nezíská druhou poziční linii. Neustále se ohlížel na levobok, jako by čekal, že se tam vynoří ploché pobřeží Nampu.

Odpoledne zahlédl margara. Byl to osamělý samec, který se vydal na hladinu, aby si pročistil dýchací otvory. Byl asi dva kilometry po pravoboku, válel se ve vlnách v mračnech pěny, v dýchacích otvorech mu hučelo a jedna zvednutá ploutev se ve slunci bíle leskla.

Ruiz ani nedýchal, dokud se velký plaz opět nepotopil. Všiml si ho? Bude se o drobné plavidlo zajímat?

Čas plynul a jeho nic nesežralo.

Napětí v něm pomalu povolovalo - a vtom na východním obzoru zpozoroval štíhlý černý lodní trup.

Když se loď otočila a zamířila k němu, napadlo ho, jestli by nebylo bývalo příjemnější posloužit jako oběd margarovi.

Ne, pomyslel si vztekle. Nic takového. Zkontroloval, že dýka je v pořádku.

Za několik minut už jasně rozlišoval nasupené oči dravce nakresleného na přídi člunu. Hrad Delt, pomyslel si šokovaně. Byl to malý, rychlý tryskový člun s otevřeným kokpitem, jaký se používá pro průzkum a průnik. Za čelním sklem se krčily dvě postavy v brnění.

Přejel po jílci své dýky - absurdně nevhodná zbraň. Zoufale se snažil vymyslet nějaký plán, ale nic ho nenapadalo.

Nakonec se rozhodl, že nejlepší bude předstírat naprostou neschopnost a doufat, že Delťani přestanou být ostražití.

Štípal se do lící, až ho pálivá bolest ujistila, že jsou růžové, a pročesával si prsty vlasy, aby vypadaly uhlazené.

Člun dojel k němu a rozhoupaná vlna vyšplíchla přes palubu katamaranu. Motory zařvaly, pak ztichly a jen si bručely. Muž z deltské loďky vystřelil kotvicí háky, lana se navinula zpět na bubny a čluny se srazily k sobě.

Ruiz se zářivě usmíval na posádku průzkumného člunu, dva Delťany v černých maskách, s fluoreskujícími černými a zelenými pruhy na lehkém brnění. Červené hodnostní znaky na maskách je označovaly jako členy důstojnické třídy známé jako subdominátoři: mladí, nezkušení velitelé rot. Helmy neměli, zřejmě ho odhadli jako snadnou kořist.

Jeden držel drátkovou pistoli a neopatrně si hrál s pojistkou.

„Ahoj," pozdravil Ruiz s rukama složenýma na prsou. Naladil sladký a nadějeplný hlas. „Jsem tak rád, že jste mě našli!"

Jeden z nich se zasmál s trochu nucenou drsností. Ruiz si ho živě představil, jak sedí v učebně a nějaký zjizvený vysloužilec ho poučuje: „Smějte se, až jim bude krev tuhnout v žilách! Na můj povel všichni: smějte se!"

Jeho naděje vzrostly.

„Ano. Nevím, co bych si bez vás byl počal." Culil se, vysunul bok a snažil se vypadat co nejzranitelněji a nejbezmocněji.

„Jak ses dostal tak daleko, chlapče?" chtěl vědět ten s pistolí.

Nasadil teatrálně tragický výraz. „Roderigo vyplenilo naši vesnici, vzácný pane. Unikl jsem, jaké štěstí... alespoň v té chvíli mi to tak připadalo. A pak jsem se ocitl na moři, docela sám. Bez ochránce." Olízl si rty a vykulil oči.

Ten smíšek si zase pocvičil svůj hrůzostrašný smích, tentokrát s větší suverenitou. „My tě ochráníme, přelez si sem."

Ruiz se škrábal přes okraj lodi, pohyboval se se zženštilou dychtivou neobratností, jako by železné zábradlí bylo příliš drsné pro jeho dlaně. „Ach, děkuji vám, laskaví páni, děkuji," drmolil vzrušeně.

Ten s drátkovou pistolí zbraň odjistil a vystřelil jednu dávku na katamaran. Loď se rozpadla v půli. Ruiz nehnul ani brvou, i když mu bylo loďky opravdu líto, docela mu přirostla k srdci.

„Kdybyste laskavě měli něco do úst - plavím se tu už celé dny a nouzové dávky se prostě nedaly jíst." Koulel očima

a usmíval se, když se usazoval mezi oba Delťany.

Smíšek se zvedl a začal si rozepínat pánevní návlek brnění. „To víš, že ti dám něco do úst," řekl bodře.

„To teda ne," zarazil ho ten s drátkovou pistolí. „Nebudu zase čekat, co na mě zbude. První jdu já." Ne že by na kolegu zrovna mířil, ale daleko od toho nebyl.

„Páni, páni," drmolil Ruiz nervózně, „není třeba se hádat. Klidně vás uspokojím oba zároveň. Proč jinak by nám bohové dali víc než jeden erotický otvor? Ženy jsou v tomto ohledu sice ještě požehnanější než my muži - ale vy jste jenom dva."

Rozesmáli se, už ne tak drsňácky, a Ruiz si všiml, že se jim ulevilo. Ten s pistolí zbraň zajistil a oba si odepjali brnění.

Smíšek se rozložil na přídi, ten druhý stál za Ruizem a osahával se.

Bylo to příliš snadné, ale Ruiz přijal nabídku štěstěny, jak se slušelo. Dýka vyklouzla z úkrytu a bodla dozadu, přímo do slabin toho stojícího. Ruiz jí ještě trhl příčně a vyškubl ji, aby ji bleskurychle obrátil a zabodl do smíškova břicha.

Dříve, než muž vůbec zareagoval, zajel nožem několikrát tam a zpět, vyndal jej a obrátil se, aby dorazil muže s pistolí.

Skoro nevnímal jejich křik, třebaže z něj tuhla krev v žilách spíš než předtím z jejich smíchu.

KDYŽ BYLO PO VŠEM a mrtvoly sklouzly přes bok člunu, zkontroloval Ruiz kořist. Tryskový člun se zdál být v dobrém stavu, pokud pominul tu krev všude. Palivový článek měl plné napětí, motor spokojeně předl. Prohledal skříňky a v té na levé straně našel slušnou zbrojní výbavu: drátkové pistole a eruptory, monofilové škrticí šňůry, loketní sekyry, omračovací granáty a neurobiče.

Na pravoboku zase balíčky potravin konzervovaných ozářením a bedny s nápoji. Otevřel balíček dušeného masa se zeleninou a plechovku piva, ale nějak neměl na jídlo chuť.

Očima bloudil po kokpitu, zastavil se na cákancích krve, na hromádce brnění, které sundal tomu většímu z Delťanů. Obracel se mu žaludek. Nakonec vypil pivo a jídlo hodil přes palubu.

Po chvíli se vzpamatoval a přinutil se začít dělat, co bylo třeba. Opláchl brnění a navlékl si ho. V jedné ze zásuvek našel svazek bankovek v měně Mořských věží, Subdominátoři mířili asi do Mořských věží na dovolenou. Vyzkoušel si jejich hrubý smích a i jeho vlastním uším to znělo mnohem zlověstněji než to, co předváděl mrtvý smíšek.

„Jasně, jsem přece zkušený netvor," vysvětlil neviditelnému společníkovi a usmál se. Připadal si divně, raději se přestal usmívat.

Našel kbelík a spláchl zbytek krve do lodní stoky, odkud ji automatické čerpadlo okamžitě odsálo do moře.

Přestože v noci spal, cítil skoro horečnaté vyčerpání. Ale sedl si na sedadlo za kormidlem a viděl, že na navigačním počítači už jsou nastavené souřadnice Mořských věží. Než stiskl klávesu ‚proveď', napadlo ho ještě něco. Nakoukl pod palubní desku a uviděl černou krabici s deltským logem: dálkové ovládání. Vypáčil konektor a vyškubl kabel.

Člun teď patřil jemu - alespoň doufal.

Připoutal se a poslal člun maximální rychlostí po vlnách. Bylo to jako jet na oblázku hozeném jako žabka rychlostí sedmdesát uzlů.

On i modřiny, které z jízdy bude mít, dorazí do Mořských věží někdy ráno, tedy za předpokladu, že nepadnou na nepřátele v nějakých rychlejších člunech.

JEL CELOU NOC a řídil člun ve stavu komatózní bdělosti. Utopil myšlení v pocitu rychlosti, zúžil záběr vědomí na zvuk motoru, kormidlo a zvedající se mořskou hladinu.

Dočista ho překvapilo, když s rozbřeskem nad obzorem spatřil špičky nejvyšších staveb v Mořských věžích.

Strhl páku plynu a člun vypadl ze skluzu. S gejzírem zpěněné vody se usadil na hladině a řev motoru se ztišil do vrčení.

Má plán? V dané chvíli byl plný děsivé nerozhodnosti, nic jiného necítil. Něco Somnirovi slíbil... nebo ne? Ne, vlastně neřekl, že něco udělá. To Somnire mu řekl, aby udělal, co mu srdce přikáže.

Teď zrovna mu srdce přikazovalo, aby prchal co nejdál od Mořských věží, aby utekl ze Strašpytlu, aby doufal, že zemře klidnou smrtí dlouho předtím, než bude všechno lidské pohlceno tím, co leží pod Yuberovou pevností.

Vzdychl. Ne, to nemluví jeho srdce - to je zdravý rozum.

Z neznámého důvodu se v duchu vrátil do pošetilého mládí, do časů, kdy si říkal emancipátor, kdy ještě věřil, že instituci otroctví je možné zlikvidovat. Myslel na bolest, na zklamání, na prolitou krev, na zrazená přátelství, to všechno ve jménu té beznadějné chiméry. A jak tak přemýšlel, překvapeně si uvědomil, že už se na své mladší já nedívá s obvyklým hořkým opovržením. Něco se změnilo. Led, který tolik let vyplňoval jeho srdce, roztál, a teď žádalo, aby šel do Mořských věží a zničil Orfeovský stroj. „Je to zvláštní," řekl si nahlas a hlas se mu trochu třásl.

Pak se rozesmál a napadla ho příjemná myšlenka. Možná Corean Nisu někomu prodala. Třeba se mu v Mořských věžích podaří projít seznamy prodejů, pokud v tom zmatku tam vůbec existuje trh. Snad ji znovu najde.

Když začal promýšlet, jak se dostat k počítačovým záznamům otrokářských transakcí, zrodil se mu v hlavě i zárodek plánu. Jen náznak, ale všechno je lepší než nemít plán žádný.

Ruiz vyndal ze skříňky helmu a nasadil si ji na hlavu. Zhluboka se nadechl a posunul páku dopředu.

KAPITOLA 16

MOŘSKÉ VĚŽE ROSTLY, až zaplňovaly polovinu oblohy. Ruiz Aw se přiblížil k bezpečnostnímu okruhu, kde čekal nějakou reakci plovoucích pevností tvořících městskou obrannou hradbu ze strany od moře.

Přímo proti němu byla pevnost z naleštěné růžové slitiny, která svým zakulaceným zploštělým tvarem připomínala

pohádkovou obří želvu. Přibrzdil člun a čekal, až ho posádka pevnosti vyzve, aby se identifikoval.

Když přijel blíž, začal registrovat detaily zkázy.

Na opevněných cimbuřích nebylo ani živáčka. Několik pozorovacích oken vyplazovalo spálené jazyky. A z ještě bližšího pohledu zjistil, že palebná postavení se změnila v žárem zkroucené trosky.

Zastavil člun úplně. Je možné, že boje ve městě už se pirátským lordům natolik vymkly z ruky, že nestačí hlídat vnější hranici?

Kolem spirálovitých věží města vál vítr a přinášel až sem zápach zkázy a rozkladu. Ruizovi se zvedl žaludek, ale přinutil se ke klidu. Už nejsem len drsňák, co jsem býval, pomyslel si, ale nijak toho nelitoval.

Objel pevnost širokým obloukem a bez potíží se dostal dál.

KDYŽ PŘIPLUL K PRVNÍ z vysokých staveb, které daly městu jméno, zaklonil hlavu s obvyklým úžasem. Zdálo se nemožné, aby stavba tak štíhlá mohla sahat do tak obrovské výšky.

Potom se sklonil k temné vodě omývající patu věže a hádal, jak hluboko asi sahá věž pod hladinu. Vzpomněl si na práci, kterou dělal pro Publia, výrobce monster. Musel se při ní vloupat do Yuberovy věže úplně dole, u základů. Vybavilo se mu, jaké to bylo, být obklopen neosobním a neustálým tlakem hlubiny.

Z dnešního pohledu mu zavraždění Yubera připadalo jako lehce bezstarostné dobrodružství ve srovnání s tím, co od té doby prožil.

Možná v těch vzpomínkách bylo cosi teplého i kvůli tomu, že byl - v té době - přesvědčený, že na něho Nisa čeká. Teď takovou odměnu před sebou neviděl... nic než pouhé přežití, možná. A ta vyhlídka ho příliš nemotivovala.

Snažil se najít v sobě vůli. Proč by měl znovu jít do hlubin pod Mořskými věžemi? Co ho žene, aby to zkusil? Dlouho ho nic podstatného nenapadalo. Napůl něco slíbil přízraku. No a co? Doufal, že naštve Roderigo - jenže pomsta, zvláštní, už ho nežene tak jako dřív.

Pak si vzpomněl, že vesmír je určitě plný mužů a žen, kteří se milují tak vášnivě jako on a Nisa, kteří doufají, že společně prožijí život bez násilí a trýzně. Mohl by jednat v jejich zájmu? „Je to lepší než nic," zašeptal. Cítil se silnější? Možná. Trochu.

Otřásl se. Teď není ten pravý čas na úvahy. Je čas na obezřetnost, pozorování a spřádání plánů.

Znovu se podíval k obloze. V čem se věž změnila od chvíle, kdy se kolem ní plavil jako pasažér na Loracce! Tehdy se terasy zelenaly úrodou a květinami a rozlévaly kolem vůni a barvy. Nyní byly strmé stěny hnědé a mrtvé a žádný zahradník se neskláněl nad visutými záhony. Tehdy se vzduchem nesla z příbytků v horních patrech věže vzdálená a svižná hudba. Nyní tu bylo ticho tak hluboké, až se Ruizovi ježily vlasy na zátylku.

Projel vjezdem do vnitřního kotviště. Kovová brána byla zpola roztavená a vypadalo to, že v tunelu uvízla nějaká vzdušná loď, těsně nad hladinou.

Zahlédl první mrtvolu, beznohou ženu s obličejem tak nafouklým, že už ani nevypadala jako člověk. V těch starých Mořských věžích nikdy neležely mrtvoly ve vodě tak dlouho, aby se stačily rozkládat - margaři si je stáhli. To už jsou tak přežraní, že nedokážou plnit své poslání?

Ruiz Aw se přikrčil v kokpitu, držel se v temném stínu a zamířil hlouběji do Mořských věží.

PLUL MEZI VĚŽEMI skoro hodinu a za celou tu dobu nikoho neviděl a neslyšel nic, až na jednu osamocenou explozi. Několik minut po tom hlubokém nebezpečném zvuku se jeho loď rozhoupala, jak se pod ní zmateně rozvlnila hladina.

Kde jsou sampany s celými rodinami? Vojenské lodi? Nákladní čluny, jež kdysi zaplňovaly městské kanály? Město nebylo mrtvé, tím si byl jist. Připadal si nahý a zranitelný, byl si jistý, že ho neustále sledují spousty skrytých očí a že zvažují jeho záměry. Proč na něho neútočí? Jeho paranoia opět propukla, a tak než dorazil do cíle, měl obličej bolestivě ztuhlý a v ramenních svalech měl křeč.

Brána do laguny Hlubiny srdce byla stále otevřená. Oddechl si, ačkoliv jeden falický sloup byl zlomený a druhý se smutně nakláněl ve vyčerpaném úhlu.

Pomalu projel dovnitř a snažil se přitom vidět na všechny strany zároveň. Jak si dobře vzpomínal, laguna byla dokonalé místo pro přepadení ze zálohy.

Když viděl lagunu naposledy, ozařovala ji matná červená světla - nyní byla temná jako kobka. Zapnul reflektor člunu a zvolna objel světelným kuželem po obvodu laguny.

Ze vzdálenějšího konce na něho hleděl obrovský obličej - socha na přídi jedné z lodí. Ležela u přístaviště a černá voda jí sahala až po bradu. Její sexy pohled zpod přivřených víček vypadal tragicky nepatřičně a z Ruizova hrdla se vydral divoký smích.

Jeho ozvěna se rozbourácela prázdnou lagunou. Je snad Hlubina srdce opuštěná? Pokud ano, bude muset předělat své plány.

Zaslechl praskání ampliónu okamžik předtím, než se lagunou rozkřikl hlas: „Delťane! Ukaž prázdné ruce a zdrž se prudkých pohybů! Míří na tebe smrtící zbraně. Co děláš v Hlubině srdce?"

Ruiz se znovu zasmál, tentokrát úlevou. Vstal a sundal si deltskou helmu. Zvedl ruce nad hlavu a zavolal: „To jsem já, Ruiz Aw. Pusťte mě dovnitř."

NECHAL TRYSKOVÝ ČLUN přivázaný u mola vzadu za potopenou lodí, kde by byl přece jen skrytý, kdyby lagunu navštívili nepřátelé. U dveří na něho čekala křehce vyhlížející žena ve zjizveném brnění. Nepoznal ji, ale ona otevřela lícní masku a zašeptala: „Ruiz Aw. Zvláštní, jsem ráda, že tě zase vidím."

„Zase?"

„To jsem já, Hemerthe. Tvůj přítel z dřívějška.“

Když se setkali poprvé, byl Hemerthe vysoký zelenooký muž. „Ach tak, Hemerthe. Jak se daří?“

„Osobně docela dobře,“ řekla a v úzkém obličeji se jí udělaly stydlivé důlky. „Mořské věže jsou však nebezpečné, jak sis jistě všiml. Měl jsi cestou k nám nějaké potíže?“

„Město bylo velice tiché.“

„Někdy bývá. Zprvu se bojovalo neustále a byly to krvavé řeže. Nyní to spíš připomíná smrtelné křeče, které čas od času zaplní kanály mrtvolami a rozbitými válečnými stroji. Mezi bitvami zalézají a dělají plány na další záchvat vražedného šílenství. Jsou stále vyčerpanější, ale zuřivost je neopouští, to ne. Nikdo tomu nerozumí.“

„Ano. Musím mluvit s radou. O tom, co se děje v Mořských věžích.“

„Dobrá. Stejně jsme si říkali, jestli se k nám vrátíš. Pojď.“

Hned za bezpečnostními dveřmi prošli kolem skupinky mužů a žen v brněních, krčících se za štítem těžkého eruptoru. Vzhlédli k Ruizovi kouřově zbarvenými průzory obličejových masek a on v jejich očích rozpoznal nic nechápající žal.

ŠEL ZA HEMERTHE po spirálovém schodišti do Hlubiny srdce a vzpomínal na první návštěvu. On, Nisa, Dolmaero a Molnech a také ten zrádný kouzelník Flomel tehdy kráčeli po stejné cestě, v obavách a s nadějí.

Jeho mysl tehdy mu připadala z pohledu zpátky velice nevinná, tak vzdálená a navěky ztracená jako nevinnost dětství. Uprchli tenkrát otrokářce Corean a přežili cestu napříč Strašpytlem. On a Nisa nalezli nekonečnou blízkost - nikdy za celý život nebyl tak šťastný jako tu noc na palubě lodi z Hlubiny srdce.

Když teď následoval Hemerthe, cítil, jak se mu ústa stahují do smutného úsklebku.

Hemerthe prohodila přes rameno: „Svolali jsme radu, aby vyslechla, co jí chceš říci. Nebuď překvapený tím, co spatříš.“

Došli do příčné chodby, zahnuli doleva a nakonec dorazili k Širokým mosazným dveřím zdobeným plochým reliéfem. Reliéf zobrazoval spousty nahých usměvavých lidí, všelijak propletených a souložících v těch nejfantastičtějších polohách. Takové vesele prostopášné ikony byly v Hlubině srdce všude.

Hemerthe strčila do dveří, až se rozlétly, a rozpřáhla paže. Ruiz se pousmál: v Hlubině srdce si potrpěli na dramatičnost.

„Zabiják Ruiz Aw,“ oznámila a mávla rukou směrem k němu.

Zvedl zrak k pódiu, na kterém sedělo půl tuctu členů rady. A utrpěl menší šok - Nisa.

Nisa seděla na židli úplně vlevo a pozorovala ho ospalýma očima. Vypadala, jako by ji právě probudili z odpoledního spánku, i vlasy měla ještě mile rozcuchané.

Vykročil k ní, aby ji sevřel do náruče, aby se jí dotkl, aby cítil, jak žije - ale pak si vzpomněl, kde je, a zarazil se. Dívala se na něho jako na úplně cizího člověka - nic víc.

„Ano,“ zašeptala mu Hemerthe u lokte. „Jufenal má na sobě Nisino tělo. Je teď zrovna volné a Jufenal na něj měla jako vůdce rady přednostní nárok. Nebyli bychom to udělali záměrně, ale přišel jsi nečekaně.“

„Rozumím,“ řekl s bolestí. Až dosud se mu dařilo vyhnout se myšlenkám na klony, které s Nisou dali Hlubině srdce výměnou za svobodu a pomoc, třebaže v jeho částečně zformulovaných plánech jeden z těch klonů figuroval.

Jufenal-Nisa se prudce zvedla. „Co tady chceš, Ruizi Awe? Byl to nešťastný den, už když jsi k nám přišel poprvé.“

Ostatní členové vládnoucí rady přikyvovali. Jufenal pokračovala: „Tvůj příchod tehdy byl signálem pro nepokoje, jež ještě stále ničí Mořské věže. A nyní se k nám dostaly informace, že pirátští lordi hledají dilvermoonského zabijáka jménem Ruiz Aw. Má prý cosi do činění s tím velkým pokladem, který hledají a kvůli němuž se vzájemně vraždí.“ Vrhla na něho pohled pronikavý a zoufalý zároveň. „Je jen otázkou času, než tě vypátrají. A co budeme dělat potom?“

Rozhlédl se po té přehlídce zachmuřených tváří a zvažoval, co se může odvážit jim říct. Je možné, že je jejich jedinečná perspektiva věčného života a jejich oddanost myšlence absolutní osobní svobody mohly učinit imunními vůči svodu Orfeovského stroje? Povzdechl si. Neměl v povaze někomu důvěřovat a nyní nemá na vybranou.

„Musím vám vyprávět strašný příběh.“

KDYŽ SKONČIL, když zodpověděl všechny udivené otázky, když viděl, jak je místo skepse naplnil děs z přijatého faktu... nastalo mrtvé ticho.

„Proč jsi nám o té zrůdné věci přišel vyprávět, Ruizi Awe? Proč nám?“ zeptala se Jufenal po dlouhé době.

Ruiz si zrovna začal klást stejnou otázku. Když znovu vyprávěl ten příběh, všechny ty nepravděpodobné náhody, jež ho dovedly až k informaci o Orfeovském stroji, přepadly ho zrádné pochybnosti. Je něco z toho, čemu věří, skutečně pravda, nebo mu zážitky z Roderiga zničily nějakou důležitou část vědomí? Vymyslel si to všechno, aby ospravedlnil utrpení, jímž prošel, smrt, kterou přivodil tolika nevinným?

Potřásl hlavou. Co na tom záleží? Musí jednat. Pokud je sebemenší šance, že Somnire existuje a že jeho informace jsou pravdivé, musí jednat.

„Přišel jsem k vám pro pomoc.“

Jufenal potřásla půvabnou hlavou a Ruizovi pukalo srdce, když viděl, jak moc se to podobá gestu, jež by udělala Nisa. „Jakou pomoc ti můžeme dát? Stěží dokážeme uchránit holé životy, a ani u toho nevíme, jak dlouho se nám to ještě bude dařit.“

„Nechci nic, co byste mi nemohli dát.“ Pohlédl na své ruce. „Potřebuji opancéřovanou ponorku. Zbraně. Lehkou kameru s plochou obrazovkou a s vysílačkou tak silnou, abyste zachytili signál až tady - i kdyby byla kamera tisíc metrů dole v základech Mořských věží.“

Jufenal nechápala. „K čemu kameru? Nečekala jsem, že tak dychtíš po slávě.“

Ruiz se hořce zasmál. „Ne. Ze všech věcí, jež mi zbývají, je anonymita to, čeho si cením nejvíc. Ale ta kamera

poslouží ke dvěma účelům. Sestoupím do enklávy genšů. Abych tam přežil, budu muset zahodit poslední zbytky zdravého rozumu, které ještě mám, a budu potřebovat někoho na druhém konci drátu, aby mi řekl, které věci skutečně existují a co jsou halucinace.“ Pohlédl na Jufenal. „Ten druhý účel je pro vás. Kamera může zdokumentovat zničení Orfeovského stroje, aby se piráti přestali rvát a Mořské věže mohly přežít.“

„Pokud to dokážeš,“ poznamenala Jufenal. „Ještě něco?“

„Ano, ještě něco. Sám to nedokážu. Chci si půjčit svého klona. Tělo i osobnost. Potřebuju za zády někoho, komu mohu důvěřovat.“

Jufenal zamžikala. „Ty považuješ sám sebe za důvěryhodnou osobu?“

Pokrčil rameny. „Snažil jsem se sám sebe nezradit... ne vždy s úspěchem, to přiznávám. Je to, co navrhuji, tak odlišné?“

„Nejsem si jistá. Nějak se v tom nevyznám. Musíš nám dát čas, abychom tvé požadavky prodebatovali. Jdi s Hemerthe, dá ti pokoj a dohlédne, abys měl všechno potřebné.“ Známý nádherný obličej zpřísněl. „Jestli plánuješ nějakou zradu, rovnou na to zapomeň. Naší pozornosti neunikneš.“

„Proti Hlubině srdce nic zlého nepodniknu,“ odpověděl Ruiz unaveně.

HEMERTHE HO ODVEDLA do malého apartmá. „Tady je hygienické zařízení,“ ukázala na oválné dveře. „Tady je autokuchař, připraví ti, co máš rád.“

Vřele se na něho usmála. „A tady je ložnice,“ otevřela dveře a zůstala v nich stát. „Pojď, zkus, jestli je postel dost pohodlná.“

V hlase zněla jen laskavost a nekomplikovaná žádostivost, o tom nepochyboval. Ale neměl nejmenší zájem.

„Pro člověka, který je tak unavený, jako jsem já, je rozhodně pohodlná,“ řekl a usmíval se stejně zdvořile, jak se předtím ona usmívala na něho.

Zjevně se mu povedlo být dostatečně taktní - nebo nebyla přecitlivělá. „Tak se hezky vyspi,“ popřála mu a odešla.

Když zůstal sám, sedl si na pohovku a rozhlížel se kolem sebe v jakémsi omámeném úžasu. Všude kolem viděl vymoženosti pangalaktického světa. Bylo to, jako by hrozné zážitky z Roderiga a Domu byly pouze zlý sen.

Jak tam tak seděl, v bezpečí a alespoň dočasně v poklidu, napadla ho znepokojující otázka: Proč jsem už tolikrát opustil své pohodlné útočiště na prázdném světě, své květiny a výhledy? Co vůbec dokázal, snad až na to, že ukončil pár odporných životů - a až příliš mnoho nevinných? Co ho hnalo sem na Strašpytel, kde má zvládnout práci, na kterou nestačili všichni piráti v Mořských věžích?

Pomalu potřásl hlavou. Jakkoliv byl jeho život tak nepopsatelně bizarní, byl to jeho život... a všiml si toho vůbec kdy předtím?

Připadal si menší a bezvýznamnější než kdy dřív. Uplynula velice dlouhá doba, než se dokázal zvednout a jít ze sebe smýt zápach deltského brnění.

AČKOLIV BYL K SMRTI unavený, vyhnala ho nervozita po několika hodinách z lůžka.

Bezcílně bloumal pokoji a probíral se vzpomínkami. Objednal si jídlo: nudle s rybou a žampiony, pokrm, který si pamatoval z dětství. Chutnalo to jinak, než si vzpomínal, ale bylo to dobré a cítil se trochu lépe.

Za zarámovaným tiskem objevil ukrytý datadisplej a ke svému úžasu zjistil, že reaguje na jeho dotyk. Překvapení se poněkud zmenšilo, když viděl, že je zakódovaný jen na příjem - mohl sledovat data, ale nemohl nic odeslat. Lidé ze zabezpečení Hlubiny srdce to měli dobře vymyšlené, napadlo ho. Nemohl vyslat žádné zrádné zprávy, ale oni mohli sledovat, na co se on sám díval, a odvodit z toho jeho záměry.

„Ale co, proč to nezkusit?“ Vyladil sběrný algoritmus na nejnovější nabídku trhu s otroky. Začal listovat katalogem a překvapilo ho, jak málo se nabízí v jednotlivých kategoriích. Politický neklid zřejmě vážně narušil obchodování.

Na displeji se objevila další fotografie nabízeného zboží a Ruizovi se rozbušilo srdce.

Z obrazovky na něho zachmuřeně hleděla Nisa. V krásných očích měla výraz, který už dobře znal: ovládaný hněv.

Je to nějaký krutý trik Hlubiny srdce? Prudce potřásl hlavou a soustředil se na informace na konci stránky.

Členka faraoské královské rodiny. V perfektním zdravotním stavu, dobře zvládnuté sexuální praktiky, inteligentní, povolná. Povolná? Ruiz se usmál a četl dál: Možno vidět. Objednejte se.

Následovala adresa, kód, který Ruizovi nic neříkal. Pokusil se najít skutečnou adresu, ale omezená kapacita displeje mu to neumožnila. Nakonec si poznamenal ten kód a sedl si a díval se na její obličej.

Jestli to není nějaký podvod Hlubiny srdce, je Nisa živá a je v Mořských věžích. Mění se tím něco?

Nakonec vzdychl a rozhodl se: „Ne.“ Úkol, který na sebe vzal, musí být na prvním místě. Kdyby nějakým zázrakem přežil výlet do enklávy, mohl by ji jít hledat.

„Je mi to moc líto, lásko,“ řekl jí a vypnul displej.

DO SKLEPENÍ ZESNULÉHO Alonza Yubera doléhal hluk bojů jen jako vzdálené hřmění. Nisiným uším to neznělo o nic hlasitěji než bouřky burácející Peklem hluboko pod okrajem světa, kde se narodila.

Otrokářku Corean od příjezdu do Yuberovy pevnosti neviděla. Tehdy ji Corean vstrčila do téhle místnůstky. „I na tebe přijde řada, čubko,“ štěkla na ni s křivým úsměvem. „Teď mám na práci důležitější věci.“ Zabouchla ocelovou mříž, zamkla a odešla.

Nisa byla ráda, že jde pryč, i když měla obavy z výhrůžky, kterou v jejích slovech na odchodnou slyšela. Od chvíle, kdy zabila starého kyborga, se Corean chovala zcela nevypočitatelně, jen těžko se ovládala, už to nebyla ta chladná a sebevědomá vražedkyně jako dříve. Jako by pozbyla poslední špetku normálnosti.

Nisa došla k závěru, že ten starý pirát znamenal pro Corean mnohem víc, než si vůbec uvědomovala.

Přemýšlení bylo to jediné, co mohla dělat. Její cela byla vcelku pohodlná, byť holá. Světlo svítilo pořád stejně. K jídlu měla jakousi pastu bez chuti a k pití vodu chutnající po nějaké chemikálii. A tak trávila čas přemýšlením o podivných okolnostech, které ji sem přivedly. A bylo nevyhnutelné, že se všechny její myšlenky točily kolem Ruize Awa, toho zvláštního, podivného muže.

Po nějakém čase ji napadlo, že stejně jako kyborg pro Corean, znamenal Ruiz pro ni mnohem víc, než si předtím uvědomovala. Když se ohlédla zpátky, připadalo jí, že bylo velmi hloupé chovat se k němu tak chladně v těch posledních dnech jejich společného života.

Představovala si, jaké to mohlo být. Na palubě Loraccy spolu mohli strávit několik nocí, několik vzácných nocí. Jestlipak by byly stejně nádherné jako ta noc na lodi Hlubiny srdce?

Možná ne - jak by se tomu mohlo něco vyrovnat? Ale co záleží na drobných odstínech dokonalosti? Nyní, v tomto příšerném holém a zatuchlém pokojíku, když ví, že Ruize už nikdy nespatří... jen se ho dotknout, vidět jeho letmý úsměv - všechno, co už nikdy nebude, jí připadalo drahé. Vzpomínky na něho hořely jasněji než všechno, co prožila ve svém dřívějším životě na Farau.

„To byl sen, a toto je pravda," zašeptala smutně. Rozhlédla se po cele. Jak dětinská byla, když obviňovala Ruize Awa, že ji nedokázal ochránit od všech nebezpečí na Strašpytlu! V tomto příšerném světě přece není žádné bezpečí, žádné útočiště - až na těch několik krátkých sladkých chvil.

Jenže to pochopila příliš pozdě. Příliš pozdě. Složila hlavu do dlaní a rozplakala se.

KAPITOLA 17

„ROZHODLI JSME," oznámila mu Hemerthe ode dveří.

Ruiz seděl v křesle. Čekal tak už dlouhé hodiny. „A?"

„Pomůžeme ti." Uvelebila se na opěradle křesla. „Stejně nemáme na výběr. Jestli nic nepodnikneme, přežijeme vůbec? Pravděpodobně ne. Ty nám alespoň dáváš šanci něco udělat. I když to nevyjde, přinejmenším budeme mít pocit, že jsme se o to pokusili. Správně? A pak, jestliže se dostaneš do enklávy a odvysíláš informace o Stroji, nikdo už ho nepůjde hledat sem, do Hlubiny srdce."

„Řekl bych, že ne. A dál?"

„Snažíme se sehnat tu ponorku. Nechceš se zatím seznámit se svým klonem?"

Ruiz stáhl obočí. Možná v jiné době, na jiném místě by ho to zajímalo. V dané situaci však cítil jen obavy. „Tak dobře."

Vstala. „Pojď. Půjdeme k němu, jestli ti to nevadí. Řekla jsem mu o tobě všechno, až na to, že jsi tady a chceš, aby ti pomohl. Budeš ho muset přesvědčit sám, my mu nemůžeme nic přikázat. Tak buď na sebe milý." Zašklebila se, jako by řekla něco velice vtipného.

HEMERTHE POODSTOUPILA a pustila ho do dveří jako prvního. Jeho klon seděl před datadisplejem. Zvedl se a obrátil se k nim. Ruiz hleděl do toho snědého nepopsaného obličeje bez pocitu, že ho poznává. Připadalo mu, že ta tvář patří člověku, který o sobě nikdy nepochybuje, pro kterého je neúspěch nepředstavitelný. Opravdu jsem někdy vypadal tak slepě sebevědomý? Nevěřícně zakroutil hlavou.

Hemerthe přelétla očima z jednoho na druhého. „No, představovat vás asi nemusím." Nezbedně se zasmála. „Nechám vás o samotě, ať se můžete skamarádit."

Když se za ní zavřely dveře, kývl klon váhavě hlavou: „Ahoj."

„Ahoj," odpověděl Ruiz.

„Posaď se."

Sedli si a jeden druhého si mlčky prohlíželi. Po chvíli rozpaky z toho, že vidíte úplně cizího člověka se svým obličejem, trochu pominuly.

„Je to zvláštní, že?" začal Ruiz.

Klon vážně přikývl. Z tváře se mu nedalo vyčíst nic, což připadlo Ruizovi nefér. Mozek za ní je přece totožný s jeho, jak může být tak nepřístupný? Copak se za těch posledních několik týdnů tolik změnil?

Nakonec zase začal sám. „Jak si budeme říkat?"

Klon pokrčil rameny. „Nechám to na tobě, ty jsi starší entita, jak tvrdí šoustáci."

„Co kdybych ti říkal Juniore?" navrhl s úsměvem Ruiz.

Klon mu úsměv oplatil. „A ty budeš Taťka?"

To Ruize rozesmálo. Najednou se cítil mnohem lépe. „Když chceš."

„Takže, Taťko," zvážněl Junior, „co je to za práce, co spolu máme udělat?"

„Nebude to snadné. Slíbil jsem, že zničím jeden stroj." Pohlédl na klona. Kolik ze sítě smrti zůstalo v duplikovaném mozku? Nezbylo než se zeptat: „Funguje ještě síť smrti, kterou mi dala Liga?"

Klon se trochu pochybovačně ušklíbl. „Místní genš tvrdí, že už z ní nezbylo dost, aby mě mohla zabít. Nejsme úplně totožní - při přenosu se vždycky něco ztratí nebo odchýlí a mé hrany nejsou tak ostré, jak byly tvoje." Přejel Ruize kritickým pohledem. „Stejně mi připadáš úplně jiný než to já, které jsi mi předal. Něco prasklo. Tvé tělo je poškozené, ale to je to nejmenší. Dělá mi to starosti. Nemůžu se ubránit otázce, co by to mohlo znamenat pro mne."

„Bývali jsme zranění i předtím, na těle i na duši," bránil se Ruiz.

„Samozřejmě, samozřejmě... možná je to jen tou perspektivou."

„Možná. Tak poslyš, jde o tohle."

Svěřil klonovi značně zhuštěnou verzi událostí z posledních týdnů, od okamžiku, kdy se jejich vzpomínky rozdělily. Neviděl důvod, aby se zmiňoval o svém spojení s Publiem a o tom, co jeden druhému provedli. Velice málo řekl o zážitcích z Roderiga a ještě méně o svých spolucestujících. Hodně času věnoval návštěvě ve virtuálu, i když to původně neměl v plánu - ale o Leel se zmínil jen letmo.

Když nakonec pověděl Juniorovi to, co mu řekl Somnire, klon se otřásl a obrátil oči v sloup. Pleť mu zešedla a téměř spadl ze židle.

Ruiz ho zachytil a opřel ho pohodlněji. Bylo mu skoro nepříjemné dotknout se svého vlastního klonovaného těla. Usadil Juniora, aby si neublížil, a rychle poodstoupil.

Za minutu se klon namáhavě nadechl a do obličeje se mu začala vracet barva.

„Přece jen zbyl kousek sítě, co?“ zeptal se Ruiz.

„Zřejmě.“ Klon si třel zátylek.

„Už je to dobré?“

„Asi ano. Už to tolik netáhne.“ Ústa se mu zkřivila do úsměvu. „Skoro jsem zapomněl, jak umí bolet.“

„To je dobře. Mě několikrát skoro zabila.“

Junior se na něho skoro nepřátelsky podíval. „Riskoval jsi můj život a nijak tě to netrápilo, je to tak?“

„Možná,“ mávl Ruiz netrpělivě rukou. „Ale tohle je důležité. Jestli nezničíme Orfeovský stroj, stane se z lidstva rasa otroků.“

„Ano, ano,“ kývlo jeho mladší já unaveně. „Souhlasím, je to důležité. Ale proč to musíme být zrovna my, kdo s tím má něco dělat? Proč se jednoduše nevrátíme do pangalaktického světa a nezorganizujeme řádně vyzbrojenou akci?“

„Na to není čas. Než bychom se dostali domů a sehnali pomoc, Roderigo by se mohlo ke Stroji dostat. Nebo Delt. Nebo pirátští lordi. Kromě toho, komu bychom se mohli s takovým tajemstvím svěřit? Kdo by odolal pokušení Stroj ukořistit a využít ho, aby si učinil z vesmíru příjemnější místo?“

Klon se na něho rezignovaně díval. „Chápu, jak to myslíš. My dva, kteří nevíme absolutně nic o konstruktivních řešeních, my jsme na tu práci ideální. Jediné, v čem se vyznáme dokonale, je destrukce - jediná bezpečná alternativa.“

„Myslíš, že se mýlím?“

„Ne... ne.“

„Pomůžeš mi?“

„Pokud přijdeš s rozumným plánem. Musíš věřit vlastnímu úsudku, zejména, když jsi teď dvakrát takový chlap, jak jsi býval.“ Krátce se zasmál.

Ruiz neměl pocit vítězství. Spíš větší pocit blížící se katastrofy - čas, kdy bude muset jít do enklávy genšů, se Juniorovým souhlasem opět přiblížil.

Chvíli to vypadalo, že už si nemají co říct, ale Ruize náhle přepadla zvědavost. „Pověz mi, jaký je to pocit stát se tak rychle člověkem?“

„Tohle jsi pořádně nedomýšlel. Vlastně to ani žádný pocit nebyl. Rada mi usekla vzpomínky v okamžiku našeho příjezdu do Hlubiny srdce. Zdřímli jsme si, a když jsem se probudil, byla tam Hemerthe. Ona - vlastně tenkrát ještě byla muž - mi vysvětlila, že jsem Ruiz Aw Druhý. A že jsi mě prodal Hlubině srdce výměnou za jejich pomoc.“

Snědý obličej ztvrdl a černé oči byly ještě nečitelnější. „No a od té doby jsem šoušták, ať se mi to líbí, nebo ne. Musím uznat, že to byl opravdu šok.“

„To věřím,“ hlesl Ruiz. Když odjížděl z Hlubiny srdce, ani ve snu ho nenapadlo, že bude někdy muset stát tváří v tvář výsledku svého obchodu. Blesklo mu hlavou, jestli by byl do toho šel, kdyby věděl, jak se věci vyvinou.

Junior vyrobil krátký úsměv bez humoru. „No nic, neplýtvej nade mnou soucitem. Z toho, co jsi mi tu vypravoval... a z toho, co jsi raději neřekl, byla tvoje svoboda horší zkouškou než můj pobyt tady. Koneckonců, jsem venku z replikační nádrže jen pár dní. Proto jsem taky dosud v tomhle těle. Noci byly... zajímavé. Během dne tu cvičím obranné týmy, takže pokračuju v rodinné tradici, dá se říct.“ Trochu kysele se usmál a odvrátil zrak. „A Hemerthe mi slíbila, že jestli Hlubina srdce přežije ty zmatky v Mořských věžích, naučí mě dělat porcelán.“

Ruiz hned nevěděl, co by na to řekl. Klon vypadal skoro zoufale. Konečně se váhavě zeptal: „A Nisa? Co ta? Viděl jsi jejího klona?“

Junior zareagoval téměř podrážděně. „Ne. Snažím se na ni nemyslet. Radši mi řekni, jak se hodláš dostat do enklávy.“

RUIZ MU RÁMCOVĚ vysvětlil svůj plán.

Když skončil, klon kývl svou elegantní dravčí hlavou, že rozumí. „Má to díry, do kterých pravděpodobně spadneme. Ale jak říkáš, máme málo času. Jak dlouho bude šoustákům asi trvat, než najmou tu ponorku, co myslíš? Jestli jim to nějaký den zabere, můžeme to ještě dobrousit, dotáhnout detaily a tak.“

„Dobře, zkusíme to.“

Klon se zase odmlčel. „Potřebujeme informace. Hlubina srdce má dost pasivní ochranný systém - i když pro jejich účely je docela slušný. Donuť je, ať nám pročešou informační tok. Nepočítám, že by toho našli tuny - lordi jsou momentálně posedlí stihomamem a veškeré důvěrné informace posílají přes kurýry.“

„Ale i tak je to dobrý nápad. Jak se dá zjistit ještě něco?“

„Tady uvnitř není nikdo, kdo by mohl jít do Mořských věží a přežít dost dlouho, aby se mohl vrátit s čímkoliv užitečným.“ Klon se posmutněle usmál.

„Tak se tam bude muset vypravit jeden z nás,“ řekl Ruiz a zamrazilo ho zlou předtuchou.

Junior trhl ramenem. „Nejspíš. Jak jinak bychom mohli udělat nějaký plán. Z řečí víme, že snad Yuberova pevnost připadla jednomu z lordů. Ale kdo ví, jak hluboko dolů už pronikli? Jestli už se někdo zmocnil Stroje a opevnil se...

nemáme naději.“

„To je pravda.“

Hleděli na sebe. „Chceš jít ty?“ zeptal se Ruiz.

„Ano, opravdu bych chtěl jít. Problém je v tom, že má osobnost ještě není dokonale srostlá s mým tělem - alespoň tak nějak tomu říkají technici tady v Hlubině srdce. Prostě, dochází k opožďování mezi percepcí a reakcí. Hrozně nepříjemné, to ti musím říct. A občas i trapné. Z těch lidí, které trénuji, mě sice v boji zblízka přemůže jen málokterý, ale zkušený zabiják by ze mě nadělal sekanou.“

To bylo nepříjemné poznání. Ruiz se zamračil. „Jak dlouho to bude trvat, než se to srovná?“

„Dlouho ne, neboj se. Den, dva. Už je to mnohem lepší a pořád se to zrychluje. Když jsem vypadl z nádrže, sotva jsem dovedl chodit.“

„Aha.“ Ruiz pocítil nejasné obavy. Předpokládal, že si v Hlubině srdce nějaký den odpočine. Zjevně čekal příliš mnoho.

Klon už začínal být užitečný.

Chystal se vstát, když se Junior opět ozval. „Nemůžu si pomoct, musím se tě zeptat. Co se stalo s Nisou? S tvou Nisou, s originálem.“

Poprvé za celou dobu dokázal Ruiz číst v jeho očích: viděl v nich tutéž hořkosladkou bolest.

„Ztratila se mi. Byla se mnou, pomohla mi uprchnout Roderigánům. Na Domu bych bez její pomoci zemřel. Ale - vím, že tomu budeš těžko věřit - zajala ji Corean. Corean!“

„Jak?“

„Nevím. Corean musí být šílená, když se za námi vydala na Roderigo. Ale má Nisu a Dolmaera. Nevěděli jsme o tom, dokud jsme nebyli téměř v jejích rukou.“

Klon upřeně zíral na podlahu. „Je to těžké pochopit. Od té doby, co se naše životy rozdělily, se ti toho tolik přihodilo!“

„Asi máš pravdu.“

„Kde si myslíš, že teď je?“

Ruiz opět viděl její obraz na datadispleji. „Je tady. V Mořských věžích. Je na prodej. Našel jsem ji na seznamu dnešních nabídek.“

Junior se naklonil k němu a oči mu plály. „Komu patří?“

„Byl tam jen kód... a můj monitor je stejně nastavený jen na příjem, takže jsem ji nemohl hledat.“

Klon se zase opřel do křesla. „Můj taky. Říkají, že jednou mi budou důvěřovat.“ Koutky úst mu cukl smutný úsměv. „No, asi si myslíš totéž co já: že je to návnada. Corean tě určitě chce ulovit.“

„O tom nepochybuj.“

„Takže to budeš ignorovat?“

Ruiz pohlédl na své mladší já a zamračil se. „Samozřejmě.“ Když se klon rozchechtal, udržel ten výraz skoro vteřinu. Pak vybuchl také. Smích vyvěral kdesi v tajné schránce jeho osobnosti, kde byl ukryt po většinu času, co byl na Strašpytlu. Pokud zněl jeho smích trochu hořce, nebylo divu.

„DALŠÍ NOC NA odpočívání,“ naznačil Ruiz Hemerthe, když ho vedla zpět do jeho pokoje.

„To zní rozumně,“ přikývla. „A pak?“

„Copak ty jsi neposlouchala?“ zeptal se.

Měla tolik slušnosti, že se zatvářila rozpačitě. „No, ano. Ale jsem zdvořilý člověk, ráda dodržuji společenská pravidla.“

„Ano?“

„Ano!“ Pak si všimla, že se usmívá. „Opravdu. Všichni tady to děláme.“

„Vždyť já vím,“ ujistil ji. „Vy jste byli jediní lidé v Mořských věžích, kterým jsem se mohl svěřit se svým příběhem. Možná jsou tu i jiní slušní lidé, ale nevím, kde bych je měl hledat.“

„My taky ne, což je důvod, proč jsme tak nedůvěřiví. Tak co? Jak se ti líbil Ruiz Aw, ten slavný zabiják?“

„On není já,“ řekl bez váhání. „Nemůžu pochopit, že jsme kdy byli totožní. On je tak mladý. Já jsem tak mladý nikdy nebyl.“

„Myslíš? On je opravdu ty - jaký jsi byl, když jsi k nám tenkrát přišel. Nebo natolik podobný, že rozdíly nestojí za řeč.“

Pokrčil rameny. „Snad... ale já ho nepoznávám.“

Zastavili se přede dveřmi jeho pokoje. Otevřely se a Ruiz se obrátil k Hemerthe. „Pověz mi něco.“

„Skoro všechno,“ odpověděla.

„Můj klon... je šťastný? Zvyká si na život mezi šoustáky? Bude tu chtít zůstat, jestli přežijeme?“

Sklopila oči. „Těžko říct. Dělá nám starosti. Pochopitelně, zatím ještě žije ve svém původním těle, takže nevíme, co se stane, až se od něho osvobodí. Možná se pak naučí těšit se z našeho způsobu života. Ovšem, pokud nepřežije... nebo uprchne, jeden z jeho klonů se nakonec přizpůsobí. My se nevzdáváme.“

Ruiz svraštil čelo. S takovou eventualitou původně nepočítal. Vypadalo to, že Hlubina srdce bude mít svého Ruize Awa, dokud bude existovat.

„A Nisa? Ta je tady šťastná?“ Zeptal se skoro mimoděk, ale náhle chtěl znát odpověď, moc mu na ní záleželo.

Hemerthe stála nerozhodně. Měla výraz lékaře, který zvažuje laskavou lež. Když odpověděla, nebyl si jistý, zda tomu impulzu nepodlehla. „Opět, těžko říct. Můžeš se jí zeptat, jestli chceš.“

„Ne,“ odmítl okamžitě. „Nemá to smysl.“

Po pravdě řečeno, netoužil vidět Nisu, která na něj hledí z cizích očí. Ani trochu po tom netoužil.

Vešel do pokoje. Hemerthe mu položila ruku na předloktí. „Zůstanu s tebou, jestli chceš."

Zavrtěl hlavou. „Děkuji, ale..."

Zářivě se usmála. „Chtěl bys raději nějakou jinou? Mohla bych ti poradit."

„Ne, ne. Vím, že to myslíš dobře. Ale ta, kterou chci, nežije v Hlubině srdce."

„Děláš si to všechno zbytečně těžší, Ruizi Awe." Nezdálo se, že je uražená, spíš smutná. „Láska existuje jen tam, kde ji najdeš. Nikde jinde."

„Určitě máš pravdu," řekl těžce a pomalu zavíral dveře.

„Počkej. Rozhodli jsme se, že ti dáme jistou informaci. Soudíme, že bude mít motivační účinek. Adresu, kde se nachází tvá milá - ten kód označuje Yuberovu pevnost."

Ruiz prudce zvedl hlavu. Celým tělem mu proletěl záblesk pochyb, a když se ztratil, cítil náhle silné přesvědčení: příběh Ruize Awa a princezny Nisy ještě neskončil.

„Děkuji ti," řekl a zavřel dveře.

Když ulehl, usnul spánkem tak hlubokým, jaký neznal celé týdny. Pokud se mu něco zdálo, byly to sny, jež léčí bolavé srdce.

RÁNO ZAVOLAL HEMERTHE.

Když se objevila na displeji, zjistil, že změnila tělo. Byla teď menší rozložitý chlapík s velkými hranatými zuby, snědým obličejem a rubínovými náušnicemi. Šedé vlasy, vyčesané do tuhých špiček střídajících se se stočenými lokýnkami. Byl to úžasně neslušivý účes, Hemerthe v něm vypadala jako nějaké podivné mořské stvoření.

„Co říkáš na moje nové tělo?" zeptala se ho hlubokým drsným hlasem.

Nenapadla ho žádná diplomatická odpověď, a proto se omezil na opatrné kývnutí.

Asi na něm bylo vidět, že mu připadá legrační, protože Hemerthe se zaškaredil. „Život je změna, zabijáku. U nás v Hlubině srdce se říká: ‚Tělo je divadelní hra, duše je herec.' Velký herec umí vnést krásu do té nejobyčejnější role."

„Naprosto s tebou souhlasím." uklidňoval ji Ruiz. Napadlo ho, že přes všechnu pýchu nad mistrovstvím, s jakým se dovedli pohybovat z těla do těla, tělesná schránka vždycky nějak ovlivnila tu duši, která ji měla řídit. Tento Hemerthe vystupoval mnohem agresivněji než Hemerthe, která dlela v té křehké ženě včera.

Hemerthe pokrčil těžkými rameny: „Je to tak. A teď, co potřebuješ?"

„Sadu barev - vhodnou na opravu svého deltského brnění."

„Můžeme ti najít nějaké lepší."

„To vím - ale mám v plánu vydávat se za dezertéra z hradu Delt."

„Aha," řekl Hemerthe.

O NĚKOLIK MINUT později mu Hemerthe barvy přinesl. Podráž-děnost už ho asi přešla. „Tyhle by měly na monomoláru držet bez problémů. Mám tu štětce, spreje, barvicí tyčinky. Co bys radši?"

Ruiz si vybral štětec. „To bude dobré."

„Smím se dívat?"

„Proč ne?"

Ruiz se za velkého umělce nepovažoval, ale v tomhle případě bude stačit jednoduchá kresba. Zelenočerně pruhované součásti brnění už měl složené na podlaze, vypadalo to jako dutý chlap.

Vrátil se hluboko do paměti a do světa, v němž kdysi dávno bojoval. Otrokáři tam tehdy investovali všechno bohatství do nejmodernějších mechanozabijáků, mysleli, že jsou lepší než živí vojáci. Ruizovi emancipátoři je snadno přemohli tím, že se stáhli do blátivých třasovisek, kde člověk přežít dokázal, zato stroje ne. Ale stejně, když je Ruiz poprvé viděl, jak proti němu pochodují přes zelenou mokřinu, zděšením úplně zpitoměl. Alespoň část toho děsu pocházela z odporných ozbrojených Smrťáků namalovaných na obřích hrudích mechanů.

Zvedl helmu a obracel ji v rukou. Pak namočil štětec do kelímku s bílou barvou a pustil se do práce.

Za hodinu byl hotov a na brnění se skvělo primitivní zobrazení archaického železného rytířského brnění, takový ten neforemný typ, jaký se nosil jen na světech tak primitivních, že tam teprve museli objevit střelný prach - brnění posázené bezúčelnými špicemi a žebry a boulemi. Tu a tam zely roztřepené díry, kterými byly vidět namalované kosti: roztříštěná stehenní kost, několik žeber, kloub. Na helmu namaloval potrhaná péra nad šklebící se lebkou.

„Není to špatné," zhodnotil jeho výtvor Hemerthe a zkoumal jej ze všech úhlů. „Důrazné a účinné. Myslím, že zapomenu na plány naučit tě dělat porcelán. Máš malířské nadání."

Ruiz se rozesmál: „Váš životní styl je vskutku velkoryse tolerantní."

„To jistě. Můžu ti ještě nějak pomoct? Co potřebuješ?"

„Možná lícní masku. Jestli po mně lordi pasou, asi bych si neměl být podobný."

„Komu by ses chtěl podobat?"

„Nevím. Co třeba tobě?"

Hemerthe se zasmál. „Ty jsi skutečně diplomat. Mimochodem, vybrali jsme osobu, která bude sedět na druhém konci kamerového spojení. Požádali jsme o dobrovolníky. Vyhovoval jen jeden, alespoň se nám zdálo. Znáš ji."

„Ne, to ne."

„Nějaké námitky?"

Mávl rukou. „Ne." A přitom si uvědomil, že to rozhodnutí bylo stejně bláhové jako nevyhnutelné.

Než odešel, Hemerthe jako by bojoval sám se sebou, než se rozhodl promluvit. „Musím se tě na něco zeptat, Ruizi. Proč jsi nezařídil, aby i tvůj klon měl výhodu kamery a pozorovatele?"

Neodolal nutkání říct pravdu. „Nejsem si jistý... ale asi mu úplně nevěřím, a tak musím mít v něčem náskok. ‚Náskok'

- to myslím asi shrnuje mou životní filozofii, že? Můžete ho vybavit stejně, jestli máte dojem, že se mýlím.“

Ale Hemerthe jen potřásl hlavou - gesto, jež Ruiz nedokázal identifikovat. Byl to nesouhlas, nebo lítost. Nebo obojí?

„Ty jsi šéf. Bohužel, mám špatnou zprávu. To brnění, které jsi požadoval pro sestup do enklávy genšů, není k dispozici. Podle všeho se na Strašpytlu brnění s tou technologií regenerace vzduchu, jakou jsi popsal, nepoužívá. Maximálně ti můžeme instalovat uhlíkové filtry a vnější kyslíkovou bombu do konvenční válečné kombinézy. Bude to stačit?“

„Nejspíš bude muset,“ povzdechl si Ruiz.

NEŽ RUIZ OPUSTIL Hlubinu srdce, šel znovu na poradu za svým klonem.

„Jaké informace budeš hledat a jak to hodláš udělat?“ zeptal se ho Junior pedantickým tónem.

„Co bys mi poradil?“ Docela ho to pobavilo.

Junior se ušklíbl. „Všiml sis? Je to jako vnitřní monolog ve špatném holodramatu. Vzpomínáš, jak jsme bojovali v tom tažení na Gwalioru? Na ta klonovaná komanda, co proti nám poslali v té horské pustině uprostřed zimy? Jak jsme si z nich dělali legraci? Myslíš, že tohle je trest?“

„Asi. Začínám věřit, že pokud žiješ dost dlouho, vesmír se s tebou vyrovná za každičký tvůj skutek. Děsivá představa, že? Pro nás dva rozhodně. No nic... vracím se do Spindinny.“

Junior svraštil čelo. „Jsem zvědav, jestli ještě existuje. Předpokládáš, že v Mořských věžích ještě zůstali nějací nenajatí vojáci?“

„To nevím... napadá tě něco jiného?“

„Hmmm...“ Junior si zamyšleně třel bradu. „Stejně se zbytečně namáhám. Kdybych mohl s něčím přijít, ty už bys to věděl taky. Nikdy mi nedáš náskok. Takže, pokud ve Spindinně najdeš někoho živého, předpokládám, že se poptáš na práci a kde je největší kořist.“

„Přesně. Možná se mi podaří zjistit, jestli se Yuberova pevnost pořád ještě drží a jestli boje už sestoupily do úrovně, kde je náš vchod. Aniž by moje zvědavost byla příliš nápadná.“

„A když tam nikdo nebude?“

„Mám ještě další možnosti, kam se obrátit.“ Pomyslel na všechny partnery, o nichž Junior neví: Publius, výrobce monster, pokoušející se být Vládcem všeho, otrokářka Diamantová Bob, přítel Albany.

Z nějakého popudu se zeptal Juniora: „Vzpomínáš si na Albanyho Eufrata?“

„Jistě. Sympaťák... na zabijáka.“

„Je mrtvý.“

„Jak to víš?“

„Pracoval pro mě a jeden z mých nepřátel ho připravil o hlavu.“

„Ach. To je škoda.“ Junior vypadal, že je skutečně nešťastný, jak si to situace vyžadovala, ale Ruiz zachytil náznak povrchnosti. Co to znamená? „Pomstil jsi ho, nebo čekáme, až to za nás udělá všehomír?“

„No, nezabil jsem Albanyho vraha... ale byl jsem u toho, když umíral. Publius byl...“

„To jsem rád!“ Na klonově tváři bylo vidět tak velké uspokojení, že to bylo Ruizovi až protivné, i když jinak s Juniorem souhlasil. „Publius, říkáš? Na toho se tě ptát nebudu. Větší monstrum než kterékoliv z jeho dítek.“

Ruiz měl nutkání povědět mu o Publiovi. Okamžik zvažoval moudrost takového jednání a pak mu všechno vyklopil: jak zabil Alonza Yubera, jak ho Publius zradil, jak dovolil Publiovi zemřít. Čím déle mluvil, tím víc se styděl, ale když skončil, neviděl v očích klona nic než čisté přijetí faktu. Trochu ho to rozčílilo, i když neviděl důvod, proč by měl být naštvaný.

Následovalo ticho. Byl to zase Ruiz, kdo začal: „Takže... máš pro mě zase nějakou moudrost?“

Junior se trochu pokřiveně usmál. „Ne, řekl bych, že ne. Mám nutkání poradit ti, abys nedělal nic, co bych neudělal já. Ale nemůžu přijít na to, jestli by to znělo legračně, nebo ne.“ Předvedl protáhlý obličej.

Ruiz se zvedl. Napadlo ho, jestli by nebylo divné podat sám sobě ruku. „Opravdu je to zvláštní situace.“ Pohlédl dolů na svého klona a prolétlo mu hlavou: Jak zranitelně a bezmocně vypadá, třebaže má ruce škrtiče. Hněv se proměnil v lítost. Chtěl ho potěšit. „Šoustáci mi řekli, že ta Nisina kódová adresa je Yuberova pevnost. Co si o tom myslíš?“

Prudce zvedl hlavu. „Opravdu? Zajímavé.“ Chvíli se zamyslel. „Z toho vyplývá, že Corean má pevnost v moci. Nebo možná měla a ten, kdo ji zabral, prodává její majetek.“

„Asi jsou tu i jiné možnosti.“

„Kdepak, těžko.“ Junior ho obdařil zvláštním pohledem a Ruiz netušil, o čem dumá. „Ale... jestli narazíme na Nisu, až budeme likvidovat Orfeovský stroj... a jestli přežijeme, bude se muset rozhodnout, že?“

„Asi ano.“ Vyschlo mu v ústech.

Klonův výraz se mírně posunul a Ruiz konečně pochopil, co vyjadřuje. Byla to směsice závisti a touhy, rozpaků a rozhodnosti. „Opravdu se mi to tu moc nelíbí,“ řekl Junior.

„Já jsem tu taky nechtěl zůstat.“

„Jo. Zajímalo by mě, co se stane, jestli všichni přežijeme. Napadá mě, že já jsem ten, kdo ji zachránil od Corean. Ty jsi muž, který ji vzal na Roderigo a pak ji vrátil otrokářce.“ Na rtech mu hrál vyzývavý úsměv.

„To je pravda,“ přitakal Ruiz. Zalomcoval jím divoký vztek, ale snažil se jej udržet uvnitř. Byl opravdu hloupě naivní, když myslel, že svému druhému já může důvěřovat?

Junior se celý náhle zhroutil a složil hlavu do dlaní. „Promiň. Promiň. To je tím, že já jsem ji ztratil za divnějších okolností než ty. Určitě jen proto se takhle chovám.“

Ruizův vztek zmizel stejně rychle, jako se objevil. „Chápu tě. Vím, jak je ti."
Když za sebou zavíral dveře, Junior ještě pořád skrýval obličej v dlouhých prstech škrtiče.

KAPITOLA 18

GEJAS STÁL TVÁŘÍ obrácený proti větru na můstku torpédoborce a na rtech měl přilepený křečovitý široký úsměv. Prsty ruky si na krku pohrávaly s obvazem, který zakrýval jizvy po výslechovém zařízení hetmanů. Myslel na Ruize Awa a úsměv se mu ještě víc rozšířil.
Hluboko v podpalubí, chráněno těžkým pancéřováním torpédoborce, čekalo hezky v pohodlí stázových kokonů deset oddílů kyborgů-zabijáků. Ocelová semínka... tisíc jich je a už brzy z nich vyraší krev a bolest.
Přesně jak předpokládal, poslali ho hetmani do Mořských věží. Hlasem Jazyka, který na Gejase hleděl s fascinovaným odporem, mu sdělili: „Gejasi Jazyku, připustil jsi, aby tvůj bůh byl zavražděn. Je jen jediný způsob, jak můžeš svou vinu smýt. Přines nám poklad skrytý v Mořských věžích."
„Přinesu," slíbil jim. Ale v srdci skrýval ještě jednu myšlenku. Ta se týkala Ruize Awa. A byla to příjemná myšlenka a hřála ho na srdci.

RUIZ SI NAVLÉKL čerstvě pomalované brnění a pevně si přitáhl všechny řemínky. Pracoval zručně a automaticky a jeho myšlenky byly daleko od Hlubiny srdce a od nebezpečné výpravy, na kterou se vydával.
Nevěděl, čím to, ale pořád se v duchu vracel ke kašně u kanálu, kde se s Nisou zastavili ten den, kdy uprchli Corean. Viděl její dokonalé světlé tělo, její úsměv, třpyt vodních kapek na její pleti - krásné vzpomínky, skoro příliš krásné, aby byly skutečné.
Pohodil rameny, aby se gelové vycpávky chránící jeho klouby lépe usadily. Uhladil si na tváři lícní masku a zkontroloval v zrcadle, jestli opravdu dobře sedí. Ještě trochu poopravil napětí kůže na lícních kostech a spokojeně kývl na svůj ‚nesvůj' odraz.
Zvedl helmu. Je čas jít, zavelel si.

KANÁLY BYLY STEJNĚ opuštěné jako předtím. Ruiz projížděl ve svém tryskovém člunu městem a nepotkal nikoho. Teprve asi kilometr od věže Spindinny spatřil něco, co ho šokovalo a přimělo prudce uhnout na zastíněnou stranu kanálu.
Z výšek se snášel obrovský starý hvězdolet, klesal velkou rychlostí ve spirálách kolem věží. Poznal ten neurovnaně barokní styl, samé věžičky a fáborky. Dokonale se hodil ke svým majitelům, Šardům, starobylé rase, která ovládala Strašpytel a vnucovala všem svá excentrická pravidla.
Když ho hvězdolet míjel, zahlédl v okénku ohyzdný obličej. V ampliónu zapraskalo a rozeřval se umělý hlas: „Pozor! Podřadný jedinče! Upozorňujeme, že zákony Šardů musejí být ve všech detailech dodržovány, bez ohledu na to, zda jsou ti nepřátelé v patách! Všechny zbraně musí být cílově orientované a nesmí být nukleární. Žádné vozidlo nesmí překročit rychlost dvě stě kilometrů za hodinu. Je zakázána vzdušná doprava mezi soumrakem a východem slunce. Vzdušná ani lodní flotila nesmí mít více než tři vozidla o hmotnosti více než deset tun. Porušení zákona je trestáno smrtí!"
Hvězdolet zmizel za nejbližší věží a začal opakovat zprávu. Ruiz nevycházel z údivu. Nikdy, za celou dobu, co pamatuje, neslyšel, že by Šardové sestoupili ze svých orbitálních základen, aby instruovali své nájemníky. Situace v Mořských věžích musí být opravdu kritická. Vypadá to, že Šardové si dělají o svůj majetek vážné starosti.
Pokračoval v cestě ještě opatrněji a bez potíží dorazil do laguny u Spindinny.
Laguna se rozkládala pod jednou z největších věží ve městě a k jeho překvapení byla plná lodí. Nachová barva světel nemilosrdně odhalovala na plavidlech všechny známky náročného cestování a šrámy bitev.
Podél mola nebylo ani jedno volné přístaviště. Ruiz pomalu projížděl podél řady člunů, uvázaných po dvou i po třech, až hluboko do doku. Proč se jich tu tolik sjelo?
Když míjel velký torpédový člun s trupem jako velryba, vyšel na palubu nějaký muž a kymácivě stál na palubě. Měl oblečenou silně obnošenou uniformu, zalátanou nášivkami z tuctu všelijakých tažení. Ruiz si ho okamžitě zařadil jako žoldáka - jeho tvář měla typický výraz člověka, který žije násilím. Držel loketní šokovou pušku, ale nemířil.
„Hoj! Jsi tady kvůli schůzi? Jasně že jo... hoď mi lano, přivážu tě." Mluvil příliš hlasitě a nezřetelně. Opilý, uhádl Ruiz.
Ale kotviště je kotviště, a tak hodil muži uvazovací lano a on se odpotácel k pacholeti uprostřed lodi a přehodil smyčku přes ně.
Ruiz se chytil zábradlí člunu a přeskočil na palubu. „Díky," pozvedl ruku. Co je to za schůze? Lámal si hlavu, jak by to mohl zjistit, aniž by prozradil, že nic neví: co když je to akce jen pro zvané? „A jak to, že ty tam nejsi?"
Muž si odplivl přes zábradlí a vytáhl z kapsy láhev jakéhosi ostře páchnoucího alkoholu. „Někdo musí hlídat loď, ne? A kromě toho je to blbost, stejně bych tam nešel. Co můžou s válkou udělat? Vysvětlí lordům, že už nechtějí válčit? Že už nás umřelo víc, než je zdrávo? Je to všecko na hovno. Když se za lordy nebudeme rvát, zabijí nás a budou pokračovat se svou domobranou. Je to svinstvo!"
„Naprosto s tebou souhlasím."
Muž vypadal mírně zmateně, asi nedokázal Ruize nikam zařadit, ale po chvíli namáhavého soustředění zřejmě zanechal pokusů a pokrčil rameny. „No nic, hodinu před půlnocí zvedáme kotvy. Měl bys tu být, ať si posuneš loď."
„Budu. Ještě jednou díky."

Muž kývl a zalezl do podpalubí. Zabouchl průvlakový poklop, až to zařinčelo.

Ruiz vešel do Spindinny s rostoucí nervozitou. Válka musí být skutečně krvavá, když žoldáci uvažují o stávce.

Uvnitř Spindinny musel projít bezpečnostní klecí. Kolem stálo několik mechonozabijáků, kteří ji měli na starosti. Když procházel, upírali na něho červeně planoucí zraková čidla. Jinak byl ten věčně hučící lidský úl až strašidelně tichý.

Zamířil do najímací místnosti, kde byly počítače.

V místnosti byl jen proktor a vrhl na Ruize podezíravý pohled. „Co děláš tady? Schůze je v sále ve spodním suterénu."

Proktor byl hubený šedivý muž s přitransplantovanou třetí paží na hrudníku. V té chvíli právě svírala misku s polévkou a dvě původní ruce do ní lámaly suchary.

Ruiz si sundal helmu a zatvářil se zmateně a nevinně. „O žádné schůzi mi nic neřekli. Zrovna dnes ráno jsem přijel do města. O co se jedná? Co se děje?"

Proktor si odfrkl a začal jíst. „.Zrovna jsem přijel do města'? To se tedy máš na co těšit. Čeká tě pěkné překvapení."

„Opravdu?"

„Opravdu. Mořské věže jsou hrob. Chceš mi tvrdit, že sis ničeho nevšiml?"

„Ne... viděl jsem, že je tu ledacos zničené - a věže jsou úplně tiché. Takže se tu práce nesežene?"

Proktor se rozesmál, až mu z úst vyšplíchlo trochu polévky. „Práce? Práce je tu spousta, ale snad aby ses chvilku rozhlédl, než podepíšeš."

„Opravdu?"

„Opravdu. Opravdu. To neumíš říkat nic jiného? Ale to je jedno. Jdi dolů do subsuterénu a poslechni si, o čem tam ti blázni řeční." Vrátil se ke své polévce a provokativně Ruize ignoroval.

„Tak dobře," řekl Ruiz a snažil se dostat do hlasu správné množství nejistoty.

Zase si nasadil helmu a spěchal pryč.

REZIVÁ ŽELEZNÁ KLEC ho svezla do subsuterénu. Po vlhkých kamenných stěnách se táhly žíly potrubí a vodičů a nevětraný vzduch páchl odpadky. Zamířil ke dveřím, za nimiž se ozýval šum hlubokých hlasů.

Sál byl jasně osvětlený. Všude se tu pohybovaly stovky žoldnéřů, pokřikovali na sebe, prodírali se mezi skupinkami diskutujících nebo jen tak stáli. Šinul se kolem zadní stěny a snažil se být co nejméně nápadný. Podařilo se mu najít místo, odkud mohl všechno pozorovat. Sál byl pestrobarevné moře vyšperkované záblesky naleštěných zbraní. Vzduch v místnosti byl hustý a byl cítit zvláštní směsicí nemytých těl, oleje na zbraně, alkoholu a ozonu. Za chvíli bude nedýchatelný.

Na jevišti na protější straně místnosti stála u pultíku drobná žena v chromovaném brnění, mávala rukama a ječela tenkým pisklavým hlasem.

„Klid! Klid!" Nikdo jí nevěnoval pozornost.

Za ní sedělo v půlkruhu na židlích dalších šest lidí. Když se pod jevištěm strhla rvačka, vstal z jedné obrovský chlap s nahou potetovanou hrudí a oholenou lebkou. Okamžik stál a hleděl na oba zápasníky pod jevištěm. Když upadli a začali se válet na podlaze, vytáhl z pouzdra u opasku grazer a rozčtvrtil klubko jejich těl. Jednotlivé čtvrtiny se ještě několik okamžiků objímaly a pak se v křečovitém chvění rozpadly.

Hala ztichla, až na chřestění vytahovaných zbraní a cvakání pojistek na nich.

„Děkuji vám, seržante pořadateli Mondawbere," řekla ta žena za pultíkem s podrážděným uspokojením. „Doufám, že další taková disciplinární opatření nebudou nutná. Lordům by myslím ani nevadilo, kdybychom se tady vzájemně rozsekali na kaši."

Sálem proběhlo souhlasné mručení doprovázené opět rachocením zbraní, tentokrát ukládaných do pouzder.

„A teď," pokračovala, „k vám promluví několik řečníků. Někteří jsou pro, někteří proti. Věnujte jim pozornost, abyste mohli jejich argumenty vysvětlit těm, které tady zastupujete."

Na pódium vystoupil vysoký dilvermoonský hermaf v rozevlátém šarlatovém hávu. V ruce svíral tlustý svazek papírů a z davu žoldnéřů se ozvalo zaúpění.

Stvoření se usmálo odzbrojujícím úsměvem. „Ne, ne, mýlíte se. To nejsou poznámky, ale sylaby mého projevu, abyste si nemuseli zbytečně pamatovat, co tu řeknu." Podalo papíry okolostojícím a sálem se rozběhl úlevný smích.

Hermaf počkal, až se sylaby dostanou do zadních řad. Ruiz také jeden vzal rukou v železné rukavici a četl: „Proč musíme stáhnout naše síly z Mořských věží."

Hermaf si odkašlal. „Situace vypadá následovně: Naše jednotky utrpěly ztráty daleko přesahující přijatelná procenta. Za těchto podmínek naše smlouvy - alespoň převážná většina z nich - stanoví, že se náš plat musí zvednout na oboustranně přijatelnou úroveň, aby se kompenzovalo zvýšené riziko. Pokud naši zaměstnavatelé nejsou ochotni nebo schopni naše platy zvednout, jsme oprávněni odstoupit od našich smluvních závazků."

„Vždyť nám platy zvýšili," zakřičel někdo z posluchačů.

„Ne... slíbili, že nám je zvýší - v tom je podstatný rozdíl," namítl hermaf. „Dokud se situace ve městě nestabilizuje, nebudou schopni svůj slib splnit."

Stvoření potřáslo svou půvabnou hlavou. „Nikdy je nesplní, jestli chcete znát můj názor. A co víc, troufám si tvrdit, že se lordi naprosto zbláznili a hodlají se rvát o ten tajemný poklad, dokud v Mořských věžích nezůstane jen jeden živý tvor - vítěz. A mrtví si vyššího žoldu moc neužijeme.

Pokud chceme přežít, musíme stáhnout své jednotky z pirátských pevností. Bude-li to nutné, musíme se probojovat pryč z Mořských věží - jinak budeme během týdne či dvou všichni mrtví.

To jsou mé argumenty - a myslím, že jsou nevyvratitelné."

Hermaf si sedl a v sále opět vypukl hlomoz. Ten velký chlap s tetováním se zase začal zvedat, ale křik utichl a on se nasupeně vrátil na židli.

Na pódium nyní vystoupila žena se zcuchanou hřívou bílých vlasů a obličejem jako zubatá sekyra. „Můj projev bude ještě kratší. Musíme dál bojovat pro své zaměstnavatele, i kdyby to znamenalo, že zemřeme. Takové je naše poslání ve vesmíru a my se ho nesmíme zříci. Zemřeme-li, zemřeme - ale pokud utečeme, začne vymírat náš způsob života. Kdo si najme vojáky, kteří nedodrží smlouvu?“ Vrátila se na své místo doprovázena výbuchy smíchu a opovržlivým hvízdáním.

„Káčo pitomá!“ křičel kdosi.

„Pirátská čubko,“ vykřikoval další anonymní hlas. Bělovlasá žena hleděla s kamenným výrazem bez hnutí před sebe.

K pultíku přistoupila další žena. Měla lehký pancíř zářivě fialkové barvy, a když zvedla hlavu, hleděl Ruiz překvapeně do bledé tváře Diamantové Bob, kdysi vážené majitelky otrokářských ohrad.

„Zdravím vás,“ začala Diamantová Bob, „a nemohu souhlasit s tím, co jsme právě slyšeli. Žoldnéři jsou žoldnéři. Bojují za mzdu, ale když není naděje, že se dožijí toho, aby ji mohli utratit, pak inteligentní žoldnéři ‚utečou'. Vždycky. Naši zaměstnavatelé jsou si této tradice jasně vědomi. Tím si můžete být jistí.

Ale existuje tu druhá možnost. Co kdybychom dali hlavy dohromady a přišli na to, co to vlastně je, co lordi tak strašně chtějí? A pak to získali pro sebe?“

Davem proběhlo zavinění nejistoty a pak váhavé nadšení. Ale nikdo nepromluvil.

„Jak jinak můžeme vůbec přežít?“ zeptala se Diamantová Bob. „Jak jinak si budeme kdy moci vydělávat peníze?“

„A co když na to nedokážeme přijít? A kdo nás povede?“ zeptal se někdo z fóra.

„Ten nejzkušenější z nás,“ vysvětlila. „Uvidíme, kdo se nabídne, a každý kandidát pak může říct, jak si to představuje. Jestli na to nepřijdeme my, kdo potom? Lordi se spolu nedomluví, táhnou jeden proti druhému a vůbec už se nesnaží, aby obchod v Mořských věžích normálně fungoval, takže můžeme přepokládat, že ten poklad má větší cenu než cokoliv jiného ve městě.“

Mezi žoldnéři vypukla hádka. Překřikovali jeden druhého a seržant pořadatel zase začal vstávat. Ale ta drobná žena mu položila ruku na paži a zavrtěla hlavou. Postavila se na jeviště vedle Diamantové Bob a řekla: „Přerušíme na hodinu jednání, abychom si mohli promyslet argumenty našich řečníků. Až se opět sejdeme, vynasnažíme se učinit rozhodnutí.“

Žoldnéři se začali tlačit ven ze sálu. Ruiz se přitiskl ke zdi a pozoroval Diamantovou Bob. Když byl sál téměř prázdný, sestoupila z pódia a šla směrem k němu.

RUIZ JI NECHAL PŘEJÍT kolem a šel těsně za ní.

Před řadou výtahových klecí se předbíhali a strkali zbývající vojáci. V okamžiku, kdy Diamantová Bob a Ruiz došli k jedné z nich, nacpal se do ní poslední žoldnéř.

„Jen pojďte, stará paní,“ volal na ni a našpulil rty jako k polibku. „Je tu místa dost.“

Zastavila se. „Počkám na další výtah,“ pronesla vznešeně.

Muž pokrčil ramenem a zabouchl dveře. Klec se zvedla a oni osaměli.

Ruiz se rozhlédl. Nikdo je nesledoval, pokud mohl soudit. Uchopil Diamantovou Bob za loket a strkal ji k otevřenému údržbovému přístěnku na konci chodby. „Potřebuji několik minut vašeho času,“ řekl vlídně. „Můžeme si být užiteční.“

Zmítala se v jeho sevření a snažila se ho zasáhnout sonickým nožem do krčního pancíře. Odrazil úder předloktím - taktak, byla mnohem rychlejší, než čekal. Z předloktí se mu kouřilo a létaly jiskry a nůž dělal rámus jako stovka brusných kamenů.

Přitiskl ji na stěnu a odrazil přitom další dvě rány. Zmáčkl ji mezi zeď a své obrněné tělo a využil své pohybové energie a hmoty, aby ji znehybnil. Její pancíř se nárazem promáčkl a ona začala lapat po dechu. Nůž jí vypadl z ruky a Ruiz jí zkroutil paže za záda. Železnou rukavici si opřel o krční rýhu jejího pancíře.

„Uklidněte se, nechci vám ublížit, jen s vámi musím mluvit.“

Kopl do dveří a zavřel je. Pak ji přimáčkl do změti monomolárních trubek a rozhlížel se po přístěnku. Oko mu padlo na klubko tenkého drátu. Dokonale se hodil, aby ji mohl připoutat k trubkám.

Když skončil, opatrně jí nadzvedl hledí. Vrhala po něm vzteklé pohledy lapeného zvířete a cenila zuby.

Povzdechl a sundal si helmu. Pak si stáhl lícní masku.

Rozšířila údivem oči. „Ruiz Aw? Co tady děláte?“

„Hledám informace. A proč jste tady vy?“

Trhla rameny, jak jí to pouta dovolovala. „Už nedělám do otroků. Vypálili mi ohrady a všichni moji otroci byli zabiti nebo ukradeni. Zničilo mi to pověst a nevyplatili mi pojistku. Za chvilku jsem byla po krk zadlužená. A tak jsem tady a snažím se vydělat si na živobytí.“ Zasmála se, ale znělo to nevesele. „Už jsem to kdysi dělala. Není to tak zlé.“

„Aha. Je mi líto, že jste měla nepříjemnosti.“

„Opravdu?“ Hleděla na drát, který ji poutal k potrubí.

„Musím se jistit, Diamantová Bob.“

„Jasně. Víte, jakou máte v poslední době cenu? Pořád jsem doufala, že mi přinesete Remintovu hlavu a dáte mi šanci vás chytit. Pak bych byla zmizela někam daleko. Hodně daleko.“ V obličeji se jí rozprostřel toužebný výraz, vypadala na okamžik jako malá holčička.

„Myslím, že Remint je mrtvý.“

Jedovatě se usmála. „Vy jste ho ale nezabil, rozumím tomu správně?“

„Jen nepřímo. Pokud je skutečně mrtvý. Ale to je teď jedno. Jste ochotná se mnou mluvit? Nebudu vás nutit,

abyste mi pomohla... ale když mi povíte, co víte, možná mi to pomůže zastavit ty boje tady.“

„Proč by vám mělo záležet na tom, jestli se tu vyvraždíme, nebo ne?“

„Nezáleží,“ odpověděl po pravdě. „Když se pirátští lordi vzájemně vybijí, nebudu ani trochu smutný. Ale vy ano, hádám, a pokud já splním svůj cíl, bude to znamenat konec válčení.“

Stáhla obočí. „Co chcete vědět? Z toho, jak moc lordi touží se s vámi setkat, bych předpokládala, že víte o tom, co se tu děje, víc než kdokoliv jiný.“

„Mýlíte se,“ zalhal. Neviděl důvod, proč by jí měl něco říkat, jelikož měl v úmyslu ušetřit její život, bude-li to jen trochu možné. Koneckonců, jednala s ním stejně férově jako kdokoliv další na Strašpytlu. „Potřebuju zjistit co nejvíc o těch bojích - kde jsou nejhorší, kde nejslabší. Počet vojáků. Cokoliv mi můžete říct o tom záhadném pokladu... co jste kde zaslechla, zahlédla.“

Suše se zasmála. „Když jsem předložila žoldákům svůj návrh, ani mě nenapadlo, že se mi tak rychle někdo přihlásí. Co kdybyste se přihlásil, že nás povedete? Většina z nich už o Ruizi Awovi slyšela, věří, že víte, co je to za poklad, i když to nevíte. Já to na vás nepovím.“

Sedl si a opřel hlavu o stěnu za sebou. „Je to lákavé. Jenže já je znám. Navlekli by mi přes hlavu pytel a hodili by mě lordům za odměnu. Lepší vrabec v hrsti... šli by na jistotu.“

„Asi máte pravdu, Ruizi Awe. Tak kde mám začít?“

V NÁSLEDUJÍCÍ PŮLHODINĚ mu vylíčila rozpad Mořských věží.

Ten týden po Ruizově odjezdu se několik prominentních lordů najednou zbláznilo.

Jejich dědicové zjistili, že jsou to podvrženci - geneticky zformovaní, aby připomínali pravé lordy, a pak zgenšovaní do téměř dokonalých padělků.

Ti lordi, kteří přežili, úplně ztratili nervy a vyrazili proti svým rivalům pod záminkou, že ožily staré spory. Postupně však první výbuch nepřátelství odezněl a nastoupilo období paranoidní nedůvěry a špionáže. K násilnostem docházelo jen sporadicky: vraždy, přepadení, potyčky mechanozabijáků.

„No a tenkrát se začaly šířit ty pověsti,“ pokračovala Diamantová Bob. „O pokladu skrytém kdesi pod Mořskými věžemi. Ale nikdo nevěděl, co to je.“

„A teď? Ví to někdo?“

„Pokud vím, nikdo... leda byste to věděl vy. Možná lordi by mohli. Nebo alespoň někteří z nich - ale nemyslím.“

„A co jste o tom slyšela?“

Na okamžik sklopila oči. „Každý říká něco jiného. Ti, co nemají žádnou fantazii, blouzní o hromadách vzácných izotopů nebo kádích plných drahocenných drog či truhlicích kamene mudrců. Takové ty věci. Pověrčiví zase věří, že se pod věžemi skrývá bůh. Romantikové si myslí, že je to žena nebo muž tak nadlidské krásy, že při pohledu na něj člověk přijde o rozum -a lordi vypadají, že už ho ztratili.“

„Která teorie je nejbližší vám?“

„Ti chytřejší si představují nějaký druh nové techniky, co otřese vesmírem. Myslím, že to je asi nejpravděpodobnější.“ Diamantová Bob se posunula, jako by se snažila najít pohodlnější pozici.

Ruiz odolal pokušení ji odvázat. „Já mám stejnou představu. A co se dělo pak?“

Pokračovala se svým příběhem dál. Po období relativního klidu vypukla skutečná válka a za první tři dny zahynulo podle odhadu jejích stratégů téměř třicet procent bojovníků. Slabší lordi byli zničeni, jejich věže dobyty a rozkopány jako mraveniště.

Pak násilí zase zesláblo. Od té doby docházelo k občasným, velice krutým bitvám, a další část obyvatel města posloužila za potravu margarům.

„Ale k ničemu to nevede, ať je mrtvých sebevíc. Proto většina žoldnéřských jednotek ve městě poslala zástupce na tuhle schůzi. Když jste mě popadl, myslela jsem, že vás poslal některý z lordů, abyste mě umlčel.“ Zašklebila se. „Určitě nejste jejich?“

„Ne, to rozhodně ne,“ ujistil ji Ruiz. „Proč po mně tak pasou?“

Nasadila váhavý výraz, který se k ní vůbec nehodil. „Mám teorii. Což byl jeden z důvodů, proč jsem navrhla na schůzi svůj plán.“

„Povězte mi ji.“

Zaváhala. „Zabijete mě, když uhádnu pravdu?“

„Ne... jen vám neřeknu, jestli jste uhodla.“ Nasadil absolutně kamennou tvář.

„Ruizi Awe, s vaším obličejem jste dokonalý hazardní hráč,“ řekla Diamantová Bob a pak se náhle přátelsky usmála. „Tak dobře. Podle mne je to tak: protože vás spojují s tím tajemným pokladem.“

„Proč?“

„Kvůli vašemu spojení s výrobcem monster Publiem. Vědí, že jste najímal pro Publia vojáky - a Publius měl co do činění s těmi podvrženými lordy, s těmi loutkami, kvůli kterým to celé začalo. Vyrobil je on, alespoň to tak vypadá.“ Pohodila hlavou. „A ta práce, co jste dělal pro Publia - ať už to bylo cokoliv -přivodila ten první výbuch násilností. Nějaká neznámá síla zničila jeho laboratoře a Publius zmizel. Nikdo neví, kam šel, ale jeho loutky byly zřejmě vybaveny nějakým spouštěcím mechanismem, takže když už jim nemohl dávat instrukce, ztratily veškerou vlastní vůli. Jenže nic z toho se v těch prvních dnech nevědělo.“

Zmlkla a vrhla na něho pátravý pohled. „Je vám něco z toho k něčemu dobré?“

„Možná.“

„Ach jo. Takže, Publius měl rozběhnutého cosi velkého, co možná mělo, a možná taky nemělo nějakou spojitost s pokladem lordů. Osobně si myslím, že mělo. Zřejmě měl spojence, proto ty vypínače v jeho panácích. Pojistka proti

zradě.“

Ruiz potřásl hlavou. „Ale proč by si měli myslet, že já bych mohl něco o Publiově podniku vědět?“

„Především proto, řekla bych, že vy jste jediná volná nit, kterou v přadenu vidí. Vy byste mohl být ten neznámý spojenec.“

„Chápu. Jestli tomu rozumím, vy si to nemyslíte.“

„Ne. Omlouvám se, ale vy nevypadáte jako velký šéf, Ruizi Awe. Vy jste spíš zvíře zahnané do kouta. Myslím si, že jediné, co chcete, je dostat se ze Strašpytlu celý. Proto mě tak překvapilo, když jsem vás zase uviděla.“

Chtěl jí říct, že má naprostou pravdu, ale neodvážil se. „Taky pro mě byl šok, když jsem vás tu viděl.“

„Říkal jste. Co dál... vzpomínáte si, jak jste za mnou přišel a ptal se na Reminta y'Yubere? A zmínil jste se o otrokářce jménem Corean? A o spojení mezi Corean a Alonzem Yuberem? Ano?“

„Ano.“ Jen s námahou udržel obličej bez výrazu.

„No, kromě mne neví nikdo o spojitosti mezi vámi a Yuberem. A to je asi důvod, proč nikdo neposlal těžkou artilerii na Yuberovu pevnost. Alespoň tomu věřím. Kdyby byli lordi zjistili, co jste mi řekl, byli by prohrabali Yuberovu věž až dolů na magma. Vteřinu potom, co by se vzájemně vyvraždili pro výsadu to udělat.“ Unaveně pokývala hlavou. „Oni skutečně zešíleli. Měl byste mi být vděčný za to, že jsem mlčela... i když jen proto, že jsem čekala na nejpříhodnější chvíli, abych svoje dedukce zužitkovala.“

„Proč to říkáte?“ Právě se dozvěděl nejdůležitější informaci - Yuberova věž je nedotčená - ale byl zvědavý.

Hleděla na něho s pokřiveným úsměvem. „Vás už Corean nezajímá? Nechcete vědět, kde ji najít? Nezajímáte se o Yuberovu pevnost?“

Zavrtěl hlavou. „Už dávno jsem si od Yubera odvezl všechno, čeho si cením.“ Sdělil jí tu polopravdu docela snadno.

„Ach tak. Škoda, měla jsem nějakou zprávu o Corean, ale vy teď o ni asi nebudete stát.“

„Jeden nikdy neví,“ řekl opatrně.

Rozesmála se. „Vy nevíte? Pracuji v Batalionu LeFebvre, znáte je? Dobrá zpravodajská služba, co? Před třemi dny jeden z našich agentů monitoroval špionážní majáček s dalekým dosahem a viděl nějakou ženu, jak se vrací do Yuberovy pevnosti s několika vězni. Ta žena odpovídala vašemu popisu Corean. Vyložila tři vězně a šla dovnitř.“

„A?“ předstíral povšechný zájem.

„Náš agent popsal ty vězně a popisy perfektně sedí na ty tři otroky, které jste u mne tehdy nechal. Ty, co si je odvedl Remint.“ V očích jí svítily pobavené ohníčky. „Všiml jste si, jak je život plný náhod?“

„Ani ne. Po pravdě si nejsem jist, jestli ještě věřím na náhody. Je to zajímavé, ale pro mé současné cíle to význam nemá.“

A další půlhodinu se Diamantové Bob vyptával na vojenskou situaci v Mořských věžích: počet jednotek, jejich sílu, rozmístění, opevnění, všechno, co by ambiciózní válečný velitel měl vědět. Během hovoru slyšel hlasy a kroky vracejících se žoldnéřů.

Než z ní vytáhl všechno, na co ho napadlo se zeptat, už opět znejistěla.

„Možná jsem vás podcenila, Ruizi Awe,“ kousala se do rtů a škubala sebou v poutech. „Sbíráte armádu? Jestli ano, dám se k vám. Je to tady sopka, ale dalo by se na tom vydělat, pokud to vezme někdo pevně do ruky.“

Zase ji obdařil nic neříkajícím pohledem. Třeba by mohl využít jejích podezření. „To vám nepovím. Ale až budu pryč, promluvte s delegáty. Neříkejte mé jméno, leda byste tomu Člověku absolutně důvěřovala. Jako sobě samé.“

Diamantová Bob vážně přikývla. „Dobře. Rozvážete mě?“

„Ne, ale nechám otevřeno a někdo vás určitě uslyší.“

Koutky úst se jí chvěly. „Musím spoléhat na laskavého žoldnéře?“

„Je mi líto.“ Zase si natáhl masku, nasadil si helmu a vyšel. Neohlédl se.

Když byl na půl cesty od výtahů, slyšel, jak v sále vypukla rvačka - třesk zbraní a křik raněných. Rozběhl se a byl vysoko nad subsuterénem, když ze sálu vyběhli první z těch, co přežili.

KAPITOLA 19

RODERIGÁNSKÝ TORPÉDOBOREC si prorazil cestu do laguny Spindinny ve chvíli, kdy poslední prchající čluny mizely do přilehlých vodních kanálů. Gejas stál na navigačním můstku a sledoval, jak se světlené body na radaru rozprchávají do všech stran.

„Něco se tu semlelo,“ otočil se k veliteli torpédoborce. „Vystrčte ven jedno komando kyborgů. Prozkoumám to.“

Čekal, až se skupina dostaví na palubu, a doufal, že by při průzkumu mohl narazit na Ruize Awa. Kde jinde by člověk jako Ruiz Aw hledal v Mořských věžích úkryt? A jeho nezkrotná touha spatřit opět Ruize Awa byla zcela pochopitelná - kdo ví, co se ten zabiják ve virtuálu všechno dozvěděl? Třeba tolik spěchal do Mořských věží, aby se sám zrnocnil pokladu.

Prošel s komandem Spindinnu metodicky shora až dolů, ty, kteří se vzdali, omráčil, aby je mohl později vyslechnout, ostatní zabil. Když se dostal do subsuterénu a spatřil márnici, v kterou se proměnil zasedací sál, pochvalně se usmál. „Byl tady,“ řekl přesvědčeně.

Jeden z kyborgů našel v přístěnku spoutanou ženu. Gejas se tam šel podívat. „Nazdar,“ oslovil ji, okamžitě si jistý, že tohle je setkání zorganizované osudem. Poručil, aby mu přinesli židli, a vyndal černé pouzdro, v němž měl své přesvědčovací nástroje.

„Klidně je schovejte, není třeba,“ prohlásila, když začal rozkládat třpytivé nože a háčky do úhledné řady.

„Ne?“ otázal se tichým, pozorným hlasem. Ale stejně je použil. Proč nechávat něco náhodě?

Když byl hotov a věděl o Ruizi Awovi mnohem víc, než doufal, že se dozví, cítil zvláštní vděčnost k té sténající hromádce krvavého masa, která z ženy zůstala.

„Zbavte ji utrpení,“ přikázal kyborgovi, když odcházel.

RUIZ SE VRÁTIL do přístaviště v Hlubině srdce bez nehody a první, koho spatřil, byl jeho klon, stojící na úzké palubě malé, silně obrněné ponorky.

„Ahoj, Taťko,“ zvedl Junior ruku v ironickém pozdravu. „Co na ni říkáš?“

Ruiz pomalu přejel podél boku ponorky a zaznamenal rez mokvající kolem ventilačních otvorů, oprýskanou barvu podél čáry ponoru a další drobné známky zanedbání. Potřásl pesimisticky hlavou.

Junior přecházel po palubě. „Je v lepším stavu, než na první pohled vypadá. I když já nejsem žádný odborník. Poslyš, doufám, že sis prozíravě udělal námořnický kurz od té doby, co jsi mě stvořil.“

„Ne,“ zklamal ho Ruiz. I

„Smůla. Já už jsem v lepším stavu, konečně jsem se v novém těle usadil. Je to fajn.“ Protáhl se, jako by mu hra svalů a kostí dělala dobře. „Připadá mi skoro lepší než to staré. Zajímalo by mě, kdo by vyhrál, kdybychom spolu zápasili.“

Ruiz se usmál. „Doufejme, že k tomu nikdy nebude příležitost, Juniore.“

Přivázal tryskový člun k molu a vystoupil. Sundal si helmu a zhluboka se nadechl, vděčný, že výlet do Spindinny přežil.

Po minutě sešel k ponorce a přehoupl se na palubu. „Tak se na ni koukneme.“

KDYŽ BYLI PŘIPRAVENI vyrazit, shromáždila se za bezpečnostními dveřmi malá skupinka, aby se s nimi rozloučila.

Ruiz přejížděl pohledem po neznámých tvářích a uvažoval, jestli snad některá z nich skrývá duši Nisy. Nikdo mu nepřipadal ani trochu povědomý, až na Hemerthe, která měla pro změnu tělo krásné starší ženy. Tmavá kůže se napínala a leskla na půvabných kostech a bílé vlasy jí padaly po vzpřímených zádech v nádherných vlnách stažených modrou stužkou.

Hemerthe ho objala a políbila a pak se obrátila ke klonovi. „Vrať se nám,“ řekla mu naléhavě.

Klon se usmál, ale neodpověděl.

Vyšli na molo a dveře za nimi se skřípavě zavřely. Ruiz v tom zvuku slyšel jakousi konečnost, definitivní rozloučení.

Nastoupili do ponorky a strávili několik minut ukládáním zbraní a ostatní výbavy. Když přišel čas nastartovat motory, posadil se Ruiz automaticky do velitelského křesla.

Junior se trochu ironicky usmál, ale připoutal se do křesla druhého pilota bez nějakého náznaku odporu.

Hned jak vyjeli z laguny Hlubiny srdce se ponořili a Ruiz nastavil prudké klesání. „Lordi budou mít nastavené antény. Ponoříme se co nejhlouběji a pak přepneme na nehlučný provoz.“

Junior přikývl. Spustil monitor a vyhledal mapu ukazující spodní proudy. „Limit je sedm set metrů, Taťko. Podívej.“ Ukázal na tenkou oranžovou linku, jež se vinula kolem kořenů města a vedla směrem k Yuberově pevnosti. „Naveď nás do tohoto proudu, v něm se povezeme na pět padesát a nikdo si nás nevšimne. Poslední dva kilometry budeme muset přejet do jiného proudu, ale takhle je to nejvýhodnější.“

„Máš pravdu.“ Zrovna se chystal vyhledat si mapu proudů a mírně ho vyvedlo z míry, že ho Junior předběhl. Co to znamená, pokud to něco znamená?

Junior byl pořád o krok napřed. „Všechny tyhle proudy jsou poháněné větrem,“ upozornil ho a vyvolal si informace o počasí. „Poslední dva dny silný jihovýohodní vítr - proud by měl být silný.“

Když se dostali na úroveň proudu, potvrdila se Juniorova předpověď a Ruiz vypnul motory.

Pluli v tichu asi hodinu, když zaregistrovali velké povrchové plavidlo, které se hnalo velkou rychlostí jejich směrem.

Ruiz se opřel do křesla a čekal na nejhorší - ale plavidlo se přehnalo bez zastavení.

KDYŽ RODERIŽSKÝ torpédoborec vtrhl přes práh Yuberovy laguny a začal vyplivovat kyborgy, první, co nevěřící Corean napadlo, bylo: Jak mě lak rychle mohli najít?

Zamířila zbytky Yuberovy externí výzbroje na válečnou loď, ale dříve, než stačila vypálit, paprsky vyhledávačů ozářily její palebná postavení a téměř zároveň grazery roztavily její zbraně na neupotřebitelnou strusku.

V příštím okamžiku se jí torpédoborec ozval na jedné z obchodních frekvencí. Vypnula své vysílače, aby ji Roderigáni nemohli vidět. Ale na její obrazovce zazářil šílený obličej Jazyka Gejase s očima svítícíma vzrušením. „Ruizi?“ volal Roderigán, „už jsi tam?“

Rozzuřila se. Srdce jí bušilo a před očima se jí vztekem až zatmělo. Ruiz? On si myslí, že sem Ruiz přijde? Roderigány nezajímá ona?

Praštila do vypínače a otevřela kanál, aby ji viděl. Dostalo se jí zadostiučinění z Jazyková překvapeného výrazu. Jenomže překvapení okamžitě vystřídala odporná škodolibá radost. „Vy taky?“ vydechl Gejas nadšeně. „Mám dnes opravdu šťastný den.“

Corean zaklela a vypnula kanál. Už litovala svého ukvapeného gesta. Otočila se na dirmského otroka, který stál za ní, a poručila mu, aby stáhl obranu do druhé linie.

Pasti v první linii zabily jen hrstku kyborgů a ona začala mít strach.

NEBYLO TO JEDNODUCHÉ, ale nakonec Ruiz a Junior našli opravářskou komoru, kterou nechal Ruiz přivařit k přístupové šachtě 600 metrů pod vchodem do Yuberovy pevnosti. Když připojil ponorku k propusti, uzavřel Ruiz manévrovací trysky, opřel se, zaklonil hlavu a snažil se soustředit myšlenky. Ale zlověstné praskání způsobované tlakem moře ho znervózňovalo.

„Tak," ozval se Junior, „jaké máme šance?"

Ruiz si povzdechl. „Řekl bych, že slušné. Pokud vím, všichni, kdo o tomto přístupu věděli, jsou mrtví. Takže předpokládám, že tunel nikdo hlídat nebude, leda by tu Publius někoho nechal."

Junior pokýval hlavou: „Kdyby ses mě byl zeptal, kdo by mohl vystrčit ruku z hrobu a odrovnat nás, Publius by bylo první jméno, které by mě napadlo."

„Pravda," souhlasil Ruiz chmurně. „No nic, je čas se připravit, synku."

Klon mu věnoval zvláštní, pokřivený úsměv a Ruiz strnul. Ten úsměv zná. Ví, jak je cítit uvnitř, ale neměl tušení, jak hořký tvar dává ústům. Jedna myšlenka vedla k druhé. Proč mu ten úsměv najednou připadá tak divný? Nasadil si helmu, aby skryl vlastní obličej. Co kdyby se na něm objevil výraz ještě podivnější než Juniorův?

Připínali si poslední zbraně a průzkumnickou výbavu, když se Ruiz otočil ke klonovi a poplácal ho po rameni v brnění. „Jsem ti vděčný, Ruizi Awe," řekl mu.

Klon ucukl a stáhl si helmu, aby mu neviděl do tváře. „Není proč, je to samozřejmost," odpověděl mu přes komunikátor.

Bylo to jako studená sprcha. „Promiň," zamumlal a připnul si vlastní helmu k obleku.

„Netrap se, Taťko," řekl Junior, „nemůžeš za to, že mě máš radši než já tebe."

Ruiz se ještě pořád snažil pochopit, co tím chtěl říct, když se východ ze vzduchové propusti otevřel a naplnil ji odporným zápachem. Ruiz cítil obyčejný puch rozkladu, ale mnohem horší byl mrtvolný puch genšů, připomínající hnijící červy. Ruiz bleskurychle přepnul dýchání na filtrační systém brnění a po chvíli ten nejhorší zápach z nosu zmizel. Jen v ústech nepřestával mít nepříjemnou pachuť.

„Velký počet mrtvých?" zeptal se Junior a vydal se kupředu.

„Asi ano," přisvědčil Ruiz.

BEZ NEHODY SE DOSTALI do velké ústřední šachty věže. Mrtvoly akrofobických sester tam pořád ještě ležely, i když už jim někdo sebral pancíře a vypadalo to, že si na nich brousila zuby zvířata. Nejodpornější smrad vycházel z hromady Publiových monster, která ležela tam, kde je Publius nejspíš povraždil v záchvatu vzteku. V načervenalém světle, jež ozařovalo zdi tunelu, vytvářela mrtvá těla přízračnou sochařskou kompozici, černou a odpornou.

Snažil se je nevnímat a čekal, co zjistí Junior svými senzory na konci tunelu. Před očima se mu střídaly tváře těch, kteří ho doprovázeli při jeho předchozí výpravě do věže. Albany Eufrates, Nomunův klon Huxley, animoid Durban, sestry Čou a Moh, bezejmenný exgladiátor... všichni mrtví a zapomenutí, až na Ruize Awa. Ten myšlenkový film ho uváděl do melancholické strnulosti, a tak ho raději přerušil a začal znovu překontrolovávat zbraně. Rituál, tolikrát v životě opakovaný, ho uklidnil a on se konečně cítil připravený na to, co má přijít.

Klon přiběhl zpátky. „Nenašel jsem v šachtě žádné známky monitorování - přístroje se zdají mrtvé. Je to divné. Výtahový vozík vypadá, jako by ho poměrně často užívali, kolej je lesklá, jestli se to podle toho dá posoudit."

„Žádný pohyb v šachtě?"

„Nic jsem tam neviděl. Možná se něco dělo vzadu v tunelech - stěny jsou jako ementál, zvlášť hlouběji v hlavní šachtě. Takže, co podnikneme teď?"

„Chvilku počkáme," řekl Ruiz a posadil se. Eruptor si přehodil na záda, zhluboka se nadechl, aktivoval kameru a zapnul linku.

U ucha se mu ozval tichý hlas. „Ruiz? Vidím tě. Nebo je to můj kamarád klon?"

Do očí mu vhrkly slzy, na okamžik se mu svět rozmazal. Z nějakého důvodu nečekal, že Nisin klon bude mluvit jejím hlasem. „Jsem tady," řekl do soukromého kanálu. „Jsem tady."

GEJAS DOBYL YUBEROVU obrannou rotundu bez námahy a nyní si zařizoval velitelské centrum v rozstřílených zbytcích pavilónu, který chránil sestupové štoly. Jeho kyborgové si probojovávali cestu přes druhou obrannou linii hned nad hlavní baštou. Tentokrát museli přemáhat lépe organizovaný odpor.

V jednom z jeho monitorů zapraskalo a obrazovka se vyjasnila. Ukazovala ocelový obličej velitele komanda, který klidně hleděl do své kamery na zápěstí. „Gejasi Jazyku," hlásil se neohebným jazykem, „zpráva."

„Předej ji."

„Zdržení. Tři z mých bojovníků nefunkční po zásahu mimořádně silného Moce vysokého rodu. Při našem současném obsazení je neporazitelný. Vojáci neschopni zajistit dostatečně rozsáhlý palebný systém."

Gejas zaklel. Moc! Neočekávaná překážka, k čertu. Chystal se instruovat velitele, aby spojil své komando s nejbližší další jednotkou, když tu přes obrazovku přeběhly vlnovky a záběr se posunul na stranu.

Obraz se zatřásl a znehybněl. Obrazovka ukazovala kovovou nohu, která sebou škubala a chabě kopala do plastových dlaždic. Pak noha znehybněla a s krví tekoucí po podlaze chodby se začala mísit hydraulická kapalina. Gejas se odvrátil a vydal instrukce zbývajícím velitelům. Čety se spojily do větších jednotek a postup se zpomalil. Moc začal být opatrnější a nedařilo se mu už tak často zabíjet.

Další monitor cinkl, ale Gejas si jej nevšímal. Bylo to Roderigo, chtěli se ho vyptávat na to, proč útočí na Yuberovu pevnost. Co je jim po jeho taktice?

Gejas se ušklíbl. On dobře ví, co dělá, a nehodlá ztrácet čas s hetmany a jejich fňukáním. Připadalo mu, že svým duševním okem vidí přízrak Žlutého listu, krásný obličej je dosud plný života, dosud mu říká, co musí udělat. Díval se na ni a byl téměř spokojený.

RUIZ A KLON ROZLOŽILI své horolezecké nářadí hned u ústí tunelu. „Já se bojím výšek," šeptala mu Nisa.

„Můžeš se dívat někam jinam."

„Ne, když ty vydržíš být tam, musím vydržet alespoň se dívat.“

Zněla tolik jako Nisa, že se mu srdce svíralo. Tak opravdová, tak silná! „Víš, každý se něčeho bojí,“ uklidňoval ji.

Vystřelil skobu do škvíry na okraji šachty a zahákl za ni sestupové lano. Vzpomínal, jak tady stál posledně a čekal. Tehdy jel vozíkem nahoru, spirálou kolem boků šachty do pevnosti Alonza Yubera vysoko nad nimi. Tam Yubera zabil přímo v jeho skvostné vaně. Při pohledu zpátky to vypadalo jako snadná práce - i když se mu tím nepodařilo koupit si Publiovu dobrovolnou spolupráci.

Litoval, že nemůže jet opět nahoru.

Dlouho tam stál a hleděl vzhůru do mlhy, jež zaplňovala tu velkou prázdnotu. Pak se sklonil dolů a díval se do temně rudého světla pod sebou. Zdálo se mu, že ta rudá zář výrazně potemněla od té doby, co tu stál naposledy. „Genší nebe,“ pomyslel si nahlas.

„Cože?“ nerozuměl klon.

„Nic. Blábolím,“ mávl rukou Ruiz, otočil se a začal se spouštět podél stěny.

Když se dostal ke kolejnici, zarazil další hák a čekal na klona. Junior sklouzl dolů s pružnou elegancí, kterou Ruiz musel obdivovat, i když to byla jeho elegance.

Když klon také visel na laně nad kolejí, vyndal Ruiz kolejový jezdec a ukotvil si jej na svorku v hrudním pancíři svého brnění. Junior udělal totéž.

„Tak to vyzkoušíme.“ Zhoupl se přes kolejnici a spustil se ke stěně těsně pod ní. Natáhl ruku a zavěsil jezdec přes naleštěnou kolej, pak utáhl uzel a upravil kluzák do správné polohy, aby dokonale obepínal průřez kolejnice. Zajistil jezdec, aby přesně přilnul, a opatrně jej posunul sem a tam - klouzal téměř bez tření a naprosto nehlučně.

Junior měl antény monitorovacího zařízení naježené do všech směrů a indukčním senzorem se skoro dotýkal kolejnice. Zkontroloval displeje připevněné k levému předloktí a nevěřícně hlásil: „Nic. Je těžké tomu uvěřit, ale vypadá to, že nás nikdo nesleduje.“

„Tak jdeme na to. Zahákuj se a jedeme.“

Junior uložil senzory a spustil se na Ruizovu úroveň. Za okamžik už měl i on jezdec nasazený.

Ruiz škubl poutkem na své horolezecké výstroji a lana a háky se proměnily v prach. Prudce spadl a zůstal viset na úvazu jezdce, s rukou na brzdové páce na hrudním pancíři. Junior zničil zbývající důkazy jejich přítomnosti a už také visel na svém jezdci o několik metrů výš.

„Začíná to být legrace,“ prohlásil Junior temně. „Dolů do říše genšů to bude mnohem snadnější než zpátky nahoru.“

„Možná najdeme na dně vozík,“ utěšoval ho Ruiz. „A vůbec, vždycky je to tak - dostat se do pekla je lehčí než z něho odejít.“

Junior podrážděně zabručel: „Už chápu, proč lidé tak často kritizovali můj smysl pro humor. Vždycky jsem se posmíval lidem, co si kupovali terapeutické klony - nikdy mě nenapadlo, že se taky stanu takovým.“

„Vypadá to, že z toho máš větší ponaučení než já,“ konstatoval Ruiz. Povolil brzdu a sklouzl o deset metrů níž, než ji zase zařadil. „Dej mi tak dvě stě metrů náskok - kdybych narazil na něco nebezpečného, budeš mít čas zastavit. Dej pozor, ať mě nezastřelíš, kdybys musel střílet přes šachtu, až já budu na druhé straně spirály.“

„Nápodobně.“

Ruiz se usmál a nabral dech. Nise řekl: „Vzhůru do boje.“

„Hodně štěstí,“ zašeptala.

Povolil brzdu a začal klouzat po dlouhé spirále do rudě žhnoucí temnoty.

COREAN STÁLA SAMA v hlavním stanu a gratulovala si, že se jí podařilo zpomalit postup roderižských kyborgů. Ale i tak ji tlačili pořád hlouběji do nitra pevnosti. Moc byl její nejlepší zbraň, měl na svém kontě víc mrtvých nepřátel než všichni ostatní bojovníci dohromady. Přesto to nestačilo.

Yubere podle jejího názoru poněkud podcenil obranu tvrze. Dirmové byli příliš hloupí a příliš pomalí, dokázali kyborgy nanejvýš tak otravovat.

Rozhodla se nechat si deltskou přepadovou půljednotku, kterou jí Yubere odkázal, v rezervě, stejně jako mechanozabijáky Muramasa-Violencia.

Roderigáni pronikli přes bludiště křižujících se štol a pomalu si upevňovali pozice v nejhořejší části věže. Začínala se obávat, že je v pasti. Jak se dostane ven, jestliže nebude schopna obrátit válečnické Štěstí na svou stranu? Jediná ústupová cesta vede dolů, hlubokou šachtou do enklávy genšů.

Ne, Gejase určitě přestane bavit útočit. Vždyť už ztratil tolik bojovníků! Nebo ho jeho nadřízení zavolají zpátky.

Na druhou stranu, v Gejasově chování bylo cosi strašně divného. Proč si například byl Gejas tak jistý, že Ruiz je tady? Nebo hodlal dobýt pevnost a pak čekat, až se Ruiz ukáže? Zavrtěla hlavou. Kdepak, Ruiz Aw je příliš opatrný, ten vycítí nebezpečí s nadlidskou jistotou a přesností.

Pak ji napadla další nepříjemná myšlenka: Jak dlouho to může trvat, než pirátským lordům dojde, že v Yuberově věži se děje něco významného? Taky se může stát, že se na ni za chvíli pohrnou nepřátelé ze všech stran a budou ji tlačit stále hlouběji ke kořenům světa.

„No a co?“ utěšovala se. „Jak zlé to může být dole v enklávě? Copak to může být horší než Dobravit? Dojde-li k nejhoršímu, vezmu Moce a schovám se. Nikdy mě nevyčenichají. Nebo ještě líp: vezmu si Stroj jako rukojmí.“

Přeběhl jí po těle mráz a objala se pažemi. Vzpomněla si na Marma a na jeho opatrnické, rozvážné rady. Znovu ji zamrzelo, že tehdy starého piráta zabila. I za tohle musí Ruiz Aw zaplatit, blesklo jí hlavou. Nikdy by to nebyla udělala, nebýt nenávisti k tomu dilvermoonskému zabijákovi. Nikdy.

Ale jejímu rozhodnutí scházela vášeň a dychtivost. Že by ji opouštěla nenávist? Tvrzí otřásl výbuch a ji znovu zamrazilo. Bez své nenávisti by byla měkká a bezmocná, nic než věc, kterou je možné týrat.

A tak seděla a připomínala si všechno, co jí Ruiz Aw udělal, počínaje příchodem na Strašpytel a konče Gejasem, kterého na ni Ruiz nějakým způsobem seslal.

Konečně ji začal zaplavovat hořký žár a brzy byla opět silná.

RUIZ KROUŽIL PO SPIRÁLE, klouzal po kolejnici, jeho jezdec si skoro neslyšně pískal. V pravidelných intervalech bylo slyšet kovové cvaknutí, to když jezdec přejížděl přes spojky, jež držely kolejnici.

Jeho tělo se vychýlilo směrem ven, takže visel v pětačtyřiceti-stupňovém úhlu ke kolmé stěně šachty. Jednu chvíli se rychlost zvýšila a jeho okované boty se dotkly stěny. Příšerně to zaskřípalo a tmu ozářil ocas jisker. Divoce ho to roztočilo. Rychle se zase srovnal, přikrčil trochu nohy a zatáhl mírně za brzdu. Chytil úvaz nad smyčkou do své železné rukavice a tření sestup zpomalilo. Když bylo zase všechno v pořádku, slyšel v jednom uchu Juniorův tichý smích a v druhém Nisin šepot. „Jsi v pořádku? Skoro se mi udělalo špatně jen z dívání."

„Je mi fajn," ujistil ji, ačkoliv ve skutečnosti mu moc dobře nebylo.

„Opravdu?" zeptal se Junior a Ruiz si uvědomil, že zapomněl přepnout kanály. Pocítil náhlý zmatek a otočil se, aby se díval do zdi šachty. Před očima se mu kmitaly skoro nezachytitelné obrazy: otvory tunelů, zašlé stopy dávných bitev, nesrozumitelné graffiti - památka na pasažéry vozíku nebo možná na nějaké cizí politické uprchlíky, kteří se tu kdysi skrývali. Jednou zahlédl záblesk žlutého světla v ústí tunelu a okamžik nato jeho jízda vylekala nějaké tyčkovité stvoření s nesčetnýma nohama.

„Rušné místo," poznamenal Junior. Pak se jeho hlas změnil, dostal kovový zvuk. „Něco se pohybuje dolů šachtou, klesá to trochu rychleji než my."

Ruiz se obrátil a zaklonil hlavu. V šeru nad sebou nic neviděl. „Registruješ vizuálně?"

„Ne, ještě ne. Počkej. Ano, už to vidím. Pták, možná. Nebo netopýr... ale spíš to bude ornitoptéra."

Ruiz zaklel a trochu zpomalil. Sundal z ramene eruptor a obtočil si řemen kolem paže, aby mohl střílet jednou rukou. Viděl Juniora kousek nad sebou a vpravo, klon padal podstatně rychleji než on. Je odvážnější než já.

„Zpomal," přikázal mu a viděl, jak sebou Juniorovo tělo škublo a zhouplo se, když zmáčkl brzdu.

„Opravdu je to dálkově řízená ornitoptéra. Řídicí signál vychází odněkud tady, z věže."

Ruiz se rozhlédl dopředu, zoufale hledal ústí tunelu, v němž by se mohli schovat. Stěna šachty však byla dalších dvě stě metrů hladká jako sklo. „Jako naschvál," zaklel Ruiz.

Teď už ornitoptéru viděl i okem: stříbrný blesk v temnotě nad nimi. A v tomtéž okamžiku ten, kdo ji řídil, spatřil Juniora. Letoun se vrhl dolů rychlostí eruptoru, kovová křídla přitisknutá k metrovému tělu.

Prosvištěl kolem klona a roztáhl přitom křídla do blýskavých nožů - ale Junior prudce zabrzdil a operátor letounu neodhadl vektor.

„Netrefil," křikl Junior.

COREAN SI PŘIDRŽOVALA induktor u hlavy a viděla, co viděla ornitoptéra, když se snášela šachtou. „Jak?" vydechla a sledovala ty dva muže spouštějící se po kolejnici. Její první reakcí byl zmatek. Jak se mohli dostat do šachty? Patří k jejím vojákům, jsou to dezertéři? Ne... ti by sebrali vozík, který pořád stojí nahoře u vchodu do šachty. V duchu si poznamenala, že musí k vozu postavit spolehlivou stráž.

Pak ten muž, co byl víc nahoře, znovu zabrzdil, až jen tak zvolna sklouzával. Vytáhl gyroskopicky stabilizovaný paprskomet. Gesto, kterým to udělal, bylo tak elegantní a účelné, že ho okamžitě poznala.

„Ruiz Aw?" Je to on. Je to on.

RUIZ SE SNAŽIL namířit svým eruptorem na letoun, který zmateně poletoval uprostřed šachty, jako by na něho jeho pilot tam nahoře zapomněl.

Ale Junior byl opět rychlejší a vypálil ze svého paprskometu. Ornitoptéra se rozsypala do oblaku svítících střípků, které se pomalu snášely dolů.

Ruiz uvolnil brzdu a narovnal tělo. Přitáhl si kolena k hrudníku. Teď bylo naprosto nutné dostat se co nejrychleji dolů, dříve než ta osoba nahoře za nimi něco nebo někoho pošle.

Připadalo mu, že se rozjíždí bolestně pomalu... ale brzy už padal dolů ke genšům téměř maximální rychlostí a snažil se nemyslet na cíl cesty.

Až do chvíle, kdy se objevil ten letoun, opravdu věřil, že by to nějak mohl přežít. Že opět uvidí sluneční světlo.

KAPITOLA 20

COREAN PŘECHÁZELA velitelskou místností a třásla se hněvem a nerozhodností. Pokaždé, když mířila mrtvý monitor špionážní ornitoptéry, uštědřila mu vzteklou ránu pěstí. Vždycky si byla jistá, že se s Ruizem Awem znovu setká. Samozřejmě. Během posledních týdnů dostávala jejich setkání rys osudové nevyhnutelnosti. Ale nikdy by ji nenapadlo, že za ní přijde tak brzy. A v tak příšerně nevhodnou dobu.

Otřesy vyvolané roderižskými demoličními náložemi byly stále silnější a častější. Její dirmové začínali pod neustálým tlakem Gejasových kyborgů ztrácet hlavu. Mezi Corean a katastrofou stála už jedině Mocova krutá dravost, a čím déle bojoval, tím větší bylo riziko, že ho něčí náhodná střela zabije nebo těžce zraní. Pak by byla opravdu v maléru. Potřásala vážně hlavou. Co má dělat?

Konečně dospěla k rozhodnutí. Nebyla jím příliš nadšená, ale co jiného jí zbývalo? Musí se stáhnout. A kdyby se situace ještě víc zhoršila, mohla by vyslat zprávu lordům a nabídnout jim enklávu a Stroj výměnou za svůj život.

Zavolala Moce dovnitř a přizvala i velitele jednotky Delťanů, mlčenlivého a ostražitého muže jménem Kroone.

„Kroone," přikázala mu, „nastavte mechanozabijáky na program ústupové akce - potřebujeme, aby zdrželi Roderigány v horních patrech co nejdéle. Připravte svou jednotku, někdo pronikl do enklávy pod námi. Musíme je dostat ven."

Kroone kývl. „Kolik? Jak ozbrojení?"

„Jenom dva. Známý dilvermoonský zabiják Ruiz Aw a jeho společník. Bezpochyby silně ozbrojení. On je velice schopný člověk - ale my budeme mít Moce."

„Jak si přejete." Kroone se uklonil a chystal se odejít, když Corean dostala ještě jeden nápad.

„Počkejte. Spoutejte ty faraoské vězně. Vezmeme je s sebou. Ruiz Aw si jich velmi cení a já se chci důkladně pojistit. Kdybychom je snad nepotřebovali, věnujeme je genšům."

Kroone nasadil skeptický výraz, ale šel organizovat ústup.

NISA STÁLA PŘIPOUTANÁ železy k plošině vozíku. Vedle ní byli Dolmaero a oba faraoští kouzelníci. Ignorovala Molnecha, ale Flomela pozdravila chladnou úklonou hlavy. „Nečekala jsem, že se s tebou opět setkám, mistře Flomele. Jsi teď stroj? Jako Molnech?"

Flomel se skláněl nad vlastními řetězy a prohlížel si zámek, který ho poutal k podlaze plošiny. Nisy si nevšímal a dloubal se v zámku kouskem klacíku.

Molnech odpověděl za něho. „Ne, řekl bych, že není," prohlásil svým obvyklým veselým hlasem. „Spíš bych hádal, že Flomel se začíná na věci dívat tak trochu jako zesnulý Ruiz Aw."

Nisa se otřásla odporem. Nechápala, jak se Molnech může chovat tak hrozně molnechovsky, když už je něco úplně jiného.

Flomel pomalu zvedl hlavu a věnoval Molnechovi pohled tak plný nenávisti, že ji to až vylekalo. „Zrůda," řekl Flomel chraptivě. „Odporná zrůda."

„Vidíte?" mrkl na ni Molnech.

Odvrátila se a pohlédla na cechmistra Dolmaera. Stál bez hnutí a upíral oči do prázdna šachty.

„A ty, cechmistře? Jak se daří tobě?" Neodpověděl okamžitě, proto ho jemně šťouchla do ramene. „Cechmistře?"

Otřepal se a otočil k ní široký obličej. „Ujde to, vzácná paní. Ale bojím se toho, co by mohlo přijít. Ve vzduchu tady je cítit smrt, vraždy, teror a zlé činy. Taky ten pach cítíte?"

Nisa zavětřila. „Smrdí to trochu jako to stvoření, které jsme viděli v Hlubině srdce. Ten genš. Vzpomínáte si?"

„Máte pravdu," řekl přemýšlivě. „Ale je v tom i obyčejný rozklad."

Nastalo ticho a Nisa zůstala se svými myšlenkami sama. Všechny se točily kolem Ruize Awa a časů, kdy byli spolu. Byla by ráda věděla, jestli se mu nějak podařilo přežít.

Doufala, že ano.

Po dlouhé době se s prásknutím otevřely dveře nad nimi a na plošinu vkráčela Corean. Za ní šel ten její obří hmyz a komando vojáků v černých uniformách.

Nisa se dívala do otrokářčiny dokonalé tváře a všimla si, že se změnila. Kůže jako by se jí maličko uvolnila a povolila na krásných lícních kostech. Maličko, ale stačilo to, aby zmizela nadpřirozeně dokonalá symetrie. Corean kráčela energicky, v každém pohybu bylo nelidské napětí, ba jakási maniakální energie.

„Šílená jak pouštní medvěd v říji," zašeptal Dolmaero s vytřeštěnýma očima.

„Ano," souhlasila Nisa.

Molnechova vychrtlá hlava se k nim prudce naklonila. „Cože?" řekl ostře.

Dolmaero škubl ramenem a neodpověděl. Nisu ten důkaz Molnechovy změněné povahy svým způsobem uklidnil.

Muži v černých uniformách se rozestavili podél okrajů plošiny a Corean se posadila do sedadla řidiče. Její Moc stál vedle sousedního sedadla, protože nedokázal poskládat své šestinohé hmyzí tělo tak, aby je mohl složit do křesla.

Corean se připoutala bezpečnostním pásem a připevnila si k levé paži eruptor. Ohlédla se k bezpečnostním dveřím do pevnosti. Stál v nich dirm a shrbení jeho podivně nelidského těla prozrazovalo téměř lidské zoufalství. „Držte se, my se brzy vrátíme," zavolala na rozloučenou Corean. Dirm zamával a dveře se zavřely.

„Tak, a jedeme," vydechla si Corean. Upřela na Nisu své maniakálně žhnoucí oči a rozpálila se ještě víc. „Hele," vykřikovala bujaře, „faraoská děvka. Nisa ti říkají, že? Určitě tě potěší, že se zase setkáš se svým miláčkem."

Nise hned nedošlo, o čem otrokářka mluví. Pak pochopila.

Corean se smála. Byl to ošklivý oplzlý zvuk. „Netvař se zase tak nadšeně. Jestli do toho budu mít co mluvit, uvidíš ho, až s ním skončím já. A já do toho budu mít co mluvit, tím si buď jistá."

Uvolnila brzdovou páku a začali klouzat dolů k šachtě. Nisa pevně zavřela oči, aby se nemusela dívat do té hrozivé jámy, ale byla podivně šťastná. Možná jsou otrokářčina slova jen výplodem šíleného ducha, ale možná ne. Možná Ruiz Aw přece jen žije.

Věděla, že je to nebezpečné, ale stejně dovolila úsměvu, který se jí tlačil na rty, aby se tam usadil.

KDYŽ SE MEZI parami, jež ji halily, vynořila odpadová žumpa na dně šachty, začal Ruiz málem zvracet. Odporný puch zahltil filtry jeho obleku a jemu vhrkly do očí štiplavé slzy. S velkým úsilím se přinutil nechat lícní štít odkrytý a nepřepnout na vnitřní dýchací okruh. Zásoba kyslíku byla omezená a předvídavost mu diktovala, aby si jej šetřil, až bude v jeskyních genšů plných halucinogenů.

Bylo jasné, že právě probíhající masakr v Yuberově pevnosti se vypořádává s mrtvolami velice prostě - shazují se do šachty. Napůl rozložená lidská těla v brnění ležela jedno přes druhé v slizkém růžovém bahně a tu a tam se temně rudě leskl hnijící dirm.

Byl ještě nějakých sto metrů nade dnem, když zpozoroval několik pohybujících se postav na vzdálenější straně jímky.

Odjistil eruptor a začal zbrždovat pád podél koleje. Uvědomil si, že promeškal vhodný okamžik a že je příliš blízko betonové plochy nad žumpou, kde kolejnice končila. Ze všech sil trhl za brzdu. Zpomalení bylo tak prudké, že mu rvalo útroby a před očima měl tmu. Jezdec kvílel, ale zpomaloval.

Koutkem oka viděl, jak postavy na protější straně dostávají lidské tvary a běží se zvláštním tenkým kvičením směrem k plošině.

Ta se prudce přibližovala a jeho oči neodolatelně přitahoval nárazník na konci kolejnice, který rozpínal ramena absorbující energii. Do nich vždycky narazil vozík na konci sestupu.

Jestli do nich vjede příliš rychle, probodnou ho.

Zoufale táhl za brzdovou páku. Slyšel ječivý zvuk a cítil zápach spáleného obložení.

Ale konečně, asi v polovině nástupiště, zastavil. Visel na úvazu a houpal se. Chvíli mu trvalo, než zase začal vidět, ale pak zmáčkl uvolňovací spoušť jezdce a s bouchnutím dopadl na beton.

Ohlédl se a viděl, jak k němu pomalu a klidně sjíždí Junior. Projelo jím bodnutí závisti vůči svému mladšímu já. Rozběhl se podél nástupiště, klekl si za nízký parapet a slyšel dusot Juniorových okovaných bot.

„Ty jsi pěkný divoch," poznamenal klon.

„Ále... měl jsem ještě spoustu času," lhal Ruiz a snažil se popadnout dech.

„Když myslíš," opáčil Junior pobaveně. Přikrčil se vedle Ruize a hleděl na bytosti, které běžely směrem k nim a mávaly nad hlavami arzenálem nejroztodivnějších zbraní.

„Co jsou zač?" zajímal se Junior.

„Genšové si chovají lidské sluhy, servitory," vysvětlil mu Ruiz, i když mu připadali stejně zvláštní jako Juniorovi.

Lidské bytosti připomínali jen vzdáleně. Cupitali po úzkém můstku, který se klenul přes žumpu, a když se přiblížili natolik, aby si je Ruiz mohl dobře prohlédnout, sevřel se mu žaludek. Ta stvoření byla kdysi normálními muži a ženami, možná.

Nyní byla jejich téměř nahá těla pokrytá neobyčejně podivnými ozdobami. Z každičkého kousku kůže pučel nějaký kousek lidské anatomie. V čele běžel muž, jehož holá lebka byla přikrášlena třemi řadami implantovaných nosů. Jak uháněl a přitom mával starodávnou šokovou puškou, neužitečné nosní dírky se rozšiřovaly v koordinaci s těmi skutečnými. Paže měl pokryté kulatými lebečními implantáty. Z každého visel chochol jinak barevných vlasů.

Za ním běžela žena s náhrdelníkem prstů, které se jí pod bradou ohýbaly a narovnávaly v křečovitém rytmu. Uši jí lemovaly drobounké palce nohou a z kolenou němě křičela malá ústa. Hrudník měla od klíčních kostí až k pupečnímu důlku porostlý prsy všech tvarů a velikostí. V ruce svírala jakousi zastaralou energetickou zbraň. Mělo to zvonovitě tvarované ústí a složitě tvarovanou pažbu ze zeleného plastu. Ruiz byl zvědavý, jestli to vůbec funguje.

Za těmi prvními dvěma bylo deset dalších zrůd, všechny kvičely stejně tenkým hláskem a Ruize napadlo, že ten zvuk trochu připomíná zvuky genšů.

U ucha se mu ozvalo šeptání Nisina klona: „Ach ne, ne. To je příšerné. Jak je něco takového možné?"

„Co myslíš, co ty věci chtějí?" zeptal se Junior a z jeho hlasu bylo poznat, že jeho sebedůvěra mírně poklesla.

„Zabít nás," poučil ho Ruiz netrpělivě. „A pak si vylepšit sbírky našimi náhradními díly, řekl bych."

„Vypadá to tak. Copak nevědí, že jsme nebezpeční?"

„Nejspíš ne. Možná si tradiční návštěvy spojují s vozíkem - mám na mysli ty, co sem chodí dělat byznys s jejich pány. Všechno ostatní, s čím se setkali, do jejich žumpy spadlo mrtvé nebo příliš těžce zraněné, aby jim to kladlo odpor. Něco takového, jako jsme my, asi neznají."

„To asi nejsou moc chytří, co?" Klon si opřel paprskomet o parapet a zamířil.

„Chytrost s tím nemá moc společného. Žijí ve feromonových exhalacích, už celé generace."

„Konec rodové linie," prohlásil Junior a vypálil. Zásah propálil dírku do čela prvního muže a ten spadl z můstku. Plácl sebou do odporné břečky vedle chodníku.

Junior posunul zaměření a proťal paprskem břicho stoprsé ženy. Klopýtla dopředu, udělala několik kotrmelců po zaprášeném můstku, ale ječela a zmítala sebou ještě skoro minutu, než zemřela, stočená do klubíčka kolem své rány.

Junior znovu zamířil a byl by zabil další stvůru v pořadí - ale Ruiz mu položil ruku na rameno. „Počkej." Klonova lhostejná výkonnost ho vyváděla z míry, i když pochopitelně to byla v dané situaci jediná rozumná reakce, jediný způsob, jak spolehlivě zastavit ty chudáky.

Ale zbývající stvůry už se obracely na útěk stejně dychtivě, jako předtím útočily. Kvičely snad ještě hlasitěji.

„Víš určitě, že je dobrý nápad nechat je utéct? Nebudou varovat genše?"

„Možná jo. Ačkoliv, jestli se vyznám ve feromonech, genšové už o nás stejně vědí. Ale viděl jsi je. Co by nám mohli udělat?"

Junior pokrčil rameny: „Jeden nikdy neví. Nejspíš to brzy zjistíme. Myslíš, že to bude jednoduché?" Jeho klon na něho hleděl pátravě, jako by se sám sebe ptal, jestli Ruiz ztratil všechen svůj starý úsudek.

„Rozhodně ne," odpověděl Ruiz. Podíval se vzhůru na kolejnici a snažil se uhodnout, jestli už je někdo pronásleduje. Pak se otočil, aby klona požádal, ať to ověří, ale Junior už byl zpátky na rampě a dotýkal se kovu štíhlou sondou.

„Máme tu nějakou aktivitu, Taťko," hlásil. „Někdo jede rychle dolů."

Ruiz pohlédl přes žumpu na nízké otvory jeskyní, jež na ně zíraly z protějšího břehu.

„Je čas jít," řekl klonovi a Nise.

KDYŽ SE S NIMI vozík rozjel po spirále šachty do hlubin, Nisa se kousek posunula, snažila se najít pohodlnější pozici na sezení. Pouta se jí zařezávala do zápěstí a kolem obličeje se jí hnal horký páchnoucí vzduch, jako dech

nějakého rozloženého, ale ještě ne úplně mrtvého monstra.

Ohlédla se na Corean, na jejíž krásných rtech pohrával dychtivý úsměv dravce na lovu.

Nisiny myšlenky se zase začaly toulat. Po chvíli ji napadlo, že mezi nimi dvěma, otrokářkou Corean a princeznou Nisou z pouštní zaostalé planety, je silné pouto. Obě se těší na to, že ještě jednou uvidí Ruize Awa.

To pomyšlení bylo tak tragicky legrační, že se rozesmála. Naštěstí to byl jen tichý smích a nikdo ho neslyšel.

RUIZ A JEHO KLON seběhli po můstku, jak nejrychleji dokázali při tom všem, co s sebou vlekli: brnění, zbraně, senzorovou výbavu. Před nimi se otvíral jícen první jeskyně. Osvětlovalo ji stejné temně rudé světlo jako šachtu. Uvnitř jeskyně však byla červená trochu jasnější, takže to vypadalo, jako by tam hořel oheň.

V jeskyni cosi stálo a něco to po nich hodilo. Pak se to rychle schovalo.

Předmět letěl k nim. Ruiz a klon předpokládali, že je to granát, proto bleskově skočili až po kolena do blátivého slizu vedle hráze, připravení se do něho ponořit.

„Počkej," křikl klon. Předmět dopadl na můstek a Ruiz hleděl na čerstvě uřezanou ruku. Na každém prstě byl stříbrným provázkem přivázaný jiný fetiš: ptačí lebka, kousek modrého hadříku, rezavá pružinka, lahvička nějaké svítivé kapaliny. U palce byl mrňavý plastikový model muže v černém brnění.

„Zkoušejí na nás kouzla," odhadl Ruiz a bylo mu jich líto. „Jdeme."

Vyrazili kupředu a vyvolali tím v jeskyni sbor zoufalého kvikotu, po němž se ozval dusot prchajících bosých chodidel.

Na okraji žumpy byla řada trubek vyčnívajících z růžového slizu a vedoucích do čerpací stanice hned za ústím jeskyně. Když probíhali kolem čerpadel, připlácí Junior na jednu cisternu přísavnou minu. Byli asi o padesát metrů dál v rychle se zužující výduti, když se rozlehla detonace.

„Alespoň se budou mít genšové čím bavit a budou mít míň času na nás," prohodil klon, když se zastavili za hromadou ulámaných stalagmitů. „A když jim trubkami nepřiteče výživa, budou muset vylézt - buď spravit čerpadlo, nebo se najíst rovnou z žumpy."

„Dobrý nápad," pochválil ho Ruiz.

„Teď zase ty."

„Co?"

„Dobrý nápad. Jak najdeme ten Orfeovský stroj? Tak se mi zdá, že jsem se měl víc vyptávat, než jsem se do toho zamíchal." Ale hlas měl uvolněný a pohodový, žádný vyčítavý tón. Ruize napadlo, že se vlastně celý život vrhal do nebezpečných situací a pak spoléhal na štěstí a vlastní tvrdost, aby ho z nich dostaly. Slíbil si, že pokud nějakým zázrakem přežije, začne si všechno mnohem víc promýšlet.

Rozhlédl se. Jeskyně, ve které teď byli, asi sloužila jako skládka odpadu a hlavní průchod. Hromady odpadků kolem stěn nechávaly uprostřed širokou cestu. Odpadky zahrnovaly zlomky pevných předmětů z žumpy - všechny kusy oblečení a výbavy, které sliz nedokázal zlikvidovat, se pravidelně lovily z žumpy a ukládaly sem.

Archeolog by si tady asi krásně početl o historii Strašpytlu. Ruiz rychle potřásl hlavou - myšlenky mu už zase odbíhaly od toho nejdůležitějšího.

Vytáhl malý datatablet, ve kterém měl poznamenáno, co si zapamatoval ze Somnirova popisu enklávy. Připevnil si jej na zápěstí a zahleděl se do vzorce svítících čar.

„Myslím, že teď jsme tady," řekl ne zcela jistě. Ukázal na červenou smyčku. „Třetí jeskyně od severu, že?"

„Myslím, že jo."

„Tak dobře. Ty jdi první. Zahni do druhého tunelu vlevo. A nech senzory zapnuté. Podle Somnira je obrana založena hlavně na topologii. Nerad bych tu bloudil do konce života a ničil si mozek halucinogeny."

Junior se obezřetně nadzvedl a nakoukl přes barikádu. „Žádná příjemná procházka. Mimochodem - Somnirovy informace pocházejí z hodně dávné doby, že?"

„Jo," přisvědčil Ruiz.

S OFICIÁLNÍM UVÍTACÍM výborem se setkali ještě před první křižovatkou.

Nejdříve Ruiz zaslechl šoupání bosých nohou a pak nesrozumitelné štěbetání. Oba se přikrčili za hromadou odpadků tak starých, že už ani nesmrděly. „Co teď?" zeptal se Junior.

Ruiz pokrčil rameny a zkontroloval, jestli má eruptor nabitý.

Tunelem se k nim blížilo hotové procesí - více než deset pololidských obyvatel enklávy a tři genšové. Genšové se drželi uprostřed lidského houfu, takže procesí tvořilo volnou formaci, která měla rituálně obranný charakter. Lidé nebyli nijak systematicky seřazeni, zdálo se, že se jen tak pohybují kolem genšů. Ruiz je chvíli pozoroval, než si všiml, že ti pololidé se přemisťují způsobem, který se velmi podobá pohybu očních skvrn na rozpláclých lebkách genšů.

Ruiz se přikrčil a snažil se být neviditelný.

Jeden člověk vpředu nesl velitelskou hůl, dlouhou, zašpičatělou tyč ze stříbřitého kovu, nahoře zdobenou pozlacenou soškou genše. Zastavil se a zabodl hůl před sebe. Procesí zůstalo stát.

„Neoprávnění návštěvníci!" pronesl přísně a pak se bláznivě rozchechtal. Kmital očima nahoru a dolů, neschopen zaostřit. Celé čelo měl obložené očními víčky, byly jich tři rovnoběžné řady. Otvíraly se a třepetaly řasami, ale v mělkých důlcích pod nimi scházely oči. „Neoprávnění návštěvníci," opakoval, „vyjděte z úkrytu - nemůžete se před námi schovat! Váš pach nafukuje naše chřípí, naše nosní dutiny bolí tlakem vaší přítomnosti."

Junior se tlumeně zasmál.

„Vyjděte!" vyzval je mluvčí. Když se Ruiz a klon nehýbali, mluvčí se obrátil k největšímu z genšů s gestem tolik připomínajícím zmateného pejska, že Ruiz cítil bodnutí lítostivého hněvu.

Genš vydal nízký cvrlikavý zvuk a muž se k nim obrátil s obnovenou sebedůvěrou. „Vyjděte. Slibuji - neotrháme vám maso z kostí, ale budeme vás ctít jako hosty.“

„Veselá kopa,“ utrousil Junior a zamířil paprskomet. Ruiz upíral oči na svého klona a říkal si: Mám opravdu tak ostré a dlouhé zuby? Opravdu se tolik podobám divokému vlkovi? Prudce potřásl hlavou a snažil se zaostřit vidění.

„Ne, počkej,“ zarazil klona. Zvážil situaci tak pečlivě, jak to čas dovoloval, a pak řekl: „Zůstaň tady. Jestli na mě zaútoči, rozsekej je.“

Pomalu vstal, s eruptorem připraveným střílet.

„Ach!“ řekl mluvčí, jako by ho překvapilo, že Ruize vidí. „Projevuješ náznaky slušného chování. Tvůj společník má ochrnuté nohy, co? Proto se nemůže postavit? Nevadí. Ptáme se tě: Proč jsi tady? Bez vozíku, bez vězňů pro Zloděje duší, bez pověřujícího pachu?“

Ruiz zvažoval, jak na ty otázky správně odpovědět. Lstivost byla při jednání s bláznem často k ničemu, pokud člověk neznal přesnou povahu jeho šílenství. Ale neměl jinou možnost než to zkusit. „Přišli jsme navštívit Zloděje duší, neboť je považován za jeden z divů vesmíru.“

„Nezdvořilí návštěvníci!“ rozkřikl se mluvčí. „Turisté, kteří jako první projev obdivu zabijí domorodce! Nevěřím. Ne, ne - je jasné, že jste tady proto, že si chcete přisvojit Zloděje duší! Jasné, jasné - Yubere nás varoval, že přijdou muži, muži v tvrdých skořápkách. Budou mít hrozné zbraně. Přijdou ukrást naši slávu a s její pomocí přetvořit vesmír. Ukradnou naši budoucnost - je něco horšího? Ale my vás poznáváme! Vás a vaše zlo!“ Zvedl hůl a vrhl ji proti Ruizovi.

Ruiz uhnul a hůl prolétla neškodně kolem. Junior se zvedl a paprskem propálil mluvčího a největšího genše.

Zbytek procesí couvl a najednou zmizel, jako když sfoukne lampu.

Na podlaze tunelu zůstalo ležet jen jedno tělo - ten muž s víčky na čele.

Ruiz a klon se k němu opatrně přiblížili, ale muž byl mrtvý.

Junior do něho šťouchl špičkou boty. „Tomu nerozumím.“

„Začínáme mít vidiny. Čím hlouběji půjdeme, tím to bude horší.“ Znovu se zarazil nad zvířecí divokostí klona a opakoval si: Je to jen halucinace. Ve skutečnosti takhle nevypadám.

„Jak dlouho tady budeme?“

Pokrčil rameny. „Jak dlouho bude potřeba.“ Přepnul na kanál Nisina klona. „Niso? Co jsi viděla?“

„Nějaký deformovaný muž ti dělal kázání, pak po tobě hodil nějaký oštěp. Pak ho klon zabil.“ Její hlas se chvěl odporem.

„Rozumím.“ Nečekal, že feromony začnou působit tak brzy. Zavřel obličejový štít a průduchy. Musí doufat, že najdou Orfeovský stroj dříve, než jim dojde kyslík. Junior ho chtěl napodobit, ale Ruiz mávl zamítavě rukou. „Počkej.“

Rozhodl se. „Niso? Nastal čas pustit tenhle kanál do Mořských věží.“

„Jsi si jistý?“ vylekala se.

„Naprosto.“ Obrátil se na Juniora: „Máš tu řeč? Fajn. Sundej si helmu.“

GEJAS CÍTIL PŘÍJEMNÉ teplo v místech, kde kdysi míval srdce, předtím, než mu ho ten zabiják Ruiz Aw vyrval. Pevnost už je téměř jeho. Za chvíli smete rozprášené obránce úplně.

Zpočátku ignoroval velitele torpédoborce, který stál u dveří a čekal, až ho zaregistruje. Gejas vytušil, že velitel nese nepříjemné zprávy, zprávy, jaké momentálně nebyl ochoten přijímat.

Ale po minutě velitel vešel i bez vyzvání a řekl: „Gejasi Jazyku, nový vývoj situace.“ Přistoupil k pomocnému monitoru a vyťukal oživující kód. „Toto bylo přijato před několika minutami na centrálním kanálu.“ Vyladil obrazovku.

Gejas spatřil Ruize Awa. Měl na sobě brnění a helmu držel pod paží. Byl to Ruiz Aw, ale byl nějak jiný, měl hladké tváře a sebejistý výraz, byl až zázračně netknutý utrpením, které mu Roderigo způsobilo. Bylo to otřesné, ten muž byl nezranitelný, nezastavitelný. Zabiják stál v úzké chodbě s tmavými stěnami, osvětlené tlumeným červeným světlem. U nohou mu leželo groteskně znetvořené tělo. „Je to on,“ zašeptal Gejas. „Určitě je to on, všechno tomu nasvědčuje.“

„Lide Mořských věží,“ hovořil Ruiz Aw, „přenáším toto vysílání z hlubin pod pevností Alonza Yubera. Tady dole, v utajení před naprostou většinou obyvatel Strašpytlu, žije velké množství genšů a jejich kdysi lidských sluhů. Jsem zde kvůli pokladu, který je nazýván Orfeovský stroj. Toto zařízení je schopno provádět masové dekonstrukce. Původně je ovládali Alonzo Yubere a Publius, výrobce monster. Já, Ruiz Aw, hodlám tento stroj zničit.“ Ruiz Aw se odmlčel a usmál se neveselým úsměvem. „O průběhu akce vás budu pravidelně informovat.“

Znovu si nasadil helmu a připnul ji svorkami k brnění. Těsně předtím, než zavřel obličejový štít, vesele na Gejase mrkl.

Pak si sundal paprskomet z ramene a vydal se tunelem dál. Kamera jej ještě okamžik sledovala, pak vysílání skončilo.

Gejasovi úžasem spadla brada. Našel poklad, který ho Roderigo poslalo hledat. Našel zrůdu, která zabila Žlutý list. Otevřel ústa ještě víc a rozesmál se.

Ale než mohl vychutnat radost z toho zvuku, ucítil vzrušení milionů chtivých duší a uvědomil si, že po celých Mořských věžích právě nasedají bojovníci do útočných lodí a chystají se napadnout pevnost, kterou právě dobyl.

„Ne,“ zaúpěl. „To ne!“

„Přesně,“ ozval se velitel. „Roderigo vám rozkazuje bránit pevnost, dokud nezajistí posily. Musíte zabránit, aby ji získal někdo jiný. Za každou cenu.“

KAPITOLA 21

RUIZ AW ZABLOUDIL. Už hodinu chodili s klonem nejrůznějšími chodbami a nepotkali nikoho. Občas zaslechli dusot prchajících nohou, ale vždycky to bylo odněkud z dálky, zpoza zákrutů chodeb. Někdy se zdálo, že jsou zvuky docela blízko - řinčení strojů nebo pištivé hlasy. Podlaha chodeb klouzala, na stěnách byla pořád stejná červená světla. Většinu chodeb lemovalo stejné smetí.

Až na ty záhadné zvuky budil labyrint dojem opuštěnosti a ne-užívanosti.

Ruiz se zastavil na hvězdicovém rozcestí se sedmi možnými chodbami na výběr. Pohlédl na svůj displej a hledal nějaký orientační bod, podle něhož by rozcestí určil na mapě, kterou mu dal Somnire. „Mám dojem, že jsme se ještě nedostali do hlavní enklávy. Přísahal bych, že jsme v opuštěných chodbách."

„Zabloudil jsi," opáčil Junior nakvašeně.

„Možná. Jak jsi na tom s kyslíkem?"

„Pod šedesát procent. A ty?"

„Ještě hůř." Zase bodnutí vzteku. Je to hrozné, i taková maličkost, jako že ho jeho vlastní klon přetrumfne v dýchání, ho dokáže vyvést z míry - ale pak si uvědomil, že dýchání není zase taková maličkost.

„Co podnikneme?" Klon se opřel o stěnu.

„Odpočineme si trochu a promyslíme to." Ruiz si sedl na nejbližší suché místo. Položil si eruptor na kolena a zavřel oči.

„Ty si odpočiň. Já budu přemýšlet. Trochu se tu rozhlédnu. Neboj se, nepůjdu tak daleko, abych se nedostal zpátky."

Zmizel v chodbě. Hlava v helmě se otáčela ze strany na stranu - šelma větřící kořist. Ruiz otevřel ústa, že ho zastaví. Pak je zavřel. Ať to jeho mladší já zkusí.

KDYŽ DORAZILI NA dno šachty, bála se Nisa otevřít oči ze strachu, že uvidí Ruizovo mrtvé tělo ležet na nástupišti... nebo v žumpě.

Ale pokud byl jedním z těch pokroucených tvarů napůl zabořených do růžového slizu, nepoznala ho. Zdálo se, že Corean je přesvědčená o tom, že Ruiz žije. Vyložila rychle vězně, upevnila jim na krk obojky a navázala je na společné lano. Nisa skončila za Flomelovým tenkým špinavým krkem, za ní šel Dolmaero.

Molnech sevřel v kostnaté ruce Flomelovo vodítko a obdařil kouzelníka svým nejradostnějším úsměvem. Na Flomelových ra-menou se napjaly svaly. Nise ho bylo skoro líto, byť to byl zrádce a hlupák.

Corean chvíli diskutovala s deltským velitelem. Když skončili, přistoupila k vězňům. V kroku měla zase to bujaré nadšení, na rtech výraz zdivočelého štěstí.

„Pojďme, pojďme," prozpěvovala si, „musíme usmažit velkou rybu a stáhnout z kůže velkého zabijáka."

A tak se vydali na cestu, zajatci na šňůře Šli uprostřed formace ozbrojených mužů. Mít Nisa volné ruce, zacpala by si nos. Puch na dně šachty byl tak hrozný, že se jí z toho až dělalo mdlo. Točila se jí hlava a začala mít podivné pocity, jako by se ta nepříjemná realita kolem ní ještě o kousek posunula. Připomnělo jí to pocit, který měla při těch několika málo příležitostech, kdy kouřila hadí olej.

Ohlédla se po Dolmaerovi. Obvykle vážný cechmistr měl na tváři mírně nostalgický úsměv a Nisa si vzpomněla, že doma na Farau býval kuřákem olejů.

Všimla si, že Corean a její doprovod mají zavřené obličejové štíty brnění.

PIRÁTŠTÍ LORDI UŽ SE se svými oddíly sesypali na Gejase. Roderižský torpédoborec utrpěl při obraně laguny značné Škody, ale podařilo se mu potopit dvě pirátská plavidla ještě před vjezdem do laguny. Kdyby se byli piráti domluvili, bylo by pro ně zlikvidování torpédoborce hračkou - jenže oni bojovali o vstup do pevnosti a zároveň proti sobě navzájem. Teď zrovna se rvali venku a Gejasovi vojáci měli chvíli klid na opravu obranné linie laguny.

Gejas si začínal myslet, že by mohl udržet pevnost do příjezdu posil. A pak bude volný a bude moci jít tam dolů, za Ruizem Awem, a bude moci začít zabijáka trestat.

Vůbec nepočítal s možností, že Ruiz Aw splní svou hrozbu a zničí poklad. Ten chlap by musel být nejen šílenec, ale i hlupák.

Piráti však postupně obsazovali kanály před pevností a pak jeden z nich poslal ženisty, aby vybourali kolmou šachtu, kterou by se obchvatem dostali do věže.

Gejas zuřivě zaklel a vyslal do horních pater věže komando kyborgů s úkolem vrhat na tuneláře zápalné nálože.

Největší starosti mu dělala zpráva od pozorovatelů ze střechy věže. Nad věží se vznášela dvě šardská plavidla. Bezpochyby monitorovala bitvu a hlídala, aby nebyly porušeny šardské zákony.

KDYŽ COREAN VYDALA rozkaz zastavit, Nisa skoro nedokázala odtrhnout oči od špiček svých nohou, kam je upírala ve snaze nevidět ty děsivé změny, kterými všichni kolem ní procházeli. V posledních několika minutách totiž pozorovala, že Corean a její obrněný doprovod ztrácejí lidské tvary a mění se v odporné hmyzí stvůry se šesti neuvěřitelně rychle kmitajícíma nohama. Moc, který šel v čele průvodu, získal ještě ďábelštější podobu. Připomněl jí hrozného boha sucha Bhase.

Flomelova hubená záda se proměnila v záda obrovské krysy a z Molnecha kráčela jen kostra, na jejíž bílých kostech visely kusy suché kůže.

Když konečně vzhlédla, viděla, jak k nim tunelem přichází skupinka groteskně znetvořených lidí obklopujících trio genšů. Genšové byli jediné tři pevné objekty v moři mihotavých lživých vjemů - jako by ta droga, která ji ovládala, přestala účinkovat, když člověk pohlédne na ty ošklivé kupky cizosti. Byli jedinou realitou uprostřed fantasmagorií a proto se rozhodla soustředit se na ně.

Corean se prodírala do čela své skupiny a nedočkavě vojáky odstrkávala z cesty. „Stůjte! Nebo na vás pošlu Moce," křičela na podivná stvoření. Zastavili se, ale nepřestávali si mezi sebou měnit pozice.

Nakonec vystoupila dopředu nějaká žena. Měla tenké paže porostlé ušima a na špičce dlouhého nosu jí vyrůstala kštice červených vlasů. „Co tady chcete?" křikla třaslavým hlasem.

„Spolupráci, kterou mi jako dědičce Alonza Yubera dlužíte." Corean si sundala helmu a uvolnila si dlouhé černé vlasy. „Dobře si mě prohlédněte a zapamatujte si mou tvář. Budu vás stejně jako dříve Yubere ochraňovat. Mně, jako dříve Yuberovi, musíte nyní pomáhat. Yubere je mrtvý. Jen já stojím mezi vámi a světem, který vás nenávidí."

Znetvořená žena si přitiskla ruce na obličej. Nisa si všimla, že na hřbetu ruky má velkou růžovou bradavku. „Jak máme vědět, že říkáš pravdu? Nejsi jediná, kdo si činí nárok. Dva muži přišli před tebou, přišli krást a zabíjet. A nyní ty, se svým monstrem a svými ulitami."

Corean se rozšířilo chřípí. Pro Nisiny drogou zmámené oči byla nyní šelmou na lovu. „Ano. Ti muži jsou moji nepřátelé. Zaveďte mě k nim a já vás zbavím jejich přítomnosti."

Žena zmateně zakvílela a ohlédla se po genších, jako by hledala radu. „Ne, my musíme vědět, že říkáš pravdu. Je to příliš důležité rozhodnutí, nemůžeme je ponechat náhodě."

Corean netrpělivě dupla. „Tak poslyšte: Ať sem jde jeden z těch genšů a potvrdí právoplatnost mého vlastnictví Yuberova panství."

„Ty bys to dovolila?" zeptala se žena nevěřícně.

„Ano, ano - ale pospěšte si. Ti muži, o nichž mluvíš, jsou zde, aby kradli a ničili. Alespoň to už byste měli vědět sami."

Jeden z genšů se štrachal na svých třech krátkých nohou dopředu. Corean na něho čekala s hlavou vztyčenou. Když genš otevřel jedny ze svých úst a vysunul senzorové vlákno, ani se nehnula. Jedinou emocí, kterou Nisa na její krásné tváři viděla, byla netrpělivost. Vlákno se ponořilo do Coreanina čela a otrokářka sebou opět ani necukla.

O chvíli později vytáhl genš senzor. „Situace je nejasná," zašeptal. „Zdá se nejisté, že budeš schopna nás ochránit tak, jak nás dlouho chránil Yubere. Ale říkáš pravdu, jak ji ty vidíš.

Doporučím, abychom ti pomáhali, pokud se zdržíš poškozování našeho majetku a servitorů."

Corean kývla a nasadila si helmu. „Budeme opatrní. Ale Ruiz Aw nebude, proto nás k němu doveďte."

Genšovy oční skvrny na okamžik přerušily své věčné kroužení. „Ano. Ti muži nyní právě bloudí ve stejné paralelní galerii, kterou jste i vy vstoupili. Nemohou tam nadělat mnoho škod. Ale jsou-li jen trochu chytří, brzy najdou způsob, jak proniknout do našich vnitřních prostor. Dám vám servitora, který vás povede."

Žena s ušima na pažích zdráhavě vystoupila dopředu. „Toto je Súsen," šeptal genš. „Zavede vás to k vašim nepřátelům."

Corean a její skupina následovala Súsen tím shromážděním prapodivných stvůr a Nisa opět upřela zrak na své nohy, aby se nemusela dívat na hrozné věci, které si ti lidé způsobili.

Těsně před záhybem tunelu se obrátila a zahlédla ty tři genše. Stáli proti sobě a naléhavě houkali. A pak se dva z nich rozplynuli v nicotu zároveň s groteskním doprovodem. Zbylý genš se otočil směrem k ní. Nebyla si však jistá, jestli ji pozoruje.

Vypadalo to skoro, jako by se hádali, pomyslela si, než se vrátila ke své letargické chůzi.

RUIZ SEDĚL BEZ HNUTÍ a dýchal krátkými nehlubokými nádechy. Snažil se převést metabolismus do úspornějšího režimu. Zase přelétl okem displej na zápěstí - kyslíková zásoba už se scvrkla téměř na polovinu. Ručně zpomalil přívod. Teď se určitě obejde s menším množstvím.

Nutil se myslet, snažil se přijít na něco, co by ho vyvedlo z bludiště a dovedlo k Orfeovskému stroji. Bylo to k zbláznění. Tunely, jimiž procházeli, se podobaly systému, který mu Somnire popsal. Ale nezahlédl žádný z orientačních bodů, o nichž mluvil, nenarazil na žádné obyvatele. Co se to tu děje?

Dýchání se zpomalilo a jemu ztěžkla víčka. Začal podřimovat. Jeho krk povolil a hlava mu začala klimbat.

Měl sen. Zpočátku byl tak jednoduchý, že to až vzbudilo Ruizovu netrpělivost. Ošetřoval květiny na své terase. Za ním: zeď jeho domu. Před ním: hluboký kaňon s rozervanými černými skalisky, černá obloha jeho prázdné planety.

Přes ochranné pole se dobývalo slunce a hřálo ho do zad, když se shýbal k záhonům. Nakypřil hlínu kolem každé ze svých vzácných rostlin a poprášil ji hrstí minerální výživy. Čas plynul a netrpělivost ustoupila sladké nostalgii - nechápal, odkud se ta touha a smutek vzaly. Kde byl kdy šťastnější než zde, sám a v bezpečí.

Uviděl keřík aster. Už odkvétaly a květy hnědly a opadávaly. Natáhl ruku a chtěl mrtvé květy otrhat, ale když se dlaň sevřela kolem měkké hlavičky květu, ten náhle ztvrdl a zavrtěl se jako malé svalnaté zvíře.

Kousl ho ostrými zoubky a on rukou ucukl. Na stonku se dál skláněla mrtvá astra. Prohlížel si otevřenou dlaň. Bolela, jako by do ní rostlina vbodla jed, a miska dlaně se plnila krví. Upřeně na ni hleděl, neschopen odtrhnout oči.

V lesklé hladině viděl svůj obličej. Obličej velice smutného muže, který tiše pláče a křečovitě svírá rty, aby neunikl jediný vzlyk.

PRUDCE OTEVŘEL OČI. Srdce mu bušilo a před zrakem se mu dělaly mžitky. Zmáčkl bradový spínač, který posílá tísňový příděl kyslíku do plic. Jak dlouho spal, tady, uprostřed smrti a vražedných přízraků? Zbláznil se? Copak ztratil veškerou bojovnost, která mu tak dlouho pomáhala přežít?

Divoce se rozhlížel na všechny strany a čekal, že spatří Corean a jejího Moce nebo bandu monster, jak stojí kolem něho s prsty na spoušti, připravení zasmát se a zabít.

Byl sám. Jak dlouho spal? Zmáčkl kanál, který ho spojoval s Nisiným klonem. „Co se tu děje? Proč jsi mě nechala spát?"

„Ozvala bych se, kdyby se někdo blížil. Ale sám víš, že sis potřeboval odpočinout.“ Hlas se pořád zachvíval náznakem tepla, jež ho upoutalo, když byl ještě zabiják a ona princezna.

Otřepal se. „Možná. Snad. Ale bylo to strašně pošetilé. Na odpočinek mám dost času po smrti. Zatím mě musíš udržet vzhůru.“

„Jak chceš.“ Znělo to dotčeně.

Pohlédl na chronometr. Spal jen pár minut. Ale i tak se mu něco zdálo. Náhle ho napadlo, jak je to zvláštní, že měl nějaký sen. Podivný sen, dokonce si pamatuje všechny detaily. Znovu jej zamrazilo. Nějak si představoval, že pokud se mu kdy začnou opět zdát sny, budou snesitelnější. Co to má znamenat?

„Viděla jsi někde klona?“

„Ne,“ zašeptala.

Vstal a upravil přívod kyslíku na mírnou zátěž organismu. Sen mu vnukl nápad. Somnirův plánek v několika místech připomínal toto bludiště. Co když se pohybují po obvodu obydlené části a od cíle je dělí jen vrstva kamene a slitiny? To by vysvětlovalo ty zvuky, které slyšeli na různých místech.

Jak najít cestu do těch hypotetických vnitřních tunelů? Uvažoval, kam se poděl Junior. Klonovy senzory by jim mohly pomoci. Aktivoval kanál na klona. „Juniore? Slyšíš mě?“

Žádná odpověď. V nejlepším případě je mimo dosah vysílačky. Možná je zamyšlený a neslyší. Možná je mrtvý. Možná také usnul. Ne... jeho mladší já ne!

Povzdechl si a začal klepat na zeď pažbou eruptoru. Dutě to zvonilo. Popošel o několik metrů a zaklepal znovu. Je ve zvuku nějaký rozdíl?

Potřásl smutně hlavou. Problém je v tom, že pokud je tunel skutečně paralelní s vnitřními tunely, budou na druhé straně podle klepání přesně vědět, kde právě je.

Zkusil další místo a tentokrát slyšel úplně jiné zazvonění.

„Když už, tak už,“ zabručel. Nasadil na zeď jednu z přísavných min a nastavil ji.

Rychle se skryl za nejbližší ohyb tunelu. Mina vybuchla a tunelem se rozlehl nářek raněných.

NEŽ DOŠLI KE VCHODU do obydlených prostor enklávy, viděla Nisa celý svět úplně zmateně. Vchod tvořila úzká hluboká šachta, do níž vedl žebřík. Nisa se naklonila a chtěla se podívat do červené temnoty, ale jeden ze strážců ji hrubě odstrčil. Asi se bál, že se chce do díry vrhnout a stáhnout s sebou ostatní vězně. Rozesmála se: hloupá představa. Něco takového už ji dlouho nenapadlo. Teď už ji hnala jen zvědavost - co za další podivnost jí život připravil?

Z díry vylezla další znetvořená postava a přistoupila k jejich průvodci. Vypadalo to jako muž a jeho jinak hladký hrudník zdobily řady obočí uspořádané do vzoru rybí kosti. Něco průvodci vzrušeně šeptal. Nisa je pozorovala fascinovaně i s odporem. Vzor na mužově hrudi se pohyboval a přeléval jako roj nějakého chlupatého hmyzu.

Corean uchopila průvodce za paži. „Súsen, co se děje?“

Súsen si přitiskla ruku s bradavkou na tvář. „Nepříjemné události. Vetřelci se rozdělili. S jedním z nich jsme ztratili kontakt a ten druhý právě pronikl do našich vnitřních prostor.“

Corean s ní zatřásla: „Jak blízko má ke Stroji?“

„Proč? Přece doopravdy nehodlá Stroj poškodit?“

Corean s ní škubla, až se málem srazily, a skoro křičela: „Neodvažuj se mi klást otázky, ty genší odpade. Proč by sem jinak chodil? Samozřejmě jej hodlá poškodit. Jak daleko to k němu má?“

Súsen otevřela vzdorně ústa, jako by se chtěla přít, ale ztráta lidského zjevu zřejmě neznamenala ztrátu rozumu. „Je relativně blízko. Jestli zná cestu, může tam být, než srdce odtluče tisíc úderů. Možná dřív.“

Corean hlasitě zaklela. „A jak daleko jsme my?“

„Mnohem dál.“

Corean se od průvodce odvrátila a Nisa jí viděla do tváře. Jejímu drogami omámenému zraku se jevila stejně nebezpečná jako pouštní medvěd, stejně nevyzpytatelná a stejně hrozivě silná. Její brnění se třpytilo, jako by bylo vyrobeno jen ze světla.

Corean si zavolala Kroona. Spěchal k ní a držel zbraň vysoko nad hlavou. Nise se zdálo, že má pohyby psa.

„Musíme si pospíšit, Kroone. Vězni by nás zdržovali a taky bychom byli mnohem zranitelnější. Ale chci si je nechat v rezervě. Už nikdy nemíním Ruize Awa podcenit. Takže... nechám vás tady s pěti z vašich mužů. Budete je hlídat. Moc a dva vaši nejlepší vojáci půjdou se mnou. Vyberte je.“

Kroone kývl hlavou v helmě a dva muži vystoupili.

„Počkejte, dokud pro vás nepošlu, Kroone.“ Otočila se k Nise. Brnění teď zrovna svítilo červeně. „Vypadá to, že já se s ním setkám dřív. Ale kousek ti ho přinesu, couro!“

Pak přistoupila k díře a pokynula Súsen, aby je vedla. Žena s ušima na pažích se s lítostivým výrazem spouštěla po žebříku. Moc šel za ní, jeho hmyzí tělo se pohybovalo s pružnou elegancí.

„Na shledanou,“ ironicky kývla Corean na Nisu a zmizela.

RUIZ STÁL NĚKOLIK okamžiků přilepený ke stěně vedle díry a připravoval se. Pak nahlédl do zubatého otvoru. Okamžitě trhl hlavou zpátky, ale nikdo po něm nevystřelil. Riskl to ještě jednou.

Na druhé straně zdi leželo půl tuctu těl. Před výbuchem vypadali absurdně groteskně, ale nyní to byli jen mrtví či umírající lidé. Bolest a krev jim vrátily lidství.

Prosmýkl se dírou připravený se bránit, ale s výjimkou slabých záškubů dvou z jeho obětí se nikde nic nehýbalo. Tunelem před ním se táhla řada tmavých cákanců, jako by ten nejméně zraněný člen skupiny utíkal pryč.

Mezi těly ležely úlomky primitivního zařízení podobného megafonu. Usoudil, že ho po celou dobu bloudění sledovali a poslouchali u tenkých míst zdi.

Šel za krvavou stopou a doufal, že lidský instinkt přiměl prchajícího zamířit k domovu.

Somnire říkal, že Orfeovský stroj najde v centru enklávy, kde jsou tunely nejhustěji obydlené - genši a jejich služebnictvem.

NISA SEDĚLA S OSTATNÍMI vězni na lavici vysekané do zdi. Nepříjemně jí to připomínalo výklenky v katakombách pod otcovým palácem, kam se ukládaly mrtvoly členů královské rodiny. Přelétala od jedné trýznivé vize k druhé - každá se jí zjevovala jen krátce, koutkem oka, neúplná. Viděla tváře ztracených přátel, trpící oběti Odpykání, jichž se účastnila v doprovodu otce, děsivé ilustrace v knize chmurných pohádek, kterou v dětství vlastnila. V jedné chvíli se Flomel otočil směrem k ní a ona viděla masku, kterou měl při jejím vlastním Odpykání - hrůznou podobu Bhase. Schoulila se co nejdál od něho a ve stejném okamžiku sebou škubl i on. Zajímalo by ji, co strašného viděl on v její tváři.

Pohlédla na Dolmaera. Po čele mu stékal pot, ale jinak vypadal obdivuhodně klidně. I jeho rysy byly méně zdeformované. Poplácal ji po ruce a řekl konejšivě: „Tohle je jen nový způsob kouření hadích olejů, vznešená paní. Ta vidění vám neublíží. Ale vezměte si z nich ponaučení. Pokuste se z nich pro sebe získat nějaký prospěch - když už nic, uklidňuje to."

„Děkuji vám," zašeptala. Podívala se na Molnecha, pořád měl svou podobu usmívající se lebky. Přimhouřila oči a udeřila se kotníky ruky do spánku. Na okamžik zahlédla pod iluzorními bílými kostmi jeho skutečné rysy. Nezdál se nějak vyvedený z míry vlastními viděními.

„Ty se ani trochu nebojíš, Molnechu?" zeptala se.

Úsměv se mu rozšířil o dlouhé žluté zuby. „Zapomínáte. Já jsem tu byl už dřív."

Ach ano, uvědomila si. To máš pravdu. Jeho odpověď jí připomněla, co ji s největší pravděpodobností čeká. Byla zvědavá, jestli to bolí, když člověku odstraňují duši.

Zaslechla tiché zasyčení - mělo v sobě něco smrtícího. Jeden z Kroonových mužů se zapotácel a upadl.

Ostatní se vrhli do různých úkrytů, k nimž je Kroone postavil. Ale další z nich to nestihl a klesl k zemi.

Jeskyně ztichla a znehybněla. Po minutě se ozval Kroone sevřeným hlasem. „Kdo je tam? Co chcete? My jsme zde se zmocněním Corean Heiclaro, majitelky těchto míst - a také se svolením genšů."

Ticho.

„Nezahrávejte si s námi," křikl Kroone hlasem, který mu přeskakoval strachem.

Jeden z mužů se připlížil k těm na zemi. „Jsou mrtví, Kroone," hlásil tiše. „Tohohle dostali paprskometem skrz ohebnou krční spojku. Perfektní trefa."

„Znám deltské brnění dobře," řekl někdo, i když hlas zněl jaksi všeobecně, jako by vycházel od několika mluvčích roztroušených po obvodu jeskyně. „SeedCorp šetří, na čem může. Kromě toho mám kamaráda, který ten krám občas nosí."

Nisa cítila, jak se jí srdce rozehřívá nadějí. Poznala ten hlas. Ruiz Aw je tady, aby ji zachránil. Na poslední chvíli, jako už tolikrát. Po okrajích vnímání se jí pořád honily děsivé vize, ale najednou se cítila mnohem lépe.

„Co chcete?" vykřikl Kroone.

Ruiz nechal působit ticho. „Mám pro vás návrh. Můžu vás zabít všechny - ale radši bych z vás měl nějaký užitek."

„Opravdu?" V Kroonově hlase se ozvala skepse. „Kdo jste, že si troufáte porazit čtyři z nejlepších deltských bojovníků, teď, když jsme na vás připraveni?"

„Říkají mi Ruiz Aw. Už jste to jméno slyšeli?" Mluvil tiše, skoro něžně.

Šok, který to jméno vyvolalo, byl skoro hmatatelný. „Ruiz Aw? Ano, to jméno znám. Jste ten chlap, kterého lady Corean chce ulovit. Ten zabiják, co se jí tak dlouho protiví. Nebezpečný muž, tak o vás hovoří."

„Jo, říká se to o mně. Povězte mi, jak jste doufali, že přežijete tuhle výpravu?"

„Proč bychom neměli přežít?"

Ruiz se rozesmál. Byl to smích plný lítosti. „Předpokládám, že vás Corean neinformovala o situaci nahoře, co? Ne? Pevnost je v rukou roderižských kyborgů. To ještě není to nejhorší. Všichni piráti z Mořských věží se sbíhají k věži, a až přestanou zabíjet jeden druhého a probojují si cestu přes roderižské oddíly, vyrazí šachtou sem dolů."

„Proč bych vám měl věřit?" řekl Kroone, ale hlas se mu třásl.

„Mají vaše vysílačky přístup do centrálního kanálu Mořských věží? Vylaďte si ho. Koukněte se, co si tam povídají." Mluvil klidně a trpělivě.

Uplynula minuta. Pak promluvil Kroone slabým, vyděšeným hlasem. „Už teď jsme mrtví."

„Tak zlé to není," uklidňoval ho Ruiz. „Zdaleka ne. Jestli se dohodneme, zavedu vás k tajnému východu z věže, kde čeká ponorka, aby nás odvezla na příjemnější místo. Ale čas letí a musíte se rozhodnout. Jak velká je vaše oddanost otrokářce?"

Následovalo další krátké ticho. Konečně Kroone odpověděl. „Nepřekračuje hranici mezi životem a smrtí."

„To je rozumný postoj! Dovolte, abych vás upozornil na další fakt. V mé helmě je uložena výbušnina, k ní je připojen neurospínač mrtvého muže. Zraďte mě a zemřeme všichni, protože beze mne ponorku nenajdete."

„Chápu. Ale k čemu nás potřebujete? Jestliže nás můžete všechny zabít a uniknout, proč to prostě neuděláte?"

„Mám k tomu několik dobrých důvodů. První: cením si těchto vězňů a nechci, aby při přestřelce došli úhony. Druhý: kousek odtud se shromáždila skupina monster, aby mi odřízly přístup do enklávy, musíme si probojovat cestu. Třetí: třeba bych vás nestačil zabít všechny. Kdo ví? Delt produkuje dobré bojovníky."

„Alespoň tohle že víte," zabručel Kroone. „Tak dobře. Všichni tady s vaším návrhem souhlasíme. Vyjděte,

dohodneme podrobnosti.“

Zpoza kamenného závěsu na konci chodby obezřetně vystoupil muž v brnění. Nisiným zdrogovaným očím připadal úplně stejný jako všichni ostatní obrnění muži, kteří vylézali ze svých úkrytů. Úplně stejný - a teplo naděje v jejím srdci trochu ochladlo.

Vtom se Molnech prudce zvedl. Rozčileně hleděl na Ruize Awa, pak na Kroona, kteří se k sobě pomalu přibližovali uprostřed jeskyně.

V dalším okamžiku se kouzelník rozběhl k díře se žebříkem. Jeho dlouhé nohy kmitaly mnohem rychleji, než by Nisa vůbec považovala za možné. A Ruiz Aw reagoval tak pomalu! Jako by si ani nebyl vědom, že Molnech je zrádce.

Neměla čas to ani domyslet. „Molnech je zgenšovaný!“ vykřikla. „Jde varovat Corean!“

Ruiz zvedl zbraň a Molnechovými hubenými zády prolétl zelený paprsek. Spadl na zem, pokusil se doplazit k okraji šachty, ale došly mu síly a zemřel.

„Zapomněl jsem na to,“ řekl Kroone rozechvělým hlasem.

„Znovu vám musím poděkovat, vznešená paní,“ uklonil se Ruiz. Ale jeho hlas byl chladný... a formální. „Zrada není povolání pro blázny.“ Odvrátil se od Molnechovy mrtvoly a začal tiše debatovat s Kroonem. Nisa vůbec nic nechápala.

Co se to s Ruizem Awem stalo? O čem to mluvil?

Brzy si s tím přestala lámat hlavu, protože ji už zase měla plnou iluzí.

Než odešli, přiměl Ruiz Kroona, aby je odvázal.

K jejímu překvapení osvobodil i Flomela, skoro jako by zapomněl na všechny hrozné věci, které Flomel spáchal.

Flomel si třel krk a vypadal nevinně vděčný. Bylo to zvláštní, ale Nisa věřila, že nyní ukazuje svou pravou tvář.

„Nejspíš se každý může změnit,“ řekla si.

KAPITOLA 22

COREAN BĚŽELA za Mocem, který zase spěchal za groteskní Súsen. Servitorka se trochu potácela a lapala po dechu - tempo bylo příliš vysoké. Ale Corean únavu necítila a váha eruptoru upevněného k ruce byla jako nic, jako smrtící peříčko.

Zakřičela na monstrum: „Pospěš si, utíkej, zrůdo. Jestli Ruize Awa nechytíme, seberu tě odsud, ven, do studeného vesmíru, a nikdy už si k žádnému genšovi nečichneš.“

Súsen po ní přes rameno vrhla zděšený pohled a Corean se hlasitě rozesmála.

RUIZ AW SLEDOVAL krvavou stopu a s každým krokem dohánět tu zraněnou osobu, kterou stíhal. Už občas zahlédl hubenou ženu, kulhající do každé zatáčky tunelu trochu zoufaleji a s obličejem pokaždé trochu vylekanějším. Na první pohled měla stejně lidské tvary jako Ruiz - ale když se dostal blíž, viděl, že má záda ozdobená růžovými prýmky slizovité membrány, která se v červeném světle vlhce leskla. Dávalo jí to vzhled podivného koryše, jehož tělo se vzdouvalo pod článkovaným krunýřem z lidské kůže.

Rána jí teď krvácela méně, ale zdálo se, že nohu má úplně ochromenou. Její krok se změnil v plouživé šoupání. Ruiz sundal z ramene eruptor a chystal se ji zajmout. Sevřel se mu žaludek: bude ochotná mu říct, kde najde Orfeovský stroj, nebo z ní tu informaci bude muset dostat mučením?

Nebyl si jist, zda by to dokázal udělat. Navzdory pevně uzavřenému brnění najednou cítil starý známý pach krve. Pamětí mu prolétla vzpomínka na jatka Roderiga.

Byl asi deset metrů za ní, když z bočního tunelu vystoupil genš a zablokoval mu cestu.

„Stůj, prosím,“ řekl a Ruiz se zarazil a skoro přitom na kluzké podlaze tunelu upadl. Přehodil si eruptor, připravený vypálit. Genš stál nehybně.

Pauza v pronásledování zřejmě dodala jeho oběti novou sílu. Zmizela s obnovenou rychlostí za nejbližší zatáčkou.

Chtěl se prodrat kolem genše: z doslechu věděl, že jejich odlišná fyziologie a psychika způsobuje, že je zbytečné je mučit - a stejně by si nemohl být jist, že to, co mu říká, je pravda. Ale genš znovu promluvil. „Ruizi Awe. Počkej. Chci s tebou mluvit. Pro tvé dobro. Nech servitora jít, je tak hysterický, že by ti stejně příliš užitečný nebyl.“

Ruiz byl tak překvapený jeho pozoruhodnou řečí, že na prchající oběť úplně zapomněl. „Ty mě znáš?“

„Ano. Ty si na mne nepamatuješ? Neudivuje mě to. Já jsem ten mladý genš, kterého jsi vysvobodil od Publia, výrobce monster. Nyní mám příležitost vyrovnat se s tebou.“

Překvapením nechal na okamžik klesnout ústí eruptoru, pak je rychle zvedl. „Jak? Ale spíš proč? Vděk je lidská emoce.“

„Na tom nezáleží. Mám svoje důvody. Takže: dovedu tě k té věci, kterou vy nahoře nazýváte Orfeovský stroj. Musíme spěchat, člověk Corean a její velký bojovník nás dohánějí. A ještě dva její lidští zabijáci.“ Oční skvrny se mu rozběhly na zadní stranu lebky.

Ruiz váhal. Ohlédl se dozadu do tunelu. „Dej mi nějaký důkaz, proč ti mám věřit.“ Vzpomněl si, jak kdysi poučoval tohoto mladého genše o vztahu mezi schopností myslet a schopností zradit.

Pytlovitým tělem genše proběhlo zachvění. „Tam nahoře bojují o vládu nad tímto strojem, že?“

„Ano.“

„A nepřestanou, dokud ji nezískají. I když přitom rozboří věž do základů a zabijí všechno, co v ní žije?“

„Nepřestanou,“ připustil Ruiz.

„Pak to není náš poklad, nýbrž naše prokletí.“ Genš vysunul z jedněch úst tykadlo. Zvedl jím malý datatablet,

nejspíš ukořistěný v žumpě. „A myslel jsi vážně to, co jsi říkal v tom vysílání? Že zničíš Orfeovský stroj?“

„Vynasnažím se,“ ujistil ho Ruiz, který se už zase vzpamatoval z úžasu.

„Pak ti tedy musím pomáhat, jestliže chci přežít. Jako tehdy. Ale musím tě varovat, Stroj je velmi přesvědčivý a bude se s tebou o svůj život přít, takže možná oď svého záměru ustoupíš.“

„A mají někteří tví kolegové stejný názor jako ty?“

Zakroutil pytlem svého těla v genší napodobenině pokrčení rameny. „Ne všichni, ba ani ne většina. Skupina stařešinů je upřena na transcendenci. A odmítají uvěřit, že jsou smrtelní. Věří, že budou žít věčně jako bohové. Žijí tady už příliš dlouho ukryti před lidským přívalem, který zaplňuje vesmír. Zapomněli, jaké nebezpečí znamenají lidé pro náš druh. Proto si usmysleli, že vymění Orfeovský stroj za moc.“

Genš se odmlčel a žaberními štěrbinami mu unikl povzdech. „Strávil jsem příliš mnoho času jako otrok výrobce monster Publia. Nevěřím těmto bláhovým snům, ani se ze mne nikdy nestane bůh. Přežití mi připadá jako dostatečně významný cíl pro stvoření, jako jsem já.

I jiní shledávají mé představy dostačujícími. Jsme jen malá skupina, ale jsme rozhodní. Pospěš. Průvodce vede Corean a jejího brouka ke Stroji.“

Ruiz znovu aktivoval svůj krátkodosahový kanál. „Juniore? Kde jsi?“ zeptal se a uvědomil si, že jeho hlas získal hněvivý nádech. Odpověď nedostal. Čekal ještě několik sekund, pak se rozhodl: „Pojďme.“

Genš vyrazil svým nemotorným vlnivým krokem. Na první křižovatce se odchýlil od krvavé stopy. Byl mnohem rychlejší, než se zdál, a Ruiz byl nucen zvýšit si příděl kyslíku, aby tomu stvoření stačil.

NISA SE POTÁCELA kupředu podepírána Dolmaerem, který jako by tady v tom sevřeném pekle znovu získal svou sílu.

Po obou stranách chodby ležela mrtvá těla - ti, kteří se jim snažili zabránit, aby se vrátili k vozíku. Ten masakr způsobili Ruiz a jeho společníci vpředu; s Faraoňany zůstal jen jeden strážce.

Po několika minutách se Ruiz a velitel Kroone vrátili sami. Kroone kulhal a Ruizovo černé brnění bylo postříkané krví.

Ruiz si stále zachovával svůj chladný odstup. To ty vize, to šílenství, říkala si Nisa, to ony způsobuji, že je tak divný.

Po chvíli dorazili zpět do velké šachty a přešli bez nehody žumpu. Ruiz se začal chovat ještě divněji. Neustále se ohlížel přes rameno - častěji, napadlo Nisu, než se dalo vysvětlit obezřetností.

„Co je?“ zeptala se ho. Ale neodpověděl jí a z černého lesku jeho helmy nedokázala vyčíst, co si myslí.

Nastoupili do vozíku a Nisu zalila až nenasytná dychtivost být pryč z těchto příšerných míst. Přistihla se, že se usmívá. Ten úsměv byl tak široký, že ji rozbolely tváře.

I přes nedočkavost, která ji rozechvívala, se jí v srdci uhnízdila neurčitá bolestivá předtucha. Otočila se. Ruiz Aw ještě nenastoupil. Jeho pozornost se upírala na rudě svítící ústí jeskyní.

„Co je s tebou?“ znovu se zeptala.

Hlava v helmě se skoro neochotně otočila k ní. Pak helmu sundal a odhalil obličej. Byl tak nebezpečně krásný, jak si pamatovala - droga, která ji ovládala, jen vyostřila jeho krásu, způsobila, že byla ještě zářivější a divočejší. Usmál se na ni melancholicky. Okouzleně se na něho dívala. Jeho oči jí však připadaly chladnější, tvrdší, než jak si je uchovala ve vzpomínkách. Možná je to tou drogou.

„Víš, jak moc mi na tobě záleželo?“ zeptal se tak tiše, že ho skoro neslyšela.

„Ano.“

„A všimla sis, jaký blázen jsem vždycky byl?“ Teď se široce usmíval. Neurazila se.

„Příležitostně,“ odpověděla vážně.

Hleděl na ni, jako by si vrýval její portrét někam do galerie své mysli. „Vždycky budu osudu vděčný za ten čas, který jsme spolu strávili. Ať už se stane cokoliv,“ řekl a vyděsil ji tím. „Dáš mi polibek, něžný a sladký, ze srdce a pro mne?“

„Ano,“ řekla.

RUIZ A JEHO PRŮVODCE spěchali. Občas potkávali pololidi, kteří jim rychle ustupovali z cesty a s pootevřenými ústy je pozorovali, když kolem nich procházeli. Na koncích některých bočních chodeb zahlédl Ruiz místnosti, v nichž si lidé udělali pateticky obyčejná hnízdečka. V obydlích svítily jasnější lampy, než byla červená bioluminace v tunelech, takže zřetelně rozpoznal kousky nábytku, které obyvatelé asi zachránili z odpadu žumpy. Zdi zdobily primitivní černobílé kresby, schematizované postavičky se třemi nohami a pažemi, ale s lidskou hlavou. Zahlédl i děti, a ty nejmladší vypadaly úplně jako normální lidé. Jejich obličejíky s velikýma očima mohly patřit dětem kdekoliv v pangalaktickém světě. Odmítal si představit, jak asi vypadá jejich život tady v chemickém šílenství enklávy.

Genš náhle prudce zabočil do vedlejší chodby. Následoval ho a našel to stvoření zhroucené v úkrytu za největší hromadou odpadků.

„Co se děje?“ sykl Ruiz a ohlédl se přes rameno.

Genš se celý třásl. „Tvůj nepřítel se dostal ke Stroji před námi.“

„Jak to víš?“

Oční skvrny se upíraly na Ruize s nápodobou úžasu. „Informace se přenášejí feromonovou sítí. Jak bych to mohl nevědět?“

„Jak je možné, že ostatní genšové nevědí, co pro mě děláš?“ Cítil, že se ho zmocňuje panika.

„Oni to vědí. Ale co mohou dělat? Náš druh nereaguje snadno - jen takoví zparchantělí jedinci jako já se dokážou samostatně rozhodnout. Ale nyní nemám žádnou informaci, na jejímž základě bych mohl jednat. Můj plán byl založen

na představě, že Stroj zničíš, než přijdou tví nepřátelé, aby tě zabili.“

„Aha,“ řekl pochybovačně. „Takže ty víš také, co se stalo s mým společníkem?“

„Ano, přirozeně. Na krátký čas jsme ztratili jeho stopu, pak se mu podařilo zmocnit se jednoho ze servitorů a přinutil ho, aby ho dovedl k místu, kde Corean nechala své zajatce a část stráží. Zabil dva ze strážců, pak dojednal se zbylými příměří. Odvedli vězně zpátky k vozíku. Přitom zabili velké množství našich servitorů, kteří se jim snažili v úniku zabránit.“

„Vězni?“ Ruizovi začaly hlavou vířit divoké spekulace.

„Dva muži a jedna žena, připoutaní k vodícímu provazu.“

Nisa! Kdo jiný by to mohl být? Junior jednal s Ruizovou klasickou bezohledností. Jen ve vlastním zájmu. Pocítil prudkou nenávist k sobě samému - a divoké zklamání. Proč ho nenapadlo totéž? Opravdu se katastrofálně změnil.

„Odjeli už?“

Genš zase napodobil pokrčení ramen. „Myslím, že ne, ale nevím to jistě. Síť v poměrně čistém vzduchu vertikální šachty zřídne a konvekční proudy ruší data.“

Ruiz prožíval téměř neodolatelné nutkání vykašlat se na celou tu donkichotskou výpravu, běžet k šachtě v naději, že Junior ještě neodjel, a sebrat mu Nisu. Přistihl se, že prudce dýchá a chvěje se hněvem a bolestí. Ne, pomyslel si, je příliš pozdě. Junior vyrazí vzhůru, jakmile naloží vězně, a brzy bude v ponorce a pryč. S Nisou.

Ne, zbývá mu jediný rozumný postup: splnit slib daný Somnirovi. Rozzuří a zdeptá tím Roderigo a všechny ostatní zrůdy na Strašpytlu, které po Stroji touží. To nebude špatný výsledek, když se to tak vezme. Smutně se usmál.

Přinutil se obrátit pozornost k tomu, co ho čeká. „No, třeba ještě není všechno ztraceno. Můžeš mě vzít k nějakému místu, odkud bych viděl, ale nemohl být viděn?“

Genš se krátce zamyslel. „Můžeme pozorovat přístupy ke Stroji, i když samotný Stroj ne. Pojď. Půjdeme starou cestou.“

„A co potom byly tyto chodby?“ mumlal si Ruiz pro sebe a rozhlížel se po horách prastarých odpadků, jež zpola blokovaly tunel. Zkontroloval zásobu kyslíku. Ke svému naprostému zděšení zjistil, že ho má na patnáct minut. Kam se ten čas poděl? Zavřel přívod, aby měl možnost ještě jednou si pročistit hlavu, až ho vidiny příliš oslepí v nějaké opravdu kritické situaci. Naposledy se nadechl čistého vzduchu a pak otevřel průduchy brnění.

Puch byl tak silný, že se absolutně nedal normálními výrazy pro zápach definovat. Zvedl se mu žaludek. Pak nutkání přešlo a on jen sledoval, jak se svět začíná prohýbat a deformovat, pokroucený jeho vědomím. Nastal okamžik hrozného vypětí, pak se realita rozpadla do malých útržků a okamžitě byla rozptýlena... a před ním vytanula nová tvář vesmíru.

Matné červené zdi tunelů se nyní třpytivě chvěly tisíci jemných odstínů, nádherné jako ohnivý opal. Tma postranních chodeb zesametověla a obsahovala nekonečné možnosti dobra i zla, lákavé možnosti. Pohlédl dolů na své ruce v rukavicích brnění a užasl nad chladnou krásou upraveného kovu. Kontrolky jeho zbraní zářily jako drahokamy, na ústí eruptoru se chvěl okouzlující modrý klenot... jen genš se nijak nezměnil a jeho připláclá ošklivost uprostřed té náhlé krásy naplňující tunel až urážela. Dokonce i odpadky představovaly bohatě strukturovanou materii, změť tvarů a barev s hlubokým významem.

„Můžeš pokračovat?“ zeptal se ho genš a Ruiz procitl s představou unikajícího času. Zachvátil ho spěch.

„Ano.“ Zmáčkl kanál na Nisina klona. „Jsi tam?“

„Ano, jsem,“ ozvala se okamžitě. Její hlas, vždycky příjemný, mu nyní připadal jako ta nejnádhernější hudba, jakou kdy slyšel. Slzy mu vstoupily do očí.

Potřásl hlavou, zavřel oči a přinutil mozek k soustředěnému uvažování. „Poslouchej. Otevřel jsem si brnění, nyní musím spoléhat na tvé oči, aby mi ukázaly, co je pravdivé. Když zpozoruješ, že se chovám nenormálně, okamžitě mi řekni, co kamera ukazuje, protože já budu asi vidět něco, co neexistuje - možná něco, co vyvolal můj strach nebo něco, v co věří genšové o sobě a svých servitorech. Mohou to být i události, jež se tu odehrály, některé dávno, velice dávno. Rozumíš?“

„Ano.“

„Dobře. Všechno zaznamenej, ale nic nevysílej, dokud ti neřeknu.“

Následovala pauza a Ruiz si představoval, že se radí s techniky z Hlubiny srdce, aby měla jistotu, že to tak může udělat. „Rozumím. Udělám to tak,“ ozvalo se pak.

Odolal impulzu zhluboka se nadechnout a vyrazil za genšem.

Vedl ho pryč od obydlených tunelů, nehostinnými propletenými chodbami, z nichž čišelo stáří. Červená bioluminace tu byla velmi slabá, jako by se ty organismy, jež vydávají světlo, živily zápachem obyvatel a jejich příbytků a tady hladověly.

Genš se občas pohyboval trochu nejistě, možná zde byla feromonová síť nekompletní a místy tu byl i čistší vzduch, takže Ruizovy vidiny poněkud ustoupily.

Došli k místu, kde se zvedl strop a chodba se rozšířila do jeskyně, ve které se jejich kroky hlasitě rozléhaly. Na obou stranách stoupaly po zdech rozpadající se stupně. Ruiz si uvědomil, že jsou v amfiteátru. Stupně byly orientovány směrem k temnému konci sluje a Ruiz napínal zrak ve snaze rozpoznat obrovský zlověstný tvar, který se tam tyčil.

Náhle zaregistroval na obou stranách aktivitu, šustění a tiché kroky a šeptavé zvuky dýchajícího davu. Zvedl oči ke stupňům a spatřil, že se tam pohybují matné postavy, celé stovky postav. Zastavil se a přikrčil se s připravenou zbraní.

„Co jsou zač?“ zeptal se přeskakujícím hlasem.

Genš se zastavil a oční skvrny oblétly lebku, aby se mohly upřít na Ruize. „Nikdo tam není, Ruizi Awe.“

„Já taky nikoho nevidím,“ šeptal Nisin klon.

Ruiz se zvolna napřímil... ale iluze, že se o jeskyni dělí s masami ostatních, setrvala.

„Co je to za místo?“

„To je místo, kde se zrodil Orfeovský stroj,“ vysvětlil mu genš.

Ruiz o krok popošel. Na vzdálenějším konci jeskyně se nezdravě zelené blikotání spojilo do stékajících chuchvalců a postupně ozářilo veliký objekt.

Orfeovský stroj byl vysoký jako čtyři muži a deset metrů široký. Přední strana měla podobu velkého obličeje, ale jednotlivé rysy se pohybovaly nezávislým životem. Zvláštní pulzující animace. Zpočátku nechápal, čím to je. Jediné, co ho zaujalo, byl výraz na té tváři - jakási prohnaná intrikánská pomatenost.

Zase o kousek postoupil a teď už zřetelně viděl zdroj toho pohybu. Přední stranu Stroje tvořila směsice údů a těl spletených dohromady, aby vytvořily ty hrozné rysy. Mezi odpornou vrstvou těl místy prosvítaly kousky železného základu.

To, co původně považoval za vrásky, byly mezery mezi jednotlivými tělesnými částmi. V jeho konstrukci byla určitá symetrie a účelnost, nebylo v něm nic z nahodilé splácanosti, typické pro genšské servitory. Jak se Ruiz přiblížil, začal chápat jeho logiku. Lícní kosti tvořily propletené paže, jejichž svaly se nervózně napínaly. Čelo bylo z horizontálně uložených hladkých ženských nohou. Oči představovaly pointilistický obraz sestavený z tisíců skutečných očí - světlemodrých pro bělma a černých pro zornice. A každá z mžikajících očních bulv žhnula uvědoměním si okolního dění. Bezertá ústa zela ochablým úšklebkem a Ruiz si všiml, že zuby v nich jsou světlé střapaté dětské hlavičky, pokyvující se v odporné extázi.

Tu a tam se objevily záplaty genší kůže se zježenými senzorovými chomáči.

Ruizovi se zvedl žaludek. Vidět Orfeovský stroj znamenalo zatoužit ho zničit a on nechápal, jak mohla ta věc přežít tolik století. Pak ho napadlo, kdo ho asi stvořil.

Musel to říct nahlas, protože genš šeptem odpověděl. „Náboženský impulz - jeden z aspektů lidského chování, o kterém nemíním předstírat, že ho chápu. Když nám věštba poprvé sdělila, že Strašpytel se jednoho dne stane lidským světem, a vzali jsme lidi z povrchu, abychom je zformovali v servitory, propadali četným šílenstvím. Toto bylo jedno z nich - pokus syntetizovat kyborga, který by obsahoval vlastnosti genšů i lidí. Vytvořit boha. Povedlo se jim to, do jisté míry. Podle naší teorie to bylo tím, že nechápali nemožnost takové věci... Tady stvořili Stroj a tady jej poprvé uctívali.“

Ruizovy ruce sevřely eruptor. Znovu a znovu si opakoval, že se dívá na iluzi, na vzpomínku na cosi dávno mrtvého.

Stroj se usmál ještě víc a promluvil, aniž pohnul ústy: „Jsem?“ Kdyby ten hlas nebyl tak slabý, byl by hluboký a zvučný. Ruiz to cítil v kostech.

Ten tichý zvuk v něm probudil takovou hloubku nenávisti, že se mu roztřásly ruce a pozvedl eruptor.

„Ne!“ varoval ho genš. „Odolej svým představám. To jen duchové Stroje usilují, aby tě zmátli. Pokud se přestaneš ovládat, upozorníš na sebe vojáky, které otrokářka postavila do úkrytu ke vchodu do skutečné svatyně Stroje. Nebo tvá zbraň způsobí, že se zřítí strop... Servitoři odmítají tyto prostory udržovat, duchové terorizují i je.“

„Máš pravdu,“ Ruiz sklonil hlaveň eruptoru. Přibližoval se k obličeji a s každým krokem se před ním odhalovala nějaká další zrůdnost. Když už byl velmi blízko, otevřel se obličej v němém výkřiku a hlavičky lemující čelisti se k němu otočily. Hleděly na něho se zběsilou urputností a malé zoubky jim cvakaly v nepravidelném rytmu.

„To už je příliš,“ vydechl Ruiz jako omámený. Pročistil vzduch v brnění čistým kyslíkem a zavřel průduchy. Několikrát se zhluboka nadechl a snažil se vyčistit si plíce od feromonových exhalací.

Stroj se pomalu vytrácel, ne úplně, ale stal se z něho průsvitný nehybný obraz, matně zářící, už ne hrozivý.

Ruiz si vzpomněl, co mu genš říkal, a zapnul reflektor na helmě. Pohlédl na strop sluje a objevil tam uvolněné kusy kamene a slitiny, pochybně podepřené dvěma centrálními kovovými pilíři, dnes už nebezpečně prorezavělými.

„Pojďme pryč,“ řekl šeptem genšovi a prošel skrz přízrak stroje, který se kolem něho rozpadl do vybledlých barevných útržků světla.

Genš ho vedl obloukem v zadním konci jeskyně a pak úzkým schodištěm. Ruiz zkontroloval, že zásoba kyslíku mu klesla na devět minut a, ač nerad, otevřel průduchy. Zatočila se mu hlava, ale žádné hrůzy neviděl.

Za sebe, tam, kde byl předtím Stroj, se neohlédl. Nahoře, na konci schodů, mu genš ukázal na řadu temných výklenků podél dlouhé galerie. „Pečlivě a opatrně se dívej,“ zašeptal.

Ruiz velmi opatrně vešel do prvního. Na konci krátkého tunelu svítil asi metr široký otvor. Připlížil se a nahlédl jím.

Pod ním byla velká jeskyně a na jejím dně bludiště. Světlo tam bylo jasnější a prudší - spíš oranžové, energičtější než světlo v tunelech. Tlusté kamenné zdi, trochu vyšší než vysoký muž, se rozbíhaly směrem od nízké centrální budovy. Chodby se kroutily a zatáčely ve zmatených vzorcích, ale odsud shora jasně viděl, že dovnitř vedou tři stezky od tří samostatných oblouků po obvodu jeskyně. Nahoře na zdech u dvou z těch oblouků leželi muži v brnění. Oba drželi zbraně v pohotovosti, veškerou pozornost upřenou na vchody. Ruizovým omámeným očím připadali jako ikony léčky, odporné a zrůdné. Chtělo se mu smát, jak jsou zranitelní a jak o tom nemají tušení.

Vedle něho šeptal genš: „U třetího vchodu hlídá ve výklenku ten otrokářčin obří brouk.“

Ruiz horečně uvažoval, co dál: „Vyruší nás hordy krvelačných genšů? Nebo servitorů?“

„Ne. My nejsme fyzická rasa a servitoři uprchli do nejvzdálenějších děr enklávy. Nechápou ten konflikt mezi svými bohy.“

„Rozumím,“ přikývl Ruiz. Zapomněl, kde je, a nadechl se, aby se uklidnil, jenže to způsobilo, že měl najednou mozek plný přízraků a muži dole se znásobili, takže bludiště bylo najednou plné nepřátel.

Ruiz se odvrátil od otvoru a zapnul přívod kyslíku. Rychle probral svou výzbroj a rozhodl se pro těžký paprskomet, stejný typ, jaký užíval Junior jako základní zbraň. Nástroj profesionálního vraha, pomyslel si s nevysvětlitelným opovržením.

Sestavil obě části zbraně a mezitím se mu mozek trochu pročistil. V přibližovacím hledáčku zbraně se postava

prvního vojáka rozrostla tak, že rozeznával jednotlivé proužky pružné části brnění na krku - nejslabšího článku výstroje. Zpočátku mu mužovo pozdvižené rameno krylo nejzranitelnější část povrchu. Počkal tedy, až se trochu pohne, a provrtal mu laserovým paprskem krční obratle. Muž se tiše zhroutil.

Ruiz přesunul hledáček na druhého muže a zabil ho ještě snadněji. Zase ho přepadla ta nevolnost, kterou nyní cítil, když musel spáchat násilný čin, ta nevolnost, která se mu zakořenila v srdci během pobytu na Roderigu. Když vytahoval hlaveň laserové pušky z otvoru, skoro se dusil. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že bzučí poplašné zařízení kyslíkové bomby. Pohlédl na měřidlo. Prázdná. Otevřel průduchy a vpustil feromony do mozku.

„Ví to. Ona to ví," řekl genš.

COREAN STÁLA PŘED krásným zrůdným obličejem svého Stroje, naslouchala krásným slovům, jež jí říkal, a vdechovala feromony, které naplňovaly svatyni Stroje a opěvovaly její, Coreaninu, krásu. Už nějakou dobu byla bez kyslíku, ale dosud necítila žádné vážné ohrožení svých vjemů.

Servitor Súsen zděšeně utekla už dávno a od té doby Corean nikoho nezahlédla.

Stroj hovořil vlastním zvučným hlasem: „Vytvoříš si celou armádu Ruizů Awů a vydáš se vládnout světům. Kdo by se mohl postavit proti tobě? Kdo?" Otevřel doširoka ústa a dětské hlavičky na jeho čelistech zazpívaly čistými sopránky refrén: „Kdo?"

Pak se však ústa s cvaknutím zavřela a všechny jeho oči vzplály ochromující hrůzou. Kmitaly na všechny strany a Stroj se od ní začal na tisíci nohou odvracet.

„Co se děje?" Cítila paniku, stejně silnou, jako byla ta extáze před okamžikem.

„Je někde tady. Blízko," šeptal Stroj a belhal se do úkrytu nejvnitrnější svatyně, do prohlubně v monomolárním bloku uprostřed chrámu. „Tvůj nepřítel. Dychtí po mé krvi - a po tvé také."

„Kde? Copak to nevíš?" Corean couvla dál od průchodu, který vedl do chrámu, a očekávala, že spatří Ruize Awa, jak tam triumfálně stojí.

„Ne. Ale zabil dva tvé vojáky." Stroj se odšoural do svatyně a schoulil se tam. Svatyně připomínala obrovský neforemný klobouk a Coreanin obluzený zrak teď viděl Stroj jako hlavu nějakého gigantického monstra, dočasně pohřbeného až po krk v kovové podlaze chrámu. Jeho tisíc očí na ni blýskalo ze tmy uvnitř svatyně. Chtěla, aby vyšel ven a chránil ji.

„Ochraňuj mě!" přikázala mu.

„Nemohu. Má vůle je příliš slabá. Mou největší slabinou je to, že musím poslouchat bytost, která je mi fyzicky nejblíže. Není to absurdní? Jestli mě prohraješ a získá mě Ruiz Aw, bude on mým pánem. Pošli na něho svého brouka - rychle, než se ke mně dostane."

Běžela ke svatyni a křičela na Moce. Před svatyní se na okamžik zarazila a váhala. Jakýsi poslední zbytek její lidské podstaty odmítal vejít. Ale ta část rychle zemřela a ona vběhla dovnitř a schoulila se v hnilobné náruči svého Stroje. Stroj zabouchl bezpečnostní dveře.

Pohlédla mřížkou pod Strojem dolů, do malé žumpy, která shromažďovala genší potravu Stroje. Stroj právě spustil do slizu dole bičíky a rozvířil jimi kosti a nestrávené kousky masa. Připadalo jí nevhodné, že se Stroj cpe i v okamžiku, kdy ji Ruiz Aw pronásleduje. „Nech toho," štěkla a Stroj bičíky zatáhl. A k jejímu úžasu se uchichtl.

Pak už byl před vchodem Moc, obíhal kolem svatyně a hledal ji.

„Je tady Ruiz Aw," ječela na něho. „Zabij ho."

A Moc byl pryč.

KAPITOLA 23

„CO SE DĚJE? Kam se poděl Moc?" chtěl vědět Ruiz.

Genš se zatřásl, překulil trup dopředu, vysunul tykadla a pátral. Ruiz ucouvl z možného dosahu lesklých vláken. Silně ho znervózňovala, přestože věřil v genšovu upřímnost.

„Nedokážu to říct jistě. Nepřátelská sekce vysílá feromonovou sítí nejasné zprávy."

„Prima," konstatoval Ruiz kysele. „Můj život - a to nemluvím o budoucnosti lidstva - závisí na tom, jak moc si kteří genšové uprdnou. Jak to, že už mě to ani moc nepřekvapuje?" Cítil, jak se mu do plic dere obrovská bublina smíchu. Poděšeně ji vykašlal.

„Tam," ukázal genš a Ruiz se podíval naznačeným směrem.

Moc se kmitl po straně bludiště. Jeho od přírody rychlé pohyby se Ruizovu narušenému vnímání zdály ještě rychlejší. Doufal, že ho Moc v příšeří výklenku nad bludištěm nevidí, protože ve stavu, v jakém se nacházel, neměl nejmenší naději přímý střet s tou stvůrou přežít. Sklonil hlavu a zavolal Nisina klona. „Co jsi viděla?"

„Coreanina obřího brouka, běžel podél bludiště. Proč jsi ho nezabil?"

Ruiz zaúpěl a pocítil ochromující strach. Zdálo se, že mu vysál z nohou veškerou sílu. Fantazie pracovala na plné obrátky: viděl Moce, jak ho zabíjí desítkou nejrůznějších bolestivých způsobů. Pevně zavřel oči - což byla, jak si zpomaleně uvědomil - chyba. Bez konkurence normálního vidění se vidiny okamžitě staly ještě živějšími.

Rychle zase otevřel oči doširoka. „Dá se tam dostat nějakou jinou cestou? Tam dolů?"

Genš se k němu otočil. „Ano. Dole. Na konci chodby, která kříží tu naši, jsou dveře. Ale už dlouho je nikdo nepoužil."

„Můžeš mě upozornit, kdyby se něco zdálky blížilo? Poslat mi nějaké vidění?"

„Ano, i když asi nebude moc silné. Ale něco určitě. Víš, všechny síly naší skupiny se soustředí na to, abychom

odbourali vidiny, které ti chtějí navodit ti druzí. Většina. Nebudou čekat, že ti taky pošleme kousek šílenství.“ Pak vytáhl z jedněch úst svou malou vysílačku. „Co kdybychom raději použili tohle?“

Ruiz potlačil další z divokých záchvatů smíchu. „Proč ne. Takže, až bude Moc alespoň na půl cesty ke vzdálenější straně bludiště, dej mi vědět. Zavolám ti.“ Vzal vysílačku, naťukal náhodnou frekvenci a dodal náležité dekódovací parametry. „A aby nedošlo k omylu, pošli mi i to vidění. Něco, co má význam jen pro nás dva, chápeš?“

„Snad ano,“ řekl genš a vzal si od něho vysílačku.

RUIZ SBÍHAL PO SCHODECH dolů a feromony mu přitom pálily mozek. Na konci schodů dřepěl Stroj a hladově k němu vzhlížel. Když se Ruiz přiblížil, Stroj se zašklebil a vyplázl jazyk. Ruiz viděl, že je spletený z lidských paží... a všechny ruce mu lenivě kynuly.

Přinutil se přízrakem Stroje proběhnout, oči přivřené, odhodlaný ignorovat jakoukoliv hrůzu, která ho bude uvnitř čekat. Když probíhal, zaslechl, jak slabý rozzlobený hlas říká: „Drzoune!“

Pokračoval hlavní lodí až k prvnímu z obou pilířů. Připevnil k němu přísavnou minu a nastavil dálkové ovládání. Pak se stejným způsobem postaral i o druhý pilíř, došel na konec amfiteátru a našel chodbu, která vedla k bludišti.

Zastavil se přede dveřmi, ze kterých zbyl už jen kus prastaré rzi. Letmo zkontroloval obsah vaku s výbušninami a zjistil, že mu zbývá ještě šest min. Musí si jich ušetřit dost na zničení Stroje - pokud se k němu vůbec dostane. Zdráhavě jednu vzal a nastavil ji na slabou akci. Pak ji připevnil na dveře. Podaří se mu otevřít dveře, aniž se zřítí strop amfiteátru? Vzhlédl k němu a omámené smysly mu předvedly neklidně se zmítající kupoli zvolna sestupující směrem k němu. Bylo to tak realistické, že se vmáčkl do dveří a schoulil se do klubíčka.

„Ruizi Awe,“ ozval se mu v helmě genšův šeptavý hlas.

„Ano?“ upřeně si hleděl na špičky nohou a snažil se soustředit na něco jiného než na padající strop.

„Brouk si prohlíží prvního z těch zastřelených vojáků. Je to dost daleko?“

Ruiz potlačil tradiční impulz zhluboka se před důležitým krokem nadechnout. „Doufám, že ano. A neměl jsi mi něco předvést?“

„Když je to pro tebe důležité, tak dobře.“ Uprostřed amfiteátru něco zavířilo a objevil se tvar. Vytvořil se tam velký, ale známý obličej. Ruiz poznal lišácké rysy Publia, výrobce monster. Usmíval se na něho něžně a hrozivě zároveň a pak namířil pohled na přízrak Orfeovského stroje - pohled plný zlé, smutné touhy.

„Dobře,“ řekl rychle Ruiz. „V pořádku.“ Obličej se rozpadl do barevných cárů. Ruiz nastavil explozi a dal se na útěk. Ze všech sil se snažil nedívat nahoru a nemyslet na tíhu nad sebou, na ty kilometry kamene a kovu.

Když byl v polovině cesty zpátky ke schodům, mina na dveřích explodovala. Zatímco zvolna utichal třesk výbuchu, naslouchal, jestli uslyší dunění hroutící se klenby. Nic. Rychle vyrazil zpátky ke vchodu a zdálky přitom slyšel jiný děsivý zvuk: šramot Mocových drápů, prodírajících se sutí ve vyražených dveřích. Dokonce i přízrak Stroje se ohlédl, co se děje, takže nemusel snášet jeho pohled, když jím probíhal.

Vyšplhal se několik stupňů nahoru a otočil se právě ve chvíli, kdy se Moc s rámusem prolomil dovnitř. Když zapíchl prst do dálkového ovladače na předloktí, zachytil koutkem oka nějaký pohyb na konci amfiteátru.

Miny vybuchly s nevýrazným křupnutím. Exploze rozhodila sloupy od sebe, jako by se do nich opřely neviditelné ruce.

Moc se na zlomek sekundy zarazil a pak se vrhl kupředu. Strop na něj padal tak pomalu, že Ruiz náhle s děsivou jistotou věděl, že se Mocovi podaří předběhnout gravitaci.

Připadalo mu, že obrovský hmyz zaplňuje celý svět. Neviděl nic jiného. Snažil se vystřelit z eruptoru, ale Moc tak šikovně zakličkoval, že neměl šanci trefit.

Zase cítil, jak ztrácí sílu v nohou. Začal klesat na kamenný stupeň - a konečně jeden z obrovských balvanů dopadl a strhl Moce s sebou. Prach vylétl nahoru, ale až poté, co Ruiz stačil zahlédnout, že balvan rozdrtil jednu z Mocových zadních nohou. Další kusy klenby se řítily na stvůru, která sebou zmítala a kňourala.

Když se prach zase trochu rozptýlil, pokrývala podlahu amfiteátru dvoumetrová vrstva sutin a nezdálo se, že by se pod ní něco hýbalo.

STROJ NAŘÍKAL jakoby ze sta různých hrdel. Corean si ucpala uši dlaněmi. „Co se děje?“ křičela. Země se chvěla a ozývalo se hluboké dunění.

„Zabil tvého brouka. Ach, je příliš silný. Cítím, že se blíží smrt.“ Zase zaúpěl a Corean se roztřásla.

„Drž hubu!“ vřískla. Poslechl. „Nezničí tě, dokud jsem tady!“ Stroj se rozesmál odporným smíchem a nepřestal, dokud na něj hystericky nezaječela, aby přestal.

„CO DÁL?“ ZEPTAL se Ruiz sám sebe. Nahlédl z výklenku do bludiště. Dole se nic nehýbalo, až na stěny, které plavaly v pomalém přízračném tanci feromonů.

„Tvůj nepřítel se skrývá se Strojem pod tím opevněným kloboukem. Musíš ji dostat ven, jinak ho nebudeš moci zničit.“

„Jak?“

„Musíš vymyslet plán. Copak tohle umění neovládáš nejlépe?“ opáčil genš.

„Ne,“ odpověděl Ruiz. „Mé největší umění nebylo tak obdivuhodné. Plánování v něm bylo jen prostředkem vedoucím k jednomu cíli.“

„To je jedno. Vzpomeň si na všechno, co jsi v minulosti proti otrokářce podnikl. Co na ni nejvíc platí? Lidské bytosti jen zřídka žijí dost dlouho, aby se poučily ze svých chyb.“

„Já už žiju dlouho,“ namítl Ruiz vzpurně. Snažil se soustředit, zapudit ty mihotavé přízraky halucinací - ale dával si

pozor a oči už nezavřel.

Docela ho to překvapilo, ale opravdu dostal nápad. Byl to nebezpečný nápad a závisel na Coreanině pošetilosti, ale měl jednu velkou výhodu: pokud nevyjde, jeho už to trápit nebude.

„Pověz mi," otočil ke na genšovi. „Dokázal bys Stroji lhát?"

Genš dlouho neodpovídal. Ruiz už začal vymýšlet jiný plán, když se konečně ozval. „Asi ano. Dokážeš té lži uvěřit? Dovolíš mi, abych ti na chvíli vzal rozum?"

Ruiz na něho hleděl a přemýšlel, jak strašně jiná a neznámá věc to před ním stojí. Genšovy oční skvrny se zastavily, na neforemné lebce ustalo nekonečné víření.

„Proč ne?" řekl. Uslyšel, jak Nisin klon ve sluchátku zalapal po dechu.

COREAN VYHLÍŽELA škvírou ve vnitřní svatyni Stroje. Ve zpocených dlaních svírala drátkovou pistoli. Už si skoro zvykla na odpudivou masu Stroje, která se téměř dotýkala jejích zad.

„Už přichází?" zeptal se Stroj chraptivým šepotem.

„Ne," řekla, ale ve stejném okamžiku zaslechla Ruizův chladný hluboký hlas. „Nestřílej," ozval se z nějakého místa v bludišti u svatyně. „Zajali mě. Jdu k tobě, i se svým věznitelem."

Stroj se ustrašeně zasmál. „Zabij ho, hned jak budeš mít šanci."

„Samozřejmě." Odložila drátkovou pistoli a připravila si velký eruptor připoutaný k levé paži - kdyby stál Ruiz klidně a umožnil jí trefit se kolmo, bude eruptor dost silný, aby prorazil brnění a udělal mu z hrudníku kaši.

„Dobře," zavolala a potlačila škodolibou radost.

Vystoupil z úkrytu a ona v první chvíli nebyla schopna reagovat. Bylo to jako vyvrcholení krásného snu. Stál v plném výhledu, bez hnutí, ruce zvednuté nad hlavou, viditelně neozbrojený. Obličejový štít brnění měl odkrytý a za ním viděla jeho snědé tmavé rysy. Z bludiště se vyšoural nějaký genš a postavil se těsně za Ruize. Feromony vytvořily kolem Ruize žhavou bílou zář a předvedly jí ho v plné divoké nádheře.

Zaměřila eruptor na krásnou, zranitelnou hlavu. Prst na spoušti se napjal. A pak si uvědomila, že jeho tvář je nepřirozeně prázdná.

Tolik se jí ulevilo, tak byla ráda, že přežije, že si téměř nevšimla úponku, který provrtával Ruizův spánek. Málem ho zabila. Pak úponek uviděla a strhla prst ze spouště.

Ten genš ho ovládá. Opravdu. Rozesmála se a její strach se rozplynul. Obrátila se ke Stroji, jen pro jistotu. „Je to pravda? Má ho ten genš pod kontrolou?"

„Možná. Ano, vypadá to tak. Ale neriskuj, zabij ho, dokud můžeš." Z páchnoucího dechu Stroje na ni šly mdloby.

Slyšela slova a vybrala si z nich, co chtěla, i když v nich slyšela ozvěnu slov jiné osoby, slov, která kdysi neposlechla a pak toho hluboce litovala.

„Ale kdepak," řekla vesele a vyšla ven.

RUIZ NEHYBNĚ STÁL a sledoval, jak Corean Heiclaro vychází z monomolární svatyně Stroje. Neviděl jí do obličeje - jen jasný třpyt očí v úzkém průzoru helmy. Tak blízko k ní nestál od toho dne, kdy ho naložila do vzdušného člunu, tehdy dávno v Ohradách černých slz.

Připadal si jako bezbranná moucha chycená v husté jantarové hrůze. Jak se to stalo? Jak to, že se dal tak snadno chytit? Nemohl si vzpomenout a feromonový oheň, horký a prudký, mu pulzoval celým tělem a nedovolil mu myslet.

Zastavila se před ním s drátkovou pistolí namířenou na jeho obličej. „Jak šťastné shledání," řekla a hlas se jí chvěl radostí. Natáhla ruku a lehce mu přejela po tváři chladnou železnou rukavicí.

Nemohl odpovědět.

Promluvila na genše, který ho zjevně zajal. „Pojď, ty zrůdo. Vezmeme ho rovnou do Stroje a vyrobíme z něho poslušného beránka. To je konec nebezpečného Ruize Awa." Znovu upřela zrak na Ruize. „Zvláštní, že to skutečně končí přesně tak, jak jsem si to plánovala - ale nejdříve muselo být tolik bolesti, tolik zklamání." Ostře mu pokynula drátkovou pistolí. „Řekla jsem ti, pojď."

Genš odmítavě zasyčel: „Musím vidět tvůj obličej. Tak zní příkaz těch, kteří transcendují. Všude je tu faleš a uskok, musím se přesvědčit, že jsi ta žena, jejíž duše jsme se dotkli předtím."

O krok couvla, pak o další. „Už ti nedovolím na mne sáhnout. Opravdu je to tu samá faleš." Na okamžik se zamyslela. „Ale podívat se na mě smíš."

Pomalu odepnula helmu, sundala si ji a sevřela ji pod paží. Rozhodila si vlasy. Ústí drátkové pistole se na krátkou chvíli odchýlilo.

Ruiz zaznamenal drobné studené štípnutí, jak se úponek stáhl z jeho mozku. Těsně předtím, než zmizel úplně, zaslechl Ruiz hlas. „Zabij," řekl a ten rozkaz zaburácel všemi Ruizovými svaly a nervy.

Ve stejném okamžiku Stroj zaječel. Neznělo to božsky, byl to vysoký skřípavý výkřik beznaděje.

Ruiz se vrhl na Corean. Ta vytřeštila nechápavě oči, zatímco on se pohyboval v rudém nelítostném snu, sám dosud skrytý kdesi daleko, kde mu nic nemohlo ublížit.

PROBRAL SE. KLEČEL v trůnním sále Stroje, rukavicí svíral Coreaniny černé vlasy a kolenem opřeným do zad ji tiskl k zemi. Tloukla rukama kolem sebe a snažila se ho shodit. Sonický nůž jiskřil a bzučel, jak se ho pokoušela zasáhnout. Měl v ruce drátkovou pistoli a ta se sklonila, jako by měla vlastní vůli, a opřela se o Coreaninu lebku. Z nějakého důvodu však nedokázal zmáčknout spoušť.

Zaslechl tiché výkřiky Nisina klona, zněly mu v uchu jako šeptající děs. Zvedl hlavu, aby zjistil, co ji tolik vylekalo.

Moc se hnal přímo na něho. Vlekl svou zraněnou nohu, ale nijak výrazně ho to nezdržovalo.

Čas se zpomalil.

Ruiz otevřel ústa k výkřiku, i když současně věděl, že ho Moc zabije dříve, než ten zvuk vydá.

Něco se mu mihlo před očima a překrylo mu to výhled. Insektoid se prudce otočil kolem vlastní osy, protože mu to přeťalo zdravou nohu. S hvízdavým zaječením dopadl Moc na zem a přitiskl tu věc pod sebou. Ruiz zjistil, že je to muž v brnění.

Na podlaze se strhl zápas a pak zahřměl eruptor. Moc se nadzvedl a rozpadl se v pase na dvě části. Obě sebou bezmocně zmítaly, ale i tak Moc ještě dokázal utrhnout tomu obrněnému muži ruce. Odlétly s příšerným vlhce praskavým zvukem a podlaha se zalila krví.

Všechno se to seběhlo v jediném okamžiku, který Ruizovi připadal jako věčnost, ale teď konečně přece jen zareagoval.

Jeho prst stiskl spoušť drátkové pistole, ale ruka se mu třásla tak, že nedokázal udržet hlaveň namířenou a vířící drátky se odrazily od podlahy v oblaku růžových jisker. Corean zaječela a křečovitě sebou smýkla. Málem ho shodila, ale Ruiz ji uhodil pažbou pistole za ucho a otrokářka znehybněla. Vyškubl jí eruptor, mrštil jím o podlahu a vyskočil.

Než se dostal ke zmítajícím se pozůstatkům Moce, insektoid se pokusil utrhnout Juniorovi nohy, ale síla ho už opustila, a tak mu je jen vykloubil. Ještě se mu podařilo stočit jednu klonovu nohu dozadu, ale když uviděl Ruize, pustil Juniora a snažil se otočit proti němu. Dokonce se mu začal plazit vstříc, ale Ruiz vypálil z drátkové pistole a držel spoušť, dokud insektoida úplně nezničil.

Drátky utrhly Mocovi hlavu a rozprášily zbytky jeho těla po podlaze, až úlomky s křupáním narážely do zdí. Jeho nohy se dál ochable pohybovaly, ale stvůra už pro nikoho nepředstavovala hrozbu.

Ruiz poklekl u Juniorova rozervaného těla, opatrně, aby ne-uklouzl na krvi. Něžně odepnul helmu, i když byl přesvědčený, že klona už nic nebolí. Proto ho překvapilo, když v černých očích uviděl život a na modrých rtech slabý úsměv.

Vyškubl z kapsy medicinální klíště a začal je aktivovat.

„Nebuď blázen, Ruizi Awe," řekl klon. „I kdybys mě ještě chvíli dokázal udržet naživu, jak bych odsud vylezl, když nemám ruce?" Pokusil se zasmát, ale vyšel z toho jen sípavý zvuk.

Ruiz vrtěl hlavou, odmítal, uznat zjevnou pravdu klonových slov.

„Jen mě chvíli poslouchej," zarazil ho klon. Hruď se mu namáhavě zvedala, nemohl dýchat.

Byly to zvuky umírajícího těla, zvuky, které Ruiz slyšel už tisíckrát. Snažil se přijít na to, proč to na něho tentokrát tak působí. Myšlenky se tvořily pomalu a bolestně, ale konečně si vzpomněl: To umírající tělo je moje... a já mám plný mozek feromonového ohně. „Jak chceš," řekl a sepjal ruce, které nemohly nic dělat. Odmítal si představit, jaké to pro Juniora musí být, když feromonové omámení jeho bolest ještě zvyšuje a soustředí.

Klon se křečovitě prohnul v zádech a vydal zvuk, který byl zároveň vzdechem a zaúpěním. „Ne, ne, počkej, počkej ještě," šeptal.

Upřel prosebně zrak na Ruize. „Poslouchej mě. Hřešil jsi, byl jsi strašný netvor, ale za svoje hříchy jsi zaplatil životem. Vidíš? Vidíš, že je to tak? Jako Nisa, vzpomínáš? Teď jsi čistý. Teď."

V hrdle mu zabublala krev. „Teď jsi čistý," opakoval klon něžným přemýšlivým tónem. „A můžeš... můžeš..." Pak zemřel.

Jediný zvuk, který Ruiz slyšel, bylo tiché vzlykání Nisina klona, přesmutná vzdálená hudba.

Dlouho hleděl na své mrtvé já. Proč se Junior vrátil? Přece mu muselo být jasné, jak to musí skončit - že v nejlepším případě zachrání soupeře o Nisinu lásku, v nejhorším zahyne strašnou smrtí. Proč?

Po chvíli našel vysvětlení. Junior byl vytvořen v těžkém okamžiku Ruizova měnícího se života, na půl cesty mezi cynickým strojem, jímž byl tak dlouho, a lidskou bytostí, kterou se teprve stával. Klon jen mlhavě chápal to, co teď řídilo Ruizovy činy, ale jednal, a jednal čestně a ušlechtile. Ruiz cítil něco jako pokřivenou pýchu... a velký smutek přerůstající v hněv.

Vstal a vrátil se ke Corean. Z opasku vytáhl tavnou plombu a dočasně jí svařil zápěstí brnění za zády, pro případ, že by bezvědomí jen předstírala.

Pak vzhlédl k Orfeovskému stroji.

KAPITOLA 24

Z ÚKRYTU STROJE vycházely velice zvláštní zvuky, tak zvláštní, že je zpočátku nedokázal identifikovat.

Pak pochopil, že se Stroj směje, nervózně a mnoha hrdly.

„Vylez," poručil mu Ruiz. „Okamžitě."

Smích plynule sklouzl v bázlivé kňourání, ale bezpečnostní dveře se otevřely a Stroj vyšel ven. Světlo v místnosti ho oslnilo, až zavrávoral.

Kdyby to nebyla taková zrůdnost, bylo by Ruizovi Stroje skoro líto. Nevypadal ani trochu dobře, sebevědomý, zdravím kypící děs byl ten tam. Na kostech mu v záhybech viselo ochablé maso a místy se úplně odlupovalo od kovového šasi. Mezi stovkami nohou, na nichž se pohyboval, jich bylo mnoho mrtvých a napůl rozložených. Dokonce i kov šasi byl prorezivělý a jen málo z genšských součástí se ještě chlubilo smyslovými chomáči.

„Co mohu udělat pro svého nového pána?" zeptal se Stroj. Hlas mu bublal a přeskakoval.

Ruiz za sebou uslyšel zvuk a prudce se otočil - ale byl to jen mladý genš. Ruiz byl rád, že se mu podařilo přežít Mocův návrat.

„Nedůvěřuj svým očím, Ruizi Awe," šeptal genš. „Stroj je starý, ale pořád je mocný. Tady, v jeho doupěti,

nedokážeme potlačit jeho moc, abychom ti mohli ukázat, jaký opravdu je.“

Ruiz zatřepal hlavou „Co vidíš ty?“ zeptal se Nisina klona.

„Odpornou věc. Nedokážu ji popsat, ale rozhodně mi nepřipadá slabá.“

„Díky.“ Přikročil ke Stroji a připevnil na kovové šasi první minu. Aktivoval její zajišťovací ostny. S pneumatickým syknutím se zasekly do kovu a vypustily obláček páry. Stroj zaječel příšerným, mnohohlasým akordem.

Ruiz vzal další minu. „Necukej sebou,“ přikázal.

„Prosím, pane,“ vzlykal Stroj. „Nedělej takovou hloupost.“ Jazyk mu visel z úst a jeho ruce se natahovaly po Ruizovi a zanechávaly na jeho brnění odporný sliz.

„Prosím, prosím,“ žadonil. „Neber mi můj ubohý život. Jsem jen nástroj, jako je zbraň nebo mechan, dovedu dělat jen to, co mi kdo přikáže. To ti netvoří mi přikazovali dělat zrůdné věci. Je to snad moje chyba? Ne! Ne!“

Ruiz umístil další minu. Feromonový oheň v jeho hlavě se rozhořel silněji, všechno bylo příliš jasné, příliš hlasité, příliš bolestivé. „Je mina dobře upevněná?“ zeptal se Nisina klona.

„Je,“ odpověděla. „Ale kov červeně krvácí. Vadí to?“

„Ne,“ řekl Ruiz.

„Ach, prosím,“ pokračoval Stroj. „Vy přece nejste žádný netvor, mohl byste s mou pomocí vytvořit nový vesmír. Rozmyslete si to. Prosím, zamyslete se nad tím! Co ze všeho nejvíc nenávidíte? Vidím to napsáno ve vaší duši - nenávidíte otroctví. Je to zrůdná instituce, o tom není pochyb. Já se v takových věcech vyznám. Kdo je víc zotročený než já?“

Ruizovi se nejistotou až zatočila hlava, ale vyhledal další kousek odkryté slitiny a upevnil na něj další minu. „Mýlíš se,“ procedil zaťatými zuby. „Jsem ta největší zrůda, jakou jsi potkal.“

Stroj hrůzou zakvičel. „Přestaň, ach, přestaň,“ škemral. „Ne, ne, ne! Zahazuješ největší příležitost svého života. Zahazuješ ji jako smetí. Nenávidíš Uměleckou ligu? Jejich obchodování s lidskostí? Mohli bychom ji rozdrtit, osvobodit tisíce světů! Jen si to představ!“

Ruiz zvedl poslední minu, pak ruku spustil. „Stejně už je příliš pozdě,“ řekl, když si vzpomněl na vojáky, kteří bojují tam nahoře.

„Ne, vůbec ne!“ Hlas Stroje zesílil, byl náhle jistý a sladký, plný sebedůvěry. „Jsi příliš unavený, nedokážeš rozumně uvažovat, proto se pokoušíš zmařit svou šanci pomoci lidem ke štěstí. Vyslechni mě: já jsem tvé rukojmí proti těm, kteří přijdou. Jsem na tvé straně proti všem tvým nepřátelům. Ty budeš mít prst na spoušti, ty přikážeš mužům, aby nás bránili výměnou za mé služby. Kdokoliv přijde, bude se bát, abys mne nezničil - dá nám muže. My si z nich vytvoříme poslušné vojáky, základ naší armády. A vy jste chytrý, mnohem moudřejší než ta otrokářka Corean. Ta byla úplný idiot. Brzy porazíte všechny své nepřátele a můžete začít osvobozovat vesmír.“

„Roderigo jako první,“ řekl pomalu Ruiz a upíral oči na poslední minu, ale neviděl ji. Místo ní viděl světy odhazující svoje dávné okovy a stoupající k slunci nového věku. Feromony ho spalovaly a jeho vesmír se plnil krásnými představami: smíchem osvobozených otroků, úsměvy dětí, lidmi plujícími bezpečně a jistě mezi hvězdami. Viděl, jak se rány lidstva pozvolna hojí, jak přestává krvácet i jeho srdce.

Viděl Gejase Jazyka. Prosil o milost, prosil, aby si směl nechat svou duši, a viděl Ruize Awa, jak se směje a rve ji svému nepříteli z těla. Zavřel oči, aby tu věšteckou vidinu mohl sledovat ještě jasněji.

Cítil, jak mu v prsou bublá smích. „Krásné, překrásné,“ řekl.

„Ano!“ jásal Orfeovský stroj. „A pohleďte! Vidíte, kdo přišel?“ Ruiz se ohlédl k oblouku. Rozbušilo se mu srdce. Stála tam Nisa, vypadala ztracená a nejistá. Uvědomil si, že má pořád ještě helmu - samozřejmě že ho nepoznala.

Natáhl ruku, aby si ji sundal. Ale do jásavé radosti, která ho naplňovala, se vmísil tichý hlas.

Nechtěl ho poslouchat, ale ten hlas, byť slabý a nešťastný, se nedal odbýt. „Ruizi? Ruizi? Na co se to díváš? Já tam nic nevidím. Slyšíš?“

Radost se proměnila v ledový a těžký kámen a Nisin duch se zachvěl a rozpadl se v třpytivé vločky světla... a byl pryč.

„Zašel jsi příliš daleko, Stroji,“ zamumlal Ruiz ponuře a upevnil poslední minu.

Orfeovský stroj vydal bublavý zvuk plný paniky a pak začal nesrozumitelně blábolit. Blábolení se postupně přece jen proměnilo ve smysluplná slova: „Nemyslel jsem to špatně. Chtěl jsem vám ukázat, jak bychom mohli zmást své nepřátele, až přijdou. A co svoboda? Dokážete se obrátit zády k celému vesmíru?“

„Myslím, že musím,“ odpověděl Ruiz.

„Ne! Ne, to nesmíš!“

Ruiz odstoupil od zoufalého obličeje Stroje a naladil miny na frekvenci vysílačky na svém zápěstí, aby je mohl odpálit na dálku. „Nemohu být Vládce všeho,“ řekl a lítost mu zaplnila srdce. „Mám příliš daleko do boha.“

Genš dosud trpělivě čekal u zadního oblouku. Ruiz na něho kývl a genš se pomalu přišoural. „Uděláš mi laskavost?“ zeptal se ho Ruiz.

„Jestli je to v mých silách.“

„Je.“ Ruiz přistoupil ke Corean. Zdálo se, že je dosud v bezvědomí. Sundal si rukavici a položil jí ruku na krční tepnu. Pulz byl pomalý a silný. Znovu si rukavici natáhl a uchopil ji za krční lem brnění.

Genš stál vedle Orfeovského stroje a už nořil tykadlo do monstrózní hlavy, hned nad okem. Stroj konečně zmlkl a velký strašný obličej ztuhl v odevzdaném zhroucení.

Corean se začala probouzet a Ruiz ji dovlekl posledních pár metrů ke Stroji. Pokoušela se bojovat, ale svařená zápěstí jí to znemožnila. Pohlédla na Ruize, pak na Stroj. Vší silou se přinutil hledět do těch velkých nevěřících očí.

Nevydala ani hlásku, ale obličejem jí proběhlo celé spektrum od nedůvěry přes hrůzu a pak šílený vztek.

Nejhorší bylo sledovat ten úplně nejposlednější výraz, těsně předtím, než jí genšovo tykadlo vklouzlo do mozku.

Někde mezi dvěma údery srdce se zuřivost rozplynula stejně jako většina jejích let, takže náhle vypadala velice mladičká. Vrátila se jí všechna krása, kterou feromonový oheň prohloubil až k neunesení.

Usmála se a byl to zřetelný úsměv úlevy. Zavřela oči a rty jí změkly, jako v polibku.

Ruiz se odvrátil a začal zvracet.

GEJAS POŘÁD JEŠTĚ odolával příboji, který se zvedl před Yuberovou pevností. Vrátil se do torpédoborce, kde byl nejsilnější, třebaže velitel lodi a většina posádky padli, když odráželi jednotku obeliských berserkrů. Jediné, co ještě drželo piráty venku, byly boje zuřící mezi jednotlivými klikami. Bohužel, během poslední půlhodiny se piráti stáhli a Gejas se obával, že se domlouvají proti němu.

Roderižské posily se blížily k městu: to byl jediný světlý bod celé situace. Už tady mohly být, nebýt šardských limitů týkajících se počtu válečných lodí v jedné skupině.

Ve chvilkách klidu mezi útoky trávil Gejas většinu času u monitorů. Čekal na další vysílání Ruize Awa.

COREAN NA NĚHO čekala i s mladým genšem u oblouku. Tvář měla mírnou a poslušnou - i když Ruizovi, pořád ještě oslněnému feromonovým ohněm, připadala jako živá mrtvola. Pevně svírala drátkovou pistoli a vyžádalo si to veškeré Ruizovo sebeovládání pokaždé, když se k ní měl otočit zády.

Hovořil s Nisiným klonem. Mluvil pomalu a dával si pozor, aby ona i technikové v Hlubině srdce naprosto přesně pochopili, co po nich chce. „Já teď půjdu ven, ale nechám tady kameru. Až budeme v bezpečné vzdálenosti, odpálím miny a vy zaznamenáte zničení Stroje. Ale pozor, nesmíte ten záznam vysílat dříve než za hodinu... nebo až se vojáci dostanou na dno šachty. Genš vám řekne, kdyby k tomu došlo. Doufám, že to zdržení nám poskytne čas dostat se nepozorovaně z věže. Rozumíte?“

„Ano,“ řekla tiše a hlas se jí třásl.

Ruiz si připomněl, že je to hlas Nisy, kterou miluje. Chtěl říct něco, čím by potěšil její srdce, ale zdálo se mu, že zapomněl všechna milá slůvka, která by se hodila. „Věř,“ řekl nakonec, „jsi mi drahá víc než kdy dřív.“

„A ty mně,“ odpověděla a hlas se jí zlomil. Krátce se odmlčela. „Doufám, že ji najdeš. Doufám, že ji odvedeš někam, kde budete jeden druhého moci milovat.“

„Děkuji ti,“ řekl Ruiz poněkud nepřípadně. A pak dodal: „Sbohem.“

Sundal si helmu a usadil ji do výklenku ve zdi, odkud mohla vysílat pohled na poslední okamžiky existence Orfeovského stroje - ale odkud nebylo vidět roztrhané tělo jeho klona. Řekl několik slov do kamery a pak si nasadil Juniorovu helmu.

Pokynul Corean; ta kývla a vydala se ven z labyrintu.

Když míjel genše, pohlédl na to nelidské stvoření a cítil chladnou vděčnost. Ohlédl se po Stroji a viděl, že osahává miny jazykem, neškodně do nich strká a olizuje je. Všechny jeho hlasy splývaly do tichého bzučení beze slov.

Na druhém konci bludiště zmáčkl dálkový detonátor a ucítil dunivý náraz exploze. Feromonový oheň vzplál na okamžik tak prudce, že ho zcela oslepil a ohlušil. Pak pohasl a smysly se mu vrátily.

Možná to byly jen ty feromony, ale měl pocit, že se enklávou začíná šířit velká a smrtelná prázdnota.

„Pojďme,“ vyzval Corean, svůj nový stroj.

COREAN HO VEDLA spletí tunelů rychle a mlčky, a ani Ruiz netoužil na ni mluvit, protože měl strach, že by se ještě více zděsil rozumného, ale strašného činu, který spáchal. Nepotkali živou duši.

Procházeli místem, kde Junior osvobodil Faraoňany, a Corean nevěnovala mrtvolám svých vojáků jediný pohled.

Ruiz se na okamžik zastavil nad ošklivými pozůstatky Molnecha, kdysi kouzelníka první třídy na Farau, ale v poslední době jen organického stroje patřícího otrokářce. Mrzelo ho, že hubený čaroděj nežije. Uvědomil si, že on sám je nyní dědicem Coreanina majetku, a byl by rád vyzkoušel ten experiment, který navrhl učenec Gunderd... a přikázal Molnechovi, aby jednal tak, jak by jednal z vlastní vůle. Aby se stal zase sám sebou.

„Mrzí mě to,“ řekl nahlas. Pak pokračoval v cestě.

Na místě, kde Junior pobil servitory, se na chvíli zastavili. Už brzy dorazí do centrální šachty věže, a když bude mít štěstí, najde tam Nisu a ostatní. Budou čekat na vozíku pod dozorem zbývajících Coreaniných zabijáků. Junior jim pravděpodobně slíbil, že je vezme s sebou do ponorky, když mu pomohou.

Pokusil se zvážit situaci, sledovat, kam vedou spletité nitky zrady, zjistit, co je pro něho nejvýhodnější.

Zavrhl nutkání jednoduše se spolehnout na poctivost Delťanů a postupovat podle Juniorovy dohody. Rozesmálo ho, že ho mohlo něco tak bláhového vůbec napadnout. Ne, teď není ta pravá chvíle na důvěru.

„Dobře,“ oznámil Corean, „uděláme to takhle.“

KDYŽ NISA POPRVÉ zahlédla Ruize Awa, zalil ji pocit radosti, které nedokázala uvěřit. Nečekala, že ho ještě uvidí - byla si nějak jistá, že jde na smrt. Jeho rozloučení bylo tak formální, tak konečné.

Když si všimla, kdo jde za ním a postrkává ho hlavní pušky, její radost zhořkla, třebaže se nerozplynula úplně. Alespoň žije.

Potom však uvažovala dál: možná mu Corean vzala duši, jak to vždycky plánovala. Ne, rozhodla se, to je nepravděpodobné. Proč by ho pak otrokářka hlídala? A proč by mu spoutala ruce za zády?

Postavením vyšší z obou Delťanů se zvedl. Jeho váhavý postoj naznačoval překvapení. „Corean Heiclaro?“ zeptal se opatrně, když Ruiz a Corean došli do poloviny můstku nad žumpou.

„Zdravím tě, Kroone,“ odpověděla Corean, „překvapuje mě, že tě nacházím tady. Měl jsi rozkaz zůstat v enklávě.“

Kroone začal zvedat zbraň, ale pak si to rozmyslel. „Naskytla se dobrá příležitost - ten muž, kterého držíte, tvrdí, že

zná cestu ven. Měli jsme v úmyslu získat si jeho důvěru, odzbrojit ho a počkat na vás."

„Dobrý plán," opáčila Corean suše, když se přiblížila k vozíku. Nisa si všimla, že prozíravě drží Ruize mezi sebou a vojáky, zřejmě jim nedůvěřovala.

Kroone přešlapoval z nohy na nohu a rozhlížel se, jako by také chtěl najít nějaký úkryt, ale plošina vozíku mu nic takového nenabízela. „Ehm... a co ta výbušnina v jeho helmě? Co ten vypínač mrtvého muže?"

„Blufoval. Je chytrý." Coreanin hlas zněl unaveně, lhostejně. Nisy se zmocnil dojem, že s otrokářkou není všechno v pořádku.

Kroone zjevně dospěl ke stejnému závěru, protože v příštím okamžiku namířil svou zbraň a vzduchem proletěla jiskřivá čára destrukce. Nisa se právě dívala jeho směrem, když vystřelil, a prakticky ve stejném okamžiku ho něco odmrštilo dozadu. Kroone narazil do zdi za vozíkem a spadl obličejem dolů, nehybný.

Zbývající voják zemřel stejně rychle.

Nisa se bála pohlédnout na Ruize ve strachu, že ho spatří zničeného stejně důkladně, jako byli ti dva vojáci. Ale když se konečně otočila, zvedal se ze země a držel velkou zbraň, kterou předtím zjevně ukrýval za zády.

Corean zasunula svou pistoli, z níž se ještě kouřilo, do pouzdra a sundala si helmu. Nisa se až zděsila prázdnoty v její tváři.

Ruiz pomalu přicházel k Nise, jako by nemohl uvěřit, že skutečně existuje. „Opravdu jsi tady?" zeptal se a hlas měl zastřený helmou a nějakým mocným citem. Ale přesto... byl to jeho hlas.

„Ano."

„Děkuji ti." Vyskočil na plošinu vozíku a pokynul otrokářce. Bylo to panovačné gesto a ona okamžitě uposlechla, nastoupila a posadila se na druhé sedadlo. Ruiz zmáčkl páku a vozík se rozjel vzhůru k temnotě nad nimi.

TEPRVE KDYŽ BYLI všichni na palubě ponorky a odráželi od vzduchové propusti věže, sundal si Ruiz helmu. Zase byl jiný. Oči měl k smrti unavené, ale plné něhy. Jeho obličej vypadal starší i nevinnější zároveň.

„Ahoj," zašeptal. „Musíme se chovat velice tiše," ukázal k hladině.

„Ahoj," řekla. Slzy jí vstoupily do očí, takže jeho tvář byla jen tmavá chvějivá skvrna v červeném světle ponorky. Usmála se na něho a pohladila ho po zarostlé líci. Ten úsměv se jí šířil od úst až do srdce.

KAPITOLA 25

RUIZ NECHAL PONORKU unášet hlubokými studenými proudy, nevadilo mu, že plují pomalu. Důležité bylo, aby to bylo tiše a nenápadně. Z hladiny nad nimi se ozývaly exploze a hvízdání tryskových motorů a kovová agónie potápějících se lodí drcených mořem.

Dolmaero ho poplácal po zádech a stiskl mu ruku. Široký obličej mu zářil radostí ze záchrany. Dokonce i Flomel, který svou arogancí a zradou způsobil tolik problémů, kývl a věnoval mu malý, ale podle všeho upřímný úsměv.

Corean poslal do tmavého kouta, aby se nemusel na svůj výtvor dívat. „Je teď naprosto neškodná," pošeptal Faraoňanům.

Zatímco čekal, až proud ponorku odnese dál od bitevního pole nahoře, díval se na Nisu, která mu zájem vracela. Občas zkontroloval na chronometru, kolik času ještě zbývá do vysílání záznamu ze zničení Orfeovského stroje.

Deset minut předtím odhadl, že už bude bezpečné spustit motory. Prchal z Mořských věží, co mu síly ponorky stačily. Postupně zvedal plavidlo blíž k hladině, kde mohl rychlost ještě trochu zvýšit.

KDYŽ SE RUIZ AW objevil na obrazovce, nechal Gejas Jazyk všeho ostatního a soustředil veškerou svou pozornost na zabijákův chladný snědý obličej. Všiml si, že se mu oči třpytí žárem feromonového šílenství a pomyslel si, Ruiz Aw se moc dobře nebaví.

Drobná radost z toho zjištění se však vypařila, když Ruiz promluvil: „Poslouchejte mne, lidé Mořských věží. Slíbil jsem, že zničím Orfeovský stroj. Nyní nastal okamžik, kdy svůj slib splním." Poodstoupil a Gejas spatřil cosi hrozného za jeho zády.

Ta příšerná věc se svíjela a naříkala, ale Ruizův hlas ji přehlušil. „Za několik sekund Orfeovský stroj zemře. Možná neuvěříte svědectví kamery, ale genšové vám dovolí, abyste si jeho pravdivost ověřili. Pošlete sem pozorovatele, neozbrojené, a genšové je dovedou k pozůstatkům Stroje. Moc toho z něj nezbude, rozhodně to nebude stačit na analýzu, takže už zanechejte snů o nadvládě nad světem. Je konec."

Ruiz Aw ustoupil a Gejas hleděl na Stroj.

Uplynula jedna nebo dvě minuty, ale Gejas si toho vůbec nevšímal. Čekal, až se Ruiz Aw vrátí, aby vysvětlil, jak se má situace doopravdy.

Když miny explodovaly a Orfeovský stroj se před jeho očima změnil v hromadu kovového šrotu a rozervaného masa, zpočátku vůbec nepochopil, čeho to byl svědkem.

Uplynuly další minuty. Hluk bitvy postupně utichal, až zůstal Gejas sám se svými myšlenkami a svou porážkou. Srdce se mu v hrudi proměnilo v malý tvrdý kámen. Vzpomínal na Žlutý list. Na její krásu a sílu. Na ošklivost její smrti.

Myšlenky se mu honily hlavou ve stále se zmenšujících kruzích a vztek a smutek byly stále sevřenější. Ruiz Aw zabil boha. Když nic jiného, Ruiz Aw nesmí uniknout, nesmí beztrestně odejít. Gejas nesmí otálet, Ruiz Aw teď právě šplhá ven z Pekla. Musí něco udělat, aby vyloučil možnost, že Ruiz Aw přežije.

Jak nejrychleji mohl, seběhl do strojovny torpédoborce, kde černá četa udržovala termonukleární reaktor poháněj ící loď. Postavil se k ovládacímu panelu a začal reaktor uvádět do nestabilní polohy. Jeden z techniků se ho snažil

zadržet. Zabil ho, aniž si vůbec uvědomoval, co dělá.

Zlikvidoval všechna ochranná opatření. Když se reakce dostala k bodu, kde už ji nebylo možno zvrátit a rozezněly se všechny poplašné signály, zbyl mu čas na jeden poslední úsměv.

MINULI OPUŠTĚNOU hranici Mořských věží a Ruiz vypustil drobounkou senzorickou bójku, která se na vlákně vznášela těsně pod hladinou za ponorkou. Pravidelně ji kontroloval, aby se ujistil, zda je někdo nepronásleduje.

Právě se díval, když obraz zbělel a hned nato zmizel. V příštím okamžiku proběhla vodou rázová vlna, úplně jiná než všechny ostatní, které cítili, když pluli pod zuřící bitvou. Trup ponorky skřípěl a zvonil.

„Co to bylo?“ zabručel Ruiz užasle. Vypustil další bójku. Ukázala mu obrovský bílý mrak vznášející se nad Mořskými věžemi. Několik věží už se zhroutilo a přímo před jeho očima se začala do vařící vody pod mrakem sklánět další.

Kolem mraku vířilo několik drobných vzdušných plavidel, roj rozdivočených včel. Šardové.

„Ti budou zuřit,“ zašeptal Ruiz. Rychle odstřihl bójku a doufal, že si ho zatím nikdo nevšiml. Spustil ponorku do bezpečnější hloubky.

O několik hodin později vyplul na hladinu a ponorka se rozlétla na křídlech přes oceán, až se za ní rozstřílely duhové oblouky.

ZA DVA DNY DORAZILI do ústí řeky Soám, kde našli bezpečný přístav a kupce na ponorku. Přístavní městečko Boca del‘Infierno bzučelo zprávami o Mořských věžích - a následných událostech na Roderigu.

„Z Roderiga zbyla jen doutnající díra vypálená v moři,“ povídal tlustý hostinský, v jehož útulném podniku se ubytovali, než se Ruizovi podaří koupit vhodný vzdušný člun. „Šardové hetmany potrestali přísně, to vám tedy povím. Říká se, že tam bude moře vřít nejmíň rok.“

Ruiz potřásal hlavou v hrané nevíře. „Nepovídejte,“ řekl s očima navrch hlavy.

„Je to čistočistá pravda,“ dušoval se hostinský. „A už bylo načase, tvrdím já.“

Ruiz si mohl dovolit samostatný pokoj pro každého - i když ten jeho sousedil s Nisiným. Corean dal do pokoje s Flomelem, protože kouzelníkovi příliš nedůvěřoval. „Je naprosto neškodná,“ ujistil ho a Flomel se nebránil.

Nechal dveře do Nisina pokoje odemčené a čekal na nepohodlné židli. Nechtělo se mu spát, ačkoliv byl velice unavený. Propadl se do vzpomínek a probíral se všemi těmi podivnými událostmi, jež dovedly jeho život až sem.

Vešla dovnitř hodinu po půlnoci a v ruce nesla olejovou lampičku, dost podobnou té, kterou mu kdysi dal Dolmaero, aby si mohl posvítit v prázdném domě nečistých.

Teplá záře jí rozsvítila obličej a třpytila se v leské černi jejích vlasů. Natáhla k němu ruku.

Vděčně ji sevřel.

PO SNÍDANI VYŠLI Ruiz s Nisou na tržiště a narazili tam na Flomela, který tu předváděl skupince užaslých venkovanů eska-motérské kousky, zatímco Corean mlčky přihlížela. Po chvíli se objevil i Dolmaero s párátkem v zubech. Zatvářil se spokojeně a pozorně sledoval Flomelovu techniku.

Flomel předváděl své triky s okázalou vzletností a Ruiz v jeho obličeji neviděl nic než potěšení z činnosti, která mu byla blízká. Když skončil, přistoupil k nim a stíral si z čela pot novým hedvábným šátkem. „Jsou to sice burani, ale hned poznají kvalitu. Co?“

„Rozhodně,“ řekl Ruiz.

Flomel se usmál a pak trochu znejistěl. „Chtěl bych tě požádat o laskavost, Ruizi Awe.“ „O jakou?“

„Chtěl bych tady zůstat, pokud je to možné.“

„Jistě,“ řekl Ruiz. „Ale myslím, že bych tě mohl - Dolmaera samozřejmě taky - dovézt zpátky na Farao, pokud si to přeješ.“ Flomel se zatvářil lehce nostalgicky, ale pak zavrtěl hlavou: „Pokud to máš v plánu, jen hlupák by nevěřil, že to neuděláš. A být hlupákem mě už unavilo. Ne, necítím žádnou touhu spatřit opět Farao. Dám přednost méně dobrodružnému životu. Tohle mi připadá jako klidné a bezvýznamné místo. Dokonale mi to vyhovuje.“

Ruiz přikývl. „Dobře.“

Flomel se usmál a hubený drsný obličej měl plný světla.

RUIZOVI SE PODAŘILO koupit starý, ale pečlivě udržovaný vzdušný člun, který je bez nehody dopravil do Ohrad černých slz. Tam si přivlastnil Coreaninu malou vesmírnou loď, Sinverguenzu.

Otrokářčin podnik za její nepřítomnosti značně upadl, proto jí Ruiz dovolil, aby se nad ním opět ujala vlády. Bohužel, zbývající členové kouzelnické skupiny se ztratili, buď byli prodáni, nebo jinak ztraceni. Na čas se Ruiz obával, že přijdou i o Dolmaera, protože ten nebyl k utišení. Postupně se ho však Ruizovi podařilo přivést na jiné myšlenky historkami o Umělecké lize a o tom, jak manipuje faraoskou společností. Dolmaerův smutek se změnil v chladný hněv.

Když byli Dolmaero s Nisou bezpečně na vesmírné lodi, pohlédl Ruiz na svou bývalou nepřítelkyni, která stála s mrtvým výrazem v obličeji na černém přistávacím ringu.

„Už žádné otrokářství,“ řekl jí mírně. „Všem dáš svobodu. Buď co nejlaskavější. A jestliže budeš mít příležitost někoho osvobodit, udělej to, pokud tím neohrozíš svůj život. Vyhýbej se násilí. Nepoužívej ho proti nikomu, kdo tě nenapadl. Nikdy už mne a mé přátele neobtěžuj.“

Dlouho se na ni díval. Z nějakého důvodu k ní nedokázal cítit nenávist - bylo by to stejně zbytečné jako nenávidět mrtvého. „Jinak si žij, jak uznáš za vhodné.“

Kývla, že rozumí.

Hrůza z toho, co jí udělal, v posledních dnech bledla a dnes už cítil jen chmurné zadostiučinění, jako by uvedl do

chodu užitečný stroj.
„Tak sbohem," řekl nejistě. Nastoupil a vznesl se nad povrch Strašpytlu.
O chvíli později proletěli kolem šardských orbitálních stanic a zamířili na Farao.

EPILOG

STÁLI V CHLADNEM SVÍTANÍ na Zdi světa a shlíželi dolů, do mlh Pekla. Nisa se lehce opírala o Ruizovo rameno a vytvářela tak mezi nimi příjemné teplé spojení.
Na nejbližší hlídkové věži dřímali na svých pozicích hlídači, uspaní náletem Coreaniných mechanických vos.
Dolmaero si zachoval svou neohrabanou vážnost, třebaže byl mnohem hubenější než před odchodem z Faraa. „Nechápu to. Jak je možné tam dole něco schovat? A kromě toho, proč si jednoduše nevezmeš Coreaninu loď?"
Ruiz se na cechmistra usmál: „Mám tu svou lodičku rád, nemohl bych ji tu nechat zrezivět. A Sinverguenzu nechám tobě. Třeba se z tebe stane slavný hvězdný pirát."
Dolmaero si odfrkl, až se mu roztřásl splasklý podbradek, jako by jen s námahou potlačoval smích. „Co si já počnu s vesmírnou lodí? Neumím ji řídit, a i kdybych uměl, nevěděl bych, kam s ní letět."
„Žádný problém. Loď je pilotována banšem. Stačí jen říct: ‚Chci na Dilvermoon,' a on tě tam doveze. Nebo:‚Zavez mě do Stegatumu.' Nebo:‚Zavez mě do paláce.' Když tě nic nenapadne, řekneš třeba: ‚Chci někam, kde je zelené moře, kokosové ořechy a přátelští domorodci.' Nebo: ‚Kam mě zavezeš, když chci prodat kouzelnické představení?' Nebo, až budeš připravený: ‚Kam musím jít, když chci zažádat o členství v pangalaktických světech?' Loď ti poví všechno, na co se jí zeptáš. I když - v politických otázkách bych na ni moc nespoléhal."
„Tak, jak to říkáš, to zní opravdu jednoduše," zabručel Dolmaero.
„Ne tak docela. Bude to pro tebe velice nebezpečné. Víš, kdo vlastní Farao a za jakým účelem. Jestliže budeš chodit a kázat po náměstích, brzy zmizíš nebo skončíš v Místě rafinovaných muk."
„Co mi tedy navrhuješ?"
„Jít na to lstivě, co jiného? Pamatuj, tvé poslání je teď vyšší než řídit kouzelnický cech. Ty jsi ten, kdo musí vyhnat Ligu z Faraa. Oživ kult Saed Korpašún - teď, když můžeš dokázal, že lidé cestují mezi hvězdami. Nezapomeň, co jsem ti říkal: o špionech mezi vámi, o sledovacím zařízení, o orbitálních kamerách. A hlavně nezapomeň používat maskovací zařízení, které ti Corean tak laskavě věnovala. Pořád svou loď skrývej."
Dolmaero pochybovačně potřásal hlavou. „Měl bys tady zůstat, Ruizi Awe. Kdo je lstivější než ty?"
Ruiz se zasmál. „Je mi líto. Já jsem s válčením skoncoval, alespoň na nějaký čas. Teď mám na starosti jiné věci." Podíval se na Nisu.
Odměnila ho pomalým úsměvem a něžným štulcem.
„Bláznovství," mračil se Dolmaero. „Jak se můžeš vykašlat na problémy světa kvůli pomíjivé rozkoši z poblouznění?"
Ruiz pokrčil rameny a podíval se na Nisu. „Není to zjevné?"
Dolmaero nesouhlasně vrtěl hlavou, ale v očích měl měkké světlo a skoro se usmíval.

PO CHVÍLI ZVEDL Ruiz kámen a vyklepal na Zeď světa signál.
„Doufám, že tam ještě je. Byl jsem pryč mnohem déle, než jsem počítal."
Míjely dlouhé minuty. Ruiz se začínal bát, že korozivní prostředí hořících propastí Faraa Vigii zničilo.
Náhle se ale mlhy rozvířily a vzedmuly a Vigia se vznesla nahoru. Zvedla se nad útes a zůstala viset před nimi. Vypadala odpudivě: její kdysi lesklý trup pokrývala tlustá zelená krusta.
Když se otevřel vstupní otvor, pár kousků koroze odprýskalo a pod nimi se objevil třpyt nepoškozené slitiny. Zdálo se, že nedošlo k vážnějšímu poškození.
Z otvoru se vysunula rampa a opřela se o Zeď u jejich nohou.
Dolmaero Ruize rozpačitě a neohrabaně objal. „No co," řekl přiškrceným hlasem a poplácal ho po zádech, „přeju ti hodně štěstí. Udělal jsi toho pro mě víc než kdokoliv jiný."
Obrátil se k Nise a sklonil tetovanou hlavu. „Vám taky hodně štěstí, vznešená paní. I když bych byl radši, kdybyste ho tak moc nemilovala. Princezna navrácená ze světa mrtvých... dovedete si představit, jaký by to byl zázrak? Svět by padl na zadek."
„Děkuji ti," políbila ho na tvář. „Moje ambice jsou nyní mnohem skromnější - nebo ctižádostivější? Vlastně nevím."
„Nedivím se vám," řekl Dolmaero.

KDYŽ ODLÉTALI, DOLMAERO stál na Zdi světa a mával jim. Jeho podsaditá postavička se rychle zmenšovala, až zmizela.
Zeď chvíli vypadala jako had plazící se po okraji Faraa a pak už ji Ruiz neviděl vůbec.
Otočil se. Nisa se dívala, jak se její rodný svět zmenšuje a na líbezné tváři měla výraz smutku a štěstí zároveň. „Sbohem," řekla konečně a vypnula obrazovku.
Zhluboka se nadechla. „Tak, a co teď?"
„Budeme žít. Budeme snít. Budeme mít květiny. Klidné dny a dlouhé noci," odpověděl jí a skryl její dlaň ve své. „Květiny a čas."